

ДЖЕЙН ФИЙДЪР СРЕБЪРНАТА РОЗА

Част 2 от „Charm Bracelet“

Превод от английски: Ваня Пенева, 2000

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, 1689

Зимната нощ беше студена и безлунна. Снегът се сипеше безшумно, стелеше се по мръсния паваж на тесните улички, скриваше струпания по ъглите боклук и създаваше блещукащ бял свят, чиято недокоснатост щеше да трае само до сутринта. Малката таванска стаичка в пекарната на Сам Бег на Дъстъф Лейн се отопляваше от мангал с въглища и беше осветена от дузина восъчни свещи, а във въздуха се носеше замайващ аромат на прясна мая и току-що опечен хляб, който идваше от голямата пещ долу. Първите клиенти на Сам идваха на зазоряване и топлият хрупкав хляб трябваше да бъде готов навреме.

— Вече е пет без десет. — Мъжът, загърнат в обточен с кожи халат, се извърна от малкия прозорец с мътни стъкла, откъдето беше наблюдавал играта на снежинките.

— Кога ще те видя пак? — Жената се обличаше пред мангала и въпреки че той беше пълен с жарава, пръстите ѝ бяха сковани от студ и това я правеше несръчна. Въпросът беше съвсем обикновен, но в гласа ѝ имаше дълбок копнеж, граничещ почти с отчаяние.

— Кога ще се върнете в Ели? — Мъжът пристъпи към нея и улови ръцете ѝ, за да ги стопли. Пръстите му бяха големи и силни, подхождаха на едрата фигура, крехките ръце на жената буквално изчезнаха в шепата му.

— Съпругът ми спомена, че ще тръгнем още утре. — Очите ѝ бяха сиви, ясни, бадемовидни, тъмните ресници — дълги и гъсти, краищата им извити нагоре. Тя издърпа ръцете си и се опита да приглади назад разбърканата си коса с цвят на разтопена мед. — А ти?

— Трябва да се явя отново при краля, за да го моля да ми върне отнетите земи — обясни той, докато нежно милваше бузата ѝ. — Понякога вярвам, че е готов да удовлетвори молбата ми. Друг път

обаче... — Той вдигна рамене и тънкият халат се опъна. — За съжаление сега не мога да напусна Уайтхол. Трябва да получа отговор.

— Ако отговорът бъде благоприятен за теб, омразата на Рейвънспийър ще стане още по-страшна.

Мъжът отново вдигна рамене.

— Това не ме плаши, Маргарет. Поне докато притежавам безсмъртната любов на съпругата му. — Той се усмихна, вдигна лицето ѝ към своето и я целуна — дълго, сладостно сливане на устните, свидетелство за страстната нощ, която бяха прекарали и която криеше обещание за още много такива нощи.

— Страхувам се за теб — каза тя и взе наметката си от стола. — Мъжът ми мрази семейство Хоксмур и е много отмъстителен. — Тя потрепери и се загърна в плътната наметка. — Омразата срещу Хоксмурови е заложена дълбоко в кръвта на Рейвънспийърови.

— Съперничеството и омразата между семействата ни продължават вече почти двеста години — отговори съвсем сериозно Джефри Хоксмур.

— Въпреки това е имало и любов — прошепна Маргарет, повече на себе си, отколкото на него. — Любовта между двете семейства е не по-малко могъща от омразата.

През ума на Джефри мина мисълта, че в случаите, когато двата съседски рода са били окрияни от любовта и страстта, крайният резултат винаги е бил насилствен и трагичен като всичко, което се поражда от омразата. Но той запази тази мисъл за себе си, защото напълно осъзнаваше безизходността на ситуацията си.

Не, той и Маргарет можеха да бъдат сигурни за любовта си. Бяха дискретни и предпазливи. Не искаха много, и двамата приемаха границите на страстта си.

Той си заповяда да се отърси от моментната тревога и бръкна в джоба си.

— Донесох ти подарък, любов моя, но ще се наложи да го криеш от съпруга си. — Той протегна ръка към нея и ѝ показа какво стискаше в шепата си. На дланта му лежеше необичайно оформена гривна от масивно злато, украсена с перли, във формата на змия. В отворената уста на змията беше поставена огромна, съвършено шлифована, перла.

— Прекрасна е! — Маргарет взе гривната и я поднесе към пламъчето на свещта, после я завъртя на всички страни, за да улови

светлината. — Но е някак странна.

— Напомня ми за теб. — Джефри плъзна пръсти по сложната плетеница. — Олицетворение на Ева в цялата ѝ красота, сила и дяволска изкусителност.

Маргарет потрепери от внезапен студ.

— Не биваше да казваш това. Аз не съм изкусителка, Джефри.

— Не, разбира се — засмя се мъжът. — Не е твоя вината, че ме тласкаш към лудости. — Той вдигна накита към светлината. — Виждаш ли висулката, която е закрепена за гривната? — Показа ѝ ярко светещия смарагд, изключително чист, оформен като лебед. — Купих гривната с тази висулка, но имам идеята да отбелязвам всяка нова среща с нова висулка. Така ще имаш траен спомен от любовта ни. Ще я пазиш в тайна, скрита от очите на света, както сме принудени да крием любовта си.

Маргарет не преставаше да се изненадва от романтичната, дори поетична душа на любовника си — мъж, който беше израснал с меча и почти не познаваше перото. Но това беше съществена част от неспокойната и сложна личност, която ѝ беше най-скъпа на света, по-скъпа дори от живота ѝ.

— Да вървим — пошепна настойчиво той, обзет от внезапна тревога. — Крайно време е да излезеш оттук. Брайън те чака на ъгъла с носилката. Преди разсъмване трябва да си отново в собственото си легло.

За момент жената се вкопчи в него с цялото отчаяние на безнадеждната любов, после се изтръгна от прегръдката му и без да го погледне за последен път, забърза надолу по стълбите и притича покрай пекарната, осветена от огромната пещ. Сянката на Сам Бег се очерта като огромен черен силует на фона на бяло варосаната стена. Той не обърна внимание на жената. Никога не я поглеждаше. Плащаха му, за да си мълчи: мъжът, който идваше пръв и си отиваше последен, не говореше много и пекарят считаше за свой дълг също да пази мълчание.

Вратата към улицата не беше заключена и Маргарет отмести без усилие добре смазаното резе. Тя излезе бързо на тихата улица и безшумно затвори вратата след себе си. Насреща ѝ излязоха тъмни фигури, плъзнаха се към нея под сводестия вход от отсрещната страна на улицата. Трима мъже в черни наметки с качулки, дълбоко

нахлупени над очите. В ръцете си стискаха ками, които блещукаха в студената бяла светлина на снега, но само един от мъжете се хвърли към скованата фигура на жената, чиито очи, разширени от безименен ужас, блестяха като скъпоценни камъни под бледата светлина на приближаващото утро.

Граф Рейвънспиър прониза собственоръчно жена си, която стоеше неподвижна пред вратата на пекарната. Тя не направи опит да избегне смъртоносното острие на камата и не издаде нито звук, докато се свличаше безсилно на паважа. Ала в последния момент изпищя пронизително, грозен вик, който можеше да събуди и мъртвите, достатъчен да предупреди Джефри Хоксмур в стаята над пекарната.

Кръвта на Маргарет се стичаше по паважа и обагряше снега в червено. Пръстите ѝ се отпуснаха, златната гривна се изплъзна от ръката ѝ и падна на земята до нея. Смарагдът блесна ослепително.

Съпругът ѝ се наведе, за да вдигне любовния подарък. Мушна гривната в джоба си, без да я погледне, изрита трупа с върха на ботуша по-далече от вратата и извади меча си от ножницата.

Джефри имаше достатъчно време да отвори прозореца на таванската стаичка, който гледаше към двора. Достатъчно време, за да се измъкне през него и да избяга по покривите. Вместо това той се втурна по стълбите към входната врата и изскочи на улицата. Знаеше какво ще намери. Маргарет нямаше и най-малкия шанс да оцелее. Той извади меча си и излезе срещу Рейвънспиър.

Само очите им говореха за бездънната омраза, която клокочеше в гърдите им. Джефри вдигна оръжие за поздрав, както се полага преди дуел, ала преди да е изрекъл предизвикателството, предателска кама се заби в гърба му, проникна между ребрата и прониза сърцето му.

Противникът му свали неизползвания си меч. Застана над умиращия си враг и го погледна унищожително.

— Ти опозори дома Рейвънспиър. Ти си един жалък мръсник. Затова умираш в позор. Ножът в гърба е единствената чест, която заслужаваш.

— Вие ли ми говорите за чест, Рейвънспиър? — Умиращият говореше бавно, накъсано, от устата му капеше кръв. Въпреки това в гласа му имаше унищожителен сарказъм. — Спомнете си за Естер и безчестието. — От окървавените устни се изтръгна презрителен смях. Още малко сините му очи останаха остри и преливащи от презрение,

после изведнъж помътняха, светлината в зениците угасна и Джефри Хоксмур изпусна последния си дъх редом с любимата си, докато кръвта им се смесваше в снега.

1

Лондон, 1709

Кралица Ан отпусна пълното си тяло в голямото кресло, декорирано с яркочервено кадифе и ширити от златен бродат. Тя зае своето място начело на дългата маса в съвещателната зала на коронния съвет в Уестминстър. Придворните дами вляво и вдясно от нея побързаха да подредят бургундскочервената ѝ рокля на елегантни гънки и дискретно прикриха подутото стъпало, увито с дебела превръзка и внимателно вдигнато на кадифена табуретка. Въпреки предпазливостта им, кралицата направи болезнена гримаса. Тя страдаше от подагра и този ден болките бяха особено силни.

Мъжете в коронния съвет видяха мъчителното ѝ потръпване, докато заемаха местата си, и опитът им подсказа, че днес владетелката щеше да бъде раздразнителна, неотстъпчива и безкрайно капризна.

— Достатъчно, можете да се оттеглите. — Кралицата размаха свитото си ветрило към придворните дами, които направиха реверанс и отстъпиха зад трона, за да се скрият зад гоблените, които отделяха съвещателната зала от преддверието.

Кралицата отпи голяма глътка греяно вино. Лицето ѝ беше силно зачервено, кървясалите очи почти се губеха между гънките подпухнала плът. Косата ѝ беше небрежно фризирана, гърдите не бяха стегнати в корсет и висяха под роклята, очите бяха пълни с болка. Тя огледа дългата маса и смръщи чело, докато следеше подозрително събраните около масата господа.

Накрая погледът ѝ спря върху мъжа, който седеше в отсрещния ъгъл. Мъж в средата на тридесетте с гъста, тъмна, късо отрязана, коса и силна мускулиста фигура, облечен в тъмен жакет и панталони за езда от сиво кадифе. Големите ръце, по които не се виждаше нито един пръстен, почиваха върху сукното на масата; кокалчетата на пръстите бяха силно изпъкнали, ноктите равно подрязани. Ръце на опитен воин,

които носеха следите на многобройни битки по бойните полета на Европа.

— Лорд Хоксмур, поздравяваме ви с добре дошъл. Носите ли ни съобщение от херцог Марлборо?

Саймън Хоксмур се поклони, но не стана от мястото си.

— Да, ваше величество, и знам, че то ще ви задоволи. Негова светлост ми повери подробен разказ за битката при Малплак. — Гласът му беше приглушен, дълбок и изненадващо мелодичен, лицето набраздено и загрозено от дълъг белег на едната буза.

— Надявам се, че раните ви са вече излекувани, сър.

Лорд Хоксмур се поклони повторно.

— Не съвсем, мадам. — Той махна на лакея и му предаде запечатания пергамент, за да го занесе на кралицата.

В продължение на няколко минути Ан чете мълчаливо, после остави документа настрана и вдигна глава.

— Нашият генерал държи много на вас и се изказва похвално за героичните ви дела на бойното поле, лорд Хоксмур. Съжалява дълбоко, че многобройните рани ще ви попречат да се върнете в армията. — В писмото си херцог Марлборо също молеше владетелката си да възнагради уменията и верността на графа, но кралица Ан беше известна със своето скъперничество.

Тя отпи още една глътка вино. Болката се усили и лицето ѝ болезнено потръпна. Мрачният ѝ поглед премина отново по двете страни на масата и накрая спря върху лицето на тъмен мъж с остри черти и буреносно сиви очи. Той носеше перука и костюм от смарагдовозелен брокат — в смайващ контраст със скромното облекло на лорд Хоксмур, който седеше насреща му. Но целият двор знаеше, че за разлика от Хоксмурови, семейство Рейвънспиър никога не се беше придържало към хладната трезвост на пуританите.

През 1649 дядото на Саймън Хоксмур беше осъдил краля на смърт. Докато управляваше Оливър Кромвел, фамилията играеше водеща роля в политическия живот, но след възстановяването на Стюартите на престола Хоксмур беше наказан със същата строгост, с която преди това привържениците на Кромвел преследваха роялистите. Оттогава бяха минали много години, времената на разногласия и враждебни сблъсъци най-после бяха свършили, поне за пред обществото. Но между родове и личности конфликтите все още не

бяха утихнали и кралицата го знаеше много добре. В страната обаче нямаше друг случай на такава силна вражда, както между семействата Хоксмур и Рейвънспиър.

Кралица Ан се усмихна, макар че това беше по-скоро гримаса, отколкото израз на удоволствие. Кралската камериерка Сара, херцогиня Марлборо, беше изказала пред господарката си блестяща идея. Дълг на всяка владетелка беше да се грижи за щастието на поданиците си, да въдворява мир между спорещите, особено ако това бяха високопоставени велможи. Другата ѝ най-важна задача беше да възнаграждава онези, които ѝ служеха добре, без да излага на риск държавната хазна, разбира се. Херцогинята беше изковала хитър план, с който щеше да задоволи желанието на херцог Марлборо и да възнагради граф Хоксмур, без кралицата да се охарчи повече, отколкото за една елегантна одежда, а може би и за някакво евтино украшение за годеницата — изключително умен ход, който щеше да създаде нерушим съюз между двете враждуващи семейства.

— Лорд Рейвънспиър, вие имате по-малка сестра, доколкото знам.

Ранулф, граф Рейвънспиър погледна смаяно господарката си.

— Да, ваше величество, лейди Ариел.

— На колко години е?

— Скоро ще навърши двадесет, мадам. — Тъмните очи на Ранулф се присвиха недоверчиво.

— Още ли не е омъжена... или сгодена?

— Не, още не — отговори предпазливо той. Братята все още търсеха най-добрия съпруг за Ариел. Съпруг, който да донесе възможно най-голяма печалба за дома Рейвънспиър.

— Има ли сестра ви... изявени предпочитания към някой обожател?

— Не, ваше величество. — Сестра му имаше куп обожатели, но Ранулф не счете за нужно да обясни, че желанията на Ариел, все едно от какъв род, нямаха никакво значение при вземането на важните семейни решения.

— Какво щастие! — засмя се кралицата. — Защото имам намерение да омъжа сестра ви, лейди Ариел, за граф Хоксмур.

В съвещателната зала се възцари абсолютна тишина. Двамата пряко засегнати мъже не се помръднаха, но погледите им се срещнаха

над огромната махагонова маса. Срещнаха се и дълго останаха така, изпълнени с дълбоко вкоренена и смъртоносна враждебност. И двамата бяха глави на семействата си и се бяха научили да мразят врага още от детските си години.

— Мисля, че има едно оспорвано парче земя, което е предмет на непрекъснати разногласия между семействата — продължи кралицата. Ан беше известна както с феноменалната си памет, така и с уменията си да избира за какво да си спомни. Често се случваше изключително важни въпроси да изпаднат в забравата, защото тя упорито отказваше да се занимава с тях, докато най-обикновени дреболии, чути кой знае кога и от кого, биваха измъквани от забравата и обявявани за крайно важни, което често предизвикваше силно обществено недоволство.

Кралицата местеше въпросително поглед между двамата мъже. Рейвънспиърови и Хоксмурови бяха най-големите земевладелци в низините на Източна Англия и владееха блатистата, равна мъглива земя още от времето на Вилхелм Завоевателя. Кромвел възнагради верността на семейство Хоксмур с по-голямата част от земите на Рейвънспиър, но след завръщането на Чарлз II семейството на кралеубиеца загуби новопридобитите земи, тъй като те бяха конфискувани и заедно с голяма част от собствените им имоти бяха предадени във владение на Рейвънспиърови, които бяха останали верни на краля. Семейство Хоксмур беше вложило много пари в отводняването на блатата, за да ги направи годни за земеделие, а сега беше осъдено да стои бездейно и да гледа как резултатът от многогодишните усилия и очакваното богато възнаграждение за добре свършената работа отиваха в ръцете на съперническата династия само с едно драсване на кралското перо.

След смъртта на Чарлз II през 1485 година семейство Хоксмур подаде молба за връщане на земите си, но срещна ожесточената съпротива на настоящите ѝ собственици.

— Ако въпросната земя стане част от зестрата на лейди Ариел Рейвънспиър, тя ще принадлежи и на двете семейства — обясни кралицата, като най-последно сложи край на напрегнатото мълчание. — Ако дамата почине преди съпруга си, зестрата се връща на семейството ѝ. Ако надживее съпруга си, земята става собственост на децата ѝ, които обединяват кръвта на двете семейства. Мисля, че това е добро решение. Ние твърдо възнамеряваме да сложим край на една

дългогодишна вражда, която идва от миналото и принадлежи на миналото. Няма да търпим в двора си двамина благородници, на чиито съвети и услуги разчитаме, да се избиват помежду си и да поставят на първо място личните си разногласия.

Без да я е грижа, че предложението ѝ не намери желания отклик, кралицата се престори, че не разбира какво става в този момент в главите на двамата врагове. Веднъж спечелена за хитрия план, междувременно убедена, че той е плод на собствения ѝ велик ум, тя щеше да отиде докрай, и никой и нищо нямаше да я разубеди.

Устните на Саймън Хоксмур се разтегнаха в иронична усмивка. Той четеше без усилие мислите на Рейвънспиър. Всеки от тях можеше да отклони предложението на кралицата, но това би означавало да загуби благоволенieto ѝ и да бъде прогонен от двора. Кралицата никога не забравяше обидите и макар че отрицателните ѝ чувства често няхаха нищо общо с разума, те бяха трайни, а често и вечни. Граф Рейвънспиър живееше единствено за властта и могъществото си в двора. Той участваше във всички придворни интриги и умееше да постига целите си с подкупи и шантаж. Влияеше върху всяко раздаване на нови служби и не се колебаеше да провали хора, за чиито власт и влияние беше допринесъл лично. Наслаждаваше се на страха, който внушаваше на придворните, не разрешаваше никому да проникне в сферата му на влияние и за нищо на света не би се отказал доброволно от властта си.

Но дали беше готов да плати такава висока цена? Каква гротескна представа, да обедини семейството си с това на смъртния враг. Споровете за земя бяха често срещано явление, почти всекидневна ябълка на раздора между големите семейства на страната след смутовете на революцията. За тъмния поток проляна кръв между семействата Рейвънспиър и Хоксмур знаеха само избрани хора — и между тях нямаше нито един, който не беше дошъл на белия свят като Рейвънспиър или Хоксмур.

— Е, господа, мога ли най-сетне да узная какво имате да кажете за плана ми, който ще сложи край на враждата и ще донесе мир на семействата ви и на коронния съвет? — Този път гласът на кралицата прозвуча раздражено. Упоритото мълчание на двамата мъже беше на път да я вбеси.

— Не мисля, мадам, че лорд Хоксмур или аз бихме се одързостили да решаваме частните си разногласия в присъствието на ваше величество — отговори със скован поклон Ранулф.

— Е, господа, мога ли най-после да узная какво имате да кажете за плана ми, който ще сложи край на враждата и ще донесе мир на семействата ви и на коронния съвет? — повтори кралицата. С течение на годините тя беше довела този трик до съвършенство. Подминаваше с пренебрежение всеки отговор, който не ѝ харесваше, и повтаряше въпроса си, докато чуеше онова, което искаше.

— Що се отнася до мен, ваше величество, аз се чувствам почетен и приемам с радост предложението ви — отвърна с методичния си глас Саймън и в гладките думи звучеше едва прикрита ирония. — Тъй като съм принуден да се оттегля от бойното поле, имам голяма изгода да си взема съпруга и да се погрижа за земите си. — Той кимна на Ранулф през масата и очите му засвяткаха с лека подигравка. — Освен това съм повече от готов да реша безпристрастно един прастар спор.

Изразът в тъмните очи на Ранулф беше неразгадаем. Той беше убеден, че само смъртта беше в състояние да сложи край на омразата на Саймън Хоксмур и неговата жажда за отмъщение. И с него беше същото. Земята не беше толкова важна. Кръвта и позорът бяха всичко. Но какво ли се криеше зад това хладнокръвно съгласие с невъзможното?

— Бих желал първо да обсъдя проблема насаме с лорд Хоксмур — заяви неутрално Ранулф.

— Е, добре — отговори сърдито Нейно величество. — Надявам се, че ще уредите разногласията си, колкото се може по-бързо и ще започнете необходимите приготовления за сватбата. Готова съм да направя сватбен подарък на булката. — Тя отпи жадно глътка вино. — А сега да говорим за друго. Лорд Годолфин... — Тя кимна на първия си министър.

Половин час по-късно мъжете станаха и се поклониха дълбоко пред кралицата си, която излезе от залата, накуцвайки, с разкривено от болка лице. Секунда след като вратата се затвори зад нея Ранулф изскърца със стола си по дъбовия под, блъсна го ядно настрана и излезе с големи крачки от залата, без да удостои с поглед Саймън Хоксмур, който се отпусна спокойно на стола си и изчака залата да се опразни.

— Надявам се, че начинанието ни ще се увенчае с успех, милорд — нежна ръка отметна тежкия гоблен зад тронното кресло и на прага застана висока червеночоса жена с рокля от яркочервена коприна.

— Засега върви добре, Сара. — Саймън се облегна на бастуна, оставен до стола му, изправи се и учтиво се поклони пред херцогиня Марлборо. — Но мисля, че трябва да упражните още малко натиск върху кралицата. Рейвънспиър няма да се съгласи толкова лесно.

Херцогинята пристъпи към него.

— Мъжът ми изрично настоя да сторя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна, Саймън. — Тя се опря на ръба на масата и го огледа любопитно със зелените си очи. — Каква коварна игра играете?

Граф Хоксмур избухна в тих смях.

— Наистина е коварна, скъпа моя.

— Джон казва, че ви е безкрайно задължен.

Графът вдигна рамене.

— Не повече, отколкото всеки мъж на бойното поле е задължен на другаря си.

— Значи сте му спасили живота?

Ново вдигане на раменете.

— Както и той многократно ми е спасявал живота при подобни случаи.

— Вие сте твърде скромни, сър. Но аз познавам мъжа си и щом той ви е благодарен, ще направя всичко, за да ви помогна. — Тя изпъна крехките си рамене и продължи с лека усмивка: — Влиянието ми върху кралицата е все така силно... — устните ѝ се опънаха в тънка линия — въпреки опитите на мисис Машъм да ме измести. Не се тревожете за нищо, графе. Кралицата ще окаже необходимия натиск върху граф Рейвънспиър... ще размаха пред очите му някоя примамка... или ще го заплаши, но ще го накара да се съгласи с тази женитба.

— Не се съмнявам във влиянието ви, Сара. — Саймън взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Както и вие не бива да се съмнявате в обичта на съпруга си. — Той се усмихна и обясни: — Това е послание, което трябва да предам лично на вас.

Усмивката стопли бледото лице на херцогинята.

— Искане ми се да се върнете при него, за да му предадете отговора ми, Саймън. Трябва да призная, че усещам болезнено липсата

му. — Тя въздъхна дълбоко и добави: — Трудно е за жена на моята възраст да живее без... без радостите и блаженствата на брака.

Когато бяха лишени от вниманието на съпруга си, повечето жени търсеха удовлетворение в чужди прегръдки, но херцогиня Марлборо не беше от тях. Тя превръщаше физическите си желания в политическа активност, като упражняваше влияние върху кралицата. Политическата страст я завладя, откакто стана придворна дама на принцеса Ан в двора на Чарлз II.

Саймън целуна още веднъж връхчетата на пръстите ѝ, елегантен жест, който изглеждаше малко странен при вида на грамадната му, мускулиста фигура, но подчертан от простото тъмно облекло и линиите на страданието, вдълбани в лицето му. Въпреки това жестът му не изглеждаше изкуствен. Очите, сини и дълбоки като океана, изразяваха разбиране и нежна ирония.

— Вашият съпруг ще се върне у дома преди Коледа, Сара. Дългото чакане и копнеж правят срещата още по-сладка, повярвайте ми.

Тя се засмя и в очите ѝ блесна страст.

— Ако бях склонна да дарявам с благосклонността си други мъже, вие щяхте да бъдете на първо място, милорд, кълна се. — Тя направи реверанс, засмя се весело и излезе безшумно от залата.

Щом остана сам, Саймън смръщи лице, веселите искри изчезнаха от очите му. Закуцука към вратата, като се опираше тежко на бастуна си. Дали Ранулф щеше да захапне примамката?

— Не можем ли да използваме това в наша изгода, Ранулф? — Лорд Роланд Рейвънспийър вдигна ръка, за да спре брат си, който продължаваше да описва с гневен глас случилото се в съвещателната зала на коронния съвет.

— Можеш да бъдеш сигурен, че Хоксмур играе собствената си игра. — Ранулф наля вино в две кристални чаши. — Ако знаехме какво възнамерява, можехме да му объркаме сметките.

Роланд взе чашата и благодари с кратко кимване. Той беше много по-хладен и разумен от брат си, макар че често го ругаеха за спокойствието и удивителната му работоспособност и никой не

можеше да разбере откъде се бе взел такъв усърден работник в семейството на импулсивните и раздразнителни Рейвънспийрови.

— Ако държиш да запазиш властта и влиянието си в двора, нямаме друг избор, освен да приемем предложението на кралицата — продължи замислено той. — Стига Ариел да се съгласи...

— Ариел ще направи, каквото ѝ кажем — прекъсна го ядно той и отново вдигна ръка. Той не беше чак толкова уверен в покорността на малката им сестричка, но беше безсмислено да го споменава.

— Мисля, че можем да извлечем голяма полза от брака между Ариел и Саймън Хоксмур — обясни настойчиво той. — Можем да направим така, че Хоксмур да умре преди жена си, без да остави наследници. След това земята му ще премине съвсем законно и с благословията на кралицата в ръцете на семейство Рейвънспийър. Освен това — добави с иронична усмивка той — можем да си направим малка шега за сметка на Хоксмур... разбира се, преди смъртта да го сполети скоропостижно.

Най-после беше привлякъл вниманието на брат си.

— Разкажи по-подробно какво имаш наум — помоли дрезгаво Ранулф.

Лейди Ариел Рейвънспийър подкара коня си в галоп през равната блатиста степ. Зад нея стърчеше огромната осмоъгълна кула на катедралата в Ели, известна в тази част на страната като „корабът на низините“, остро очертан силует на фона на сивото есенно небе, докато пред нея към хоризонта се издигаха църковните кули на Кеймбридж. Двете кучета вълча порода тичаха с големи скокове пред коня и се наслаждаваха на възможността да се раздвижат след принудителното бездействие. Ариел беше простреляла с пистолета си един бекас и кучетата се състезаваха с коня кой ще стигне пръв до птицата.

Младото момиче отпусна юздите на коня си. Ловът на птици беше досаден спорт за вълчите кучета, Рем и Ромул имаха нужда да се натичат, но и да посветят усилията си на полезна цел, даже ако тя се състоеше само в надбягването с младия буен жребец и намирането на простреляния бекас. Мустафа произхождаше по права линия от

великолепен състезателен кон, чистокръвен арабин, и беше гордостта на конюшната ѝ.

Когато дръпна юздите на коня си, Ариел съзря групата ездаци, които изпъкваха ясно на фона на мрачното небе. Братята ѝ бяха застанали на дигата, която водеше право през блатото към Рейвънспиър Касъл. Ариел промърмори нещо не особено прилично под носа си. Извърна се леко на седлото и погледна през рамо, после мушна пръсти в устата си и изсвири пронизително. Ратаят ѝ препускаше към нея на силния си кафяв кон. Беше доста далече, но поне се виждаше, и препусна още по-бързо.

Ариел щракна с пръсти, при което кучетата се върнаха веднага при нея, после заби пети в слабините на жребеца и препусна към дигата.

Мъжете бяха отпуснали юздите и я чакаха, загърнати в дебелите си наметки, свили рамене, за да се предпазят от пронизващия вятър, който се носеше необезпокояван над равната земя.

— Добър ден, братя. — Ариел спря коня си от другата страна на рова, който минаваше покрай дигата. — Рано се връщате от Лондон. Не ви очаквах преди Коледа.

— Имаме да уредим важен въпрос, който засяга и теб. — Ранулф измери с изпитателен поглед сестра си, която се усмихваше спокойно под триъгълната си шапка. — Къде е конярът ти, Ариел?

— Наблизо — отговори иронично тя. — Винаги наблизо, сър.

— Ето го, идва. — Роланд посочи с камшика си за езда в посоката, от която препускаше възрастният коняр.

Ранулф изръмжа нещо неразбрано. Не вярваше, че Едгар е удържал на обещанието непрекъснато да държи под око господарката си. Жребецът и кучетата бяха далеч по-бързи от дребния, набит кон на коняря, а Ариел обичаше да им отпуска юздите и да се носи като вихър през блатата. Но слугата беше наблизо, а Ариел продължаваше да се усмихва, олицетворение на невинността, сивите бадемовидни очи бяха ясни и бистри като току-що измито от дъжда утринно небе.

— Да вървим. — Ранулф подкара коня си по дигата.

Мустафа прескочи с лекота рова и се присъедини към другите коне. Изплезили езици, кучетата тичаха от двете му страни.

— Ралф ще се радва да ви види — отбеляза Ариел. — Прекара много време в Харуич. Имаше някои трудности с

корабостроителниците.

— Какви трудности?

— Не мога да ти кажа, братко. Не ми се довери. Ралф е от мъжете, според които жените нямат право да се месят в стопанските и финансовите въпроси — отвърна любезно Ариел.

Ранулф се отказа да коментира. Самият той намираше, че малкият му брат е пълен глупак. Ариел беше умна и съобразителна като големите си братя и се справяше отлично с управлението на имотите и с проблемите на корабостроителниците. Ала братската солидарност не му разрешаваше да критикува някой от братята в присъствието на сестрата.

Скоро пред тях се появи сивата маса на Рейвънспийър Касъл — внушителна постройка, чиито кули и зъбери се губеха в ниско надвисналите облаци. Стената беше издадена над широката река, която течеше през низините към Атлантическия океан.

Малката група премина с тропот по подвижния мост — днес повече украса, отколкото защитно съоръжение, — и влезе във вътрешния двор. Някога това беше мрачно място с високи, обрасли с мъх, стени и вечно влажна почва, тъй като от блатата постоянно се процеждаше вода. Дори сега — с разкошна зелена морава, прорязана от настлани с чакъл пътеки, които създаваха градинска атмосфера, и с блестящи стъкла на тесните прозоречни отвори, — замъкът все още излъчваше част от предишната си заплашителност. Увивните растения, които покриваха внушителните стени, не бяха в състояние да закрийт многобройните бойници.

Мъжете скочиха от конете си и Ранулф се обърна рязко към сестра си:

— Искам незабавно да обсъдим проблема, който засяга и Тео.

Ариел усети леки тръпки на страх. Щом брат ѝ беше напуснал по-рано кралския двор сигурно има много сериозна причина с дълготрайни последствия. Тя не вярваше на нито един от братята си, но най-малко на Ранулф. Когато собствените му интереси го изискваха, той действаше безогледно и можеше да бъде жесток. Ако се установеше, че Ариел имаше някаква връзка с тези интереси, със сигурност я очакваха неприятности.

Все пак тя не разкри нищичко от обзелата я тревога, предаде коня си под грижите на Едгар и последва братята си в залата. Кучетата

тичаха по петите ѝ. Бяха големи колкото понита, главите им ѝ стигнаха до талията, не отиваха никъде без Ариел, както и господарката им не ходеше никъде без тях.

В големите камини в двата края на голямата зала беше запален буен огън, но пламъците не можеха да прогонят сковаващия студ от приличното на пещера помещение. Ранулф свали ръкавиците си и се запъти към малкия страничен салон, където грубите каменни стени бяха закрити с дървена ламперия и украсени с дебели килими, а пращящият огън в камината беше успял да победи студената пронизваща влага на блатата.

— Донеси ни топло вино с подправки — заповяда Ранулф на лакея, който ги бе последвал в салона и чакаше на прага. Графът хвърли ръкавиците и камшика си на един стол и се наведе да стопли ръцете си на огъня. Роланд се присъедини към него и двамата прекараха няколко мига в мълчание пред камината.

Ариел остана с ръкавици, тъй като явно бяха решили да я изключат от топлината на огъня. Отдавна беше свикнала с грубите обноски на братята си.

— Какъв е проблемът, който желаете да обсъдиш с мен, Ранулф? — попита с леко безпокойство тя.

— Ами... намерихме ти съпруг, скъпа малка сестричке — отговори брат ѝ, без да се извъръща от огъня.

Ариел усети как по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

— За Оливър ли говориш?

Брат ѝ реагира с корав, презрителен смях.

— Оливър е добър за любовник, скъпа, но в никакъв случай не е подходящ за съпруг.

Кучетата, които досега седяха спокойно в краката на господарката си, усетиха объркването и страха на Ариел и се изправиха с настръхнала козина. Тя ги успокои, като сложи ръце на гърбовете им.

— И кой е бъдещият ми съпруг? — Гласът ѝ прозвуча съвсем спокойно; отдавна се беше научила да не показва слабост и стъписване пред братята си.

— Нашият скъп съсед граф Хоксмур, кой друг! — Братята избухнаха в смях и грубият, рязък, презрителен звук отекна болезнено в ушите на Ариел.

— И ти се съгласи да ме дадеш за жена на един Хоксмур? — попита изумено тя. — Той е наш смъртен враг!

— Заповед на кралицата, мила моя. — Едва сега Ранулф се обърна към нея и тя видя коварните искри в очите му, сардоничната линия около устата. — Нейно величество е намерила гениално средство да разреши спора за онова парче земя на границата. Определи я за твоя зестра.

— Оттук нататък между двете враждебни партии ще се възцари мир и ще свети вечно слънце, а в съвещателната зала на коронния съвет ще владее съгласието — подхвърли с иронична усмивка Роланд.

Ариел поклати енергично глава.

— Не — изрече твърдо тя. — Няма да се омъжа за онзи проклет Хоксмур, даже по заповед на кралицата. Не можеш да изискваш това от мен.

— О, разбира се, че мога — отговори Ранулф и спокойно взе една чаша от таблата, която беше донесъл лакеят. — Ти ще се омъжиш за проклетия Хоксмур, скъпа моя Ариел. Това е мисията ти. Ти ще бъдеш инструментът на нашето отмъщение.

Той отпи голяма глътка топло вино и избухна в грозен смях.

2

— Нищо не разбирам — прошепна Ариел и свали с треперещи ръце ръкавиците си, за да вземе чаша вино от таблата. Опита се да стопли студените си пръсти с топлата чаша и вдъхна дълбоко аромата на карамфил, канела и мускатов орех, който се излъчваше от виното. Знаеше, че на всяка цена трябва да остане външно спокойната се престори, че не изпитва нищо повече от женско любопитство. И тримата ѝ братя имаха склонност към жестокост, подхранвана от страха и ранимостта на хората, които зависеха от тях. Лейди Ариел Рейвънспийър не изпитваше и най-малки съмнения, че мъжете от дома Рейвънспийър властваха над живота ѝ. След смъртта на баща ѝ властта премина в ръцете на Ранулф и той се разпореждаше с имуществото им, подпомаган с всички сили от двамата си по-млади братя.

— Много е просто, момичето ми. Ти ще се омъжиш за Саймън Хоксмур. Но не се бой, ще бъдеш негова жена само по име.

Ариел отпи глътка вино с надеждата да укроти бушуващата в сърцето ѝ буря, която я правеше слаба и трепереща.

— Как е възможно това? Все още не разбирам.

— Какво по-точно не разбираш, съкровище? — Мъжкия глас преливаше от сарказъм. Ариел се обърна рязко към вратата, която се бе отворила безшумно. На прага стоеше Оливър Бекет, най-старият и най-близкият приятел на Ранулф, облегнат небрежно на рамката, и я оглеждаше изпод полуспуснатите си мигли. На широката му уста играеше усмивка, в която имаше нещо странно успокояващо.

— Мислех, че си в Кеймбридж — отбеляза Ариел и колкото и да беше стъписана, не можа да не отговори на усмивката му.

— Чух, че братята Рейвънспийър са се върнали преждевременно от Лондон, и побързах да дойда, за да узная новостите. — Оливър се ухили лениво, отблъсна се от рамката на вратата и се запъти към Ариел. Застана пред нея, вдигна брадичката ѝ и я целуна го устата. — Да не говорим, че горя от желание да те видя, скъпа. Установих, че два дни без теб са непоносимо дълго време.

Ариел знаеше, че думите му не означаваха нищо. Не си правеше илюзии за искреността на любовника си — той беше омесен от същото тесто като братята ѝ, — въпреки това тялото ѝ реагираше на близостта му с неотслабваща сила. Оливър беше истински светски лъв и безделник, ненадежден и повърхностен; но милувките му я възпламеняваха, кадифеният глас и чувствената усмивка изпращаха горещи вълни на възбуда към слабините ѝ. Той беше очарователен и красив, връзката им беше чудесна и задоволяваше и двамата, но само ако тя не си позволяваше да копнее за друг вид интимност или да очаква от него повече от онова, което той беше в състояние да даде. Освен това Ранулф нямаше нищо против връзката им.

— Идваш точно навреме, Оливър. — Ранулф потупа приятеля си по рамото. — Ариел ще бъде омъжена и трябва да посрещнем бъдещия съпруг, както подобава. Ти си богат на идеи, имаш творческо въображение и сигурно ще измислиш нещо гениално.

— Ще я омъжите? — Оливър вдигна изненадано вежди и впи поглед в лицето на Ариел. — Искате да омъжите моето момиче?

— Точно така — отговори Роланд от мястото си до камината, където се бе разположил в красиво резбован висок стол. Обутите в тежки ботуши крака бяха вдигнати на перваза на камината. — Ариел ще стане графиня Хоксмур.

Оливър изсвири тихо през зъби.

— Моля ти се, скъпа, донеси ми чаша от вашия отличен коняк, за да се опитам да преглътна тази смразяваща вест.

Ариел напълни една чаша и му я подаде мълчаливо. Той ѝ кимна признателно, отпи голяма глътка и помоли:

— Хайде, обяснете ми как стана така, че една Рейвънспиър ще се омъжи за един Хоксмур.

— Какво чувам? — прокънтя откъм вратата съскащ глас и в помещението влезе лорд Ралф, най-младият от тримата братя Рейвънспиър. Перуката му беше накривена, погледът замъглен, ризата осеяна с петна, маншетите кални.

Ранулф се намръщи отвратено.

— Воняш на обор, Ралф.

Брат му се ухили похотливо.

— Намерих една девойка в долината — обясни той. — Потъркаляхме се в сеното и съм се поцапал малко. — Той отиде до

масичката и напълни с несигурна ръка голяма чаша с коняк. Кристалът звънна уплашено. — Какво каза преди малко за Хоксмур, Ранулф?

— Ариел ще се омъжи за граф Саймън Хоксмур — информира го кратко и ясно Роланд.

Ралф изпусна чашата си и тя се изтърколи по масичката. Кехлибарената течност се изля на изкусно изтъкания елизабетиански килим. — Велики Боже! Само защото съм малко замаян, не е нужно да ми се подиграваш така грубо, братко.

— Лъжеш се, драги мой — подхвърли Ранулф. — Ние не ти се подиграваме. Истина е. Заповед на кралица Ан.

Ралф не беше особено умен; дори в трезво състояние умът му работеше бавно и тромаво, а при сегашната му замаяност чутото го обърка напълно. Той намести перуката си, почеса се по носа и челото му се набръчка.

— Кралицата, казваш?

Братята му не си направиха труд да отговорят и след известно време обърканият му безпомощен поглед се насочи към сестрата, която беше застинала в мълчание до масичката.

— И какво каза Ариел?

— Какво да каже — отвърна рязко Ранулф. — Ще направи, каквото ѝ казваме.

Ралф кимна мъдро, но продължи да оглежда с присвити очи сестра си, сякаш търсеше отговор в затвореното ѝ лице.

— Какво имаше предвид, когато каза, че ще бъде негова жена само по име? — попита след малко Ариел. Гласът ѝ беше напълно спокоен и не издаваше нищо от бурята, която бушуваше в сърцето ѝ.

— Това е изключително интересен аспект — заяви Оливър и погледът му се изостри. — Как си го представяте? Как ще убедиш Хоксмур да не влезе в леглото на законната си съпруга, Ранулф?

— Много просто. Скъпата му съпруга ще му заяви, че страда от женска болест. — Ранулф вдигна рамене. — Ако желае, може дори да зарези вратата си. Докато се намира в този дом, ще бъде сигурна, че ще я опазим от всяко нежелано внимание. Разбира се, тя ще има нужда от доста време, докато излекува неразположенията си. Докато се възстанови, лорд Хоксмур вече няма да бъде в състояние да консумира брака си.

Изведнъж Ариел усети как космите на тила ѝ настръхнаха. И друг път беше изпитвала това чувство.

— Какво планираш, братко?

Този път на въпроса ѝ отговори Роланд:

— Някакво нещастие, Ариел. Дребна злополука. Такива неща се случват често.

— Говориш за убийство — предизвика го тя.

— Млъкни! — изсъска Ранулф. — Нещастен случай, нищо повече. Щом овдовееш, имуществото ти ще бъде върнато на семейство Рейвънспийър, така е записано в договора. Освен това ще получиш и имуществото на съпруга си. Ще установиш, че той е отпуснал за нуждите ти изключително щедра сума, скъпа сестричке. — Той се ухили и размени развеселен поглед с Роланд. Брат му, открай време финансовият гений на семейството, беше съставил майсторски брачния договор и омразният Хоксмур, притиснат от изричното желание на кралицата, нямаше друг изход, освен да приеме всичките им условия. Интересно само защо граф Хоксмур не показва по никакъв начин, че приема с неохота условията на семейство Рейвънспийър — нещо, което причиняваше силно безпокойство на Ранулф. През цялото време Хоксмур проявяваше подозрително усърдие, държеше се като човек, въодушевен от предстоящия съюз, който със сигурност му беше отвратителен не по-малко, отколкото на братята Рейвънспийър.

— Няма ли да ми разкажете по-подробно за зестрата? — помоли Ралф, наля си нова чаша и я изпи на един дъх.

Големият брат въздъхна примирено и изброи подробностите на брачния договор, макар да беше наясно, че в сегашното си състояние Ралф няма да схване и половината.

— Как ще накараш Хоксмур да остане тук поне месец след сватбата? Той ще поиска да вземе жена си и да се върне в собствения си замък — изказа опасенията си Оливър. — Домът му е наблизо. Ако язди направо през мочурището, ще измине само четиридесет мили.

Оливър се отпусна на дивана, стисна ръката на Ариел и я дръпна да седне до него.

— Ела да ме стоплиш, миличка. — Той я прегърна с една ръка през кръста и я притисна силно до себе си, а с другата обхвана пълната ѝ гръд. Никой не се ядоса на тази интимност, освен Ариел, която не можеше да понася милувките на Оливър на публично място. Но и този

път се примири, защото знаеше, че ако го отблъсне, братята ѝ ще избухнат в подигравателен смях.

Ромул и Рем легнаха в краката ѝ и притиснаха тежките си глави към ботушите ѝ. Големите жълти очи на кучетата бяха приковани в лицето на Оливър Бекет.

— Ще организираме опияняващо сватбено празненство, скъпи приятелю. — Ранулф говореше с подчертано безгрижие. — Поканите са вече разпратени. Ще отпразнуваме бракосъчетанието на лейди Ариел Рейвънспиър и граф Хоксмур с редица ловни излети и празненства, които ще се проточат повече от месец. Поканили сме двеста гости, които ще убедят Нейно величество, че семейство Рейвънспиър уважава кралските заповеди. Разбира се, Хоксмур ще доведе приятелите си и ще се държи любезно и прилично. Целият свят ще остане с впечатлението, че двете ни семейства най-после са погребали старата вражда. Помирение, символизирано с разточителните сватбени празненства... при което няма да пестим парите и храната си. — Усмивката му беше сардонична. — Малката подробност, че булката няма да се отдаде на младоженеца, сигурно ще предизвика любопитство и известно... веселие. Но общото настроение ще бъде много ведро, уверявам ви. Всички ще се забавляват отлично.

— А може би булката ще се наслади на ласките на друг мъж, и то пред очите на съпруга си — подхвърли Роланд и мъжете избухнаха в луд смях.

— Още през първата брачна нощ Хоксмур ще стане рогоносец. — Ранулф говореше с дива злоба. — Чудесно отмъщение, не намирате ли? Баща му обезчести нашата майка и нанесе смъртна обида на дома Рейвънспиър. Следователно семейство Рейвънспиър трябва да отговори на злото с още по-голямо зло.

Ариел вече не издържаше, започна да ѝ се гади. Блъсна ръката на Оливър и скочи от дивана.

— Трябва да отида в оборите. Една от кобилите ще има конче. — Широката пола на тъмнозеления костюм за езда замете пода, когато тя напусна салона с бързи стъпки, следвана от двете вълчи кучета.

Чу смеха зад гърба си, злобен, дори жесток, но не вярваше, че братята ѝ се смееха на нея. Те се забавляваха с перспективата да унижат и унищожат един стар враг. Още от най-ранно детство я бяха възпитали да мрази и презира семейство Хоксмур. Знаеше старите

истории за кръв и отмъщение, които свързваха двете семейства. Историята как баща им, граф Рейвънспийър, пронизал смъртоносно майка им, защото я хванал с любовника ѝ, граф Хоксмур, беше особено показателна.

Ариел беше запозната и със споровете за земята, с психическите различия: Хоксмурови бяха пуритани и верни привърженици на Оливър Кромуел, когото бяха подкрепяли през цялото време на властването му. Тогава се бяха наслаждавали на завоеванията на новото си могъщество и бяха присвоили земите и имотите на прогонените роялисти. Ала с възстановяването на кралската династия Рейвънспийърови си бяха възвърнали отнетите им права, освен това бяха богато възнаградени, задето са запазили верността си към своя крал през всичките оскъдни, мрачни години на пуританизма. Тогава беше дошъл редът на пуританите да загубят земите и богатствата си.

Ариел знаеше всичко това, но братята ѝ планираха убийство. И тя трябваше да бъде примамката. Трябваше да стане инструмент за унижаването на Хоксмур и стръв за капана, който щеше да го убие.

Щом излезе в двора, забулен в бавно падащия мрак, тя спря за момент и се вгледа в замъка, където се беше родила, който беше неин дом. Огръна от розовата светлина на здрача, внушителната сграда представляваше мрачна, страховита гледка с високите защитни валове и широкия, отрупан с бойници, бруствер, а бойниците изглеждаха като тесни черни очи сред тъмнозеления бръшлян.

Вече почти двадесет години Ариел наблюдаваше забавленията на братята си — забавления, при които те не се съобразяваха с никого, а използваха хората за свое удоволствие. Колко ноци бе лежала будна в леглото си и се бе опитвала да затвори ушите си за шумовете, които долитаха от голямата зала. И днес трепереше при спомена за виковете на селските момичета, които братята ѝ купуваха за своите пиянски оргии. Беше виждала как по време на лов те препускаха безогледно по нивите с току-що покълнали, крехки стръкчета жито, как трошаха грижливо издигнатите огради и тъпчеха градинките пред селските къщички, които трябваше да предпазят обеднелите селяни от гладна смърт. Беше наблюдавала как Ранулф — а преди него и баща им — осъждаше на смърт браконьерите за кражбата на едно-единствено зайче, а скитниците получаваха безмилостни удари с пръчки и биваха привързани на позорния стълб. Когато раздаваха справедливост,

господарите на Рейвънспиър Касъл го правеха бързо и безмилостно. Възгледите им за справедливост включваха и убийството — защо трябваше да се изненадва, че замисляха да затрият кръвния си враг? Убийство насред сватбените празненства, единствената им сестра примамка за жертвата.

В гърлото ѝ се надигна гадене, Ариел се извърна бързо и изтича през двора към спокойния, добре подреден, свят на конюшните. Това беше мястото, където намираще мир, където можеше да остави далече зад себе си задушната потискаща влага на замъка — тук и в селцата и махалите на мочурищата, където винаги я посрещаха сърдечно, с облекчението и благодарността, която дължаха на изкусната лечителка и акушерка. Единствената Рейвънспиър от това поколение, на която хората имаха доверие и която беше винаги добре дошла в домовете на арендаторите и бедняците.

Арабските ѝ жребци бяха подслонени в дълъг, нисък обор от лявата страна на двора. Вратата беше затворена, за да предпазва чувствителните, грижливо отглеждани, животни от хладния нощен въздух. Ариел се потопи в топлата, меко осветена, вътрешност, изпълнена с натрапчивата миризма на коне, тор и кожа.

— Вие ли сте, милейди? — Сбръчканото лице на Едгар, прилично на смачкана махагоново кафява кожа, се появи над една от вратите на боксовете в другия край на обора.

— Да. Как е тя? — Ариел се затича към него по дългия ходник. Вълчите кучета, обучени да се държат спокойно в компанията на нервните, лесно плашещи се коне, останаха до вратата на обора.

— Отлично. — Едгар ѝ направи място, за да влезе в бокса на кобилата. — Мисля, че ни остава още малко.

Ариел помилва меките ноздри на кобилата и внимателно плъзна ръка по издутия корем. После си свали жакета, хвърли го на сламата, нави дантелените ръкави на блузата си, вдигна опашката на кобилата и мушна ръката си дълбоко в утробата ѝ.

— Улових кончето, Едгар.

— Да. Още около десет минути.

Ариел извади ръката си, изми я спокойно в кофата с вода и пусна ръкава си.

— Ще се радвам, ако кончето е мъжко. Имаме нужда от още един жребец.

— Да, но ще приемем с благодарност онова, което ни даде Бог — отвърна също така спокойно Едгар.

— Носи се слух, че кралицата възнамерява да построи състезателна писта за надбягвания с коне в Аскът — обясни с усмивка Ариел. — Ако това се осъществи, ние ще сме една от малкото конюшни, които могат да доставят състезателни коне.

— Права сте — съгласи се без въодушевление Едгар. — Конете ви са великолепни и това ще ви даде право да определяте цените.

Ариел кимна. Ако можеше да спечели пари със състезателни коне, това щеше да я направи независима от властта на Ранулф. Можеше да напусне Рейвънспиър, да си построи собствена конюшня и да стане напълно самостоятелна. Знаеше, че идеята ѝ е необикновена — за онова време беше необичайно жената да бъде самостоятелна и да печели прехраната си, — осъществяването на подобна идея изискваше сила и издръжливост. Но тя вярваше, че ще съумее да се справи. Трябваше да пази плановете си в строга тайна, докато събере достатъчно пари, за да направи първата крачка към самостоятелността. Защото, ако братята ѝ надушеха, че можеха да печелят пари с онова, което засега възприемаха като безобидно странично занимание на сестра си, те щяха да вземат всичко в свои ръце и тя не само че нямаше да напусне никога Рейвънспиър Касъл, ами и щеше да работи усилено за нищо — по-точно, за да задоволява прищевките и разкоша на братята си.

А бракът? Не, това не беше за нея. Тя не беше обмисляла тази възможност и нямаше намерение да я обмисли и сега. По отношение на жените всички мъже бяха тирани. Също както и от братята си, от съпруга си не можеше да очаква толерантност и снизходителност. Предстоящата женитба с един Хоксмур беше шега, макар и зловна, измислена от Ранулф. Тя щеше просто да си затвори очите, да изиграе ролята си и да изчака, докато братята ѝ приключат със смъртоносната си игра. Какво я беше грижа за някакъв си Хоксмур? Смъртта му щеше да означава едно зло по-малко.

Ариел седна в сламата, за да изчака раждането на кончето. Облегна се на дървената разделителна стена и се вслуша в пръхтенето и потропването на жребеца в съседния бокс, който беше баща на нероденото конче. Едгар не попречи на мислите ѝ, само се облегна на вратата и мълчаливо задъвка една сламка. Той беше предан с цялата си

душа и сърце на конете и беше готов да пожертва всичко за тях. Освен това познаваше господарката си и усещаше, че е потиснатата.

Що за човек беше този Хоксмур, осъден на смърт от братята й? Ариел се отказа да се преструва, че цялата тази мръсна история не я засяга, че ще преживее женитбата си и убийството, без те да оставят следи в душата й, че може просто да ги игнорира. Сигурно Хоксмур беше някой тронав, грозен пуритан, който смяташе, че смехът е инструмент на дявола, а радостта и удоволствията от всякакъв род са олицетворение на злото. Сигурно беше и алчен, щом е готов да се ожени за дъщерята на семейство, което враждуваше с неговото поколение наред — само и само да си присвои оспорваното парче земя. Но пуританите бяха ненаситни. Те трупяха богатства, макар че според тях беше грях да се харчат пари. Сигурно бъдещият й съпруг щеше да се окаже вечно кисел, недоволен, мрачен мъж, който изисква от жена си абсолютно послушание и ръководи с желязна ръка мизерното си, безрадостно домакинство, а в неделя посещава усърдно литургии и изслушва четиричасови проповеди.

Само че тя нямаше да му бъде истинска съпруга. Нямаше да напусне Рейвънспиър Касъл, нямаше да живее нито ден в дома на съпруга си. Защото той нямаше да доживее края на сватбените тържества.

Ариел се загледа с невиждащ поглед в една дупка на разделителната стена. Все още не можеше да повярва в онова, което я очакваше. Каква невероятна история! Каква подлост! Но хората, които познаваха братята Рейвънспиър, сигурно изобщо нямаше да се изненадат.

Изведнъж кобилата изцвили, изпръхтя силно, околоплодната вода се изля на буен поток, почти веднага последвана от покритото със слуз телце на кончето. То се изплъзна без усилия от тялото на майка си и тупна на сламата. Кобилата сведе глава и побърза да го оближе, за да го почисти.

Ариел и Едгар трогнато наблюдаваха ставащото. Всеки път го преживяваха като чудо и се възхищаваха на кобилите. Кончето се изправи на несигурните си крачета, невероятно дълги и тънки, и направи първата си крачка.

— По всичко личи, че желанието ви се е изпълнило, милейди — отбеляза Едгар, когато малкото намери вимето на майка си и жадно

засука първото си мляко.

— Да, още един жребец — Ариел помилва кобилата, която стоеше със сведена глава и наблюдаваше жребчето си. — Серенисима се справи отлично без чужда помощ. — Леките раждания бяха рядкост, но като цяло конете раждаха по-лесно от хората. В селата, които заобикаляха Рейвънспийър Касъл, жените викаха Ариел за всяко раждане и тя се отзоваваше с радост, снабдена с голяма чанта с блестящи инструменти и торбички с лечебни растения.

— Мисля, че е време да се върна в замъка. — Тя вдигна жакета си от сламата, наметна го и излезе в непрогледния мрак на октомврийската вечер, следвана от двете вълчи кучета.

Кога ли щеше да започне смъртоносният фарс? Не виждаше възможност да го избегне. Докато живееше под покрива на Ранулф, беше длъжна да се съобразява с правилата на играта, наложени от него. А и къде можеше да отиде? Засега не разполагаше със собствени пари. Оливър със сигурност няма да ѝ помогне; той беше изцяло на страната на брат ѝ. Той беше неин любовник със съгласието и одобрението на Ранулф. Все по-често я обземаше подозрението, че онова, което някога беше считала за силно взаимно привличане, в действителност е било планирано от брат ѝ. Може би е искал да се отплати на Оливър за вярната дружба, помисли си сега Ариел, докато вървеше към замъка. Щом не се плашеше да използва собствената си сестра като инструмент за отмъщение, Ранулф със сигурност нямаше скрупули да я поднесе като подарък на приятеля си.

За първи път от началото на връзката си с Оливър тя се почувства ограбена и използвана. Онова, което някога беше забавно, вълнуващо и замайващо чувствено, изведнъж и се стори безвкусно и мръсно. Отдавна знаеше, че за Оливър тя беше само забавление, нищо повече. От своя страна, тя не беше допуснала да се забележи, че понякога вярва в по-дълбоките си чувства към него. Такова признание щеше да ѝ донесе само болка. Жените, които обичаха подобни безделници, неизменно свършваха с разбити сърца. Ала нежните ѝ чувства към него бяха придали блясък на нощите им, дори нещо като чистота. Сега обаче виждаше в тях само мръсна манипулация.

— Ариел, трябва да ти кажа нещо. — Ранулф тъкмо слизаше по широката каменна стълба с няколко пакетчета в ръка.

— През цялото време бях в обора и бих искала да се измия преди вечеря — отговори недоволно тя.

— Ще го направиш после. Трябва да говоря с теб сега.

Тя вдигна рамене и го последва в малкия страничен салон, където Роланд, Ралф и Оливър все още седяха пред огъня и пиеха.

— Мила сестричке, кралицата те почете със сватбен подарък. — Ранулф остави донесеното на масата. — В никакъв случай не бива да забравиш да ѝ пишеш и да благодариш за даровете. — В гласа му имаше сарказъм. Той развърза сръчно шнура на големия пакет, отвори го и извади блестящ плат. — Доколкото виждам, това е булчинска рокля. — Той я разтърси и я наложи на себе си с комична гримаса. — Нейно величество има безукорен вкус, това трябва да ѝ се признае.

Роклята беше наистина великолепна, но когато я огледа отблизо, Ариел видя грозно петно на ръкава, без съмнение от сос от печено.

— Питам се коя ли е била първата нещастница, омъжена в тази рокля — отбеляза тя и вдигна ръкава към светлината. — Надявам се, че ще ме снабдиш с достатъчно сватбени одежди, които не са взети от чужди ракли, братко — допълни тя и се обърна възмутено към вратата.

Ранулф хвърли роклята на най-близкия стол и отговори безгрижно:

— Нейно величество е известна с пестеливостта си, но се надявам, че някоя от камериерките ти ще успеят да изчистят петната.

— Няма да застана пред олтара в износени от други хора дрехи — обяви злобно Ариел и несъзнателно изпъна рамене. — Щом съм принудена да изтърпя този фарс, няма да позволя да ме обиждат!

Гласът ѝ трепереше от гняв и това я ядоса, но Ранулф беше в блестящо настроение и се засмя весело.

— Не, не... разбира се, че не — заяви той. — Нито една дама от рода Рейвънспийър не е отишла пред олтара с дрипи. — Той извади от джоба си кожена кесия и я хвърли на масата. Чу се звън. — Това е злато, малка сестричке. Имаш право да се нагласиш, както ти харесва. — Той посегна към второто пакетче. — Това също е подарък от Нейно величество. Смяташ ли, че си струва да го отвориш?

— Съмнявам се — отговори с усмивка Роланд и протегна ръка да вземе пакетчето. — Но нека все пак да го видим. — Ранулф хвърли пакетчето в скута му.

Ариел се запита дали изобщо ще ѝ позволят да отвори собствените си подаръци. Не че я интересуваха кой знае колко. Брат ѝ извади от пакетчето огърлица от топази и ѝ я показа с иронична усмивка.

— Хубавичко — отбеляза равнодушно тя.

— Да, макар че камъните нямат особена стойност — отвърна Роланд и вдигна огърлицата към светлината на свещите. — Някои дори са напукани.

— Надявам се, че това не е зла поличба за брака ти, скъпа сестрице. — Ранулф се възхити от собственото си остроумие и се изсмя гръмогласно. След това взе третото, най-малкото пакетче. — Вярвам, че поне това ще ти хареса. То е подарък от мен, защото си добра и послушна сестра. — Той я ощипа по бузата и пусна пакетчето в ръката ѝ.

Ариел разви копринената хартия и очите ѝ се разшириха от изненада. Извади от опаковката златна гривна, обсипана с перли, оформена като змия, която държеше в устата си огромна перла, шлифована като ябълка. Златото беше изкусно изработено, шарките бяха различни от всичко, което беше виждала досега. Възхитена, тя попипа висулката, закрепена за гривната, съвършено оформен смарагдов лебед. Отвори уста, за да изрази възхищението си и да каже колко прекрасен е накитът, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Защото гривната не беше просто прекрасна. Беше съвършена със сигурност. Възхитителна без съмнение. Но тя усети инстинктивно, че нещо не е наред, макар че и при най-добра воля не можеше да разбере какво я накара да застане нащрек.

— Откъде намери тази гривна, Ранулф?

Брат ѝ размени бърз поглед с Роланд, преди да отговори:

— Смятай я за семейна скъпоценност. Ако отвориш кутийката, ще намериш още нещо.

Ариел побърза да отвори кутийката, увита в копринена хартия.

— О, още една висулка! — Върху кадифената подложка беше поставена фино изработена розова пъпка от сребро; в средата грееше голям рубин и наситеното му червено се отразяваше в къдравите розови листенца. Този път реакцията ѝ беше напълно искрена.

— Господи, прекрасна е! Наистина е съвършена. — Тя погледна объркано брат си. Ранулф никога ней беше правил подарък, с

изключение на обичайните дреболии за Коледа или за рождения ѝ ден. Изведнъж се сети, че с този щедър дар той искаше да купи съучастието ѝ, но не може да разбере защо се стреми да я спечели на своя страна. Досега само заповядваше и тя беше длъжна да се подчинява. Ясно бе, че докато живее под покрива му, малката сестра няма друг избор, освен да се покорява безусловно.

А може би се опасяваше, че тя би могла да осуети намеренията му. Може би тя беше принудена да изпълнява заповедите му, но имаше тайни средства и пътища да саботира плановете му или поне да му създава трудности.

— Това е сватбеният ми подарък, малка сестро. — Той я ощипа още веднъж по нежната буза, тронав жест, който трябваше да изрази привързаност. Ала Ариел не допусна да я измамят. — Ти ще играеш съществена роля в акта на отмъщение. А когато всичко свърши, ще ти подаря още една висулка за гривната.

Велики Боже, той я подкупваше! Нима се страхуваше, че тя би могла да се изплъзне от контрола му? Че бракът ѝ с граф Хоксмур, макар да съществува само на хартия, може по някакъв начин да застраши равновесието на властта и контрола му? Възхитителна идея.

— Ще се постарая да заслужи подаръка, братко — отговори остро Ариел и видя как очите му засвяткаха гневно при това очевидно безсрамие. Кучетата се притиснаха в полите ѝ, Рем изръмжа гърлено.

— Махни тези песове — заповяда Ранулф. — И изобщо, ако им мислиш доброто, най-добре ги дръж далече от мен. — Той посегна към чашата си и изпи съдържанието на един дъх. Сивите му очи бяха корави като гранит и пълни със злоба.

Ариел нямаше намерение да прекалява с дързостите. Направи подчертано почтителен реверанс и излезе от салона. Кучетата я следваха по петите.

Най-добре да стои далече от мъжете до края на вечерта, така нямаше да се сетят повече за нея. Ранулф си направи добра шега със сестричката си, а след още една или две бутилки всички щяха да изпаднат в обичайното си състояние на пълно опиянение и да престанат изобщо да мислят.

Не, тя не беше в състояние да запази в тайна този катастрофален обрат на събитията; трябваше непременно да се довери на някого.

Върна се бързо в двора, все така следвана от кучетата, и повика един ратай, който тъкмо се беше запътил към оборите.

— Моля те, Джош, оседлай червения кон. Искам да посетя мистрес Сара и мис Джени.

Мъжът се поклони почитателно.

— Да ви придружа ли, милейди?

Ариел го погледна замислено. Посред бял ден не смееше да гневи Ранулф, като излиза без придружител, но тази вечер той нямаше да я повика още веднъж, а когато се напиеха до безсъзнание, четиримата щяха да забравят света около себе си. А последното, което й трябваше сега, беше ратай, който да седне в малката къща на Сара и Джени и да следи разговора с едва прикривано любопитство, горящ от нетърпение да раздрънка интересните новини. Джош в никакъв случай нямаше да остане навън и да чака търпеливо, докато тя свърши.

— Не — отговори решително Ариел. — Ще ида сама.

Нощта беше сравнително светла; от време на време облаци забулваха луната, но звездите светеха ярки и силни над равнините и мочурищата. Малко преди да стигне до селото, което граничеше с имотите на Рейвънспийър, тя се отклони от главния път и подкара коня по мочурливата пътека, която водеше към тесен отводнителен канал. Задачата на съоръжението беше да отвежда излишната вода от реката Оуз към Северно море.

Целта ѝ, малка, обвита в бръшлян, къща, се намиреше на нисък хълм над канала. Мястото беше усамотено, но на един от прозорците беше поставен фенер, който разпръскваше утешителна светлина. Ариел едва успя да слезе от коня и да вдигне резето на градинската портичка, когато вратата на хижата се отвори.

— Ти ли си, Ариел? — Сляпата Джени разпознаваше безпогрешно всички посетители, преди да са казали имената си.

— Да, аз съм. Имам нужда от малко окуражаване и от добър съвет — отвърна Ариел и целуна младата жена по бузата. — Ще отведа Даяна под навеса и ще вляза. Не стой навън, студено е.

Джени се усмихна, отговори на целувката и се върна в единственото помещение на къщичката.

— Ариел е, мамо. Каза, че си има грижи.

Жената, наведена над гърнето в огнището, се изправи. Очите ѝ гледаха остро и изпитателно, но тъй като беше няма почти от тридесет

години, мислите ѝ останаха неизказани. Веднага след това вратата се отвори и Ариел нахлу в стаята. Кучетата я следваха по петите. Без да им заповядва, те се оттеглиха незабавно в един ъгъл от другата страна на огнището и се отпуснаха спокойно, сложили глави на протегнатите предни лапи.

— Добър вечер, Сара. — Ариел се наведе и целуна бледата буза на жената. Личеше, че някога Сара е била истинска красавица. Чертите ѝ бяха хармонични, лицето имаше съвършен овал, тялото ѝ беше стройно и силно. Ала очите гледаха трескаво, лицето беше прорязано от дълбоките бръчки на страданията и търпението, дългите ръце бяха груби и разранени, някогашната гъвкавост и нежност на младостта се бяха превърнали в мършавост и сухота. Въпреки това от цялото ѝ същество се излъчваша доброта и дружелюбие, както и някаква неведома сила, която изобличаваше в лъжа видимата крехкост.

Сара вдигна ръка и помилва Ариел по бузата, после ѝ посочи столчето до камината и се върна при гърнето.

— Ще вечеряш ли с нас, Ариел? — Джени взе три купички от полицата над огнището.

— Мирише чудесно на заешко задушено. — Ариел подуши въздуха и се засмя.

— Зайчето е подарък на мама, задето излекува цял куп брадавици — обясни Джени, докато режеше хляб и си служеше така сръчно с ножа, сякаш виждаше всичко. — Джинти Грийн реши, че не може да вдигне сватба, ако целите ѝ ръце са покрити с брадавици. Мама я отърва от тази неприятност.

— Аха, сватба значи... — Ариел стана, направи няколко крачки по стаята, после отново седна. Сара вдигна от огъня гърнето със заешко задушено и го отнесе на масата. Хвърли изпитателен поглед към момичето до огнището и започна да разсипва ястието в купичките.

— Искаш ли чаша бързово вино, Ариел? — попита Джени.

— Да, благодаря. — Ариел зае обичайното си място между майката и дъщерята. Съзнаваше, че очите на Сара през цялото време я следяха изпитателно. Езикът им беше също така ясен като нормалния говор. — Ранулф е решил да ме омъжи — заяви сърдито тя, отчупи си хляб и потопа лъжицата в апетитното ястие.

— За кого? — Джени се взираше пред себе си с мрачен поглед.

Сара спря да се храни, пръстите ѝ силно стиснаха дървената лъжица.

— За граф Хоксмур.

Изведнъж ръката на Сара се разтрепери, лъжицата се удари в ръба на дървената купичка, но двете момичета изобщо не я забелязаха. Джени остана с отворена уста, толкова силна беше изненадата ѝ.

Ариел, която беше преживяла истински шок при разкритието на брата си, разбираше много добре колко разтърсваща беше новината. Тя вдигна лъжицата към устата си и задъвка сочното месо, докато чакаше двете жени да проумеят истинското значение на взетото решение. След малко обясни:

— Всичко е заради зестрата и земята и защото кралицата иска така.

Тя каза само това, което знаеше, но двете жени я изслушаха с внимание. Сара се успокои бързо, нахрани се със сигурна ръка, като редовно отпиваше от виното си, но погледът ѝ беше устремен неотстъпно към лицето на Ариел. Джени прекъсваше разказа на приятелката си с бързи въпроси, с които изразяваше и своите, и майчините си мисли.

— Кога ще бъде сватбата?

— Не знам, но надали преди Коледа, защото братята ми са решили да поканят повече от двеста гости и трябва да се подготвим, както подобава. — Ариел остави лъжицата си и се приведе напред, опряла лакти на масата. Не можеше да обясни дори на тези две жени, най-искрените ѝ приятелки, какво беше замислил Ранулф за брака ѝ с граф Хоксмур. Самата тя още не можеше да го осъзнае.

Сара слушаше Ариел с напрегнато внимание. Лицето ѝ беше напълно безизразно, силните тръпки на възбудата бяха скрити дълбоко в нея. Те бяха в корема, в сърцето и в главата ѝ. Ръцете ѝ бяха напълно спокойни, движенията овладени. Ала въпросите се надпреварваха в главата ѝ, бореха се отчаяно да намерят гласов израз и замираха на скования ѝ език. Дори Джени с фината си чувствителност не можеше да ги изрази, защото се отнасяха за събития, за които младото момиче нямаше и най-малка представа... и които никога не биваше да узнае.

„Този граф Хоксмур е наследник на Джефри. Дали е син на Джефри? Дали Клара най-сетне е заченала? Възможно ли е синът на Джефри да знае нещо за другото дете?“

До днес Сара беше сигурна, че няма да чуе нищо за детето. Тя беше предала момчето под опеката на мъжа, който трябваше да се грижи за него, да му осигури добро бъдеще. Мъж, който щеше да предпазва детето от ужаса, преживян от майката. До този момент Сара държеше своите мисли и предположения дълбоко в душата си и беше започнала да вярва, че те никога няма да излязат на повърхността. Съумяваше да остава спокойна, когато името Хоксмур се споменаваше пред нея, защото сегашният граф беше твърде далечен и тя никога нямаше да го види.

А сега се оказа, че граф Хоксмур ще дойде в Рейвънспиър. След всичките тези години семействата Хоксмур и Рейвънспиър щяха да се срещнат и да се сродят и това щеше да се извърши току до дома и. Ръцете ѝ отново се разтрепераха и тя ги стисна до болка в скута си.

— Как са конете ти? — Джени окачи гърнето над огъня и свали от етажерката вързопче сушена лайка. Не разбираше много от стремежите на Ариел да отглежда расови коне, но беше добре осведомена за целите на приятелката си.

Лицето на Ариел изрази твърда решителност.

— Никой и нищо не може да ме отклони от намерението ми, Джени. Явно не мога да изградя конезавода си тук, значи ще го направя другаде. Щом продам няколко животни, ще спечеля достатъчно пари, за да стана самостоятелна. Тогава ще отида някъде далече, за да не виждам нито Рейвънспиъррови, нито Хоксмурови, за да бъда самата аз. Искам сама да отговарям за себе си, искам да дължа сметка единствено на себе си. Никой не може да ми попречи да го сторя.

Джени не каза нищо. Сара наблюдаваше внимателно бялото решително лице на Ариел, видя мрачния блясък в очите ѝ и изведнъж усети горещо съчувствие. Бедното дете дори не подозираше с какво се е захванало. Семействата Хоксмур и Рейвънспиър не понасяха, когато някой се осмелеше да им се изпречи на пътя.

Ариел срещна спокойния поглед на Сара и очевидно прочете мислите ѝ.

— Не забравяй, че и аз съм Рейвънспиър — проговори тихо тя.

3

— Ще ми липсваш, Саймън. Толкова беше хубаво да бъдеш само мой. — Хелън се протегна лениво и изпъна голото си тяло до любовника си. Пръстите на краката ѝ погалиха прасците му, тя се надигна леко, преплете пръсти с неговите и вдигна ръцете му над главата. Погледна в умореното му лице и се усмихна. — Прекара толкова месеци на бойното поле и се върна само за да се ожениш — продължи с добре изиграна обида тя, наведе се над него и плъзна устни по бузата му. — Защо толкова държиш да се ожениш?

Саймън нежно плъзна ръце по гърба ѝ. Бяха минали много месеци, откакто се беше любил за последен път с Хелън, но връхчетата на пръстите му пазеха спомена за тялото ѝ и имаше чувството, че не са се разделяли за повече от седмица.

— Аз съм вече на тридесет и четири години, любов моя, следователно имам нужда от съпруга — обясни той с нарочна небрежност. — И тъй като голямата любов на живота ми отказа да се омъжи за мен, трябва да си потърся друга жена.

Хелън проследи енергичните очертания на скулите му с връхчето на езика си.

— Знаеш, че не мога да се омъжа повторно, Саймън. Това ще означава да загубя децата си. Разпоредбите в завещанието на Харолд са недвусмислени. А аз не мога да се откажа от децата си дори заради теб. — Саймън не каза нищо, пръстите му продължиха да милват гърба и. — Можеше да се ожениш за мен преди много, много години, скъпи. Тогава нищо не стоеше на пътя на щастието ни — продължи с лек укор Хелън.

— Войниците са лоши съпрузи — отвърна той и погали твърдото ѝ задниче. — Джон Марлборо обича жена си, но бедната Сара живее сама с месеци, а понякога и с години и се разкъсва от копнеж по него. Не бях готов да осъдя любимата си на такава самота.

— Защото знаеше, че тя ще потърси утеха другаде?

За момент се възцари мълчание и тя усети внезапното напрежение в тялото му.

— Нека да кажем, че никога не бих й дал възможност да се поддаде на изкушението. Моята съпруга няма да ме мами.

В това трезво заключение звучеше студенина, която накара Хелън да потрепери. Тя познаваше тъмните страни на Саймън Хоксмур дори по-добре от смеха и нежностите му. Двамата дружаха от деца и си доверяваха мечтите и копнежите си. Когато съзряха, решиха да се просветят взаимно в любовното изкуство и го направиха с неизтощима жажда за знания и младежка необузданост. А след това Саймън замина, за да воюва по бойните полета на Европа, и Хелън се омъжи за виконт Келбърн, който беше много по-стар от нея. Той я остави вдовица с три деца и разпореди в завещанието си родителските права да преминат изцяло върху младия му брат, ако Хелън реши да се омъжи повторно.

— Това би означавало да отмъстиш за греховете на баща си на една невинна жена — отговори спокойно тя.

Саймън я отмести внимателно от себе си и седна в леглото. Лицето му помрачня, изразът на очите стана хладен и сдържан.

— Не, Хелън, никога не бих направил такова нещо. Просто не търпя изневяра в семейството си, и толкова.

Хелън се уви в копринения чаршаф и се загледа с невиждащ поглед в балдахина над главата си.

— А ще приложиш ли това правило и върху собственото си поведение?

— Да — отговори спокойно той.

— Кога е сватбата ти?

— Утре заминавам в дома на годеницата си. — Той праметна крака през ръба на леглото. Яркочервен, лошо зараснал, белег се извиваше като тънка огнена змия от глезена до слабините.

— Толкова скоро! — Тя се обърна към него и очите й светнаха гневно. — Любим се за първи път от година, а ти си решил да си отидеш! — Тя затвори, очи и продължи с пресекващ глас повече на себе си, отколкото на него: — Значи това беше сбогуване... завинаги.

— Да — отговори все така спокойно той. — Краят на любовната ни връзка, но, надявам се, не и на нашето приятелство.

— Върви по дяволите, Саймън Хоксмур! — Хелън отвори очи и той видя блещукащите сълзи, преди тя да ги изтрие сърдито с опакото на ръката. — Върви по дяволите! Защо не ми го каза веднага?

— Мислех, че си разбрала. — Той се улови с една ръка за таблата на леглото и стана. — Мислех, че знаеш какво ще стане, Хелън.

— Ти не си пуритан, Саймън. Никога не си бил, макар че се обличаш в тъмни цветове и си невероятно скромнен, макар че семейството ти има тези политически убеждения от години — обясни сърдито тя.

— Ти познаваш историята на семейството ми. Знаеш, че нямам намерение да я повторя. — Той я гледаше със смес от съжаление и гняв. — Как мислиш, защо уредих тази женитба?

Хелън седна в леглото, притисна чаршафа до гърдите си и го огледа изпитателно.

— За коя се жениш, Саймън?

— Наистина ли не знаеш? — попита невярващо той.

— Откъде бих могла да узная? Не ходя в двора. Не ме посещава никой, освен теб. — Гласът ѝ издаваше нарастваща възбуда. — Ти ми каза, че ще се жениш, нищо повече. Но не каза, че това означава край на връзката ни. Не каза коя е жената, която си избрал.

Мъжът въздъхна примирено.

— Ще се ожения за лейди Ариел Рейвънспиър, Хелън.

— Искаш да се ожениш за една Рейвънспиър? — изпъшка ужасено тя. — Велики Боже! Рейвънспиърви убиха баща ти.

— През последните години се нагледах на кръвопролития, Хелън. Стига вече убийства, гняв и войни. Моето семейство живее твърде отдавна във вражда с Рейвънспиърви. Всяко поколение задълбочава раната, все едно дали чрез непозволена любовна връзка или с насилие. — Той се наведе над нея и я погледна пронизващо. — Един брак, сключен с добри намерения, може да спре тази лудост.

— Но те убиха баща ти!

— А аз съм решен да изляза срещу тях с мирни намерения.

Хелън му обърна гръб. Познаваше този израз, начина, по който той издаваше брадичка, твърдостта и решителността в очите му, желязната сила на волята зад спокойно произнесените думи. Когато беше в това настроение, Саймън Хоксмур проявяваше желязна воля. Той беше мъж, изпълнен с противоречия. Истински воин, изпитан в

безброй битки, който се отвращаваше от вражди и сблъсъци в частния си живот. Силен мъж, който умееше да докосва така меко и нежно, че не мачкаше дори крехките листенца на розата. Но преди всичко той беше човек на принципите и силното вътрешно убеждение. Стоеше много над дребнавите свади, над злобата и мръсните интриги, над опортюнизма и предателството в кралския двор. Нито една партия не можеше да претендира за неговата лоялност, никой не можеше да го подкупи. Поради тези си качества той беше всеобщо уважаван, но и всички се бояха от него. Този мъж не можеше да бъде купен.

Хелън лежеше тихо във възглавниците и се вслушваше в шума, който той вдигаше, докато се движеше непохватно насам-натам и се обличаше. Чу глухия звън на ножницата, когато той закрепил шпагата си на кръста, и разбра, че ей сега щеше да я напусне.

— Ами ако Рейвънспийрови не са готови на помирение? — Тя се обърна настрана, за да го погледне. Очите ѝ потъмняха от мъка.

— Ранулф даде съгласието си за този брак... макар че се наложи самата кралица да го убеждава — обясни с лека усмивка Саймън. — Ако се съди по броя на поканите, които е разпратил, очевидно е готов да омъжи сестра си с подобаващ разкош и показност. — Той седна до нея и взе ръката ѝ в своята. — Хелън, ако някой може да разбере защо го правя, това си само ти.

— Ти си войник, а имаш странни предпочитания към мира — отвърна тя и стисна коравите му пръсти. — Но Рейвънспийрови са известни с подлостта и склонността си към предателствата си. Как ти хрумна, че можеш да им се довериш?

— Не може да има предателство, ако Ранулф държи да запази мястото си в двора. Вече ти казах, че кралицата много държи на този брак.

— Може би си прав. — Хелън се подпря на лакът и вдигна лице към неговото. Гневът и горчивината бяха изчезнали. Нямаше полза от такива силни чувства, тя беше твърде умна, за да се раздели с любимия си по такъв груб начин. — Но Ранулф Рейвънспийър е готов да предаде и най-добрия си приятел, ако има изгода от това. И е известен като непримирим мъж. Навсякъде говорят, че носи омразата към врага чак до смъртта си... или докато го прати в гроба.

Саймън се усмихна.

— За жена, която почти не посещава двора, ти си забележително информирана, скъпа.

— Оспори го, ако можеш.

Любимият ѝ поклати глава.

— Не мога. Но двамата с него нямаме намерение да се прегърнем сърдечно и да обявим, че от днес нататък сме едно семейство. След сватбата, след едномесечните празненства, аз ще отведа лейди Ариел в Хоксмур и Ранулф и братята му никога вече няма да видят лицето ми. Но бракът ни ще сложи край на старата вражда веднъж завинаги.

— Ти си необикновен човек, Саймън Хоксмур. — Хелън докосна бузата му и проследи линията на бледия белег.

Той улови китката ѝ. На лицето му изведнъж се изписа странна и напълно нетипична за него липса на самочувствие.

— Мислиш ли, че онова младо момиче ще се ужаси от мен, Хелън?

— Как можа да си го помислиш? — попита възмутено тя, седна в леглото и взе лицето му между двете си ръце.

— Тялото и лицето ми са покрити с белези — отвърна с колеблива усмивка той. — Мога да ходя само като се подпирам с бастун. Аз съм на тридесет и четири години, а тя е едва на двадесет.

— Ти си красив мъж — увери го тържествено Хелън.

— А всички знаем, че красотата е в погледа на този, който я оценява — засмя се невесело той, улови ръцете ѝ, обърна ги и целуна топлите длани. — Но съм ти много благодарен за увереността, скъпа моя.

— Ако лейди Ариел Рейвънспиър не е в състояние да те види такъв, какъвто си в действителност, аз ще ѝ отворя очите — заяви решително Хелън.

— Какъв борчески дух! — Саймън я прегърна и устните им се сляха в страстна целувка. — За съжаление сега трябва да се сбогуваме, любов моя. Но те уверявам, че винаги ще си останеш най-скъпата ми приятелка.

Хелън скочи от леглото и го придружи до вратата.

— Моля те, Саймън, бъди нащрек. Не им се доверявай.

Той се засмя и този път смехът му беше корав, рязка промяна след несигурността и съмненията на предишните минути.

— Не се бой, Хелън, няма да отида сам под покрива на Ранулф Рейвънспиър. Ще заведе там най-верните си хора и ще бъда много внимателен.

— Добре. — Тя въздъхна облекчено. — За момент повярвах, че си толкова заслепен от мисията си, та си забравил всяка предпазливост. — Тя се надигна на пръсти и го целуна за сбогом. — Наистина ли ще ме посещаваш като приятел и след като се ожениш?

— Разбира се — отговори просто той. — Ти винаги ще имаш особено място в сърцето ми, Хелън.

— По всичко изглежда, че не се жениш по любов — промърмори тя и отстъпи назад, за да му даде възможност да отвори вратата.

Саймън обърна глава и я погледна пронизващо. Очите му потъмняха.

— Жена от рода Рейвънспиър не може да намери място в сърцето ми, Хелън. Но аз ще изпълня дълга си към момичето и ако тя ми отговори със същото, ще се отнасям към нея с цялата любезност и деликатност, на които съм способен.

Вратата се затвори зад него и Хелън се втурна към прозореца, за да проследи как мъжът ще излезе на улицата и ще си отиде. Очакваше, че той ще се обърне и ще вдигне глава към прозореца ѝ, както правеше всеки път. Но днес Саймън не погледна назад. Излезе от гостилницата, мястото на обичайните им срещи, и закрачи енергично по улицата, като се подпираше тежко на бастуна си. Леденият вятър развяваше дебелията му наметка.

Хелън се обърна отново към стаята, обзета от неведом страх. Опита се да си внуши, че не се страхува за Саймън, а е потисната от самотата, в която щеше да живее оттук нататък. Тя беше в разцвета на годините си, твърде млада, за да се осъди на въздържание и усамотение... и да замени възбуждащите тръпки на любовта и страстта с отегчението на приятелството.

— Не — заяви енергично Ариел, — дори не мисля да си сложа сватбената рокля и да се наглася като паун, преди да е пристигнал годеникът.

Лицето на Ранулф помрачня.

— Направи, каквото ти казвам, сестричке. Венчавката е определена за дванадесет, и ти трябва да бъдеш готова. — Той посочи леглото, на което беше метната въздушна рокля от бледа коприна, богато украсена с дантели. — Ще се облечеш и ще слезеш в голямата зала да те видят всички. Няма да понеса, ако хората говорят, че Рейвънспийрови са нарушили дадената дума и не са спазили уговорката.

Ариел поклати глава. Решението ѝ беше твърдо.

— Когато граф Хоксмур дойде да вземе невестата си, Ранулф, тогава и само тогава ще се облека като жертвено агне пред олтара.

— По дяволите! Ти си едно упорито, непокорно... — Гневните думи замряха на устните му и той се отдръпна уплашено, но без да свали ръката си, когато двете вълчи кучета се изправиха пред господарката си, оголиха насреща му страшните си зъби и изръмжаха заплашително. — Кажи им да се махнат — заповяда дрезгаво той.

— Само след като свалиш ръката си, братко.

Ранулф отпусна бавно заплашително вдигнатата си ръка.

— На място — заповяда тихо Ариел и кучетата седнаха, но останаха пред нея, бдителните им очи все така впити в лицето на графа.

— Заповядвам ти незабавно да се облечеш за сватбата си. — Ранулф процеди думите през здраво стиснати зъби. — Твърде възможно е Хоксмур да се яви в параклиса точно когато камбаната удари дванадесет, а аз няма да допусна да ни свари неподготвени. При тази сватба нашето семейство няма да покаже и най-малките признаци на колебание, нерешителност или неохота. Трябва да разкажат на кралицата, че Рейвънспийрови са се държали безупречно, а ако има повод за критика, тя трябва да бъде отправена срещу Хоксмур.

— Как мислиш, защо още не е дошъл? — Ариел сръчно насочи разговора към друга тема. Отстъпи няколко крачки назад и седна на пейката пред прозореца, откъдето се виждаше целият вътрешен двор. — Трябваше да пристигне още снощи за празничната вечеря.

— Нямам представа — отговори гневно Ранулф. — Той играе собствената си игра. Но няма да ни надхитри, бъди сигурна в това. Ако възнамерява да ни постави в неловко положение, няма да му позволя да си помисли, че е успял. Ние няма да се разголим пред него, няма да му позволим да забележи, че закъснението му ни е разтревожило.

— Значи очакваш той да дойде? — Ариел почистваше грижливо сламките от полата си, остатъци от последното ѝ посещение в обора.

— Разбира се, че ще дойде! — Ранулф буквално изплю тези думи и сивите му очи запламтяха от гняв. — Ще дойде, защото именно той стои в дъното на тази интрига. Той е убедил кралицата в необходимостта от женитбата.

— Но защо, за Бога?

— Не знам, по дяволите! Но каквото и да е замислил, той ще се провали, аз лично ще се погрижа за това. И няма да му позволя нито за секунда да повярва, че ни е унижил. Ти ще бъдеш готова, ще го поздравяваш с любезна покорност, а пред олтара ще му обещаеш вечно послушание. Все едно кога ще дойде, ти трябва да бъдеш готова за него! — Камшикът на брата изплющя гневно върху мраморната плоча на малката масичка и кучетата отново скочиха с предупредително ръмжене.

Ариел рядко беше виждала брат си в такова настроение. Ранулф имаше сериозни трудности. Очевидно закъснението на Хоксмур за отдавна уговорената сватба му го подлудяваше от безпокойство и тревога. Тя се извърна към прозореца и огледа вътрешния двор на замъка. Мястото беше пусто, тъй като февруарският ден беше леденостуден и неприятен и нито един гост не бе посмял да излезе навън.

— Постави ли съгледвачи в кулата?

— Да, разбира се. — Ранулф изглеждаше несигурен — това беше рядко изключение. Не знаеше как да принуди сестра си да го послуша, изпитваше боязън от проклетите кучета, които не му позволяваха да се доближи до нея. Ариел ги беше купила, когато бяха съвсем малки кученца. В началото те почти не представляваха опасност и не му пречеха да упражнява властта си над нея по обичайния начин, но през изминалите дванадесет месеца бяха израсли огромни и силни и всеки път, когато губеше самообладание, заставаха пред сестра му и не му позволяваха да я докосне. Крайно време е да предприема нещо, за да се отърва от проклетите песове, каза си ядно той.

— Щом постът извести за пристигането им — а при тази светлина ще ги забележи поне на пет мили разстояние в мочурището, — аз ще започна да се обличам. — Ариел погледна спокойно брат си. — Вярвам, че нямаш какво да възразиш срещу това решение, Ранулф.

Мъжът хвърли мрачен поглед към кучетата, които го зяпаха с големите си очи и не помръдваха от местата си. После се обърна рязко на токовете си, излезе от стаята и затръшна вратата зад гърба си.

Ариел се ухили и помилва верните кучета.

— Питам се дали знаете колко сте ми нужни, момчета. — Тя скочи от пейката и застана пред леглото си. Без угризения на съвестта беше изразходвала парите на Ранулф до последното пени. Все едно дали сватбата беше фарс или не, мнението ѝ беше, че е длъжна да извлече най-голяма полза за себе си. Булчинската ѝ рокля беше от кремава коприна, украсена с нежно жълти дантели, но тя беше само една от одеждите, които си беше ушила. Беше накупила толкова много платове, че продавачките от Кеймбридж подскачаха от радост, и създаде достатъчно работа на цяла армия шивачки поне за една седмица.

Най-хубавата ѝ придобивка беше костюмът за езда. Тя отвори гардероба и извади пелеринката, елечето и полата. И трите части бяха от лъскаво бургундскочервено кадифе, обшити със сребърни ширити. Помилва с любов широките ръкави и мушна ръце в джобовете, украсени със сребърна дантела.

Поддавайки се на внезапен импулс, Ариел свали стария си костюм за езда от зелен вълнен плат, с който ходеше всеки ден, и безредно нахвърля дрехите си по пода. Облече бързо новия тоалет и едва успя да се справи с множеството малки копченца и кукички. Завърза на тила си бялата кърпа от колосан муселин, нахлупи тривърхата шапка, украсена със сребърни ширити, и се огледа изпитателно в огледалото.

Гледката беше извънредно задоволителна. Никога досега не се беше замисляла за външността си. Животът в низините не предлагаше кой знае какви светски забавления, освен това Ранулф управляваше финансите на семейството с желязна ръка. Когато помагаше на родилките и болните в близките села, тя не се нуждаеше от елегантен гардероб. А когато не бе на път, за да изпълнява задълженията си, тя се чувстваше най-щастлива в оборите, на разходка с кон или лов със соколи, а за тези цели старият ѝ костюм за езда от зелена вълна беше напълно достатъчен. Въпреки това днес изпита радостна възбуда при вида на елегантния си образ в огледалото. През следващия месец, когато трябваше да забавлява гостите на граф Рейвънспийър, щеше да

има предостатъчно случаи да се представи с великолепните си нови премени.

Разбира се, беше твърде възможно сватбените празненства да приключат още в началото на месеца. Ранулф не беше казал нито дума повече относно плановете си за жениха, но тя не беше чак толкова глупава да повярва, че е променил първоначалните си намерения.

Въпреки това в момента Ариел не можеше да направи нищо, за да предотврати замисленото убийство. Погледна към вратата и се намръщи. Ранулф нямаше да се предаде толкова лесно, но когато тя не беше наблизо, не можеше да стори кой знае какво. Тя свирна на кучетата и те се понесоха след нея с големи скокове.

Ариел спря на най-горната площадка на широката стълба и се огледа колебливо. В голямата зала на партера се тълпяха гости. Някои поглъщаха жадно късната си закуска на дългите маси пред двете камини, други се наливаха с алкохол, макар че беше едва обед, слугите, понесли пълни табли с вино и ейл, тичаха напред-назад. Рейвънспийър Касъл беше огромна постройка и в миналото многократно беше подслонявала цялата кралска свита заедно с безброй слуги, коняри, придворни и така нататък. За сватбата бяха пристигнали около двеста гости и не й беше трудно да ги подслони, тъй като никой не повдигна възражения, че при тези обстоятелства щяха да спят по двама или дори по трима в легло. Младите мъже бяха разквартирувани в спалните зали на старата казарма, което предизвика буйното им веселие.

Ариел не познаваше почти никого от гостите. Обикновено в Рейвънспийър гостуваха само хора, които принадлежаха към най-тесния приятелски кръг на братята й, и тя ги познаваше добре. Интимната й връзка с Оливър Бекет правеше присъствието й на вечерите приемливо, освен в нощите, когато мъжете излизаха да си търсят жени и я прогонваха.

Представата да слезе в залата и да мине между всичките тези гости беше повече от неприятна. Ариел се обърна и хукна по тясната стълба, чиито стъпала бяха издълбани в масивната каменна стена, следвана от двете кучета. Стълбата беше за прислугата и водеше към кухненските помещения, където цареше невероятен хаос, най-малкото за очите на непосветения наблюдател. Прислужнички, прислужници и изпотени лакеи в ливреи тичаха през свързаните едно с друго помещения под високите сводести каменни стени, почернели от дима

на огромните готварски печки, където в момента се приготвяха прасенца, цели овце и сочни говежди бутове. Млади момчета със зачервени лица въртяха шишовете и поливаха печеното със сос.

Ариел си проби път през тълпите прислужници, които бяха твърде заети, за да ѝ обърнат внимание, макар че именно тя беше причината за цялото това бързане и вълнение — поне докато Ромул, чиято глава стърчеше над масата, откри силно ухаещ пастет от свински черен дроб и не устоя на изкушението. Голямата муцуна се отвори светкавично, езикът се плъзна по излъсканите борови дъски и целият пастет изчезна в устата му.

— Ти, проклет пес! — изкрещя една от жените с набрашнена престилка. Ромул излетя с един скок към вратата, жената се втурна след него и ядно размаха точилката за макарони.

— О, много съжалявам, Гертруд. — Ариел излезе след кучето в кухненския двор. Готвачката се появи след нея, изпъшка тежко и дъхът ѝ образува бели облачета в мразовития въздух. Ромул не се виждаше никъде, а Рем беше в най-далечния край. — Той не е крадец, нали знаеш.

— Всички кучета крадат, милейди — отговори сърдито Гертруд. — Това е в природата им, затова отрано трябва да изкореняват склонността към кражби с порядъчна порция бой. Милордът го знае.

— Права си — отвърна Ариел. Братята ѝ имаха много прости методи, когато трябваше да се справят с животните, както и със сестрите или прислужниците. — Няма да се повтори, обещавам.

Готвачката я погледна с известно съмнение, после на лицето ѝ се появи усмивка.

— Е, какво толкова! Да забравим случилото се. Няма нищо страшно, че е изчезнал един свински пастет. Нали днес е празник, сватбен ден. — С тези думи тя се обърна и си влезе в кухнята.

Щеше да бъде сватбен ден, ако имаше жених, помисли си Ариел и се запъти към оборите. Не можеше да си представи, че граф Хоксмур няма да се яви на собствената си сватба. Подобна обида щеше да предизвика цяла редица кървави отмъщения.

Но може би точно такива бяха намеренията му. Той беше принудил враговете си да се съгласят на този омразен брак, а сега щеше да се оттегли от обещанието си и да се смее злобно на публичното им унижение. Странно, но Ариел не се чувстваше

обидена. Може би не беше чак толкова засрамващо да бъде изоставена пред олтара, много по-страшно беше собствените ѝ братя да я използват като примамка за смъртоносен капан.

Едгар седеше на преобърнатата бъчва за дъждовна вода и кърпеше едно седло.

— Оседлай ми червената кобила, Едгар. Искам да пусна малкия сокол.

— Ей сега, милейди. — Едгар скочи от мястото си. — Аз ли да дойда с вас или предпочитате Джош?

— Може би е по-добре да взема Джош. Предпочитам ти да останеш в оборите... конете не бива да остават без наблюдение. — Ариел смръщи чело. Не можеше да рискува да раздразни още повече Ранулф, като излезе на езда сама, но арабските ѝ коне се нуждаеха от надежден защитник, докато братята ѝ бяха наблизко. Ако започнеха да проявяват засилен интерес към конете ѝ, тя трябваше да бъде осведомена за постъпките им.

Ариел влезе в преградата за ловни птици, която се намираше в края на обора. Вътре беше тъмно, миришеше силно на птичи тор, но и на кръв от малки птички. Соколите, накацали по пръчките, я посрещнаха с пляскане на крилете, очите им блеснаха в мрака.

Ариел отиде до третата пръчка и нежно докосна перушината на сокола-джудже. Птицата обърна глава и я погледна с остри недружелюбни очи, опасната човка се устреми към пръста ѝ.

— Ти си вечно в лошо настроение, млади момко — прошепна с обич тя и го почеса по шийката, без да отдалечава пръстите си.

— Визар ли искате да пуснете днес, милейди? — Соколарят изникна безшумно от мрака, движенията му бяха бързи и тихи като на птиците му. Носеше шапчица за сокола и кожен ремък за крака.

— Ще сляза малко по реката — обясни Ариел, взе една дебела ръкавица от етажерката на стената и я нахлузи на дясната си ръка чак до лакътя. През това време соколарят сложи качулката на птицата, завърза ремъка на крачето ѝ и освободи сокола от пръчката.

Ариел сложи сокола на китката си и провери кожените връзки.

— Няма да се бавя повече от час. — Тя излезе в двора, където ратаят вече я чакаше с оседланата кобила и собствения си кафяв кон. Вълчите кучета, които изглеждаха твърде самодоволни, седяха с изплезени езици зад конете.

— Би трябвало да ви затворя в обора до края на деня — укори ги Ариел, без да може да скрие усмивката си. Вече беше късно да ги наказва. Ратаят ѝ помогна да възседне кобилата; соколът стоеше здраво на китката ѝ, закритата с качулка глава силно наклонена, перушината — развяна от вятъра.

Двамата минаха през портата на замъка и препуснаха по виещия се път. Въздухът беше студен, но ясен, слънцето сияеше на безоблачното небе, зад мочурището се виждаха далечните църковни кули на Кеймбридж.

Ариел засенчи очите си срещу ослепителната слънчева светлина и огледа широкия път. Видя една каруца, но нито следа от закъснелия годеник. Подкара коня си в галоп и когато стигнаха брега на реката, свали качулката на сокола и го вдигна високо, за да му даде възможност да се ориентира. В гъсталака отляво изграчи врана и соколът потрепери от нетърпение. Ариел развърза крачетата му, изтегли ръката си назад и с умело движение изхвърли хищната птица високо във въздуха.

Граф Хоксмур дръпна юздите на коня си, погледна изпитателно към слънцето и прецени, че е около единадесет часа: Внушителната постройка на Рейвънспиър Касъл се издигаше в далечината като остро очертан силует на синьото небе. Оставаше им не повече от половин час езда. Зад замъка стърчеше високата осмоъгълна кула на катедралата в Ели.

— Ти очевидно не бързаш, Саймън — отбеляза един от спътниците му. Свитата на граф Хоксмур се състоеше само от десет души, все верни, изпитани хора.

— Изчислил съм пристигането си до минутата, Джак — обясни графът. — Защото не изпитвам потребност да понасям гостоприемството на Рейвънспиър и час по-дълго, отколкото е нужно. — Това беше причината, поради която искаше да пристигне точно в дванадесет, за да застане пред олтара с Ариел Рейвънспиър. И без това щеше да остане цял месец в Рейвънспиър Касъл за сватбените празненства. А докато беше гост под покрива на Ранулф Рейвънспиър, щеше да се опита да уреди един личен въпрос. Може би щеше да научи нещо за жената, която търсеше отдавна.

Не беше нужно да бърза. Всичко по реда си. Той заби пети в хълбоците на коня си и препусна по дигата, покрита със замръзнала, набраздена кал. Нямаше представа какво е момичето, което щеше да стане негова съпруга след по-малко от час. Не беше поискал да му я опишат, никой не се сети да му покаже портрета ѝ. Но даже ако се окажеше, че лейди Ариел е кривогледа, гърбава, с дебели крака и на всичкото отгоре глупачка — това нямаше никакво значение. Той щеше да се ожени за нея и да ѝ бъде верен.

Потънал в мислите си, той погледна към ясносиньото небе и се възхити на полета на дребния сокол, който се носеше на голяма височина в синевата. Една калугерица излетя от тръстиката, която растеше покрай речния бряг; изведнъж, сякаш усетила опасността, тя се спусна отново към земята и полетя на зигзаг покрай брега, за да се изплъзне от ноктите на хищната птица, която я преследваше едва ли не лениво. Саймън засенчи очите си с ръка и проследи лова.

— Това е сокол джудже — обясни Джак. — Не е обикновен скален сокол. Виж как елегантно лети.

Гледката беше възхитителна. Соколът сякаш дразнеше отчаяната калугерица, размахваше спокойно големите си крила, описа няколко кръга над малката птица и едва тогава благоволи да я нападне.

Калугерицата реагира на нападението, като излетя нагоре, за да го избегне, но не можа да задържи височината си. Затрепери с криле, спусна се към земята и се насочи към гъсталака край брега. Изведнъж соколът се хвърли почти отвесно към жертвата си, връхлетя я със силата и прецизността на оловен куршум, извитата му човка светна на слънцето. Острите нокти сграбчиха бедната калугерица и я стиснаха безмилостно. Застаналите на дигата мъже въздъхнаха шумно.

— Някой е пуснал сокола по реката. — Джак посочи с камшика си към мястото, където стояха две фигури на коне.

Поддавайки се на внезапен импулс, Саймън подкара коня си в лек галоп и слезе от дигата. Придружителите му се присъединиха към него и препуснаха към речния бряг.

Ариел наблюдаваше Визар. Той бе обучен едва наскоро и все още проявяваше склонност да бяга с плячката си. Тази сутрин се връщаше послушно на китката ѝ, но тя усещаше, че му беше крайно неприятно да предава плячката. Беше толкова вдълбочена в усилията си да убеди сокола да се откаже от последната си жертва за тази сутрин, че видя

ездачите едва когато бяха съвсем близо до нея. Мочурливата почва заглушаваше тропота на копитата.

Първата ѝ реакция беше гняв. Които и да бяха тези мъже, те трябваше да разберат, че тя е съсредоточила вниманието си върху сокола. А може би те бяха разбрали, защото спряха конете си на малкото възвишение, достатъчно далече, за да не отклоняват вниманието на сокола.

Визар остана във въздуха и продължи да описва елегантни кръгове над главата на господарката си, стиснал здраво малката птица. Ариел беше готова да повярва, че накрая ще се скрие някъде в гъсталака, за да разкъса птицата и да се нахрани. Ездачите на хълма не помръдваха от местата си. Изведнъж соколът описа красива дъга и се отпусна спокойно на ръката в дебела ръкавица, протегната да го посрещне.

Заби нокти в ръкавицата и послушно пусна плячката си в шепата на Ариел. Тя я прибра в ловната чанта на седлото и завърза крачетата на сокола.

— Браво! — Един от ездачите се отдели от групата и се понесе в галоп към Ариел. Кучетата наостриха уши, но ездачът не ги удостои дори с поглед. — За момент помислих, че соколът ще откаже да се подчинява и ще отлети в гъсталака.

Първото впечатление на Ариел беше, че никога не е виждала толкова грозно същество като този гигант, възседнал огромен петнист кон с тромаво тяло, но очевидно силен и здрав. Той не носеше шапка, гъстата коса беше по военному късо подстригана. Като че ли нито една от чертите на лицето му не хармонираше с другите. Носът му беше силно издаден и асиметричен, подчертан още повече от бледия белег, който разсичаше бузата му. Брадичката беше ръбеста и енергична, устата изкривена в лека усмивка, която разкриваше не съвсем равни, но силни бели зъби. Гъсти тъмни вежди се сключваха над дълбоките, силно раздалечени, смайващо сини, очи.

Тя измери с внимателен поглед тъмния ездачески костюм, късата коса и разбра, че се намира пред пуритан. После рязко се извърна от чуждия човек, махна на ратая да я следва, викна на кучетата и препусна в галоп по брега на реката, като внимаваше за сокола на китката си.

Саймън смръщи чело. Необичайно младо същество, крайно невъзпитано. Но младата дама представляваше замайваща гледка в бургундскочервения костюм за езда, това не можеше да се отрече.

— Да вървим, господа — подкани той спътниците си. — Достатъчно време загубихме с това малко отклонение. — Той стегна юздите на коня си и се насочи към пътя.

Когато стигнаха дигата, от наблюдателната кула на замъка проехтя сигнал на рог.

— Някой е чакал пристигането ни — отбеляза Саймън иронично. — Може би са се опасявали, че изобщо няма да дойдем.

След двадесет минути малката група мина по моста и влезе в двора на Рейвънспиър Касъл.

Обкованите с желязо врати на голямата зала бяха отворени и когато женихът и свитата му се появиха във вътрешния двор, граф Рейвънспиър и братята му излязоха да ги посрещнат. И тримата бяха облечени в синьо и сребърно, цветовете на семейния герб, и носеха грижливо накъдрени и напудрени в сиво перуки. Приликата им беше смайваща: тъмносиви очи, остро изсечени лица, подигравателно извити устни.

Вниманието на Саймън беше приковано в стройната фигура, която стоеше в средата на двора до червеникава кобила. Момичето от речния бряг. Ако се съдеше по пышкането на коня ѝ, сигурно беше препускала като луда, за да стигне в замъка преди гостите. Очевидно беше отгатнала кой е. Съвсем близо до нея стояха двете огромни кучета, в ръкавицата се беше вкопчил малкият сокол, главата му отново покрита с качулка. Лейди Ариел Рейвънспиър. Младата дама нямаше нищо общо с кривогледата и гърбава дебелана, която рисуваше фантазията му.

Тя беше свалила шапката си и я държеше под мишница. Разкошната коса с цвят на разтопена мед се спускаше свободно по раменете ѝ и създаваше разкошна рамка за овалното лице. Ясни бадемовидни сиви очи под дълги, красиво извити, тъмни ресници отговориха на смаяния му поглед с учудваща настойчивост. Носът беше малък и съвършено оформен, устните пълни и червени, брадичката леко изострена. Тя не приличаше много на братята си, поне физически, въпреки това Саймън веднага откри в излъчването ѝ нещо

типично за Рейвънспиърови. То личеше в арогантността на позата ѝ, в начина, по който беше вирнала брадичката си.

Потънал в мислите си, той отбеляза, че и тялото ѝ беше съвършено оформено. От тесните рамене през тънката талия до смелата извивка на хълбоците. Изведнъж той се почувства стар и тромав, едва ли не жалък. Нима можеше да скочи от седлото и да се представи пред това свежо младо момиче като уморен, тежко ранен воин...

Тримата братя застанаха пред него.

— Поздравяваме ви с добре дошъл, Хоксмур. — Ранулф говореше с добре заучена официалност, но едва скриваше гнева си. Мускулчетата на брадичката му играеха, очите бяха потъмнели от гняв, устните здраво стиснати.

Саймън слезе от коня си и протегна ръка за поздрав. Тримата братя я разтърсиха един след друг, макар и с видимо колебание. Саймън погледна към мястото, където облеченото в червен костюм за езда момиче все още стоеше до червеникавата си кобила с кучетата и сокола си. Лицето ѝ беше абсолютно неподвижно. Саймън посегна към седлото си и измъкна дебелия си бастун със сребърна дръжка. През цялото време се питаше дали Ранулф най-после ще повика сестра си.

— Още веднъж ви поздравявам с добре дошъл в Рейвънспиър Касъл, милорд, вас и спътниците ви — произнесе с твърд глас Ранулф и направи няколко крачки към ездачите, които бяха слезли от конете си едновременно със Саймън. Беше очаквал голяма компания лордове и дами, приятели и роднини на граф Хоксмур, а женихът беше дошъл със свита от воини. Ранулф познаваше тези мъже — васали на Хоксмур, които се бяха сражавали под знамената на херцог Марлборо по всички бойни полета на Европа. Днес бяха въоръжени само с обичайните за джентълмените мечове, но за Ранулф беше очевидно, че граф Хоксмур си е довел надеждни защитници. А може би възнамеряваха да го нападнат в собствения му дом?

Ала това беше само една от причините за гнева му. Много повече се ядосваше на сестра си, която, вместо да излезе пред годеника си красива и представителна в булчинската рокля, заобиколена от блестяща свита, сега стоеше безсрамно наред двора с вълчите кучета и с проклетия сокол на китката си и съвсем сериозно очакваше да я оженят заедно с коня ѝ и в ловния ѝ костюм.

— Коя е дамата? — осведоми се Саймън, който не беше отместил очи от момичето.

— Сестра ми — отговори рязко Ранулф, — вашата годеница, Хоксмур, макар че никой не би ви обвинил, ако се усъмните в това. Ела тук, Ариел. — Заповедта беше произнесена с тон, който беше много по-подходящ за повикване на куче.

В очите на Саймън блесна бегло презрение; преди Ариел да е успяла да реагира на грубото нареждане, той закричи към нея, като се стараеше да не се опира твърде тежко на бастуна и да крие лекото провлачване на ранения си крак. Младото момиче не се помръдна от мястото си; погледът ѝ остана странно равнодушен.

— Мадам. — Саймън се поклони учтиво и спря пред нея. — Останах с впечатлението, че преди малко на речния бряг веднага разбрахте кой съм.

Когато се усмихва, съвсем не изглежда грозен, установи учудено Ариел. Очите му гледаха отсъстващо, едва ли не замечтано, като че беше прекарал много години да се взира в хоризонта, но в тях имаше и весели искрици. Тя се запита дали куцането му идваше от трайна инвалидност или беше последствие от скорошно раняване. За съжаление белегът на лицето никога нямаше да изчезне. Може би щеше да избледнее още, но щеше да си остане до края на живота му. Не че видът му е от значение за мен, побърза да си напомни тя. Ако братята ѝ успеяха да осъществят замисъла си, той изобщо нямаше да стане неин съпруг, освен по име. Той беше един проклет Хоксмур и нямаше право да омърси тялото на Ариел Рейвънспиър. Тя не се интересуваше от него. Той беше едно голямо, нищо, и тя не биваше да му обръща внимание. Щеше да остане известно време в живота ѝ, но не като действителен човек, а като призрак.

— Защото вие сте единственият пуритан, който би могъл да се появи на пътя към Рейвънспиър Касъл — обясни тихо тя и направи скован реверанс. После продължи с мека ирония: — Радвам се да се запозная с вас, лорд Хоксмур. А сега ви моля да ме извините, трябва да се преоблека за венчавката. — Тя се обърна и забърза към сводестата врата, която водеше към обора и кафезите на соколите, следвана по петите от двете вълчи кучета.

Саймън се обърна отново към домакините и приятелите си, които бяха проследили сцената с напрегнато внимание.

— Лейди Ариел не изглежда особено въодушевена от предстоящата женитба.

Ранулф изръмжа нещо неразбрано. Безсрамното поведение на Ариел го постави в неловко положение: беше принуден да се извини на проклетия Хоксмур!

— Сестра ми е малко своенравна, Хоксмур, но в никакъв случай не е недоволна от перспективата да стане ваша съпруга, уверявам ви в това.

— Ариел не е свикнала с порядките в двора, лорд Хоксмур — намеси се дипломатично Роланд, изкривил устни във фалшива усмивка. — Тя се интересува главно от конете и соколите си, вие вече имахте възможност да се убедите в това. Досега е живяла изолирано; животът в мочурището не предлага особено разнообразие, и тя не умее да общува с представители на висшето общество. Но ви уверявам, че няма да ви притеснява с нищо. Сигурен съм, че ще свикне с живота във вашия замък и няма постоянно да ви тормози с молби да посещавате кралския двор и други светски забавления.

Той говореше за сестра си, сякаш тя беше расово животно, готово да приеме промените в живота си без особени трудности, стига само да се отнасят добре към него. Саймън нямаше представа какво би могъл да отговори на това обяснение, затова само склони глава и последва домакините си в голямата зала. Ако съдеше по малкото, което досега беше видял от лейди Ариел Рейвънспиър, тя в никакъв случай не беше покорна личност, поддаваща се на дресировка.

— Вероятно желаете да се преоблечете преди венчавката. — Ранулф щракна с пръсти, за да повика лакея. — Отведете лорд Хоксмур и придружителите му в стаите им. — Той хвърли бърз поглед към госта си. — Вече е дванадесет без четвърт.

— Трябват ми само пет минути — отговори с любезна усмивка Саймън и последва лакея. Ранулф го погледна учудено. Граф Рейвънспиър не можеше да си представи как един мъж би могъл да се преоблече от главата до петите само за пет минути, да сложи чисто бельо, официално облекло и специалната тържествена перука.

Когато часовникът удари дванадесет, камбаните на параклиса забиха тържествено и гостите излязоха в двора, където беше старият каменен параклис на семейството. Всички съзнаваха колко странна беше сватбата, на която щяха да присъстват. Женихът беше удържал на

думата си и само след пет минути беше слязъл в голямата зала, облечен в скромен костюм от тъмен плат без никакви украшения, с изключение на дантеления ръб, който обточваше бялото копринено шалче на шията. Външността му беше в изумителен контраст с разкошното празнично облекло на братята Рейвънспиър и гостите им: мъжете се пъчеха в официални костюми от кадифе и коприна, жените оглеждаха гордо дантелените си тоалети, пъстри и блестящи като ято екзотични птици. Късо подстриганата му коса изглеждаше почти шокираща сред безбройните луксозни, напудрени в сиво, перуки. Без да бърза, граф Хоксмур зае мястото си пред олтара, а придружителите му, облечени скромно и незабележимо като него, се наредиха в полукръг зад господаря си. Нищо не беше в състояние да скрие войнишката им стойка, макар че те се стараеха да държат ръцете си далече от дръжките на мечовете. Бдителността и вътрешната напрегнатост се усещаха почти физически в тъмния каменен параклис.

Ариел се вслушваше напрегнато в камбанния звън, докато тълпа камериерки я гласяха за сватбата ѝ. Досега се беше обличала без чужда помощ; от дете никой не се грижеше за малкото момиче, и това необичайно внимание засилваше още повече странното усещане, че душата ѝ е отделена от тялото. Чувстваше се празна... в сърцето ѝ нямаше нищо. Като че източникът на емоции и усещания, който обикновено бликаше с дива сила във вътрешността ѝ, изведнъж беше пресекнал. Тя участваше в този фарс чисто механично, като че беше марионетка, която братята ѝ дърпаха за конците.

Един Хоксмур беше прелъстил майка ѝ и носеше вина за смъртта ѝ. Ариел познаваше тази история от най-ранното си детство. Братята ѝ вливаха омразата към Хоксмурови в сърцето ѝ капка по капка, докато тя стана неотделима част от нея. А само след няколко минути щяха да я венчаят за сина на човека, който беше виновен за смъртта на майка ѝ. За сина на едно безчестно и подло семейство.

Тя щеше да се венчае за граф Хоксмур, но нямаше да стане негова жена. Съпруга, но не истинска съпруга. Защото жената не ставаше съпруга, преди мъжът ѝ да влезе в леглото ѝ.

— Моля ви, милейди, не мърдайте. Престанете да се въртите, за да мога да ви среща косата.

— Добре, Мери. — Ариел си заповяда да остане неподвижна, докато възрастната жена уви главата ѝ с обсипаните с перли панделки.

Пристегнатата с панделки на върха на главата, косата ѝ падаше свободно по раменете, навита на разкошни къдрици с помощта на гореща маша, с която розовобузата Дорис си служеше много умело. Момичето работеше със здраво стиснати устни и присвити очи и очевидно изцяло вдадено в работата си.

— Камбаните престанаха да звънят, милейди.

Ариел се изправи. За момент затвори очи, после отново ги отвори и хвърли изпитателен поглед в огледалото. Огледа се от всички страни и реши, че изглежда много добре, макар че отиваше да участва в един ненужен, мръсен фарс.

— Да вървим, милейди. — Мери я побутна към вратата. — Негова светлост сигурно ви чака в голямата зала.

Ариел направи гримаса.

— По-добре се опитай да задържиш кучетата, иначе ще ме последват до олтара.

Възмутеният лай на вълчите кучета я проследи по целия път до залата, където стоеше Ранулф и се взираше пред себе си с мрачно смръщени вежди и студен поглед.

— Нямам представа какво се опита да постигнеш с възмутителното си поведение, сестрице, но ако си решила да ми се пречкаш, съветвам те да си помислиш още веднъж. Ако се осмелиш да направиш дори една погрешна стъпка, ще съжаляваш до края на живота си, кълна ти се!

— Нали съм тук? — отговори равнодушно Ариел. — Официално облечена, готова за саможертва. Невинна, чиста, сладка и добродетелна. Права ли съм, Ранулф?

— Безсрамница! — изсъска ядно той и стисна ръката ѝ в железния си юмрук.

Двамата прекосиха двора и влязоха в параклиса. Пръстите му стискаха болезнено китката ѝ, впиваха се дълбоко в плътта. Когато органът засвири и гостите се обърнаха възхитено към прекрасната булка, ноктите му се забиха още по-силно в ръката ѝ, сякаш се опасяваше, че в последния момент сестра му ще се изтръгне и ще избяга.

Саймън Хоксмур проследи мълчаливо как булката и брат ѝ вървяха към него по средата на църквата. Веднага забеляза, че Ранулф стискаше до болка ръката на сестра си, усети силата на бруталната

хватка, прочете дивата решителност в очите на мъжа. Момичето беше смъртнобледо, устните опънати в тънка линия. Саймън осъзна, че тя заставаше пред олтара не по своя воля. Всъщност и аз не съм тук доброволно, каза си сърдито той и погледът му помрачня. В следващия миг се обърна към олтара и на лицето му се изписа решителност. Обединяването на двете враждуващи семейства беше благородно дело, затова личните предпочитания и желаниа трябваше да останат на заден план. Това момиче трябваше да се примири със съдбата си. Тя беше още млада; негова задача беше да я накара да приеме новия си живот, като използва по-голямата си опитност и зрелост.

Ранулф пусна ръката на сестра си едва когато тя коленичи пред олтара редом с лорд Хоксмур. Вместо да се върне назад и да седне до братята си на първия ред пейки, той остана прав на няколко крачки зад нея.

Ариел стисна до болка дървения парапет и се вгледа като замаяна в смарагдовата гривна на ръката си, опитвайки се да се съсредоточи върху сложната златна шарка и скъпоценните висулки. Обедното слънце нахлуваше през прозореца на олтара, който имаше формата на розетка, и когато тя мръдна китка, рубинът в сърцето на розата улови лъч светлина и грейна в кървавочервен огън. Възхитена от гледката, Ариел раздвижи ръка и пъстрите слънчеви лъчи от прозореца паднаха върху смарагдовия лебед. Гривната наистина беше несравнима.

Блещукането на сребро, смарагд и рубин привлече вниманието на Саймън, който се стараяше да не откъсва поглед от вгълбения в молитвите свещеник. Той обърна леко глава към невероятната гривна на булката и изпита странното чувство, че вижда нещо познато. Смръщи чело, опитвайки се да улови беглия спомен, който бе изникнал в съзнанието му, но не успя и споменът изчезна, оставяйки неясното усещане за безпокойство и тревога.

Ариел не осъзнаваше, че цялото ѝ тяло е сковано, че нарочно се държи далече от силната мъжка фигура. Гласът на свещеника, който изнасяше проповедта си, идваше някъде много отдалеч и ставащото като че ли нямаше нищо общо с нея.

Най-сетне коравият глас на лорд Хоксмур я изтръгна от трансa, в който беше изпаднала, като я уплаши толкова силно, че тя потрепери. Той каза „да“ със спокойно убеждение. Изведнъж устата ѝ пресъхна.

Свещеникът се обърна към нея и тържествено попита дали приема Саймън Хоксмур за свой законен съпруг.

Ариел мълчеше, устремила невиждащ поглед към ръцете на графа, които почиваха на дървения парапет до нейните. Огромни ръце с издадени кокалчета, късо отрязани нокти и мазолести пръсти. При мисълта, че тези ръце можеха да се плъзнат по тялото ѝ, че тези груби пръсти можеха да я докосват и милват, тя усети някакви странни тръпки. Свещеникът се обърна още веднъж към нея, повтори въпроса си с нервно покашляне. По пейките зад гърба ѝ се понесе шепот, копринените рокли зашумяха неспокойно. Ариел не забелязваше нищо. Единствената ѝ мисъл беше, че ако се омъжи за този човек, ще подпише смъртната му присъда.

Ранулф пристъпи бързо зад нея и сложи ръка на рамото ѝ. Може би присъстващите оцениха този жест като окуражаване, но Ариел усети неумолимия натиск на пръстите му, който я принуди да сведе глава и да наподобява кимане и съгласие. Нищо не можеше да направи. Не и сега. Тя беше примамката и графът трябваше да падне в капана. Изведнъж я осени мисълта, че ако наистина иска да спаси граф Хоксмур от откъсването на братята си, тя може да предприеме нещо, за да попречи на капана да щракне. От друга страна обаче, защо една Рейвънспиър трябва да спаси от смърт един Хоксмур? Ако наистина го направеше, щеше да се обрече на един омразен и мъчителен брак. Погледът ѝ отново падна върху златната гривна на ръката ѝ. Ранулф я бе подкупил, за да му сътрудничи. За да я накара да си затвори очите и да мълчи.

Тя произнесе полугласно своето да, но Ранулф махна ръката си от тила ѝ едва когато венчавката приключи.

Саймън я прихвана и ѝ помогна да се изправи. Голата ѝ кожа беше студена като лед и той усети как тя потрепери под докосването му. Велики Боже, какво направих? Тя се отвращаваше от него, беше готова да го намрази. Той го виждаше в очите ѝ, които се впиха в лицето му със странна настойчивост, после бързо се отместиха.

Ранулф се присъедини към братята си на предната редица и проследи с усмивка как булката и съпругът ѝ преминаха между двете редици пейки. Той знаеше как да се справи с непокорната Ариел. Тя не беше глупачка, знаеше си изгодата.

Когато излязоха под студената слънчева светлина, Ариел издърпа ръката си от пръстите на графа.

— Обичайно е младоженецът да целуне булката — обясни меко Саймън, взе малките ѝ ръце в своите и внимателно я обърна към себе си. Тя не го погледна, остана напълно неподвижна, сякаш се беше примирила със съдбата си, и той неволно се отдръпна от отблъскващата гледка, която сам представляваше в очите ѝ. Пусна ръцете ѝ и промълви почти безпомощно: — Наистина няма от какво да се боите, Ариел.

При тази забележка тя вдигна глава към него, сивите ѝ очи бяха ясни и бистри като утринното небе, погледът изпълнен с пронизваща сила.

— Не — отвърна натъртено тя. — Аз наистина няма от какво да се боя, милорд.

4

Сватбеното угощение в голямата зала беше шумно и необуздано и много подхождаше на рамката, която създаваха средновековният стил на замъка и огромното сводесто помещение. В камините, вградени една срещу друга в двете къси стени, горяха огромни цепеници и пънове, грамадните стари полилеи бяха отрупани със запалени свещи.

Гостите, поканени от братята Рейвънспиър, за да отпразнуват венчавката на единствената им сестра, се славеха със свободните си нрави. Нямаше нито един, който да се отличава със строг морал и съдържаност. В залата бяха събрани предимно млади хора от двата пола, повечето без каквито и да било задръжки, които бяха дошли да се забавляват цял месец за чужда сметка с тържествени банкети, ловни излети, спортни състезания и пиянство. Ранулф беше взел мъдрото решение да изключи от тържествата всички придворни или политически влиятелни членове на обществото. Празникът се провеждаше далече от столицата, сред мрачните, диви мочурища, следователно беше частно събитие, което нямаше да бъде отбелязано в светския календар на двора.

Не бяха поканени и роднини, защото братята не общуваха с другите членове на семейството. След насилствената мистериозна смърт на Маргарет Рейвънспиър майка ѝ беше предложила да вземе малката Ариел в своя дом, но лорд Рейвънспиър отхвърли рязко, дори грубо това добронамерено предложение, а когато старата дама повтори поканата си непосредствено след смъртта му, Ранулф, новият глава на семейството, също реагира с отказ. Последствието беше, че Ариел израсна независима от всяко възпитателно влияние и познаваше единствено обществото на братята си.

Слуги, натоварени с табли с месо, кошници с пресен хляб и сребърни плата със стриди и пушена змиорка, се движеха в несекваща редица около дългия четириъгълник на масите, за да обслужват събраните гости. В галерията свиреха музиканти, които се наливаха не по-малко усърдно от гостите в залата, и изпълняваха с нестройно

въодушевление местни мелодии. Сребърните гарафи с вино, стомните с бира и бутилките с коняк минаваха от ръка на ръка, сякаш запасът беше неизтощим.

Ариел седеше начело на масата редом със съпруга си и приемаше многобройните тостове, все по-неприличните шеги, грубите забележки и шеговитите благопожелания на гостите, все приятели на братята й, с усмивка, която не издаваше истинските й чувства. Братята й никога не бяха обуздавали лошите си навици в присъствието на сестрата, нито очакваха приятелите им да се държат благоприлично в компанията на едно младо момиче и Ариел отдавна беше престанала да забелязва дръзките забележки и безвкусните шеги. Днес обаче осъзнаваше болезнено присъствието на Оливър, който седеше до Ранулф и непрекъснато пиеше, тънките устни опънати в обезпокояващата усмивка, така типична за него, тъмните вежди подчертано вдигнати, докато очите постепенно помътняваха. Зениците му изглеждаха стъклени, погледът му не се отместваше от лицето на булката и Ариел вече се чувстваше като нещастно насекомо, затворено в сандъче, под изучаващия многознаещ поглед на учения.

Граф Хоксмур седеше най-спокойно до нея и очевидно пиянството и необузданите забавления на гостите наоколо не го безпокояха. Самият той пиеше с удоволствие, както забеляза Ариел, но алкохолът не му влияеше. Бузите му не бяха зачервени, белегът на бузата не се оцвети в синьо, морскосините очи бяха ясни, както винаги. От време на време той се обръщаше към младата си съпруга, говореше й с мелодичния си глас, произнасяше нищо незначещи учтивости, и тя му отговаряше без напрежение, но като цяло вниманието му беше насочено предимно към приятелите му, които бяха насядали близо до него.

Саймън Хоксмур и придружителите му, облечени в скромни тъмни дрехи, със спокойни лица и сдържани маниери, се отличаваха рязко от останалите гости, които с напредването на деня ставаха все по-весели и забравяха благоприличието. Лицата се зачервяваха и подпухваха, мъжете разхлабваха шалчетата си, много от гостите изоставяха достойните пози, полягаха на масата или се отпуснаха на столовете си, ала Саймън и десетината му придружители сякаш седяха още по-изправени с всяка нова кана ейл, сякаш отрезвяваха все по-забележимо.

— Да бъде проклет, Хоксмур, ако и вие не сте същият дървеняк като Кромуел! — Ралф се приведе напред и заби мазните си пръсти в ръкава на графа, сивите му очи бяха присвити и святкаха злобно. — Вярвам, че дяволът отдавна е отнесъл в ада душите на онова жалко копеле и всичките му хора! — Той се изсмя с пълно гърло и се отпусна назад в стола си. — Вдигам тост срещу пуританите, господо! Смърт на пуританите! Всички кралеубийци в ада! — Той вдигна чашата си, но ръката му трепереше толкова силно, че по бялата покривка пръснаха рубиненочервени капки.

Гостите, които седяха наблизко и бяха чули думите на Ралф въпреки всеобщия шум, замлъкнаха смутено. Всички погледи се устремиха към лицето на Саймън Хоксмур, който невъзмутимо разговаряше с приятелите си. Оливър Бекет вдигна чашата с вино към устните си, сякаш беше готов да отговори на тоста. Очите му отговориха на погледа на Ариел с подигравателно подмигване.

Ранулф се приведе над масата и удари младия си брат по рамото. Ударът беше изненадващо силен, Ралф се стовари на стола си и разля още вино.

— Недодялан глупак — изсъска Ранулф. — Това е сватбено празненство и никой не иска да слуша остарелите ти дивотии!

Лицето на Ралф стана кървавочервено и той се надигна в стола си със стиснати юмруци, готов да замахне към брат си, но Ранулф го прониза с ледения си поглед и той беше достатъчен да го спре. От устата му се изтръгна някакво проклятие, той се сви на стола си, и отново посегна към бутилката с вино.

Гостите отново подеха обичайните си разговори. Оливър се ухили подигравателно и пошепна нещо на Ранулф, след което двамата избухнаха в луд смях. Ариел беше наясно, че подигравките им бяха за сметка на лорд Хоксмур, който беше останал напълно равнодушен и не беше удостоил неприятното произшествие дори с капчица внимание.

— Точно така, това е сватба — обяви Роланд, който беше най-трезвен от братята. — И е крайно време младоженецът да покани булката на танц.

Тази забележка беше посрещната с шумни ръкопляскания и одобрителен рев, а от музикалната галерия прозвучаха подканващите звуци на една известна мелодия от сър Роджър де Ковърли. Ариел погледна с очакване съпруга си.

Саймън я дари с усмивка, но тя беше толкова плаха и смутена, че я смая. Той се притесняваше! Въпреки грозотата си съпругът ѝ беше подчертано мъжествен и този израз на несигурност изобщо не подходдаше на мъж, който владееше с желязна ръка и себе си, и заобикалящите. Саймън заговори с тих глас:

— Прощавайте, Ариел, но моите рани ме правят много лош танцьор. Сигурен съм, че нямате никакво желание да се препъвате по пода и да нагаждате стъпките си към един сакат човек.

Ариел усети как кръвта нахлу в бузите ѝ. Чу презрителното кискане на гостите, шепота и грубите думи, докато присъстващите се питаха един друг какво ли ѝ е казал, усети ясно лицемерното съчувствие в реакцията на хората, които бяха чули обяснението му.

— Аз също не съм особено добра танцьорка, сър — отговори тя и огледа мрачно присъстващите. — Вероятно и аз ще ви настъпвам по пръстите също толкова често, колкото и вие мен.

— Може би сте права — отвърна с топла усмивка Саймън, изненадан от енергичното ѝ застъпничество. — Но както и да е, поне един от нас трябва да танцува на сватбата ни. Осмелявам се да твърдя, че лорд Чонси с голямо удоволствие ще ме замести. — Той посочи един от младите си придружители. — Джак се движи така елегантно и с лекота, че младите момичета са много щастливи, когато ги покани на танц. Освен това мога да ви обещаая, че със сигурност няма да ви настъпва по краката.

— Ако лейди Хоксмур ми окаже тази чест. — Лорд Чонси стана от мястото си, поклони се пред Ариел и ѝ протегна ръка. — За мен ще бъде особено удоволствие да заема мястото на жениха на танцовата площадка.

— А също и в леглото му, готов съм да се обзаложа в това — изрева развеселено съседът му и се изсмя така гръмогласно, че се задави с яденето си.

Оливър Бекет също избухна в смях.

— Каква непочтителна забележка, Холингсуърт! Един мъж може да бъде сакат и с двата си крака, но това съвсем не означава, че не може да докаже себе си в легнало положение.

В залата отекна весел смях.

Саймън се усмихна пренебрежително, но се въздържа от коментар.

Ариел беше готова да отговори на нахалника, както заслужаваше, но преди да е успяла да заговори, Джак Чонси улови ръката ѝ и я поведе към средата на залата, където беше освободено място за танци.

И други двойки се надигнаха от местата си, за да открият танците. Докато минаваха през шпалира от танцьори, Ариел погледна партньора си и видя колко мрачно и затворено беше лицето му.

— Сигурно ви е много трудно да си държите устата затворена, когато някой си позволява да се подиграва с недъзите на приятеля ви — промълви спокойно тя и се завъртя под ръката му, когато стигнаха края на дългата редица. Младият мъж не отговори на забележката ѝ, докато не стигнаха до другия край на шпалира.

— Само глупаците се подиграват със Саймън Хоксмур — отговори невъзмутимо лорд Чонси. — Много скоро ще установите, че съпругът ви не обръща внимание на глупаците, мадам. Мнението им е безопасно за него и не струва повече от ухапването на комар.

— Значи не реагира на провокации? — Тя изпълняваше стъпките на местния танц чисто механично, внимателният ѝ поглед беше устремен към лицето на партньора.

Джак Чонси се засмя и горчивината изчезна от очите му.

— Зависи от вида на провокацията, мадам. Вашият съпруг е особен човек и не е лесно да бъде изваден от равновесие, но хората, които го познават добре, никога не рискуват да предизвикат гнева му.

Ариел скъта тази забележка в паметта си и си обеща по-късно да я обмисли на спокойствие. Беше видяла съпруга си за първи път само преди няколко часа и ѝ беше много трудно да си създаде представа за него, като се абстрахира от физическите му качества.

Какво ли щеше да каже, когато узнаеше, че трябваше да се откаже от първата брачна нощ? Дали щеше да се примири и да остане далече от нея, без да мърмори и протестира? Той имаше пълното право да настоява за консумирането на брака. Сигурно съзнаваше, че ако въпреки всичко отиде при нея, това щеше да бъде постъпка на недодялан тип, а ако се съдеше по малкото, което досега беше разбрала за него, той беше съвсем друг човек.

Но откъде можеше да знае? В крайна сметка той беше от семейство Хоксмур — и този простичък факт говореше сам за себе си. Мисълта да прекарва нощите си с един Хоксмур, да понася милувките

му, беше също така неприятна, както да спи при свинете в кошарата. Но нали Ранулф ѝ се закле, че съпругът ще остане далече от леглото ѝ.

От мястото си на масата Саймън наблюдаваше как младата му жена танцува с хубавия лорд Чонси. Лицето му изразяваше одобрение, погледът беше мек и дори Ранулф не виждаше нищо подозрително в хладната фасада. Гневът бушуваше дълбоко в сърцето му, но никога нямаше да излезе навън. Това грубо, неприлично, вулгарно сватбено тържество беше обида както за жениха, така и за невестата. Саймън съзнаваше, че точно така е било замислено. Въпреки това съпругата му, облечена във въздушната си рокля от кремава коприна и нежно жълти дантели, оставаше недокосната от заобикалящата я пошлост. Погледът му се спря върху разкошната медноцветна коса, която се вееше в ритъма на танца и падаше на едри вълни по гърба, придържана от украсените с перли панделки. Имаше чувството, че тя е загърната от невидимата наметка на добродетелта, която я предпазваше от грубите шеги и подмятания на пианите гости.

Ариел — приказно същество, дяволито и загадъчно. Без съмнение, в това младо момиче имаше нещо неземно. Но може би загадката беше само в противоречието между крехкостта и изискаността на фигурата ѝ и тромавата, груба същност на нейните братя и приятелите им.

— Зетко?

Изтръгнат внезапно от мислите си, Саймън се обърна рязко към Ранулф. Граф Рейвънспиър го гледаше с усмивка над ръба на чашата си и изражението му издаваше злобно задоволство.

— Има нещо, което трябва да обсъдя с вас, зетко — продължи той и се усмихна с обичайната си сардонична усмивка. — Въпросът е... интимен. Бихте ли ме придружили на малка разходка в двора? — Той отмести стола си с неприятно скърцане.

— За мен ще бъде удоволствие да подишам малко чист въздух — отговори Саймън и посегна към бастуна си. — Вътре е доста горещо.

— В повече от едно отношение — подхвърли Ралф и се ухили похотливо. — Бланш Кери явно е готова да се пъхне под масата с всеки, който пожелае да я има. — Той се изправи на несигурните си крака. — Май ще ида да ѝ предложи услугите си. — Той се заклатушка покрай масата към мястото, където споменатата дама, обкръжена от група ръкопляскащи, жадно ухилени мъже, тъкмо развързваше

корсажа си. Бузите ѝ пламтяха, очите бяха помътнели от изпития алкохол.

Ранулф хвърли бърз поглед към спътника си и забеляза бегла сянка на отвращение в дълбоките сини очи. Усмивката му беше кисела. Хоксмурови открай време си бяха блюстителите на морала — освен когато не прелъстяваха чуждите съпруги.

— Вероятно намирате днешното празненство не съвсем благоприлично, Хоксмур? — попита с фалшива любезност той. — Но това е нашият начин да се веселим и да празнуваме. Разбирам, че шумът и пианството възмуцават пуританската ви душа, но...

— Аз не съм пуритан, Рейвънспиър — поправи го любезно Саймън. — Вярно, семейството ми беше сред привържениците на английския парламент, но и ние умеем да се забавляваме не по-зле от другите. Самият Кромвел беше известен с това, че обичаше добрите вина, хубавата музика, танците и дори хазартните игри.

Ранулф нагоди крачките си към бавните движения на другия мъж. Двамата прекосиха залата и се насочиха към голямата врата, през която се излизаше във вътрешния двор.

— Парламентаристи, роялисти — тези категории вече нямат никакво значение — отговори той. — Монархията беше възстановена преди повече от четиридесет години; крайно време е да сложим черта на миналото и да забравим враждите и разногласията. Не сте ли и вие на това мнение?

— Ако бях на друго мнение, сега нямаше да бъда тук — отвърна Саймън и за първи път в гласа му имаше острога. Той излезе навън, вдъхна дълбоко ледения януарски въздух и освободи дробовете си от вонята на алкохолни изпарения и запотени човешки тела. — Политическите различия загубиха валидността си преди много години и...

— Не съвсем — прекъсна го Ранулф. — Иначе нямаше да ни се наложи да обединим семействата си с брак, за да приключим стария спор за земите.

— Прав сте — съгласи се Саймън, готов да сложи точка на неприятните обяснения. Той закуцука по моравата към средата на двора, докато бастунът му се забиваше дълбоко във влажната земя. От потъмняващото небе падаше ситен дъждец и той знаеше, че тази нощ отново щяха да го мъчат адски болки в ранения крак. Тази част на

Англия беше дяволски влажна и негостоприемна и макар че беше израснал в низините на изток, той хранеше дълбока неприязън към родните си места и никога не се чувстваше у дома си сред дигите и вятърните мелници, вечно обвити в мъгла.

Саймън спря пред каменния слънчев часовник, издигнат в средата на моравата. Облегна се на каменния стълб, опря се на бастуна си и огледа изпитателно фигурата на граф Рейвънспиър, която се открояваше тъмна пред падащия здрач.

— Ранулф, вие знаете не по-зле от мен, че семействата ни враждуват не само заради онова спорно парче земя. Моето най-искрено желание е да погребва цялото ни минало.

Другият мъж не отговори веднага, а когато най-сетне заговори, в гласа му звучеше сърдечност, която беше чисто лицемерие. Саймън го разбра веднага и настръхна.

— Прав сте, защо трябва да позволяваме скандалите от времето на бащите ни да ни преследват, Хоксмур? — Той му протегна ръка. — Искате ли да подпечатаме помирението с ръкостискане?

Саймън веднага улови протегнатата ръка. Нито един от двамата мъже не носеше ръкавици и той усети колко мека и лепкава беше дланта на Ранулф. Неговата ръка, корава и суха, цялата в мазоли, беше ръка на воин. Ранулф не му предлагаше искрено мир и приятелство; това не беше сърдечен жест на помирение, а ръкостискане на предател и Саймън го знаеше. Но откакто бе влязъл в дома Рейвънспиър, той беше подготвен за всичко и все едно какви бяха коварните планове на Ранулф, те нямаше да се увенчат с успех.

— Искате да ми кажете нещо — напомни спокойно Саймън, пусна ръката му и бавно продължи разходката си към другата страна на двора.

— А, да, правилно. Надявам се, че няма да се разсърдите. — Ранулф тръгна редом с него и поверително снижи глас: — Става въпрос за Ариел. — Когато Саймън не реагира, той продължи с отмерен тон: — Понастоящем тя е малко болнава и ви моли да я извините, че засега не може да сподели брачното легло с вас. Ще трябва да изчакате, докато се почувства по-добре.

Саймън си беше въобразявал, че е подготвен за всичко, но тази възможност никога не му бе минала през ума.

— Болнава? В какъв смисъл? — Гласът му прозвуча изненадващо рязко.

Смехът на Ранулф беше заговорнически.

— Женско неразположение, Саймън. Дребна работа. Сигурен съм, че разбирате.

— Нали именно Ариел определи деня на сватбата — отвърна бавно графът. — Защо е избрала точно времето, в което ще бъде неразположена?

— Тя е наивна и не разбира много от тези неща, Хоксмур. Истинско дете. Дете без майка — обясни Ранулф, като подчерта последните думи.

Саймън стисна устни, за да задържи напирещите думи. Нали само преди минута се бяха разбрали да не споменават греховете на родителите си?

— Нима сестра ви няма опитни прислужнички, които да ѝ помагат с думи и дела? Няма ли бавачка, камериерка, гувернантка?

— Ариел никога не възразявала потребност от женска компания — отговори Ранулф и вдигна рамене. — Свикнала е да се грижи сама за себе си и да удовлетворява потребностите си.

Саймън скри стъписването си зад непроницаемо изражение. През последните часове беше добил точни впечатления по какъв небрежен, едва ли не неприличен начин се живееше в Рейвънспиър Касъл, но представата, че една млада жена от благороден произход е израснала без женско присъствие и съвети, че не познава и най-елементарните неща от женското всекидневие, го възмути до дън душа. Вероятно Ариел нямаше никакво образование. Това не беше шокиращо, тъй като повечето жени бяха необразовани, дори най-високопоставените. Но нима не я бяха просветили в управлението на кухнята? Не я ли бяха научили да си служи с иглата и конеца, да води домакинството, да свири на някакъв инструмент? Все познания, абсолютно необходими за провинциалните благородни дами. Тя можеше да язди, умееше да се справя с ловните птици, той беше видял това със собствените си очи. Явно познаваше и стъпките на местните танци, но дали можеше да танцува гавот и другите придворни танци, дали познаваше правилата на придворния етикет, задължителни за съпругата на граф Хоксмур?

— Разбирам — промърмори сухо той и се обърна отново към замъка.

— Надявам се да проявите снизхождение — продължи Ранулф и отново тръгна редом с него. — Ситуацията е малко... необикновена.

— Твърде меко казано — усмихна се Саймън. — Кажете на сестра си, че съм много търпелив човек. Щом в момента не се чувства в състояние да ми се довери, аз ще чакам, колкото трябва. Щом прояви готовност да консумира брака си, трябва само да ми каже.

— Ариел ще ви бъде извънредно благодарна за проявената деликатност и разбиране — отговори с лицемерна любезност Ранулф. Той отвори вратата и отстъпи настрана, за да пропусне зетя си. Оргията в голямата зала продължаваше с пълна сила, празненството следваше своя ход, вътре беше по-горещо отпреди и толкова ужасно шумно, че хората трябваше да викат, за да се разберат. Много от мъжете и жените бяха пияни до безсъзнание, търкаляха се по земята, някои бяха отпуснали глави в чиниите си и хъркаха; навсякъде по масите се виждаха преобърнати чаши и локвички вино; клатушкаци се двойки се въртяха по танцовата площадка. Ариел тъкмо танцуваше с Оливър Бекет.

Саймън веднага разбра, че нито тя, нито партньорът ѝ се придържаха към стъпките на танца; в действителност нито една от двойките не следваше музиката. Даже музикантите в галерията бяха излезли от такта и свиреха както намерят, без да се съобразяват с танцуващите двойки. Лицето на Оливър Бекет беше силно зачервено, очите му светеха със странен блясък, ръцете му се плъзгаха безсрамно по стройната фигура на Ариел, сега графиня Хоксмур, а тя се въртеше вихрено и полите ѝ се развяваха.

Явно се забавлява чудесно, помисли си горчиво съпругът ѝ. Тя се отдаваше изцяло на музиката. С тези широки развени поли, с хвърчащата коса и блестящите очи приличаше досущ на циганско момиче, което танцува дива тарантела.

Не можеше да се намеси, без да рискува да стане обект на всеобщите подигравки. Не можеше да ѝ предложи да продължи танца с него, защото не беше в състояние да се движи дори в умерено, достойно темпо, камо ли с такава страстна отдаденост. Около двойката се образува кръг въодушевени зрители, които тропаха с крака и

ръкопляскаха, останалите двойки се отказаха и двамата останаха сами в центъра на вниманието.

Саймън се върна на мястото си и седна сред мълчаливите си приятели. Вече не виждаше съпругата си, защото зрителите му пречеха, но по шумните одобрителни викове, тропането с крака и въодушевените ръкопляскания разбираше, че Ариел и партньорът ѝ предлагаха на публиката чудесно зрелище.

Когато танцът свърши и кръгът се разтвори, Ариел си проби път към масата под ръка с Оливър. Бузите ѝ бяха порозовели, сивите очи святкаха от възбуда.

— Ти си несравнима партньорка, скъпа моя! — обяви Оливър, хвана брадичката ѝ с една ръка и впи устни в нейните точно пред мястото, където беше съпругът ѝ. — Съжалявам ви, Хоксмур, защото никога няма да узнаете какво удоволствие е да танцуваш с нея. Движи се леко като перце — истинска магия! — Той избухна във весел смях, и отново се наведе да я целуне.

Този път обаче Ариел рязко отдръпна глава. Замаяна от буйния танц, тя бе забравила напълно мъжа си и едва сега, след страстната целувка на Оливър, осъзна какво искаха да ѝ сторят. Оливър и Ранулф бяха измислили този малък номер, за да унижат граф Хоксмур пред всички гости на сватбата. За тях нямаше никакво значение, че излагаха и добродетелта на булката. Никой от гостите не се интересуваше от чувствата ѝ. Саймън Хоксмур трябваше да стане рогоносец още в сватбената си нощ.

Тя изтри устните си в инстинктивен жест на отвращение и зае мястото си до съпруга си. Погледът на Саймън се стрелна към Оливър и видя как очите на съперника му светнаха разгневено.

— Може би не съм в състояние да танцувам с вас, скъпа, но беше истинско наслаждение да наблюдавам прелестните ви движения — проговори хладно той, взе сребърната гарафа и напълни чашата ѝ. — За млада дама, която е болнава, показвате забележителна енергия. Пийнете вино, за да се разхладите — покани я той и вдигна чашата към устните ѝ.

Бузите на Ариел се оцветиха в тъмнорвено. Тя стисна силно чашата си и я изпи на един дъх, после я остави със замах на масата.

— Моля да ме извините, милорд. — Надигна се, събра полите си и забърза към стълбището в задната част на залата.

Саймън скочи и забърза след нея с учудваща скорост, като си помагаше с бастуна. Стигна до подножието на стълбата, когато тя беше изкачила почти половината стъпала.

— Дайте ми минута време да поговоря с вас, скъпа съпруго — извика тихо той.

Гласът му беше мелодичен и учтив, както винаги: но Ариел веднага разбра, че току-що беше получила заповед. Тя спря и сложи ръка на дървения парапет.

— Желаете ли да се качите при мен, сър? — С тези думи тя продължи пътя си, но на горната площадка спря и го изчака.

Саймън прокле наум тромавия си ход, докато куцукаше нагоре по широките стъпала и през цялото време осъзнаваше, че тя го наблюдава, и пред духовния му взор изникваха несръчни подскоци и влачеци се стъпки.

Когато застанаха един срещу друг на квадратната площадка, двамата се погледнаха изпитателно. Крясъците и смеховете на празнуващите отекваха в каменния таван, през високия сводест прозорец, вдълбан високо в стената, падаше сребърна лунна светлина.

Саймън се облегна на стената и втренчи поглед в съпругата си, но не каза нито дума. Ариел побледня под изпитателния му поглед, но скоро вирна упорито брадичка.

Той кимна.

— Не е необичайно съпругът да пожелае да размени няколко думи на четири очи със съпругата си особено в деня на сватбата, нали? — той огледа тясната площадка. — Но не мисля, че тук ще можем да говорим спокойно. Имате ли личен салон... будоар?

В замъка имаше едно-единствено помещение, което Ариел можеше да нарече свое. Спалнята ѝ не беше недостъпна — братята ѝ и Оливър влизаха, когато си поискат. Твърде малко хора в замъка, само най-верните ѝ слуги, знаеха за зеления салон на етаж над спалнята ѝ. Но тя нямаше намерение да сподели това усамотено местенце с граф Хоксмур.

Тя се разсмя подчертано развеселено и Саймън си каза, че за първи път чуваше този звънък момичешки смях. Неволно се усмихна в отговор, докато чакаше да чуе обяснението ѝ.

— За съжаление Рейвънспиър Касъл не притежава подобни изискани помещения — отговори тя. — Нашият живот е доста

примитивен.

— Вече го забелязах — потвърди той, но усмивката му избледня, защото ясно беше усетил леката подигравка в тона ѝ. — Изразявам ви съчувствието си. Ала не очаквайте да ви повярвам, че нямате нито едно помещение, което е само ваше. — Гласът му стана забележимо по-корав, моркосините очи я гледаха настойчиво.

Ариел прехапа устни.

— Имам спалня, сър.

— Добре, нека отидем в спалнята ви.

Тя разбра, че това е заповед, и се подчини. Вдигна рамене, макар и едва забележимо, мина покрай него и продължи по коридора. Чу зад себе си потропването на бастуна му и лекото влачене на единия ботуш, когато той я последва. Отвори вратата на спалнята си и влезе първа. В следващия миг двете вълчи кучета се нахвърлиха върху нея, полудели от радост, и едва не я събориха под тежестта си.

В първия момент Саймън помисли, че огромните вълчи кучета са я нападнали и инстинктивната му реакция беше да посегне светкавично към острия нож в колана си. Ала Ариел се обърна към него и се усмихна; Ромул и Рем се бяха изправили на задните си лапи, предните бяха на раменете ѝ и тя галеше муцуните им.

— Кучетата ми са затворени тук от обед — обясни тя, — иначе щяха да застанат с мен пред олтара... Хайде, стига толкова! Веднага седнете — заповяда тя, блъсна двете кучета и продължи укорно, макар че в гласа ѝ имаше смях: — Вижте какво ми сторихте с големите си мръсни лапи! Роклята ми е цялата в кал.

Саймън свали ръка от колана си. Припомни си, че вълчите кучета бяха с нея на реката, а по-късно и в двора на замъка. Очевидно те нямаше да причинят зло на Ариел, най-много да цапат и късат дрехите ѝ. Саймън огледа любопитно малката спалня, осветена само от огъня в камината. Мебелировката беше скромна и оскъдна; твърде малко неща загатваха, че помещението е обитавано от младо момиче. На тапицираната пейка под прозореца беше оставена кукла и по някаква неизвестна причина мъжът беше силно развълнуван от наличието на простата дървена играчка. Той влезе в стаята и грижливо затвори вратата.

При този шум Ариел потрепери, кучетата моментално се обърнаха към него и изръмжаха заплашително; козината на тила им

настръхна, големите жълти очи засвяткаха предупредително. Саймън остана напълно неподвижен, с очи, устремени в техните, докато Ромул и Рем изоставиха агресивните си намерения и отместиха погледи. Ариел проследи сцената със затаен дъх. Без да бързат, двете кучета седнаха, след това полегнаха на пода и положиха глави върху протегнатите предни лапи. Все още гледаха Саймън, но без недоверие и враждебност.

Ариел беше силно впечатлена, но и ядосана, че и друг, освен нея беше в състояние да укроти верните ѝ пазачи.

— Вие явно умеете да се справяте с кучетата, сър — отбеляза тя. — Досега Ромул и Рем не са се подчинявали никому, освен на мен.

— Всички животни, които живеят на глутници, признават съществуване, което е по-висше от тях — обясни спокойно Саймън. — В това отношение вълчите кучета приличат на вълците. Приемам, че те виждат във ваше лице водача на глутницата, затова смея да твърдя, че аз съм нещо като ваш заместник. — Той се засмя и без да иска, тя отговори на усмивката му. Мъж, който беше в състояние да спечели доверието на кучетата ѝ, без съмнение притежаваше скрити качества.

Докато той стоеше и я гледаше, тя изведнъж разбра, че съвсем не е толкова грозен, колкото ѝ се беше сторил при първата им среща. Дълбоко разположените морскосини очи бяха извънредно красиви, триъгълникът на големия нос с фино оформени ноздри беше силен и мъжествен, в леко изкривената уста със силни бели зъби имаше нещо обезпокояващо чувствено. За момент Ариел забрави напълно каква беше връзката им и го възприе само като силно впечатляваща личност. Ала много бързо осъзна реалността и си припомни, че той беше от семейство Хоксмур. Раменете ѝ се сковаха и тя скри ръце в гънките на полата си.

— Аз... брат ми каза ли ви...

— Че точно в деня на сватбата си сте неразположена? Да, каза ми. — Саймън приседна на края на леглото и продължи развеселено: — Не е нужно да гледате така уплашено, Ариел. Нямам намерение да изисквам съпружеските си права, ако вие не сте готова да ми отговорите, както подобава. Аз умея да чакам.

— Много съм ви благодарна, милорд — отговори смутено тя.

— Узнах от брат ви, че сте лишена от женска компания — заговори меко Саймън. Ако момичето нямаше представа за

физическата страна на брака и изпитваше страх от любовния акт, някой трябваше да я просвети и да ѝ вдъхне смелост. Очевидно не друг, а той трябваше да изпълни тази деликатна задача.

Ариел смръщи чело и се запита каква цел преследва мъжът ѝ. Тя не беше лишена от женска компания, в никакъв случай, работата беше там, че братята ѝ нямаха представа с какво се занимаваше сестра им извън стените на замъка. Никой не знаеше колко приятелки има тя в околните селца и каква работа вършеше там.

— Никога не съм усеждала липсата на женска компания сред тези стени — отговори предпазливо тя.

— Но това е възмутително, скъпа моя. Не е редно, че са ви оставили да растете съвсем сама, без някоя добра и опитна жена, която да ви научи...

— На какво да ме научи? — прекъсна го сърдито тя.

Саймън въздъхна и зарови пръсти в късо подстриганата си коса. Трябваше да продължи.

— Аз ще се постарая да отговоря на всички въпроси, които ще ми зададете — изрече меко той. — Вероятни не мога да обясня тези неща така добре, както би го сторила например майка ви, но... — Той млькна и я погледна изумено. Ариел избухна в луд смях, очите ѝ засвяткаха подигравателно. — Какво толкова забавно имаше в думите ми? — попита с лека обида той.

Ариел се опита да си възвърне сериозното изражение.

— Милорд, уверявам ви, че съм много добре запозната с всичко, за което намекувате. Няма какво да ми обяснявате. Имах достатъчно време да разбера как стават тези неща и не се нуждая от просвещаване. — Тя отглеждаше расови коне, съчетаваше ги и ги израждаше, работеше като акушерка във всички села наоколо, а той искаше да ѝ обясни... Тя загуби самообладание, и отново избухна в смях. Не можеше да му разкаже с какво се занимаваше извън стените на замъка, но ѝ се струваше абсурдно, че той бе пожелал да я просвети относно фактите за възникването на живота. В това отношение тя знаеше много повече от него, тъй като познанията ѝ бяха главно за жените.

Лицето на Саймън се затвори. Без да каже дума повече, той стана от леглото, взе бастуна си и излезе с куцукане от стаята. Затвори вратата зад гърба си и въздъхна горчиво. Едно беше да понася едва прикритите подигравки на братята Рейвънспиър и съвсем друго да се

изложи на присмеха на жена си. Едно младо момиче, много години помалко от него, една неопитна девойка, която никога не беше напускала родните низини, не можеше да знае за живота и хората повече от човек като него! Въпреки това се осмеляваше да му се надсмива и да се забавлява с несръчните му опити да завоюва доверието ѝ.

Кръвта му кипеше от гняв, но зад гнева се криеше плаха несигурност. Толкова смешен ли изглеждаше в очите ѝ?

Не биваше да си прави илюзии: той беше само един отблъскващ инвалид, покрит с рани и белези. Той беше много стар за нея, а и отдавна беше загубил свежестта и очарованието на младостта. Лицето и тялото му носеха следите на дълги и мъчителни страдания. Той не беше подходящ съпруг за това събудено, красиво момиче. Нищо чудно, че тя се отвращаваше от натрапения ѝ мъж. Още при първата им среща край реката той бе предположил, че тя не участва по своя воля в това начинание. Но не му се вярваше, че братята ѝ са приложили насилие, за да я принудят. Все пак не живееха в Средновековието, нали? Законът недвусмислено казваше, че жената не може да бъде принудена да се омъжи за човек, който ѝ е отвратителен.

От друга страна пък — Ранулф Рейвънспийър и братята му не бяха цивилизовани люде. Може би си имаха начини и средства да накарат сестра си да се подчинява безпрекословно на волята им?

Смелостта и вдъхновението, с които се бе заел да доведе до успешен край помирението на двете отдавна враждуващи семейства, започнаха да се изпаряват. Опита се да си представи как изглеждаше в очите на това красиво младо момиче, и лицето му помръкна. Нищо чудно, че не е съгласна да споделим брачното легло, каза си горчиво той и изпита отвращение към самия себе си. Беше дошъл тук, готов да приеме съпротивата ѝ срещу един Хоксмур, да прояви търпение и сърдечност, опитваше се да не мисли за това, че тя ще изпита отвращение към натрапения ѝ мъж. Тайните му опасения се оказаха основателни и сега не можеше да си представи как би могъл да я накара да преодолее отвращението си.

Той остана дълго пред вратата на спалнята ѝ, без да обръща внимание на оглушителния шум, който долиташе от голямата зала. Вероятно много хора бяха забелязали изчезването на булката и младоженеца. Ако сега се върнеше в залата сам, щеше да предизвика безброй гнусни коментари. По-добре да се оттегли тихо и

незабележимо, а пияните мъже и жени долу да продължат тази безумна оргия. Нека си мислят, каквото си щат, каза си решително той и се обърна, за да влезе в спалнята си, която беше точно срещу тази на Ариел. В камината гореше буен огън, някой беше запалил лампа и я беше поставил на перваза, за да прогони нощния студ с малко топлина и светлина. Саймън беше уморен и потиснат, но гневът надви всички останали чувства. Той се отпусна в едно кресло, и отново се запита защо се беше захванал с това съмнително начинание. Какво го наведе на идеята, че би могъл да излекува толкова дълбоки и стари рани? Защо беше толкова самонадеян да си въобрази, че може да помири две семейства, между които съществуваше кървава вражда?

Но станалото — станало. Сега трябваше да носи последствията от заблудата си, каквито и да бяха те. И въпреки това — може би щеше да извлече поне малка полза от това нещастно нахлуване в територията на Рейвънспиър. Тази мисъл му вдъхна известна смелост, той се надигна и закуцука към масичката под прозореца, където бяха оставени няколко пълни гарафи. Наля си щедра порция коняк и отпи голяма глътка, потънал в мислите си.

Естер. Някъде в земите на граф Рейвънспиър живееше жена на име Естер — или поне беше живяла някъде наблизо. Жена, която беше родила син на граф Хоксмур.

5

Вероятно не биваше да се смее така непочтително, но ситуацията бе толкова абсурдна, толкова комична. Ариел се взираше замислено в голямото огледало, без да забелязва разкривените си черти и смръщеното чело. Единствената запалена свещ на тоалетната масичка трепкаше и хвърляше странни сенки по стените.

Когато тя избухна в смях, графът отново я погледна с онзи израз на несигурност и самоосъждане, който вече беше забелязала на лицето му. В продължение на един кратък миг той остана емоционално разголен под изпитателния ѝ поглед, в очите му светеше безкрайна болка, а тя стоеше пред него и се превиваше от смях. Наистина смехът ѝ не беше насочен точно срещу него, тя се наслаждаваше на съзнанието, че никой не подозираше за тайния ѝ живот. Но откъде можеше Хоксмур да знае какво я вълнуваше в този момент?

Тя прехапа замислено долната си устна. Той нямаше причина да се засегне от този изблик на веселост. Може би беше ядосан, но не и наранен. Въпреки това изглеждаше точно така — дълбоко наранен. Какво ли, за Бога, си беше помислил за причината на смеха ѝ?

Кучетата започнаха да скимтят и да драскат по вратата. Ариел поклати глава и се обърна към тях. Бяха затворени от обед и трябваше непременно да излязат. Тя хвърли последен поглед в огледалото и се усмихна на отражението си. Косата ѝ беше разбъркана от танците, дантелата на сватбената рокля беше разкъсана, копринената пола беше осяяна с отпечатащи от мръсни кучешки лапи. Роклята беше неспасяемо повредена. Но тя трябваше да излезе бързо и нямаше време да се преоблече.

Извади от гардероба си тежка кадифена наметка и се загърна добре, после нахлупи качулката на главата си, за да скрие брачните панделки на челото.

Кучетата пролайваха възбудено, докато следяха приготвянията на господарката си, които без съмнение сочеха предстоящо освобождение.

— Добре, добре, не бързайте чак толкова. — Ариел сложи дебели ръкавици, върза наметката на шията си и отвори вратата. Кучетата се втурнаха зарадвано навън и се приготвиха да слязат по стълбището в голямата зала, но веднага спряха, когато Ариел ги повика с остър глас.

— Ще минем по другата стълба — обясни тя и заслиза по тясната каменна стълбичка, която водеше в кухнята. Нетърпеливи да излязат най-после навън, кучетата минаха покрай нея и едва не я събориха с тежестта си.

В кухнята цареше тишина. Всичко беше оставено в пълен ред. Двама прислужници спяха пред огнището, един лакей дремеше над стомничка обира, единствената будна слугиня стържеше окадените тенджери, наредени в нишата за миене.

— Остави тенджерите, Мейзи, и веднага отивай в леглото. — Ариел застана под арката, която отделяше огромната кухня от нишата за миене.

— Мистрес Гертруд каза да свърша работата си още тази вечер, милейди — отвърна момичето и изтри чело с грубата си зачервена ръка. — Защото вчера ми позволи да си взема свободен ден, за да посетя мама, макар че всички сме заети с приготовленията.

— Болна ли е майка ти?

— О, не, милейди, роди бебе. — Умореното лице на момичето просветна. — Ще я наречем Суки.

— Утре сутринта ще изпратя подарък за раждането на малката ти сестра — отговори с усмивка Ариел. — Но сега остави тези ужасни тенджери и иди да си легнеш. Не се бой, аз ще говоря с мистрес Гертруд.

Мейзи хвърли в мивката тенджерата, която стържеше, изтри лице в престилката си и направи реверанс пред Ариел.

— Благодаря, милейди. — С тези думи тя се обърна и излезе от кухнята. Помещенията за слугите бяха на таванския етаж — просторни стаи с наредени един до друг тесни нарове.

Ариел се запита дали Мейзи се беше учудила, че току-що омъжената ѝ господарка излиза сама в първата си брачна нощ, вместо да се намира в леглото със съпруга си. После отблъсна въпроса с равнодушно вдигане на раменете. Имаше ли значение какво щяха да си помислят прислужниците? Те бяха свикнали с ексцентричните си

господари. Ако не беше тя да държи в малките си ръце юздите на домакинството, графовете Рейвънспийър надали щяха да намерят местни хора, готови да им служат.

Кучетата застанаха пред затворената врата на кухнята и изляяха подканващо. Ариел побърза да отвори, Ромул и Рем изскочиха зарадвано в нощта и хукнаха към оборите, защото знаеха, че вечерната разходка на господарката им винаги започваше оттам.

Едгар вдигна учудено глава. Тъкмо беше запалил въглищата в малката печка, поставена в отделението на арабските жребци.

— Я виж ти. Не очаквах да ви видя тази вечер, милейди.

— Това е само една обикновена сватба и тя не е в състояние да промени навиците ми — обясни сухо Ариел. — Как е жребчето? — Тя отвори вратичката на един от боксовете и се мушна вътре. — Какво красиво животно! Ще ми липсва, Едгар, но няма как. — Тя помилва бялата звезда на челото му. — Вярваш ли, че някой е готов да плати хиляда гвинеи за него? — Гласът ѝ прозвуча едва ли не страхопочтително, докато ръцете ѝ милваха меките уши на жребчето.

— Всеки, който разбира от коне, би платил без колебание подобна сума, милейди, и дори повече. Нашето жребче е великолепен екземпляр. — Едгар се облегна на вратата, дъвчейки неизменната си сламка. Погледът му беше остър, но доброжелателен.

— Въпреки това се учудвам. Ако можех да продам още две такива животни, щях веднага да стана самостоятелна. — Тя излезе заднешком от бокса и Едгар се дръпна да ѝ направи място. После затвори вратичката.

— Вчера в обора се появи Негова светлост — съобщи след малко старият коняр с привидна небрежност.

Ариел застина на мястото си.

— И какво искаше?

— Да се огледа, доколкото разбрах.

— Каза ли нещо?

— Нищо важно. — Едгар се наведе отново над печката, за да стопли мръзнеците си ръце.

Ариел смръщи чело и в очите ѝ светна загриженост.

— Той не знае нищо за жребчето, нали? Преговорите се водят в пълна тайна.

— О, мисля, че просто беше любопитен — опита се да я успокои Едгар.

— Но Ранулф никога не се е интересувал от арабските ми жребци. Нито един от братята ми не се интересува от тях. Те харесват само ловни коне.

— Може би е искал да види дали между вашите жребци няма някой подходящ за лов.

— Може би. — Но безпокойството ѝ не изчезна. Ако Ранулф заподозреше, че сестра му не просто си убиваше свободното време, а се занимаваше с отглеждане на расови коне, които носеха добра печалба, той щеше да ѝ прибере парите, преди да е успяла да предприеме каквото и да било. Още утре сутринта щеше да заговори уж между другото за посещението му в обора, за да види реакцията му. Беше твърде възможно Ранулф да поиска един от конете за себе си, но с малко повече късмет тя щеше да го убеди, че нито един не е в състояние да носи тежестта му.

Устните ѝ се опънаха в тънка линия. Господарите на Рейвънспийър язدهа конете си брутално и безмилостно. Тя беше готова по-скоро да застреля свой жребец със собствените си ръце, отколкото да го даде на братята си. Време беше да върви.

— Лека нощ, Едгар. Тази нощ ще пусна кучетата да обикалят свободно. Замъкът е пълен с чужди хора и мисля, че ще спя спокойно, като знам, че имам такива пазачи.

— Права сте — съгласи се мъжът. — Аз пък ще спя в стаичката за седлата, за да съм наблизко, ако някой от конете се изнерви от шума.

— Благодаря ти. — Тя му се усмихна признателно и излезе под бледата лунна светлина. Кучетата бяха изчезнали. Ако не ги повикаше, щяха да се наслаждават на свободата си цяла нощ, след като бяха прекарвали първата половина от деня затворени в спалнята ѝ. Ако се съдеше по шума, който долиташе от голямата зала, дивата оргия щеше да продължи до ранните утринни часове, независимо от отсъствието на булката и младоженеца. Често пъти се беше случвало някой от пияните гости на братята ѝ да пожелае да поязди на лунна светлина, но тя не можеше да позволи на тези проклети пияници да осквернят скъпоценните ѝ коне.

Затова мина отново през кухнята и грижливо спусна тежкото резе на вратата — тази мярка щеше да възпре скитащите гости да

минат през кухнята и да излязат в двора, откъдето се отиваше в оборите. Ариел не беше хапнала почти нищо по време на тържествената вечеря и сега усети, че умира от глад. Върна се в кухнята, нареди на една табла няколко печени пилешки бутчета, дебело парче пастет от дивеч и купичка със сметанов сос, намери и стомничка медовина и изкачи задъхано тясната стълбичка към втория етаж.

След малко затвори след себе си вратата на спалнята си и се облегна на вратата с доволна въздишка. Шумът от залата почти не се чуваше и в този момент малката ѝ спалня беше най-приятното убежище на света, място на покой и усамотение. Тя остави вечерята си на масата, хвърли наметката, натрупа съчки в камината и запали лампата. После, доволна, че си е създала всички възможни удобства, седна пред камината, изу обувките си и взе таблата на колене.

Тъкмо огризваше последното пилешко бутче, когато вратата на спалнята се отвори с трясък. На прага застана Оливър Бекет, стиснал в ръце две високи чаши с вино, с доволна усмивка на зачервеното лице.

— Ей, момиче, няма ли да се чукнеш с мен по случай сватбата си? — Той влезе в стаята и изрита вратата, за да я затвори. Ала ритникът не беше достатъчно силен и тежката дъбова врата остана притворена.

— Върви си, Оливър. — Ариел остана в креслото си и продължи да огризва сочното месо с надеждата, че хладният трезв отговор ще проникне до замъгления мозък на неканения гост.

— Не бъди толкова нелюбезна, миличка — укори я той и с преувеличено внимание остави двете чаши на нощното шкафче. — Никога не си се държала така с мен. — Кривата му усмивка стана още по-злобна, той протегна ръце и се запъти към нея. — Хайде, ела, не искам да прекараш първата си брачна нощ сама.

— Ти си пиан, Оливър.

Мъжът отметна глава назад и се изсмя с пълно гърло.

— Разбира се, че съм пиан, скъпа. Кой мъж би останал трезвен в такава нощ? О, да не забравяме съпруга ти! Този дърт нещастник! — Той се ухили похотливо, наведе се над нея, взе таблата от ръцете ѝ и я остави на масичката. Ариел усети, че я обзема страх. Очите на Оливър бяха помътнели от изпития алкохол, но погледът му беше пълен с коварство и решителност. Досега не беше помисляла, че не е в

състояние да го убеди в правото на собствени желания, но сега изпита лека боязън.

— Хайде, миличка, ела. — Той я стисна за раменете и я издърпа да стане. — Както виждам, още не си свалила булчината си рокля. Съпруга си ли чакаш? Колко е тъжно да останеш пренебрегната такава нощ. Кълна се, че трябва да се намери един истински мъж, който да покаже на лорд Хоксмур пътя към стаята на съпругата му.

— Не! — Тя се опита да го отблъсне, а когато той притисна устни в нейните, отчаяно завъртя глава. — За Бога, Оливър, остави ме на мира. Не те искам!

— Глупости — промърмори той, и отново потърси устните ѝ. — Кога не си го искала, мое страстно цвете? — Той я притисна към себе си със силната си ръка, а с другата се зае да развързва шнуровете на корсажа ѝ.

Защо точно тази нощ не задържах кучетата в спалнята си? Този безсмислен въпрос отекваше болезнено в главата ѝ, докато отчаяно се мъчеше да се освободи от яката хватка на бившия си любовник. Явно алкохолът му беше придал допълнителна сила, защото Оливър изобщо не обръщаше внимание на ударите и ритниците ѝ, не се трогна дори когато ноктите ѝ одраха лицето му. Тя се опита да го ритне в слабините, но той успя да стисне крака ѝ между своите и двамата се строполиха на пода. Ударът беше много силен. Ариел удари главата си в дебелия дъски и пред очите ѝ затанцуваха звезди. Оливър се възползва от това моментно объркване и се стовари върху нея, за да сломи всяка съпротива. Той се засмя, но в лицето му не беше останало нищо от предишната приветливост, очите му бяха изпълнени с жаден, едва ли не зверски триумф. Ариел усети болезнено присвиване в стомаха, страхът ѝ нарасна. Съзнаваше, че съпротивата ѝ още повече го възбужда. Той беше мушнал единия си крак между бедрата ѝ, едната му ръка стискаше китките ѝ, вдигнати над главата, а другата трескаво се опитваше да издърпа полите ѝ и да ги вдигне към талията.

— Не! — изпищя пронизително тя, опря босите си пети в пода и направи отчаян опит да се освободи от хватката му и да се измъкне изпод него.

— Млъквай, малка мръснице! — Оливър вече не се забавляваше. Лицето му трепереше от напрежение, устата посиня. Ариел усещаше

коравия му член до бедрото си, докато се опитваше да задържи краката си затворени и да вдигне колене.

Тя изпищя отново и в следващия момент усети как Оливър се откъсна от нея и някой го изправи на крака. Остана да лежи, без да може да проумее случилото се, и когато най-после отвори очи, погледна в затвореното мрачно лице на съпруга си.

— Покрийте се — заповяда студено той.

Тя го послуша веднага, издърпа полите си над оголените бедра и се почувства така омърсена, сякаш беше подтикнала Оливър към тази мръсна игра и на всичкото отгоре ѝ се беше насладила. Надигна се бавно и седна на пода.

Оливър се облегна на рамката на леглото. Дъхът му излизаше на тласъци, устата му кървеше и той притискаше ръка към спуканата си устна. Очите му бяха черни от гняв и объркване, панталонът разкопчан, ризата измъкната от колана.

— Ще установите, че вашата мила съпруга има вкус към грубостта и дори към насиетието, Хоксмур — заговори през стиснати зъби той. — Забелязал съм, че става още по-страстна, когато приложи малко сила. Нали съм прав, миличка?

Ариел нададе гневен вик и се хвърли като тигрица върху бившия си любовник, но граф Хоксмур я спря без усилие и само с леко побутване на протегнатата си ръка я прати в едно кресло. Съпругът ѝ я отстрани от пътя си, без дори да я погледне, и тя се отпусна върху меката тапицерия сред купчина от смачкана коприна и дантели.

— Постарайте се да излезете бързо оттук, преди да съм ви лишил от мъжествеността ви — каза Саймън и гласът му прозвуча съвсем спокойно.

Оливър се изсмя презрително, но в погледа му блесна безпокойство. Противникът му стискаше в ръка малък нож.

— Да не мислите, че не съм дорасъл да се справя с един инвалид? — попита предизвикателно той, но бързо направи няколко крачки към вратата.

— Да, точно това мисля — отговори все така спокойно Саймън. — А ако желаете да си премерим силите, моля, аз съм готов да се бия с вас тук и сега.

Оливър се засмя още веднъж с привидна смелост, но в следващия миг изчезна. Саймън затвори вратата и превъртя ключа в ключалката.

Извади го и го огледа замислено, няколко пъти го подхвърли от едната ръка в другата, после се обърна към жена си, която седеше в креслото в същата поза, в която я беше блъснал. Медноцветната коса падаше на разбъркани къдрици по раменете и гърба, големите сиви очи бяха разширени от уплаха. Не беше останала и следа от самоувереното момиче, което само преди час му се изсмя в лицето.

Нищо чудно, че беше избухнала в луд смях при непохватните му опити да я просвети. Той бе дошъл при нея с убеждението, че жена му е напълно невинна и никой мъж не я е докосвал. А истината беше, че тази опитна млада дама през цялото време е имала намерението да сложи рога на съпруга си още в първата брачна нощ, и то с най-добрия приятел на брат си. Глупак! Той прибра ключа в джоба на халата си.

— Откога сте любовница на Оливър Бекет?

Ариел се изправи и се опита да приглади разбърканата си коса.

— От една година.

— Вярно ли е, че ви е приятно, когато любовникът ви прилага насилие? — осведоми се той и вдигна саркастично едната си вежда.

Лицето ѝ пламна от срам.

— Как можете дори да си го помислите? — изфуча обидено тя.

Мъжът вдигна рамене.

— Какво друго бих могъл да си помисля, като ви намерих просната на пода да пъшкате и викате от страст?

— Не! — Тя скочи на крака. — Откъде ви хрумна, че съм викала от наслада? Аз се защитавах, опитвах се да го отблъсна. Не го исках в стаята си. Трябва да ми повярвате! — Очите ѝ бяха пълни с ужас.

Саймън отново вдигна рамене.

— Няма никакво значение искахте ли го, или не. За мен е напълно ясно какви са били намеренията му, вероятно с подкрепата на братята ви. След като се постараха да ме убедят, че крехката ми съпруга е неразположена, те изпратиха любовника ѝ да прекара първата брачна нощ с нея в собствената ѝ спалня, под носа на нищо неподозиращия съпруг.

Когато Ариел не отговори, Саймън махна с ръка и лицето му се затвори още повече.

— Добре, аз няма да ви принуждавам да консумирате този очевидно нежелан за вас брак, но също така нямам намерение да се излагам на всеобщи подигравки. Само вие и аз ще знаем, че не ви

докосвам. Ако не сте готова да участвате в тази измама, ще се видя принуден да довърша онова, което започна любовникът ви. — Той попипа ключа в джоба си и я погледна пронизващо.

— Не ви разбирам.

Мъжът се изсмя невярващо.

— Много е просто, скъпа! Вие и аз ще спим всяка нощ в спалнята ви, в леглото ви, като всяка нормална двойка. Гостите, братята ви и бившият ви любовник трябва да останат с впечатление, че между нас всичко е така, както би трябвало да бъде. — Погледът му задържа нейния. — Достатъчно ясно ли се изразих?

— Да. — Ариел кимна бавно.

— Съгласна ли сте да участвате в играта и да не разкривате пред никого как стоят нещата в действителност?

— Да — повтори тихо тя.

— Добре. Мисля, че приключихме този разговор. — Той свали халата си и още преди Ариел да е успяла да огледа голото му тяло, се пъкна под завивката.

— В моето легло ли ще спите? — попита уплашено тя.

— Нямам нищо против, ако ми правите компания — отговори той. — Не се страхувайте, че ще ви досаждам.

— Но това е моето легло — възпротиви се Ариел.

— Ако предпочитате да прекосим коридора и да отидем в моята спалня, аз ще спя в собственото си легло, а вие можете да прекарате нощта, където ви харесва, стига да е в същата стая — обясни невъзмутимо той.

В първия момент Ариел беше толкова стъписана, че загуби ума и дума. По всичко изглеждаше, че Саймън Хоксмур беше проявил невероятна съобразителност и беше изиграл отлична шега на братята ѝ и Оливър. Тя знаеше, че трябваше само да спазва своята част от уговорката, и той нямаше да ѝ досажда, беше абсолютно сигурна в това. Но беше безкрайно учудена, че този кален в битките мъж беше попаднал в капан, замислен с цел да го унижи непоносимо пред стотици гости, и беше успял с едно замахване на ръката да предизвика обрат в своя полза.

Тя приседна до огъня и сбърчи чело. Оливър Бекет беше силен млад мъж, опитен в боравенето с меч. Въпреки това беше отстъпил страхливо пред този доста по-възрастен мъж, на всичкото отгоре тежко

ранен. Естествено Оливър беше имал лошия късмет да бъде заловен в доста неприятна ситуация. Ариел се огледа любопитно, но не откри бастуна на Саймън. Явно то ѝ можеше да ходи и без негова помощ, когато бе нужно.

— Ще ви бъда много благодарен, ако угасите лампата — отбеляза със спокоен глас съпругът и. — Трудно ми е да спя на запалена светлина.

— Надявах се да продължа прекъснатата си вечеря.

— Тогава го направете пред огъня. Ако имате намерение да споделите леглото с мен, трябва да ми кажете сега, за да заема прилична поза.

Вместо да отговори, Ариел стана и измъкна изпод широкото ложе ниска и тясна кушетка.

— Нямам намерение да ви притеснявам, милорд. Спете, както си искате.

— Много добре. — Мъжът ѝ изръмжа доволно, претърколи се по корем, разкрачи крака под завивката и се нагласи удобно на мекия дюшек.

Ариел погледна сърдито тесния сламеник на кушетката. Нямаше възглавница, нито чаршаф, само тънко вълнено одеяло, което надали щеше да я предпази от влажната, леденостудена нощ.

— Сложили ли са гореща тухла в леглото ми?

— Откъде да знам? — промърмори недоволно мъжът. — Но в моето легло има тухла, това е повече от ясно. — Той потърка пръстите на краката си в нагорещения камък, увит в памучен чаршаф, и Ариел изскърца със зъби.

Много весело, милорд. Тя грабна наметката, която беше носила при вечерната си обиколка, и я хвърли върху одеялото. Нямаше да ѝ помогне много, но все пак беше по-добре от нищо.

След това угаси газената лампа и застана пред огъня, за да се стопли, преди да легне в леденостудените завивки. От широкото легло зад гърба ѝ долитаха дълбоки ритмични вдишвания и издишвания. Без съмнение граф Хоксмур принадлежеше към хората, които се радваха на здрав и дълбок сън и умееха да заспиват бързо. Ариел погледна таблата с вечерята, оставена на масичката, и установи, че апетитът ѝ е преминал. Вместо това посегна към една от чашите с вино, донесени от Оливър и отпи голяма глътка от ароматната топла течност. Как ли се

е сетил, че обичам подправено вино, запита се саркастично тя. О, той беше донесъл виното само за да потуши съпротивата на булката, да я изнасили и да я принуди към изневяра. Ранулф беше способен на всичко и тя не биваше да го забравя. Брат ѝ беше готов да прибегне до всяка подлост, за да осъществи целите си.

Ариел вдигна рамене. Трябваше да престане да мисли за станалото. Тя се приближи до огъня и започна да се съблича, свали сватбената си рокля, направи гримаса на отвращение и я захвърли на пода. Когато я облече, за да застане пред олтара, беше възхитена от себе си, но сега имаше чувството, че е била облечена в евтин безвкусен тоалет, че е участвала в измамен фарс. Изхлузи долната риза през главата си, пое дълбоко въздух и се стрелна към леглото си, за да се пъкне под завивките, преди леденият въздух да е охладил стопленото ѝ от огъня тяло. Ала само след секунди кожата ѝ стана студена като влажната постелка, на която лежеше. Зъбите ѝ затракаха оглушително, тя се обърна настрана, сви колене и вдигна наметката над главата си, за да предпази ушите си от студа.

След минута някой издърпа одеялото в долния край на леглото и Ариел едва не извика, защото леденият въздух се впи като змия в стъпалата ѝ.

— Явно вие имате нужда от това повече от мен. — Горещата тухла се озова бързо под стъпалата ѝ и само след секунди беше покрита с одеялото.

Ариел се претърколи по гръб и сложи краката си върху топлата тухла. После примигна, за да види неясната фигура, застанала в края на тясното легло. Графът беше наметнал раменете си с одеяло.

— Много ви благодаря, сър.

— Беше ми крайно неприятно да се разделя с тухлата, но не мога да спя, докато зъбите ви тракат като кастанети — обясни развеселено той. Обърна се отново към широкото легло, взе най-горната завивка и я хвърли върху стройната фигура на кушетката. — Надявам се, че най-после и двамата ще заспим. Преживях много напрегнат ден, бих казал дори мъчителен, и се радвам, че най-после свърши. — Той свали одеялото от раменете си и се върна в леглото. Осакатеният крак се движеше бавно и Ариел можа да огледа грозния червен белег, който минаваше от вътрешната страна на бедрото. Смутена, тя затвори очи и ги стисна здраво.

— И аз бих могла да кажа същото, милорд.

— Без съмнение.

Най-после в спалнята се възцари тишина, прекъсвана само от прашенето на огъня. През затворената врата долитаха шумовете от дивата оргия в голямата зала. Ариел се почувства странно сигурна и защитена, докато лежеше в тясното слугинско легло, допряно до широкия креват с балдахин. Какво от това, че от партера се чуваха пиянски резове, пронизителни смехове, гневни викове и тропот — тя не беше сама, имаше кой да я пази...

През краткия си двадесетгодишен живот тя беше прекарала немалко нощи будна в леглото си, докато се вслушваше в шумовете на други подобни оргии и дори зад заключената си врата, дори с кучетата до себе си не се беше чувствала истински защитена от пияните бесуващи гости на братята си. Обикновено заспиваше едва на разсъмване, когато и последните пияници се оттегляха в стаите си. Ала сега, въпреки шума, тя усещаше, че ѝ се спи, чувстваше се приятно отпусната, докато топлината постепенно се разливаше в тялото ѝ. Но не преставаше да се пита защо беше толкова сигурна, че — въпреки появата на Оливър, — не я заплашваше опасност?

Единственият възможен отговор беше мъжът, който лежеше в голямото легло и тихо похъркваше. Ариел се сгуши под завивките и обви крака около топлата тухла. Проклетият ѝ съпруг беше грозен и сакат, беше от семейство Хоксмур, но явно притежаваше извънредно утешителните качества сила и надеждност.

Вече се зазоряваше, когато Ариел се събуди от кратко приглушено излайване и драскане по вратата. Кучетата обикновено ѝ съобщаваха тихо за присъствието си, но ако тя не реагираше веднага, само след секунди щяха да се разляят с пълна сила. Ариел изобщо не се осмеляваше да мисли какво щяха да направят братята ѝ или някой от другите пияни гости, които си бяха легнали едва наскоро, ако някой ги събудеше с такъв адски спектакъл. Ранулф вероятно щеше да изскочи от спалнята си с пистолет в ръка и да застреля верните ѝ приятели.

Тя скочи от тясното си легло, уви се с кадифената наметка и се втурна към вратата.

— Тихо! Почакайте малко — извика настойчиво тя, когато се чу нов лай с увеличаваща се сила.

Ариел се обърна безпомощно към голямото легло. Саймън Хоксмур продължаваше да спи. Тя си спомни, че беше мушнал ключа под възглавницата. Отиде до леглото и се опита да мушне ръка под възглавницата, на която почиваше голямата му глава.

— Велики Боже, събудете се! — зашепна полугласно тя. — Или поне се поместете малко! — Пръстите ѝ затърсиха отчаяно в гънките на колосания лен.

— Господи, нима милата ми съпруга най-сетне се е решила да ми направи компания в брачното легло? — промърмори Саймън. Тя не беше забелязала движението му, но изведнъж пръстите му се склучиха здраво около китката ѝ и утешителната му досега сила изведнъж стана застрашителна. Ариел имаше чувството, че крехките ѝ кости ей сега ще се счупят под силния натиск.

— Трябва ми ключът за вратата. — Инстинктът ѝ подсказа, че не бива да се опитва да се освободи.

— Ако бях готов да ви позволя да напускате помещението без мое знание, нямаше да заключа вратата — заяви любезно Саймън.

— Трябва да пусна кучетата, защото ще вдигнат страшен шум — обясни отчаяно тя. — Моля ви, дайте ми ключа, иначе Ромул и Рем ще вдигнат на крак цялата къща и само Бог знае какво може да се случи.

Саймън пусна китката ѝ, седна и опипа под възглавницата за ключа.

— Заповядайте. — Той ѝ го подхвърли, но тя не успя да го улови и железният ключ падна шумно на пода. — Какво несръчно момиче — отбеляза с ленива усмивка той.

Ариел го прониза с отровен поглед, вдигна ключа и се втурна към вратата. Отвори я точно в мига, когато Ромул излая оглушително.

Кучетата нахлуха в спалнята и Ариел побърза да затвори вратата. Те обиколиха навсякъде, подушиха мебелите, после се изправиха пред господарката си, вдигнаха огромните си предни лапи на раменете ѝ и покриха лицето ѝ с влажни целувки. След това посветиха вниманието си на непознатия в леглото.

Саймън седеше удобно облеган на възглавниците, главата му се подпираше на резбованата табла. Беше завит до кръста, гърдите му бяха голи.

— Седни — заповяда с мек глас той, когато кучетата направиха огромен скок към леглото.

Ариел чакаше напрегнато. Мъжът в леглото не се помръдна, само повтори заповедта си с впечатляващо тих глас и след кратък миг на колебание двете вълчи кучета скочиха обратно на пода. Те приседнаха отстрани на леглото, сложиха глави върху завивката и устремиха към мъжа погледи, изпълнени с уважение.

— Впечатляващо — промърмори с недоволен глас Ариел. Тя помилва кучетата по главите, за да намери занимание на ръцете си, за да отклони вниманието си от разголеното тяло на Саймън Хоксмур. Гръдният му кош образуваше впечатляващ триъгълник: невероятно широките мускулести рамене се стесняваха в изненадващо тънка талия.

Мускулите играеха под гладката опъната кожа с приятно кафяв цвят, който показваше, че мъжът е прекарал много време под слънчевите лъчи. Зърната на гърдите му бяха малки и твърди, пъпът образуваше лека вдлъбнатинка в средата на плоския мускулест корем. Човек просто не можеше да си представи, че този силен, могъщ мъж върви тежко и се подpira на бастун.

Тя си припомни как изглеждаше тялото на Оливър. Бледа кожа, строен торс, опъната кожа, но без твърдите мускули на мъж, който е свикнал да извършва тежък физически труд. Видът на съпруга ѝ подсказваше, че е в състояние както да тегли тежкия плуг, така и да размахва боен меч. И че нито една от двете дейности не му се струва неподходяща за благородник.

Изведнъж тишината в слабо осветеното помещение стана потискаща. Морскосините очи на Саймън почиваха въпросително върху лицето на Ариел и тя усети как се изчерви. Веднага се обърна и отиде до гардероба си.

— Колко удобно за Бекет, че кучетата не бяха до вас, когато вчера ви удостои с посещението си.

В гласа му имаше хапливост, която накара Ариел да потрепери. Още ли вярваше, че тя беше поканила Оливър в леглото си? Че е била доброволна партньорка в опита да сложат рога на съпруга ѝ?

— Удобно за Оливър, може би — отвърна сковано тя и извади костюма си за езда и леките ботушки. Съпругът ѝ не каза нищо повече. Ариел измъкна от чекмеджето чисто бельо и чорапи. После хвърли боязлив поглед към леглото. Мъжът ѝ все още седеше удобно облегал на възглавниците, като че никога не беше отправял онази хаплива

забележка. — Сега трябва да се облека и да се погрижа за конете си — обясни тихо тя.

— Така ли? Какви коне? — Подавяващата интимност на атмосферата явно не му оказваше влияние.

— Моите коне — промърмори Ариел и се наведе над камината да смете пепелта и да натрупа съчки в огнището.

— Всички имаме коне — гласеше сухият коментар.

— Това е вярно, но моите са по-особени. — Тя разбута жаравата с машата, докато захвърчаха искри.

— Какво означава това? — попита все така небрежно той, без да се помръдне.

Нямаше нищо лошо, ако му обясни какви коне отглежда и какво възнамерява да направи с тях. Ако зависеше от Ранулф, Саймън Хоксмур щеше да живее още само няколко дни. При тази мисъл тя спря да диша. Не можеше и не искаше да участва в убийство, макар че ставаше въпрос за един абсолютно чужд човек, натрапен ѝ за съпруг. Непременно трябваше да осуети безбожното намерение на братята си.

А какво ще стане после с нея? Отговорът беше от ясен по-ясен: тогава щеше да зависи изцяло от волята и прищевките на граф Хоксмур. Бракът беше завинаги. Ариел прогони енергично тази неприятна мисъл; тя ѝ причиняваше главоболие.

— Няма ли да ми разкажете нещо повече за специалните си коне? — попита с усмивка той.

Не, не можеше да му каже цялата истина. Не и ако той щеше да играе някаква роля в живота ѝ, макар и за кратко.

— Това е мое хоби. Отглеждам арабски коне — отговори тя с подчертана небрежност. — Братята ми почти не ги забелязват и бих предпочела да си остане така. Те са брутални ездаци и аз не искам да ми вземат жребците.

Саймън сведе глава в знак на съгласие.

— Няма защо да се страхувате, Ариел. Аз няма да се разбъбря.

— Не се страхувам — отговори тя и се обърна да го погледне. — Знам, че няма да ме издадете.

— Е, добре, тогава се облечете и идете да видите конете си. Аз няма да ви преча.

Ариел се изчерви до корените на косата си.

— Тогава бихте ли ме оставили сама?

Мъжът поклати глава.

— Не. За съжаление не мога да покажа окървавен чаршаф като доказателство, че сме консумирали брака си, но имам намерение да обявя пред целия свят, че съм прекарал нощта в леглото на съпругата си.

Ариел прехапа устни.

— Тогава поне се обърнете с лице към стената, за да мога да се облека!

— Простете, но ако си спомням добре, вие сама признахте, че нямате причини да се срамувате. Освен това сме съпрузи.

— Вие се подигравате с мен! — изсъска гневно тя.

— Може би. Но от друга страна, аз вярвам в поговорката: каквото повикало, такова се обадило. Вие не вярвате ли, скъпа съпруго?

Явно не беше уместно да се впуска в словесни престрелки с този мъж. Ариел не отговори, само му обърна гръб и посегна към чорапите, за да се obuе под защитата на кадифената наметка. Беше й много трудно да нахлузи ризата през главата си, без да изпусне наметката и тя знаеше, че в един момент ще му разкрие гърба и задника си, но стисна зъби и си забрани да мисли за това. Щом облече ризата, се почувства достатъчно закрыта, за да се откаже изцяло от наметката. А и с две свободни ръце можеше да облече много по-бързо костюма за езда. Накрая въздъхна облекчено, и отново се обърна с лице към него.

— Наистина не мога да си представя защо изпитвате необходимост да скриете прелестите си — отбеляза Саймън. — Ако се съди по малкото, което можах да видя, тялото ви може спокойно да бъде изложено на показ.

— Вие сте твърде неучтив, сър. — Тя разреса дългата си коса, сплете я на дълга плитка и я уви около главата си.

Саймън се засмя невесело.

— Не мисля, че комплиментите на един съпруг могат да бъдат наречени неучтиви, скъпа.

Ариел нагласи косата си и с ядни движения я закрепил с няколко фуркета. Саймън я наблюдаваше мълчаливо, изкривил устни в иронична усмивка. Когато тя се запъти към вратата, той я повика:

— Не мислите ли, че бихте могли да изпълните поне някои прозаични задължения на съпругата, Ариел?

Младата жена спря с ръка на бравата.

— Кои например?

Мъжът потърка наболата си брадичка.

— Трябва ми гореща вода, за да се измия и обръсна. Освен това бих искал за закуска студено месо и чаша ейл, за да се подготвя за деня, който ни предстои.

— Ще кажа в кухнята да ви донесат закуската в стаята.

Саймън поклати глава.

— Не, мила моя, едно от задълженията на примерната съпруга е да се грижи лично за потребностите на мъжа си. Разбира се, аз не очаквам от вас да мъкнете със собствените си ръце кофи с гореща вода, но моето обслужване трябва да се извърши под вашия надзор, освен това бих желал лично да ми налеее ейл.

Може би няма да се опитвам да осуетя мръсните планове на братята си, помисли си мрачно Ариел. Този мъж беше прекалено самоуверен. И явно му доставяше удоволствие да играе с всички подробности малката игра, която беше подготвил.

— Нали имахме уговорка, скъпа моя — напомни ѝ Саймън, докато тя стоеше на вратата, измерваше го с гневен поглед и явно се бореше със себе си.

Ариел се обърна рязко на токовете си и изскочи от стаята. Двамата имаха уговорка и тя беше длъжна да спази своята част. Той я спаси от Оливър Бекет и имаше пълно право да получи онова, което му се полагаше като съпруг. Не беше нужно да го излага на всеобщи подигравки. А ако беше съвсем честна, трябваше да признае, че представата да осуети коварните замисли на братята си я изпълваше с радостно очакване.

В кухнята вече цареше оживление, главната готвачка и подчинените ѝ приготвиха закуската, която трябваше да бъде поднесена в голямата зала. Сигурно ще слязат само хората, които не са пили особено много или поне са си отспали, каза си злобно Ариел.

— Гертруд, бихте ли подготвили една табла за съпруга ми? Той желае за закуска студено месо и кана ейл. Тимсън, бъдете така добър и отнесете в спалнята ми две кани гореща вода. Негова светлост желае да се обръсне. — Ариел осъзна бързо въздействието на думите си и се изчерви. Слугите закимаха с разбиране, размениха си многозначителни усмивки и побързаха да изпълнят указанията ѝ.

Без да бърза, тя взе едно прясно опечено хлебче от тавата, която една прислужничка току-що беше извадила от пещта, вградена в дебелия каменна стена, после си наля прясно издоено мляко от голямата кана. Всеки неин ден започваше по този начин, тъй като ставаше много преди другите обитатели на дома и не обичаше да закусва с тях.

Щом хапна, Ариел тръгна пред Тимсън и слугинята, която носеше таблата със закуската на графа. Щом изкачиха широката стълба, вратата към спалната на Ранулф се отвори, брат ѝ излезе по нощница в коридора и се огледа намръщено. Косата му бе разбъркана, очите подути и кървясали, но погледът остър, както винаги. Той потрепери от студ и потърка сърдито голите си крака.

— Какво правиш? — попита гневно той. — И без това почти не можах да затворя очи заради проклетите ти песове, които ме оглушиха с лая си още на зазоряване!

— Кучетата отдавна са навън — обясни спокойно Ариел. — А аз нося закуска и гореща вода на съпруга си. Той ми заяви, че спешно се нуждае от нещо за хапване след тази дълга и... успешна нощ. — Тя се ухили на брат си, неспособна да скрие задоволството, което изпита при внезапния проблясък на гняв в кървясалите му очи.

Ранулф изръмжа нещо неразбрано, понечи да заговори, но улови погледа на лакея и преглътна злобния си коментар. Изсъска някакво проклятие, върна се в спалнята си и затръшна вратата.

Ариел се усмихна доволно и се опита да си представи как щяха да се разбеснеят братята ѝ при мисълта, че сестра им беше станала истинска жена на граф Хоксмур. Това задоволство я обезщети богато и пребогато за досадното задължение да се преструва пред всички гости, че изпълнява покорно съпружеските си задължения. С тази приятна мисъл, предизвикваща усмивка на устните ѝ, тя се върна с лека стъпка в спалнята си, където съпругът все още почиваше в леглото ѝ.

6

Ариел нареди на момичето да остави таблата със закуската на масичката.

— Сега ли желаете нещо за пиене, милорд? — Тя вдигна каната с ейл и се обърна към леглото.

— Да, моля — кимна с усмивка Саймън и каза на лакея: — В моята спалня ще намерите бръснач и ремък. Бъдете така добър и ги донесете тук.

— Разбира се, милорд. — Тимсън се поклони и веднага излезе. Само след минута се върна с поисканите неща и ги остави до каната с гореща вода. — Имате ли нужда от още нещо, милорд?

— Благодаря, това е всичко. — Саймън отпи голяма глътка от чашата с ейл, която Ариел му поднесе. — Можете да си вървите.

— Това важи ли и за мен, милорд? — попита Ариел с тон на примерно момиченце, когато вратата се затвори зад слугите. — Мога ли да ви услужа и по някакъв друг начин?

— Дайте ми халата, ако обичате.

Ариел му занесе дрехата, с която беше влязъл в стаята ѝ предишната вечер, за да прогони Оливър. Саймън наметна брокатения халат и го придърпа на гърдите си. Гласът му прозвуча с внезапна и необичайна острота:

— Доколкото си спомням, искахте да проверите какво става с конете ви.

Ариел направи реверанс, усмихна се иронично и излезе от стаята. Саймън отметна завивките и бавно спусна крака над ръба на леглото. През нощта, когато помещението беше осветено само от бледото сияние на огъня, той не изпитваше толкова силно смущение от грозните си белези, но сега, изложен на безмилостната светлина на деня, изпита пареща необходимост да се скрие от ясните сиви очи на съпругата си. Освен това сутрин беше доста скован и не можеше да понесе мисълта, че Ариел, така гъвкава и лека, можеше да го види как се влачи по стаята с разкривено от болка лице и как прави тромави

движения, за да раздвижи безчувствените си крайници и да влее малко живот в изтощените мускули и стави.

С Хелън никога не съм имал чувството, че трябва да крия слабостта си, каза си с крива усмивка той, направи няколко кръгови движения с ранения си крак, без да обръща внимание на непоносимата болка, защото знаеше, че само по този начин може да възвърне на ранения крайник поне част от подвижността му. Но Хелън го обичаше. Тя му беше приятелка, много по-близка от верните другари на бойното поле, единствената жена, която беше обичал с цялата сила на сърцето си.

След като се обръсна и хапна, той прекоси коридора и влезе в собствената си спалня. Миналата вечер, когато чу шума от стаята на Ариел, дори не помисли да вземе бастуна. Сега си припомни с учудване как беше скочил от леглото си и колко бързо бе стигнал до спалнята на съпругата си, без да търси опора. Дори не беше помислил за изтерзаното си тяло, само наметна халата и грабна малкия смъртоносен нож, който винаги носеше в колана си. И се хвърли върху Оливър Бекет със сила, дошла от прилив на бесен гняв. Реакциите му бяха чисто инстинктивни, както постъпваше и в битките, и той изобщо не се усъмни в способността на тялото си да му се подчинява.

За първи път след раняването при Малплак се бе раздвижил с такава лекота и гъвкавост. Дори сега си представяше живо и във всички подробности ледения ужас, който изпитваше, докато лежеше с тежка треска в полевия лазарет, заобиколен от мъчителните стонове на умиращите, пронизващата миризма на кръв и смърт, пронизителните, отчаяни писъци на ранените под ножа на хирурга. Тогава не се страхуваше от смъртта, много по-мъчителна беше мисълта, че ще оцелее и ще прекара остатъка от дните си като безпомощен инвалид, зависим от милостта на другите.

Лекарите искаха да ампутират крака му, но той се възпротиви отчаяно, изкрещя им, че предпочита да умре, но няма да остане инвалид. И тъй като беше близък приятел и доверено лице на херцог Марлборо, никой не посмя да му противоречи. Така оцеля. И запази крака си. Вярно, скован и обезобразен от белези, безполезен крайник, който му причиняваше непоносими страдания, но все още можеше да живее с чувството, че е цял и невредим. Странно как миналата нощ

кракът му се беше подчинил на необходимостта и го беше отнесъл без болка в стаята на жена му, за да я защити от натрапника.

Сега обаче ще си платя за смелостта, помисли си Саймън и направи гримаса. После извади дрехи от шкафа си и започна да се облича. Тази сутрин кракът го болеше дори по-силно, отколкото в дните след раняването.

Дали снощи беше предотвратил изнасилване? Или просто беше прекъснал любовна игра, доставяща удоволствие и на двамата партньори? Той завърза шалчето на врата си и го мушна под жакета. Винаги беше предпочитал тази проста мода пред обичайното жабо от набрана и украсена с дантели коприна. Всъщност какво значение имаха миналите отношения между Ариел и Оливър Бекет? Най-важното беше, че той сложи край на връзката им и пое юздите в свои ръце.

Без да бърза, той среса гъстата си, късо отрязана, коса. Какво ли бяха замислили братята Рейвънспийър, за да се отърват от госта си? Снощи успя да предотврати гнусния им план да го изложат на присмех, но беше твърде възможно да са му приготвили и други неприятни изненади. Той щеше да прекара цял месец във вражеския лагер, което означаваше, че трябва да се очакват редица номера като снощния. Но Рейвънспийерови бяха поканили двеста гости и бяха разтръбили навсякъде, че сватбените празненства ще траят цял месец, следователно той не можеше да замине по-рано и да отведе младата си съпруга, без да го обвинят в неучтивост и незачитане на гостоприемството. Кралицата щеше да се разсърди и да остане с впечатлението, че великодушният стремеж на семейство Рейвънспийър да се помири със стария враг е бил отблъснат рязко и грубо — а това означаваше победа за братята.

Другият важен въпрос беше как да се държи със съпругата си. Без съмнение тя беше възхитително същество. Държеше се с околните с хладно равнодушие и това я правеше да изглежда по-стара, отколкото беше в действителност, но когато танцуваше онази необузdana тарантела с Оливър Бекет, пламтеше цялата и излъчваше неустоима чувственост и страст. Какъв възбуждащ парадокс — и проблем, който той трябваше да разреши възможно най-бързо.

След минути Саймън слезе по широкото стълбище и намери приятелите си в голямата зала. Не беше изненадан, като видя

сериозните им лица. Никой от тях не беше любител на разюздани оргии и безсмислено пиянство. Войната ги беше научила никога да не губят контрол над себе си и винаги да се забавляват с известна сдържаност.

Долу го очакваше изненада: голямата зала беше в безупречно състояние. Миналата вечер, когато се качи горе след Ариел, залата приличаше на бойно поле, подът беше осеян с остатъци от храна и локви разлято вино, пейките бяха преобърнати, масите отрупани с мръсни чинии, покривките целите в петна. Хаосът беше продължил до ранните утринни часове и слугите бяха имали твърде малко време да постигнат сегашното състояние на чистота и ред. Когато господарите на един дом бяха така небрежни и груби като братята Рейвънспиър, слугите им обикновено не се стараеха особено. Но явно някой в този замък държеше здраво юздите на голямото домакинство. Подовете бяха измити и излъскани, дългите маси бяха съвсем чисти. Въздухът бе изпълнен със сладкия аромат на лавандула и пчелен восък. На малката маса пред буйно напаления огън бяха наредени хляб, месо, ейл и кафе и придружителите му си хапваха сладко от вкусните неща, за да се подкрепят преди обичайната си утринна езда.

— Добро утро, Саймън. — Джак Чонси размаха за поздрав чашата с ейл. — Желаш ли да закусиш с нас?

— Благодаря, вече закусих в спалнята си. — Саймън приседна на края на пейката и протегна болния крак към огъня.

Джак се усмихна многозначително.

— Надявам се, че си прекарал приятна нощ.

Саймън кимна и приятелите му разбраха, че не желаше шеги относно сватбената си нощ.

— Съпругата ти е чудесно момиче, Саймън, но бих желал да беше израсла в друго семейство, а не точно сред тези проклети Рейвънспиърви. — Лорд Стантън си отрязва парче сочно месо.

— Прав си, те наистина са жалка паплач с ужасяващи маниери — подкрепи го сър Питър Лансет.

— Мисля, че видяното отговори на очакванията ни — отвърна Хоксмур и се наведе към огъня, за да стопли ръцете си. — Но подозирам, че ни очакват още доста подли номера.

— Нима си надушил предателство, Саймън? — попита остро Джак и очите му светнаха.

Лордът вдигна рамене.

— По всичко изглежда, че е така. Ще ви бъда благодарен, ако ми пазите гърба.

— Нали затова сме тук.

За момент се възцари тишина, после вратата на залата се отвори с трясък и двете вълчи кучета, се втурнаха забързано вътре, следвани от господарката си.

— Извинявайте, но навън духа доста силен студен вятър — каза Ариел, за да обясни нахлуването си. — Бурята изтръгна бравата от ръката ми. — Наметката беше паднала от раменете ѝ, косата разрошена, бузите порозовели от студа.

Тя обиколи залата и огледа внимателно всяко ъгълче. Свали ръкавиците си и плъзна пръсти по повърхността на дългата махагонова маса до отсрещната стена, след това дръпна шнура на звънеца. Слугата се появи само след минута.

— Пол, скарата на тази камина не е почистена — заяви меко тя. — А первазите не са излъскани.

— Веднага ще се погрижа за това, лейди Ариел. — Мъжът се поклони и излезе бързо. Върна се само след минути с парцал и гъба и се зае за работа.

Ариел изчака малко, после кимна доволно и се запъти към масата. Погледът ѝ обходи каните и чиниите.

— Надявам се, че имате всичко, от което се нуждаете, милорди. Поднесли са ви просто ядене, но закуската ще бъде сервирана малко преди дванадесет.

— Вие сте чудесна домакиня, лейди Ариел — отбеляза с усмивка Джак. — Не очаквах, че залата ще бъде така добре почистена и подредена още рано сутринта.

— Слугите са свикнали да се оправят с безредието на братята ми — обясни кратко Ариел. — Ако желаете да се поразходите преди закуска, ще наредя да ви оседлаят конете:

— Не е особено приятно да яздиш през мочурището в такава буря — намеси се в разговора Саймън. Той беше единственият от групата, който познаваше добре непостоянното и мрачно време в низините и сега живо си представи как щяха да попаднат в някой от огромните облаци прах, които вятърът вдигаше над сухите ниви и носеше с голяма сила през полята.

— Прав сте — съгласи се Ариел, — но ако си оставаме вкъщи при всеки по-силен вятър, значи никога да не си покажем носа навън. Особено през зимата.

— Имате право. — Саймън се наведе и разтри пулсиращия от болка крак. Никак не му се искаше да язди в тази мокра и леденостудена буря, но и не можеше да седи бездееен и да чака злюбните братя Рейвънспийър да се събудят след пиянството си.

— Ако пожелаете да се упражнявате в стрелба с лък, в задния двор са поставени мишени, господа. Този двор е защитен от вятъра — предложи Ариел и проследи със смръщено чело как мъжът ѝ масажираше крака си. Тя пазеше в стаичката си един мехлем, който непременно щеше да облекчи болката, но щеше да се наложи тя лично да го разтрие, а не ѝ се искаше да му окаже тази интимна услуга.

— А сега ви моля да ме извините — отсече доста рязко тя. — Имам да свърша още много работа.

Саймън проследи как съпругата му излезе с леки крачки от залата и изчезна към вратата в стопанските помещения, следвана от верните си кучета. Може би Ариел беше израсла без бавачка или възпитателка и беше лишена от възможността да слуша женски съвети, но явно умееше да води това голямо и трудно домакинство. Слугите се отнасяха към нея с искрено уважение, но никой не проявяваше страхливото покорство, което показваха към братята ѝ.

— Искаш ли да стреляме с лък, Саймън?

— Да, непременно. — Лордът стана от пейката. Упражненията с лък и арбалет поддържаха горната част на тялото му в добро състояние и запазваха силата на ръцете му — единственото, което беше останало непокътнато след тежкото раняване.

Ариел остана известно време в кухнята, но Гертруд ръководеше строго приготовленията както за закуската, така и за тържествената вечеря. Ранулф беше организиран за гостите си лов на патици, разбира се, след закуска, и за да осигури успеха му, господарят беше заповядал на всички полски пазачи да съберат колкото се може повече патици в близките езера и реки. Гостите щяха да се забавляват добре, младоженците също трябваше да вземат участие в излета.

Може би Ранулф е замислил неприятна изненада за зет си точно по време на лова в тръстиката, мислеше си Ариел. Дали да предупреди Саймън Хоксмур за коварните замисли на братята си, или да го остави

да поеме риска? Той очевидно беше човек, който знаеше как да внимава за себе си, освен това беше довел десет изпитани воители, които щяха да го пазят. Но ако тя не го предупредеше, и той наистина попаднеше в капан, нима тя нямаше да бъде виновна точно колкото братята си? Ариел знаеше, че се подготвя престъпление, че се подготвя убийство и ако не се опиташе да го предотврати, това щеше да е съучастие, грозна постъпка. Все едно самата тя се готвеше да отнеме живот. Каква страшна дилема.

Не, изходът беше само в арабските коне. Хиляда гвинеи за едно жребче! Имаше още две млади кончета, които след около месец също можеха да бъдат продадени, а една от кобилите беше бременна. Когато новините започнеха да се разпространяват сред хората, които набираха коне за състезания, тя най-после щеше да бъде в състояние да си извоюва горещо желаната независимост. Можеше да се махне от този дом, да напусне съпруга си, да построи мечтания конезавод в другия край на Англия, където никой нямаше да я намери. Когато станеше финансово независима, можеше да постигне всичко, което желаше. Ако спаси живота на Хоксмур, може би той ще прояви великодушие и ще ѝ върне свободата. Бракът им не беше консумиран, следователно можеше да се анулира. Ако спаси съпруга си от ноктите на кръвожадните си братя, той щеше да ѝ бъде задължен.

Ариел беше толкова потънала в мислите си, че когато нечия ръка я задърпа нетърпеливо за полата, се стресна до смърт.

— Какво има? — Тя погледна стреснато мръсното дете в краката си.

— Идвам за мама — изплака момиченцето. — Много е зле. Изпрати да ви повикам.

— Това е Беки Риордан, милейди. — Гертруд, която бъркаше усилено с дървената лъжица, наведена над огромна тенджерата на огнището, се обърна към господарката си. Лицето ѝ беше зачервено от горещината, на челото бяха избили ситни капчици пот. — Майка ѝ има родилни болки. Живеят оттатък в Рамзи.

Ариел я погледна замислено. Нямаше достатъчно време, за да измине дългия път до Рамзи, да помогне на жената да роди и да се върне в Рейвънспиър преди началото на ловния излет. Ако не беше тук в момента на тръгването, щеше да ѝ се наложи да отговаря на

неприятни въпроси при завръщането си. Сара и Джени вероятно щяха да поемат задачата, но тя трябваше поне да ги отведе дотам.

Без да се колебае повече, тя донесе кожената си чанта от склада и провери хирургическите инструменти.

— Да вървим, Беки. — Тя стисна ръчичката на момиченцето и затича към обора. — Веднага впрегнете сивия кон в двуколката, Сам — заповяда тя на притичалия ратай. Помогна на детето да се качи в откритата кола и се метна на капрата. Кучетата се разляха зарадвано и хукнаха надолу по тесния калдъръмен път, който водеше към селото. Вече бяха свикнали с безумната скорост, която поддържаше господарката им, и не се плашеха от тракащите колела.

Къщичката на двете самотни жени изглеждаше пуста. Построена на ниския хълм над канала, тя беше изложена на всички бури. И днес вятърът виеше диво, разплискваше тихите води на реката и носеше над равнината огромни облаци прах.

Въпреки бурята Джени чакаше на портичката. Тя притежаваше невероятната способност да усеща идването на всеки човек, завил по пътеката към къщата им. Тази сутрин изглеждаше по-бдителна от обикновено.

— Ти ли си, Ариел? — извика с усмивка тя, когато файтончето спря пред вратата и Ариел стегна юздите на коня. Без да чака отговор, Джени отвори портичката. Кучетата се втурнаха към нея, мушнаха се в полите ѝ и я потъркаха с глави за поздрав.

— Добър ден, Джени! — Ариел скочи от капрата.

— Кой е с теб? — Джени устреми немиждащ поглед към файтона. Очите ѝ бяха прекрасни, светлосини със съвсем черни зеници и никой, който я видеше за първи път, не можеше да предположи, че е сляпа.

— Беки Риордан. — Ариел свали детето от файтона и набързо описа положението на приятелката си. — Ако ти и Сара се съгласите да отидете при родилката, аз ще ви отведа с файтона и ще се върна навреме за лова на патици — заключи тя, докато вървяха по тясната пътека към къщата.

— Мамо, Ариел е тук — извика Джени и леко прескочи прага към мрачната стаичка, осветена само от огъня в камината. Малките прозорци бяха със спуснати капаци, за да предпазват обитателките на дома от силната буря, единствената стая беше малка и оскъдно

мебелирана. Но подът от отгъпкана глина беше чисто изметен, въздухът беше изпълнен с аромата на сухи билки, наредени на етажерката над камината.

Сара протегна ръце към Ариел, прегърна я сърдечно и се усмихна, но очите ѝ бяха остри както винаги, докато оглеждаха затвореното лице на младото момиче. Ариел идваше у тях за първи път, след като беше станала съпруга на граф Хоксмур и възрастната жена се улови, че търси по свежото цъфтящо лице на младото момиче някакви признаци за новото ѝ семейно положение. Ала не видя нищо необикновено.

След това погледът ѝ падна върху ръцете на Ариел и потискащият страх, свит на топка дълбоко в корема ѝ, отново се надигна. Сара втренчи жаден поглед в гривната, толкова красива на тънката китка, попила я предпазливо, после вдигна очи към притежателката ѝ.

— Ранулф ми я подари — обясни Ариел и вдигна гривната към светлината. — Каза, че е годежен подарък, но ме помоли да не я нося до сватбата. Странно украшение, не намираш ли? Възхитително, но ми внушава — някакъв... ужас.

„Ранулф Рейвънспиър е подарил тази гривна на Ариел? Как е възможно гривната да е попаднала в ръцете на Рейвънспиъррови, след като някога я подарих на мъжа, който...“

— Ранулф каза, че е семейна скъпоценност, но никога преди това не съм я виждала — продължи Ариел, без да усети вълнението на приятелката си. — Освен това добави към гривната още една висулка. — Тя показва сребърната роза. — Прекрасна е, не мислиш ли?

Сара кимна, но в усмивката ѝ имаше нещо неестествено.

— Да не се чувстваш зле? — попита бързо Ариел и се наведе да целуне бледата буза. — Дойдох тук, за да ви помоля да помогнете на една родилка, но ако не си добре, ще идем само двете с Джени.

Сара поклати глава и скованото ѝ тяло се отпусна. Посочи въпросително малкото момиче, което се бе вкопчило в полите на Ариел и гледаше двете жени с разширени от ужас и любопитство очи. Всички деца от околността познаваха Сара и Джени, билкарките, които живееха в усамотената къща на хълма. Едната, която никога не говореше, и другата, която не можеше да вижда. Никой не им мислеше злото, дори напротив, много хора ги благославяха заради лечебното им

изкуство, но бяха известни като странни личности и местните, които идваха да ги молят за помощ, пристъпваха прага им със смесени чувства.

Джени обясни положението на майка си, докато се движеше бързо и сигурно в задната част на стаичката и пълнеше една кошница с нещата, които щяха да им бъдат необходими, за да помогнат на родилката. Докато беше в собствения си дом, Джени се чувстваше спокойна и сигурна. Слепотата ѝ не беше пречка.

— Ариел не може да отсъства от празненствата по случай собствената си сватба — каза тя и посегна към вързопчето със сушена мащерка. Намачкана и разтворена в разтопен мед, билката даваше чудно питие, което помагаше ефективно срещу сковани мускули.

Сара кимна и се зае с приготвянето. Само след няколко минути жените и детето излязоха от къщата. Сара затвори вратата след себе си, но не заключи. Двете нямаха почти нищо, което можеше да примами крадците, нямаха и врагове. Качиха се във файтона и Ариел отново подкара търпеливото пони по тесния черен път.

Когато излязоха на главния път, тя погледна към небето. Облаците се бяха спуснали ниско, вятърът отслабваше. Слънцето надничаше зад облаците като неясно, едва светещо, петно. Ариел разбра, че приближава обед. Трябваше ѝ половин час, за да стигне до Рамзи. Там щеше да остане известно време, за да прецени ситуацията и да даде съвети и напътствия. Обратният път до Рейвънспийър щеше да ѝ отнеме още три четвърти час. Сигурно щеше да пристигне в замъка след закуска. Разбира се, гостите щяха да се чудят, че булката не се е явила след сватбената нощ, за да заеме мястото си начело на трапезата, но нямаше как.

За съжаление Ариел остана много по-дълго, отколкото възнамеряваше. Майката на Беки лежеше на вехтия дюшек до огъня. Кокошките, подплашени от студа, се ровеха необезпокоявани в праха наоколо. Другите ѝ шест деца непрекъснато влизаха и излизаха и всеки път в ниското опушено помещение нахлуваше леден въздух. Влажните цепеници в камината пращяха и почти не грееха. Съпругът седеше в отсрещния ъгъл, пушеше глинената си лула и отпиваше от стомната с ейл, без да го е грижа за стенещата жена и хленчещите деца. Когато трите жени влязоха една след друга, като се приводоха, за да минат под ниската рамка на вратата, той очевидно прие идването им като знак да

напусне това неприятно място на болки и страдащи и да се присъедини към приятелите си в кръчмата. Изправи се, изръмжа нещо неразбрано и се запъти към вратата. По пътя залепи оглушителен плесник на едно малко дете, одързостило се да се мотае в краката му. Момченцето изрева като набучено на кол, но малката Беки бързо го вдигна на ръце и мушна в устата му коричка хляб, за да се успокои.

За Ариел подобни сцени не бяха необичайни. Тя свали жакета си, нави ръкавите на блузката си и се наведе над превиващата се от болки жена. Сара и Джени извадиха донесените лекове. Двете работеха в единен ритъм и чудесно се допълваха: Сара гледаше вместо дъщеря си, Джени говореше вместо майка си.

— Има разкъсване — каза Ариел и седна на пети пред родилката. Челото ѝ се смръщи замислено. Алис Риордан нададе пронизителен вик. Ариел се наведе отново над нея, изтри потта от лицето ѝ и намокри пресъхналите устни.

— И с предишните две деца беше същото — обади се глух женски глас от най-тъмния ъгъл на стаята. Старата жена, която досега беше мълчала, се надигна с пъшкане от люлеещия се стол и закричи с треперещи крака към огъня. Застана пред дюшека и огледа страдалката със смесица от съчувствие и равнодушие. — Натрийте ѝ корема със свинска мас. Аз не бих направила нищо друго.

Това беше едно от обичайните лечебни средства, но според Ариел беше напълно безсмислено. Понякога обаче родилките се успокояваха от прилагането му.

— Ако смятате, че ще помогне, бабо, непременно ще я намажа — обеща тя, докато помагаше на Джени да вдигнат бременната жена, за да може Сара да пъхне под гърба ѝ дебела възглавница и да повдигне бедрата ѝ.

— Ариел, крайно време е да тръгваш — обади се Джени, откъсна няколко листенца от донесените билки и ги пусна в гърненцето с вряща вода. — Мисля, че ще се справим и сами.

Ариел я погледна скептично.

— Вероятно ще се наложи да извадя детето с клещите. — Тя умееше да си служи с хирургическите инструменти много по-добре от двете лечителки, всички го знаеха.

Сара, която беше коленичила пред родилката, поклати енергично глава. Ръцете ѝ опипваха корема на жената, който блестеше от

свинската мас. Устните ѝ бяха здраво стиснати, цялото ѝ лице изразяваше напрежение и съсредоточеност, ръцете ѝ следяха всяка контракция.

— Мама не вярва, че това е необходимо — обясни Джени. — Не се тревожи, Ариел, ще се оправим.

Ариел продължаваше да се колебае. Много ѝ се искаше да остане в бедняшката хижа, която миришеше на мухъл, за да свърши една важна и полезна работа, вместо да се върне в коварното блато от интриги и убийства, което представляваше Рейвънспиър Касъл. Раждането не беше чак толкова сложно. То можеше да завърши с живот или смърт, но възможностите за избор и последствията бяха ясни. В света на Рейвънспиър липсваше яснота. Въпреки това тя беше длъжна да се върне там и да приеме съдбата си. Не можеше да избяга от обърканото си положение, като се занимаваше с проблемите на другите.

— Ще изпратя Сам с файтона да ви отведе вкъщи — обеща тя и вдигна наметката си от пода. — Ще му дам храна за семейството и телешки бульон за родилката.

— Да, и ако имаш повечко „Олд мен“, можеш да му дадеш и от него. — Джени се изправи и я придружи до вратата. — Ако оцелее, бедната жена ще има нужда от продължителна почивка — обясни с приглушен глас тя, — а доколкото познавам съпруга ѝ, той ще се нахвърли отгоре ѝ още преди да се е възстановила.

— Непременно ще пратя по Сам едно шише „Олд мен“. Но внимавайте да не го намери мъжът ѝ. — Опиатът, известен в тази част на страната като „Олд мен“, беше високоценено средство сред местните хора, които страдаха от пристъпи на треска, причинена от блатата и вечната влага. Но Ариел беше забелязала, че хората свикваха бързо с лекарството и непрестанно увеличаваха дозата, за да облекчават болките си.

Тя стисна ръката на Джени и я побутна обратно към селската къща. Един от малките братя на Беки държеше юздите на сивия кон, макар че той беше здраво вързан за дървото. Момчето погледна с очакване към Ариел и протегна мръсната си ръчичка.

— Ти си добро момче и явно вече знаеш как да печелиш пари — похвали го Ариел, мушна в ръката му едно пени и отвърза коня. Детето

се ухили и хукна надолу по улицата с босите си крачета, без да се тревожи от замръзналата кал, която хвърчеше на буци подире му.

Беше малко предобед, когато файтонът се върна в двора на Рейвънспиър Касъл. Лорд Роланд тъкмо преглеждаше коляното на един от ловните си коне. Когато сестра му скочи от капрата, той отиде при нея и я измери с мрачен поглед.

— Къде беше, сестро? Крайно неприлично е да отсъстваш от тържествената закуска, която се дава в твоя чест.

— Празненства като снощното съвсем не ме карат да се чувствам почетена — отговори остро Ариел. — Те целят по-скоро да ме обидят. Мен и съпруга ми — добави тя и вдигна високо едната си вежда. Роланд не беше чак толкова страшен като Ранулф. Той не се нахвърляше да я бие при всяка остра дума. Ралф хранеше към нея само презрение, но когато беше пил, ставаше непредвидим и тя не смееше да го предизвиква.

— Безсрамна си, сестро. — Но по гласа му пролича, че това не го тревожи особено. Той си взе щипка емфие и огледа сестра си с израз на неприкрито любопитство в сивите очи. — Чух, че си прекарала нощта с Хоксмур.

— Мисля, че няма нищо необикновено, когато мъжът и жената спят заедно, особено през първата си брачна нощ. — Ариел подаде юздите на Сам и се отдалечи от файтона. Вълчите кучета, подозрителни и вечно нащрек, не се отделяха от нея.

— Всъщност ти трябваше да прекараш първата си брачна нощ с Оливър Бекет. — Роланд никога не се впускаше в словесни престрелки със сестра си. За разлика от Ранулф той хранеше уважение към интелигентността ѝ и предпочиташе да говори направо.

Ариел се усмихна злобно.

— Да, но съпругът ми не го допусна. — Тя се обърна към обора. — И се оказа абсолютно годен да осъществи желанията си.

Тя остави Роланд сам в двора и отиде при Сам, за да му даде указания кога да отиде в Рамзи и какво да вземе със себе си.

Роланд удари дланта си с кожената ръкавица. Отчасти с гняв, отчасти с неохотно одобрение. Ариел умееше да води мъжете за носа, това трябваше да ѝ се признае. Ранулф беше побеснял от гняв, че хитрият му план е бил осуетен. Оливър също кипеше от гняв, но Роланд допускаше, че това е по-скоро от преживяното унижение.

Защото Хоксмур беше излязъл победител в първата битка — нищо не можеше да скрие този факт. Роланд не можеше да отрече, че нежеланият им зет се бе оказал много по-голям проблем, отколкото смятаха.

Ами Ариел? Какво ли беше замислила?

Роланд излезе от двора и се запъти към замъка. На моравата в широкия вътрешен двор се бяха събрали полски пазачи и ловни кучета, а гостите, които щяха да вземат участие в лова, пиеха топло вино срещу студа и нервно потропваха с ботуши по замръзналата земя. Слугите носеха ловни чанти и двуцевки.

Граф Хоксмур стоеше малко настрана от групата, заобиколен от своите приятели, и Роланд си пробви път към зетя си.

— Сигурно ще се радвате да чуете, че съпругата ви благоволи да се завърне, Хоксмур.

— Дори не ми е минало през ума, че би могла да постъпи другояче — отговори съвсем спокойно Саймън. — Тя не е от хората, които сляпо следват импулсите си.

— Но вие почти не я познавате — обади се подигравателно Оливър, който стоеше наблизо. — Уверявам ви, Хоксмур, онези от нас, които познават Ариел наистина добре, са наясно с всичките ѝ дребни трикове, капризи и странни хрумвания.

— Значи забавлението тепърва ми предстои — парира го Саймън, и отново се усмихна, но погледът му накара Оливър да се отдръпне уплашено, сякаш бе застанал пред нападаща кобра.

— Споделеното удоволствие е лишено от онази особена искра, която аз толкова ценя — отговори Оливър. Слушателите поеха шумно въздух, но граф Хоксмур реагира с надменна усмивка.

— Великодушието е кралски дар, Бекет. — С тези думи той бавно обърна гръб на съперника си и се отдалечи.

Ранулф стоеше на вратата към голямата зала и чакаше. Сивите му очи оглеждаха изпитателно навалицата и когато забеляза Ариел да идва откъм оборите, той се спусна по стълбата и се запъти право към нея. Тя тъкмо си пробиваше път между многобройните участници в лова и кучетата им, без да отвърща на поздравите. Челото ѝ беше смръщено, очите гледаха право напред. Вълчите кучета вървяха след нея.

— Къде беше, по дяволите? — изсъска ядно Ранулф и стисна рамото ѝ в желязната си хватка. Гласът му потреперваше от гняв, но се стараеше да говори тихо. Кучетата изръмжаха заплашително, но той по изключение не им обърна внимание. — Как смееш просто да изчезнеш, без да се обадиш? Къде беше? Отговори ми, по дяволите! — Той я разтърси грубо. Кучетата изръмжаха отново, глух, недвусмислено заплашителен звук, който излезе дълбоко от гърлата им. Ранулф изруга грозно, но се принуди да пусне ръката на сестра си.

— Какво значение има къде съм била? — попита спокойно Ариел. — Сега съм тук, и това е достатъчно.

— И си облечена като последната селянка — изскърца със зъби брат ѝ. — Я се погледни! Дадох ти достатъчно пари, за да се облечеш подходящо за сватбените празненства и да си набавиш нов гардероб. Вместо това се разхождаш в този вехт костюм за езда, който, изглежда, сякаш си го влачила през купчини сено! И ботушите ти са износени, да не говорим колко са мръсни.

Ариел се погледна и попипа вълнената си пола. По ръба бяха полепнали сламки и засъхнала кал, ботушите ѝ бяха изцапани, токовете им разкривени. Тази сутрин ѝ беше ужасно неловко да се облича под развеселените погледи на съпруга си и беше грабнала първата дреха, която ѝ попадна пред очите, без да помисли за предстоящия лов.

— Надявам се, че сте прекарали приятна сутрин, скъпа съпруго. — Мелодичният глас на Саймън прекъсна гневната тирада на Ранулф. Граф Хоксмур се бе приближил толкова тихо, че нито Ранулф, нито Ариел го бяха усетили. Ариел го посрещна със сияеща усмивка, която разкри облекчението ѝ от прекъсването на неприятния разговор.

— Направих кратък излет с двуколката. Простете, че останах навън толкова дълго, но отидох по-далече, отколкото първоначално възнамерявах, и загубих представа за времето.

— Да, трябва още да ти кажа, че си се постарала да изложиш съпруга си — изфуча Ранулф. — Как смееш да се явяваш пред гостите облечена като жалка слугиня, която се е търкаляла в сламата? Няма да търпя хората да говорят, че сестрата на граф Рейвънспиър се разхожда като уличница от подозрителна кръчма.

— О, я престанете, Рейвънспиър — прекъсна го спокойно, но внушително Саймън. — Като ругаете сестра си пред очите на всички

гости и използвате подобни неприлични думи, вие излагате семейството си много повече от нея. — Ариел се изчерви до корените на косите; фактът, че съпругът ѝ се бе намесил, за да я защити, я смути много повече от острата критика на брата ѝ.

— Значи не смятате, че небрежният външен вид на съпругата ви хвърля лоша светлина върху името Хоксмур? — В гласа на Ранулф звучеше неприкрита подигравка. — Но може би Хоксмурови нямат така ясно изразено чувство за приличие и морал като другите.

— Ако съдя по онова, което имах възможност да видя от гостоприемството ви, Рейвънспийър, осмелявам се да изразя най-дълбоките си съмнения — отговори гладко Саймън, като лицето му остана напълно безизразно. Той се обърна към Ариел, която все още стоеше до него и се бореше с гнева и смущението си: — Давам ви право само в една точка, Рейвънспийър. Задача на съпруга, не на брата, е да поправя жена си, когато е сгрешила. За съжаление външният ви вид е малко... неподреден, мила моя — продължи все така невъзмутимо той, като се обърна към жена си. — Най-добре е да се оттеглите и да се преоблечете в костюм за езда, който ще направи чест и на двата рода. Сигурен съм, че компанията няма нищо против да почака малко.

Ариел се обърна рязко на токовете си и тръгна към вратата. Главата ѝ беше сведена, качулката нахлупена дълбоко над челото, за да скрие пламтящите от срам бузи. Това беше една от най-мъчителните ѝ слабости. Кожата ѝ беше толкова светла и тънка, че се заливаше в червенина и при най-малката провокация, понякога без видима причина. Това винаги я караше да се чувства неловко и често да раздува ненужно дребни случки.

Защо Саймън трябваше да се намеси? Обидната проповед на Ранулф се стичаше по нея като вода по напоена с масло кожа и не оставяше болезнени следи. Хоксмур беше направил от мухата слон, макар че привидно се намеси в нейна защита. Всъщност той не беше на нейна страна, защото я отпрати с ласкави думи да се преоблече, сякаш жена му беше мръсно хлапе, появило се неизмито на масата за вечеря.

Малко по-късно, когато се погледна в голямото огледало в спалнята си, Ариел трябваше да признае, че и двамата мъже имаха право. Косата ѝ беше разрошена от вятъра и разпиляна по раменете и

гърба, лицето покрито с кални пръски от бързото пътуване през мочурището, старият костюм за езда беше целият в прах, полите покрити със засъхнала кал.

— Бог знае, че имах да върша много по-важни работи — промърмори полугласно тя, но побърза да се съблече, като се бореше ядно с кукичките и копчетата.

Когато остана само по долна риза, тя изми лицето си със студена вода и обтри ръцете и шията си с влажна кърпа. Извади останалите фуркети от косата си, наведе глава, преметна цялата си коса напред и се зае да разресва разбърканите и сплъстени кичури. Докато ругаше под носа си, тя чу шума от отварянето на вратата и се стресна. Мелодичният глас на съпруга ѝ обясни:

— Гостите на братята ви започват да проявяват нетърпение, скъпа. Вярно е, аз не съм особено сръчен в ролята на камериерка, но мисля, че мога да ви бъда полезен.

Вълчите кучета поздравиха новодошлия с радостно махане на опашките, но господарката им удостои графа с доста мрачен поглед.

— Нямам нужда от камериерка, милорд. Освен това е крайно неучтиво да нахлувате така в стаята на една дама. Та вие дори не почукахте!

— Простете, но вратата беше само притворена. — Спокойният му тон показваше, че отхвърля обвинението ѝ като необосновано. Още докато говореше, той затвори вратата и огледа Ариел с тиха усмивка. — Освен това съпругът има неограничен достъп до спалнята на жена си.

— Вече ми изяснихте това, милорд — отвърна през стиснати зъби тя. — Вероятно трябва да приема, че съпругата няма право на усамотение.

— Не сте права или поне не напълно. — Той застана пред тоалетната масичка и взе четката от ръката ѝ. — Седнете, моля. — Той сложи ръка на рамото ѝ и меко я притисна да седне на столчето пред огледалото. След това започна да разресва разкошните медноцветни къдрици със силни ритмични движения. — Знаете ли, още вчера, когато ви видях в двора с шапка под мишница, закопнях да направя това — прошепна той. — Слънцето огряваше косата ви и я превръщаше в нишки от злато. Никога не бях виждал такива прекрасни къдрици... — Той вдигна един копринен кичур, който блестеше в

няколко нюанса на русото и изглеждаше доста по-светъл от останалата медноцветна маса, и го погали с наслада.

Ариел погледна лицето му в огледалото. Той се усмихваше на себе си; в очите му светеше чувствено удоволствие, цялото лице, обезобразено от назъбения белег, изглеждаше омекотено, сякаш четкането на косата беше любовна услуга. Направи ѝ впечатление, че в ръцете му, макар големи и мазолести, имаше нещо елегантно, почти изящно. Изведнъж тя усети желание да улови тези ръце и да притисне коравите длани до бузите си. По тялото ѝ пропълъзяха сладостни тръпки.

— Сигурно ви е студено — установи загрижено той и остави четката на масичката. — Огънят е почти угаснал. — Той отиде до камината, разбърка жаравата с бързи умели движения и щом лумнаха пламъци, сложи няколко цепеници. — Хайде. Ариел, наистина трябва да побързате с обличането, защото ще настинете. — Той закуцука към гардероба ѝ. — Вероятно ще облечете костюма за езда, който носехте вчера? Този нюанс на червеното ви стои чудесно. — Той извади дрехата, после провери оскъдното съдържание на гардероба. — Май не притежавате много дрехи, скъпа.

— Не ми трябва изискани дрехи, докато препускам из блатата — отговори сърдито тя и изтръгна костюма от ръката му. — Животът, който вода, не ми позволява да нося кадифе и коприна.

— Животът, който водехте досега — поправи я замислено той, облегна се на колоната на леглото, скръсти ръце и я зачака да се облече. — Сега сте графиня Хоксмур, а това означава, че ще заемете подобаващо място в двора и в светското общество на графството. Ние, Хоксмурови, винаги сме участвали активно в живота на общината и сме се включвали във всяка проява на милосърдие.

За разлика от господарите на Рейвънспиър. Обитателите на местната община се стремяха да се скрият от братята и никога не се обръщаха за помощ към тях. Но никой от двамата не изказа на глас тази обща мисъл.

Ариел закопчаваше несръчно мъничките перлени копчета на блузата си. Имаше чувството, че е с две леви ръце. Саймън говореше така убедено и самоуверено... Не, тя никога нямаше да заеме полагащото ѝ се място като графиня Хоксмур. Все едно какво ѝ готвеше бъдещето.

— Ръцете ви са леденостудени.

Саймън бутна настрана несръчните ѝ пръсти и се зае да закопчава ситните копченца с плетени кукички. Когато ръцете му докоснаха гърдите ѝ, Ариел престана да диша. Той спря рязко и тя усети как зърната ѝ се втвърдиха под ръката му и изпънаха финия лен на долната риза. По кожата ѝ пробягаха чувствени тръпки. Саймън рязко отпусна ръцете си и отстъпи крачка назад, лицето му се затвори и помрачня.

Ариел се обърна настрана и вдигна полата си. Облече я набързо и я стегна в талията, опитвайки се да скрие треперенето на ръцете си. Главата ѝ беше сведена, за да скрие пламтящата руменина на бузите ѝ.

Защо Саймън не си отиваше? Но той явно не мислеше да я остави сама, защото отново се облегна на колоната, за да я наблюдава как се облича.

Тя усещаше погледа му върху себе си, улавяше как очите му следяха всяко движение и неприкритата чувственост, която се излъчваше от този поглед, накара сърцето ѝ да забие по-бързо. Даже простият акт на обуването на ботушите придоби под настойчивия поглед на морскосините очи нещо дълбоко еротично. Мъжът ѝ беше грозен като нощта, но я привличаше така властно, както никой друг досега. Тя не беше изпитвала това неустойимо привличане даже с Оливър, който беше красив и лицето му не беше загрозено от белези. Оливър, който — до случилото се миналата нощ, — заемаше особено място в сърцето ѝ. Даже беше повярвала, че се е влюбила истински в него.

Ариел сплете косата си на дебела плитка и нахлупи тривърхата шапка, извезана със сребърни ширити. Грабна ръкавиците и камшика за езда и се запъти към вратата.

— Мисля, че вече мина достатъчно време и вие можахте да се докажете пред гостите и да ги убедите в уменията си.

— За какви умения говорите? — Той вдигна въпросително вежда и се отблъсна от рамката на леглото.

— Говоря за вашата потентност и мъжественост, сър. За какво друго? Вие ме последвахте в спалнята ми, за да демонстрирате близостта ни, нали? Сигурна съм, че гостите са убедени в нетърпението ви да се озовете отново в леглото със съпругата си и ви хвалят, че сте се възползвали от първата благоприятна възможност. —

Тя му хвърли бърз поглед през рамо. — Нали това искахте, милорд? — Подигравката в гласа ѝ трябваше да скрие собствените ѝ разбунтувани емоции. — Живо си представям как ще се наслаждавате на грубите шеги, с които ще ни посрещнат на излизане.

— Съмнявам се, че няколко неприлични забележки ще омърсят доброто ви име, скъпа моя — отговори с иронична усмивка Саймън. — Все пак вие не застанахте пред олтара като плаха девица и аз съм сигурен, че срещите с бившия ви любовник не са били строго пазена тайна.

Ариел прехапа устни. Тя беше предизвикала този остър отговор, но въпреки това я заболя. Забърза с дълги крачки по коридора и остави съпруга си далече зад себе си, решена да се върне сама при събраните за излета гости, като че през последния половин час не беше виждала граф Хоксмур дори отдалече.

Саймън закуцука след нея, като се опираше тежко на бастуна си. Той беше усетил как при докосването му я побиха тръпки. Не се изненада, че това младо, замайващо красиво същество се отвърщаваше от старостта и грозотата, пък и знаеше, че никога няма да може да се конкурира с гладката, безупречна кожа и младостта на Оливър Бекет. Ала в интимната, заредена с чувственост атмосфера на спалнята ѝ той беше забравил всичко останало и беше осъзнал властното привличане и непоносимото си желание да я направи своя. Странният контраст между очевидното ѝ равнодушие и живата топлина на кожата и косата, блясъка на очите, нежната омагьосваща руменина на бузите го подлудяваше. Тя изглеждаше съвсем невинна, още почти дете, а всъщност беше истинска зряла жена.

Не, той беше глупак. Не биваше да се поддава на неосъществими илюзии. Не биваше да си въобразява, че някога ще накара жена си да го пожелае физически. Разбира се, той не беше очаквал да я привлече с външността си, но се надяваше, че отвращението ѝ няма да бъде така ясно изразено. Какви смели надежди, повтаряше си сега той и горчивината му нарастваше.

Когато Саймън се появи на вратата, ловната компания вече беше възседнала конете си и се готвеше да излезе от двора. Ариел яздеше същата червеникава кобила, с която беше вчера. Животното се плашеше от навалищата, нервно отхвърляше глава, риеше с копита и подскачаше насам-натам, сякаш се готвеше да разблъска конете вляво и вдясно от себе си. Ариел явно не забелязваше поведението на кобилата си; изглеждаше задълбочена в оживен разговор с Джак Чонси, който — Саймън ясно видя това и се усмихна с разбиране, — отчаяно се опитваше да запази търпение и да не посегне към юздите на нервно танцуващата кобила.

Саймън се метна на гърба на едрия си петнист кон и моментално изпита облекчение, че е станал подвижен като всеки друг. Щом седнеше на седлото, скованият крак преставаше да прави впечатление, защото ездаческите му умения не бяха пострадали от тежкото раняване. Той се присъедини към групата, която препускаше по подвижния мост, и тръгна редом с Джак и Ариел.

— Кобилата ви е бодра и отпочинала, Ариел.

— И аз исках да кажа същото — подхвърли с усмивка Джак. — Но не смяташ ли, че е твърде темпераментна за една дама?

Ариел избухна в смях, а кобилата заскача възбудено, сякаш споделяше веселостта на господарката си.

— Нима искате да виждате жените само на дребни набити коне с дебели крака и кротък нрав, лорд Чонси?

Джак я погледна с известно смущение.

— Все пак жените не притежават мъжката сила, мадам. Аз не бих се осмелил да кача своя близка на едно толкова буйно животно като вашата кобила.

— А вие как мислите, милорд? — Ариел хвърли подигравателен поглед към съпруга си. — Бихте ли забранили на жена си да язди огнена кобила като моята Диана?

— Съмнявам се, че бих имал някаква полза, ако го направя — отбеляза сухо Саймън. — Но тъй като вие явно умеете да контролирате животното, забраната отпада от само себе си.

Ариел беше много зарадвана от отговора му. Засмя се весело, заби пети в хълбоците на кобилата си, Диана се изправи на задните си крака, изцвили зарадвано и се понесе като вихър напред. Вълчите кучета я догониха, изпревариха я и полетяха към гората. В следващия момент Оливър Бекет нададе ликуващ вик, заби шпори в хълбоците на коня си и се понесе в луд галоп след Ариел. Тя погледна през рамо и окуражи кобилата да увеличи темпото.

Без да съзнава защо, Саймън смушка коня си и се закачи за опашката на коня на Бекет. Дълбоко в себе си той се надсмиваше над детинската си постъпка. Да участва в състезание на неговата възраст! Въпреки това не можеше да спре. Нещо го тласкаше да си премери силите с младия мъж, да покаже силата и издръжливостта си. Лицето на Оливър беше мрачно, устните стиснати. Той ругаеше коня си с груби думи, непрекъснато забиваше шпори в хълбоците му и го удряше с камшика, за да препуска по-бързо.

Макар че Ариел не се обърна нито веднъж, Саймън знаеше, че тя чуваше тропота на преследвача. Усещаше възбудата на двамата млади, напрежението помежду им. Напрежение, което го накара да потрепери. Пред очите му изведнъж застана сцената, която миналата вечер беше прекъснал с появата си. Ариел и Оливър бяха противници в борба, заредена с еротика, и въздухът буквално скриптеше от чувствено предизвикателство. Саймън не знаеше дали Ариел иска преследвачът да я настигне, или не. Знаеше само, че няма да понесе, ако Оливър Бекет я настигне пръв.

Решен на всичко, той притисна шпори в хълбоците на коня си и животното, несвикнало с подобно грубо отношение, изпъна мощните си гърди и полетя напред. Много скоро се озова глава до глава с коня на Оливър. Младият мъж го изгледа отстрани. Зъбите му бяха оголени, очите святкаха диво, разкривеното от напрежение лице издаваше гняв и мрачна решителност. Петнистият кон бързо набра преднина и изпревари съперника си. Оливър зашиба животното, но силите му явно бяха отслабнали и то забави ход. Само след секунди Саймън настигна червеникавата кобила и бе удостоен със смаян поглед. Очевидно Ариел

беше очаквала да види до себе си Оливър. Саймън се усмихна тържествуващо, неспособен да скрие радостта си от победата.

— Спрете — заповяда той. — Състезанието свърши, а конят на Бекет е на края на силите си.

Ариел хвърли поглед назад и видя, че Оливър продължава да шиба с камшика нещастното, изтощено до смърт, животно. Тя стегна моментално юздите на кобилата, очите ѝ засвяткаха от гняв, устата ѝ се напрегна.

— За Бога, Оливър, престани, спри да изтезаваш бедното животно! Не разбираш ли, че не може повече?

— Тази проклета кранта не става за нищо. Най-добре е да я изпратя в кланицата — изсъска разярено мъжът и дръпна юздите. Шията на коня беше силно запотена, очите се въртяха безумно, от муцуната му течеше пяна, примесена с кръв, хълбоците бяха изпорязани от камшика и шпорите и от раните течеше кръв.

— Ти си един брутален негодник — ядоса се още повече; Ариел, като видя състоянието на животното. — Как можа да похабиш този хубав кон!

— Слушай, идеята за състезанието беше твоя — отговори Оливър и изведнъж придоби вид на ученик, който е направил беля и не си признава.

— Не съм искала да се състезавам. Просто отпуснах юздите на Диана. По никакъв начин не съм те предизвикала.

— И откога престана да ме предизвикваш? — попита самодоволно той и се ухили. — Досега си била винаги щедра на предизвикателства, съкровище. — Той изгледа отстрана Саймън, който не се помръдваше, след това обърна главата на коня си с рязко стягане на юздите и се върна при гостите, които бяха на голямо разстояние зад тях.

— Какъв неприятен човек — отбеляза Саймън. — Държи се като недоद्याлан дивак. Но вероятно има други качества, които са ви помирявали с бруталността му? — попита той и вдигна въпросително едната си вежда.

Ариел се изчерви до корените на косите.

— Ще ви бъда безкрайно благодарна, милорд, ако повече не споменавате Оливър Бекет.

— В сегашната ни ситуация това изглежда доста трудно — отвърна любезно Саймън. — Но ако стоите далече от него, вероятно ще ми бъде по-лесно да не му обръщам внимание.

— Да не би да ме обвинявате, че го окуражавам? — поиска да узнае тя и сивите бадемовидни очи изпуснаха гневни искри.

— Искях само да кажа, че трябва да внимавате малко повече — обясни меко той. — Човек лесно попада в ситуация, която може да бъде разтълкувана погрешно. Преди малко, когато препуснахте в луд галоп, повечето хора го възприеха като подкана някой да ви последва.

— Покана, която вие приехте с готовност — отвърна остро тя. — Щом като не одобрявате галопи ми, сър, питам се, защо незабавно препуснахте след мен.

— Мисля, че е по-добре да се състезавате със съпруга си, вместо с мъжа, който желае отново да ви стане любовник, скъпа. — Саймън обърна коня си и тръгна бавно срещу приближаващата група ловци. — Хайде, нека се върнем при другите и да се престорим, че живеем в пълно съгласие.

Ариел промърмори нещо не особено учтиво под носа си, но го последва. Всъщност съпругът ѝ беше прав: обзета от приятния гъдел на състезанието, тя беше забравила всичко друго.

Връзката ѝ с Оливър беше безкрайно възбуждаща — двамата живееха в постоянно напрежение, с желание да се предизвикват взаимно и да се състезават в най-различни области. Това правеше отношенията им още по-въълнуващи. И когато преди малко чу как той препусна в див галоп след нея, тя изпита отново същите тръпки като предишната вечер, когато танцуваха тарантела. Но това беше само кратък, бегъл миг на удоволствие и днес, когато си го представи, тя неволно изпита отвращение от себе си. Постепенно започваше да се пита как се бе поддала на фалшивия чар на Оливър — и до каква степен братята ѝ бяха участници в тази мръсна игра. Тя беше станала безволев инструмент в ръцете им дори когато бе вярвала, че реагира с инстинктивна страст.

Не, братята ѝ никога вече нямаше да ѝ влияят. Тя се закле, че вече няма да се поддава на уловките им, и това обещание повдигна настроението ѝ. Няма да участва в коварната игра на Ранулф, няма да послужи като примамка за лорд Хоксмур и да предизвика унищожаването му. Никога вече няма да ме използват, закле се мрачно

тя. Досега беше толкова заета със собствените си грижи и тревоги, че не обръщаше нужното внимание на играчките им и им позволяваше да я използват. Но отсега нататък щеше да бъде постоянно нащрек, от вниманието ѝ нямаше да убегне нито една подробност; освен това щеше да планира грижливо собственото си бягство от този хаос — веднага щом успееше да събере необходимите средства от продажбата на конете.

— Днешното ти препускане беше най-бясното, което съм виждал досега, сестро. Я погледни в какво състояние е конят на Оливър — извика насреща ѝ Ралф, когато се срещнаха с ловците. Малкият ѝ брат беше полупиян, мътните му очи се затваряха.

Ралф е започнал да се налива от рано сутринта, каза си с отвращение Ариел. Или може би още не е изтрезнял от снощи — добави наум тя и се усмихна злобно.

— Нямам нищо общо със състоянието, в което се намира конят на Оливър, Ралф. Не аз яздя онзи нещастен жребец, нали? — Ариел погледна възмутено бившия си любим, който продължаваше да шибя безмилостно изтощеното животно. — Не съм толкова глупава, та да повярвам, че кон от обора на Оливър е в състояние да победи моята Диана.

— Тогава ще постъпиш като добра съседка, като ми предоставиш някой от скъпоценните си жребци — изсъска разгневено Оливър. — Не си ли и ти на същото мнение, Рейвънспийър?

Ранулф се ухили.

— Е, сестро, какво ще кажеш? Това не е ездаческото удоволствие, на което беше свикнал Оливър, но не си ли готова да го дариш поне с тази малка утеха?

Най-близките приятели на братята Рейвънспийър удостоиха грубата непочтителна забележка на Ранулф с многозначителен смях. Дръзки погледи се устремиха към лицето на граф Хоксмур, който водеше оживен разговор с лорд Стантън и явно не чуваше нищо от приказките на ловците.

Ариел беше сигурна, че съпругът ѝ е чул злобните думи на Ранулф, и се възхити на самообладанието му. Е, щом той си мълчеше, тя щеше да отвърне на нахалника, както заслужаваше.

— Аз поверявам конете си само на първокласни ездачи — обясни любезно тя. — Боя се обаче, че Оливър никога не ме е

впечатлявал с уменията си. Отдавна съм установила, че му липсва така необходимият финес. — Тя проследи въздействието на умния си отговор с неприкрито задоволство. Оливър побледня и стисна толкова силно устни, че те побеляха; Ранулф изглеждаше готов да убие сестра си с голи ръце. Ала групата ловци реагира на забележката със залп от весел, явно одобрителен, смях, затова двамата мъже се принудиха да овладеят гнева си, за да не станат още по-смешни в очите на присъстващите.

Саймън продължи да се преструва на глух, но когато Ариел изостана, за да язди редом с него, ѝ хвърли унищожаващ, неприкрито злобен, поглед. Тя се усмихваше радостно, възхитена от въздействието на хапливия си отговор, и очакваше съпругът ѝ да оцени високо бързината и остроумието, с които беше унищожила противниците и защитила честта му. Вместо това той я погледна, сякаш беше някое гадно насекомо. Даже лорд Стантън направи строго лице и не отговори на усмивката ѝ.

Ариел се опита да разбере защо изведнъж я засипаха с неизречени укори, но колкото и да се стараеше, не успя. Въпреки това стисна здраво зъби и вирна упорито брадичка. Не каза нито дума на спътниците си, докато стигнаха до брега на голямото езеро, където щяха да си опитат късмета с лов на водни птици.

— Хиляда гвиней за едно жребче? — извика невярващо Ранулф.

— Да, милорд. Знаех си, че ще се заинтересувате. — Мъжът говореше ласкателно и заедно с това дръзко. Той стоеше на сред двора пред оборите и стискаше в ръце кокилите, с които се придвижваше през измамното мочурище, което отделяше полусрутената му къщурка от изискания и внушителен Рейвънспийър Касъл.

Ранулф зарови ръце в дълбоките джобове на жакета си. Беше вечер, духаше студен пронизващ вятър. Ловната дружинка се върна с падането на здрача и когато видя чакащия го пред обора Стан, господарят на замъка веднага разбра, че е дошъл да му продаде поредната информация.

— Мистър Карстайър има голямо желание да изгради собствен конезавод — продължи Стан, престаравайки се в усърдието си да убеди лорда в ценността на сведенията, които носеше. Графът не беше

особено щедър, често се случваше да приеме информацията с пренебрежение и да я заплати само с няколко мизерни пенита. Стан винаги оценяваше клюките, които носеше в замъка, като особено интересни. — Явно е останал силно впечатлен от конете на лейди Ариел. Първокласна работа, казва той. Най-вече за надбягвания. — Той се вглеждаше напрегнато в лицето на графа, осветено от трепкащите пламъци на напоените с катран факли по стената.

Ранулф слушаше със смръщено чело. Надбягванията с коне се радваха на растяща популярност сред англичаните, още откакто преди пет години бяха започнали да кръстосват първите арабски чистокръвни коне с най-добрите английски раси. Стан беше чул слухове, че лично кралицата била заинтригувана от идеята да организира надбягвания с коне в Аскът, който беше близо до Лондон. Затова чакаше с напрежение реакцията на графа.

Ранулф се обърна мълчаливо и прекоси двора в посока към постройката, в която Ариел беше подслонила арабските си жребци. Милата му сестрица твърдеше, че това било само безобидно странично занимание. Защото обичала конете! Ранулф се засмя злобно. Тази малка измамница през цялото време се е занимавала с развъждане на скъпи расови коне, и то пред очите на братята си. А сега явно разчиташе да спечели добри пари от жребчетата си.

Той се разходи покрай дългата редица боксове, като постоянно усещаше в гърба си присъствието на Едгар. Досегашните му посещения в обора бяха от чисто любопитство, но тази вечер гледаше на конете с други очи. Засега в обора имаше само едно жребче и дори беглият поглед беше достатъчен да го увери, че има насреща си великолепен екземпляр. Как ли Ариел беше успяла да установи делови контакти, за да си осигури такава добра печалба? С кого се познаваше, кой от местните хора имаше достатъчно добри връзки, за да извършва такива сделки? Джон Карстайър и младото му семейство бяха станали техни съседи едва отскоро, след като бяха наследили имота от далечен братовчед. Недоверчивите и откъснати от света обитатели на мочурищата все още не бяха решили как да се отнасят с новодошлите. Ариел явно не беше сдържана като тях, факт беше обаче, че от днес нататък Ранулф щеше да следи всекидневните занимания на малката си сестра с много повече внимание, отколкото досега беше считал за нужно.

Докато обикаляше боксовете, Ранулф реши да не казва на никого, дори на братята си, че знае за продажбата на жребчето или, че е узнал нещо за доходните занимания на наглата им сестрица. Сигурно имаше начин да извлече полза от хобито на Ариел и да увеличи собствените си печалби.

С равнодушно кимване в посока на бдителния коняр, господарят на дома Рейвънспиър напусна дългата тясна сграда на обора. Низините гъмжаха от конекрадци. Нима не беше съвсем нормално, ако някоя нощ крадците стигнеха и до конюшната на Ариел? Той щеше да събере „откраднатите“ животни и да ги откара нагоре по реката до едно от пристанищата в Харуич, собственост на семейството.

Там щяха да ги качат на кораб за Холандия и да ги продадат на добра цена на континента. Така откраднатите коне никога нямаше да се появят в английски обор и никой, най-малкото Ариел, не би могла да го заподозре.

Ранулф се усмихваше самодоволно на себе си, когато излезе навън в студената вечер и Стан застана пред него с очаквателно изражение.

— Надявам се, че информацията ще ви е от полза, милорд.

— Това ще си проличи — отговори с отсъстващ вид Ранулф и извади кесията от джоба си. — Но ако още някой узнае какво си ми казал, ще заповядам да ти отрежат ушите за скитничество, разбра ли ме?

Граф Ранулф беше местният съдия и имаше пълното право да наложи такова сурово наказание. Можеше да направи и нещо много по-страшно. Стан закима усърдно.

— Разбира се, че няма да издам нищо, милорд! Нали познавате стария Стан. Ще мълча като гроб. — Той протегна ръка и се взря жадно в сребърната монета, която графът пусна в шепата му. После се покачи на кокилите си и закрачи като цирков акробат към изхода на двора, където го погълна нощта.

Ранулф се върна в замъка със замислен виц. Музикантите вече свиреха за вечерното празненство, дългите маси бяха наредени за банкетата. Слугите тичаха напред-назад в голямата зала, натоварени с табли, и разнасяха вино, медовина и коняк за гостите, които бяха заели местата си. Повечето се бяха преоблекли и ловното облекло беше

заменено с празнични одежди от брокат и кадифе. Все пак това беше сватба, макар че новобрачните не се виждаха никъде.

Тъй като се беше забавил със Стан, Ранулф все още носеше ловния си жакет, опръскан с кал. Трябваше да се преоблече бързо, затова тръгна към спалнята си. Лицето му помрачняваше все повече и повече. Малката му сестра ставаше все по-дръзка!

Ранулф изтри лицето си с мокра кърпа и пое чистата риза от ръцете на внимателния камериер. Как Ариел беше посмяла да пренебрегне строгите указания на братята си и дълга за вярност към семейството и да се отдаде на Хоксмур в брачното легло? И не само това, езикът ѝ всеки ден ставаше по-остър. Днес посмя да се подиграе с Оливър пред цялата компания, пред жалкия Хоксмур и придружителите му. Това беше нетърпимо!

Ранулф седна на ниското столче и протегна крака, за да може слугата да му изуе мръсните ботуши. Мрачното му изражение не обещаващо нищо добро и камериерът се сви уплашено, защото от опит знаеше, че и при най-малката грешка върху главата му ще се изсипе страшна буря.

Ариел трябва да овдолее, колкото се може, по-скоро, каза си Ранулф. Досега беше смятал, че като ѝ е подарил скъпоценната гривна и висулката със сребърна роза, е купил поне пасивното ѝ сътрудничество, но явно си беше направил грешно сметката. А сега, след като беше осведомен за доходното развъждане на расови коне, с което се занимаваше сестра му, имаше още повече основания да задържи Ариел в Рейвънспийър Касъл. Не можеше да си представи, че ужасният ѝ съпруг ще я отведе в дома си, като отнеме на Рейвънспийърови спорните земи и дори скъпоценните арабски коне. С доходите от тях двамата щяха да си живеят щастливо в Хоксмур Манър и да забравят напълно рода Рейвънспийър...

Не, това беше невъобразимо! В действителност до този момент Ранулф дори не беше помислял за такава възможност — също както не беше помислял, че сестра му не е напълно под негова власт.

В крайна сметка се оказа, че Ариел е коварно, дяволски хитро, същество, което криеше умело страничните си занимания. При тази мисъл му стана студено. Ако Ариел беше заченала дете от Хоксмур, земята на семейство Рейвънспийър, която ѝ беше дадена в зестра, беше загубена завинаги. Според подписания брачен договор тя щеше да

остане собственост на семейството на съпруга. Детето на проклетия Хоксмур щеше да наследи земи, които принадлежаха на семейство Рейвънспийър — независимо от факта, че то носеше и тяхната кръв. Без съгласието на Ариел той не можеше да я държи далече от леглото на съпруга ѝ. Ако избухнеше скандал, той щеше много бързо да стигне до ушите на кралицата, и с това всичко щеше да бъде загубено.

Саймън Хоксмур трябваше незабавно да бъде изваден от играта. А в случай че Ариел носеше дете, щяха да я принудят да го махне. Беше крайно време да стегне юздите на милата си сестрица, но първо щеше да се отърве от проклетите песове. Трябваше да го направи още преди месеци. Той знаеше как да внуши на непокорната си сестра, че дължи вярност и послушание само на него и на никого другиго. И че не може да живее другаде, освен при него.

Устата му беше стисната, но малките сиви очи блестяха, изпълнени със задоволство и решителност. Той намести перуката си, подреди грижливо дългите напудрени къдрици, за да падат равномерно по раменете му. Перуката беше изработена така, че да придаде малко пълнота на грубо изсеченото ъгловато лице.

Камериерът издаде тайна въздишка на облекчение, когато след пет минути придружи господаря си до вратата. Тази вечер беше избягнал гневното избухване.

8

— За Бога, човече, няма ли най-после да се вразумиш! — Джак Чонси даде воля на гнева си. — Имаш непоносими болки. Не си в състояние да движиш ранения си крак. Какво ще спечелиш, ако се завлечеш с мъка в онази ужасна зала, за да присъстваш на още една безумна пиянска оргия?

— Във всеки случай ще се чувствам малко по-добре, отколкото ако остана тук съвсем сам — процеди през здраво стиснати зъби Саймън. Той се отпусна в мекия стол и се опита да свие малко сакатия си крак. Следобедът, прекаран на брега на езерото, се беше отразил много зле на раните му. — Нямам намерение да позволя на Рейвънспиърови да ме надвият — повтори упорито той. — Няма да слушам лицемерните им съчувствени думи, няма да гледам как тайничко ми се надсмиват. „Божичко, този Хоксмур е жалък съпруг“ — цитира иронично той. — „Куцука мъчително с бастуна си, едва се държи на краката си, милото момиче е достойно за съжаление...“

— О, стига вече, Саймън! — прекъсна го сърдито Джак и се отказа от опита си да го вразуми. Седна пред него, вдигна стъпалото му и го сложи на рамото си. — Я ме натисни.

Саймън стисна зъби и натисна с всичка сила рамото на приятеля си. Скованите мускули на прасеца се напрегнаха мъчително, но той не се отказа. Някои дни мъките бяха по-страшни, а тази вечер беше една от най-лошите. Устата му се разкриви в иронична усмивка. Съзнаваше, че болките не идваха само от студа и пронизващата влага, а главно защото миналата вечер беше предприел галантен набег до спалнята на съпругата си, за да я спаси от лапите на бившия ѝ любовник. Само той беше виновен за състоянието си. Сега мускулите му бяха стегнати в толкова здрав възел, че всяко протягане на прасеца му причиняваше непоносима болка, а коляното му беше толкова горещо, като че под кожата работеха нагорещени клещи. Но горчивият опит му подсказваше, че ако се отдаде на болката, ще остане поне една седмица прикован към леглото.

На вратата се почука и Саймън реагира с раздразнено изфучаване:

— Оставете ме на мира!

Джак извъртя очи към тавана.

— Сигурно е Стантън. Дошъл е да се осведоми дали имаш нужда от помощ, за да слезеш в залата.

Саймън направи гримаса.

— Е, добре, тогава отвори, но не пускай никого другиго.

Когато Джак отвори, на прага застана Ариел с кошница в ръка. Тя влезе бързо в стаята, без да му даде време да я отпрати.

— Преди малко, когато ви видях да слизате от коня, разбрах, че имате силни болки, милорд. Ако ми позволите, аз ще облекча състоянието на крака ви.

— Нямам нужда от нищо, благодаря. — Саймън я погледна мрачно и бързо метна едно одеяло върху разголения си крак. — Моля ви, оставете ме сам.

Ариел остави кошницата на пода до шезлонга. Беше свалила костюма за езда и носеше празнична рокля от бледосиня коприна с фуста от бяла дантела. Престилката ѝ беше снежнобяла и грижливо колосана. Косата беше вдигната на скромен кок на тила, само няколко къси къдрички падаха по челото и около ушите.

Въпреки болките и раздразнението си от внезапната ѝ поява, Саймън не можа да не се възхити на красивото, скромно и елегантно облекло на съпругата си. Очевидно младата дама беше взела присърце сутрешната им дискуссия и беше прибрала стария костюм за езда.

— Знаете ли, аз имам някои специални познания за раните и болестите — обясни Ариел и гласът ѝ прозвуча по-рязко, отколкото беше възнамерявала. Тя се бе колебала дълго, преди да му предложи тази интимна услуга.

— Моите потребности надвишават многократно лечебни познания на една дама, скъпа — отговори с иронична усмивка той. — Вашият съпруг е един жалък инвалид, комуто не може да се помогне с билки и мехлеми.

— Разбирам — отговори тя и протегна ръка да махне одеялото. — Но ви уверявам, че мога доста повече.

Саймън блъсна ръката ѝ.

— Казах ви да ме оставите сам.

Ариел прехапа долната си устна и го погледна мълчаливо, със смръщено чело. Ръцете ѝ бяха скръстени под гърдите и за момент вниманието на Саймън бе отклонено към гривната, която блестеше на тънката ѝ китка. Беше готов да се закълне, че я е виждал и преди, но нямаше представа кога и къде.

— Не искате, защото ви е неловко да ми покажете ранения си крак, нали?

От гърлото му се изтръгна корав, жесток смях.

— Как да не ми е неловко? Мъж в разцвета на годините си, осъден да живее като безпомощен инвалид със сакат крак! Напълно съзнавам, че съм един жалък съпруг. — Той знаеше, че горчивината му се подклажда от адската болка в крака, но за съжаление не можеше да я контролира.

— Мисля, че е по-добре да си отидете, мадам — намеси се дружелюбно Джак и стисна ръката ѝ. — Саймън е труден пациент, винаги е бил такъв. — Той се опита да смекчи отказа с приятелско намигване. — Нали разбирате, той е раздразнителен и капризен като ранена мечка.

Ариел устоя на натиска на ръката му, която се опитваше да я обърне към вратата.

— Дълг на жената е да се грижи за своя мъж.

— Когато заемете мястото си под моя покрив, мадам, ще можете да играете до насита ролята на примерна съпруга — заяви Саймън, и отново се изсмя безрадостно. — Но засега ви моля да ме оставите в ръцете на приятелите ми. Те знаят много добре какво могат да направят за мен.

Ариел вдигна мълчаливо кошницата си и се върна в спалнята си. Какъв упорит, надменен тип! Очевидно болките му бяха непоносими; тя знаеше отлично как да му донесе облекчение, а той, дебелоглавият Хоксмур, отказваше да приеме помощта ѝ, защото се страхуваше, че тя ще се отврати от обезобразения му крак.

А може би не можеше да понесе такава помощ? Тя беше от рода Рейвънспиър и той не смееше да я допусне до себе си, за да стане свидетелка на унижителната му слабост.

Не, той няма да даде желаното удовлетворение на братята ѝ. Те никога няма да разберат колко силно го засягаха подигравателните им забележки. Досега успяваше да осуетява коварствата им. Тя знаеше, че

Саймън все още не е сигурен каква роля е играла тя при вчерашния им опит да го унижат. Така че беше напълно разбираемо да се държи подалече от нея и да отблъсква предложенията ѝ за помощ.

— Щом жена ти умее да лекува, трябваше да ѝ позволиш да ти помогне! — изсъска ядно Джак, когато вратата се затвори зад Ариел. — Аз нямам представа как бих могъл да облекча болките ти и съм дяволски сигурен, че цялото това натискане, опъване и разтриване, с което се изтезаваш, не помага с нищо. Нали виждам, че вместо да отслабват, болките ти се увеличават!

— Хайде, престани да ме ругаеш. — Саймън се надигна и с мъка праметна краката си през облегалката на шезлонга. — По-добре ми помогни да се облека. Няма да им позволя да се подиграват, че съпругът е твърде слаб, за да се яви на собственото си сватбено тържество.

— Понякога си мисля, че не ти е останала и искрица разум. — Джак посегна към ръката на приятеля си, за да му помогне да се изправи.

Саймън стисна зъби и смело стъпи на ранения крак.

— Дай ми бастуна.

Джак му го подаде и проследи с мрачно примирение как приятелят му закуцука напред-назад по стаята.

— Мисля, че всичко е наред. Знам, че ще се справя, без да изглеждам, твърде жалък — промърмори Саймън. — Хайде, бъди така добър и ми помогни с чорапите и панталона. — Той се отпусна тежко на ръба на леглото. На челото му бяха избили ситни капчици пот, кожата му беше посивяла.

Свикнал вече да обслужва приятеля си, Джак сръчно нахлузи чорапите на стъпалата му. Беше свикнал с виещия се като змия белег, с обезобразената, започнала да избледнява, плът и почти не ги забелязваше. Полагаше големи усилия да бъде внимателен, но съзнаваше, че причинява адски болки на приятеля си, докато развива чорапа над разтрошеното коляно.

— Кълна се в Бога, приятелю, ти явно си сбъркал професията си. Трябваше да станеш бавачка на малки деца. — Саймън се ухили одобрително, когато Джак с бързи движения го облече в панталон до коленете и закопча копчетата на кръста. — Следващата ти задача е да ми измиеш ушите.

— По дяволите, престани най-после да хленчиш, Саймън! Отдавна не бях слушал подобни жални оплаквания от устата на един кален воин. Чудя се как те издържам още. — Джак му подаде жакета и се усмихна, за да скрие загрижеността си. — Сигурен ли си, че ще издържиш?

— Сигурен съм. — Саймън стисна ръката на верния си приятел.

Ариел, която беше готова отдавна, вече чакаше пред вратата на спалнята си, когато двамата излязоха.

— Мисля, че е най-добре да слезем заедно, милорд — обясни с хладна усмивка тя. — За да убедим всички присъстващи в единството си. — Тя застана до него и каза на Джак: — Аз ще водя съпруга си, не вие. Никой няма да си помисли нещо лошо, уверявам ви.

Джак я погледна малко скептично, но Ариел бутна ръката му, взе Саймън под ръка и пристъпи енергично.

Саймън веднага усети силата, която се излъчваше от нея — не само от яката хватка, но от цялата стройна фигура до него. Крехката жена, която го държеше под ръка, знаеше как точно да прилага силата си целенасочено. Това го възхити, въпреки неохотата му да приеме предложената помощ.

— Мисля, че Саймън е твърде тежък, за да можете да го подкрепяте, мадам — възрази Джак.

— Ариел съвсем не е въздушно същество от горите, както твърдят името и външността и — каза Саймън и устните му се разкривиха в усмивка.

— Знаете ли, аз никога не съм поощрявала подобни неверни представи — засмя се тя. — Може би не ви се вярва, но аз съм човек, който стои с двата крака на земята. Преценките ми са трезви, не се вълнувам особено от неща, които не мога да променя, знам кога е в интерес на всички да преглътна гордостта си и да приема всяка помощ, която ми предложат.

— Това със сигурност беше камък в твоята градина, Саймън — ухили се Джак.

— Да, аз нямам време за фалшива гордост — продължи невъзмутимо Ариел, когато заслизаха по стълбата. — Ако дадете бастуна си на лорд Чонси, ако се заловите здраво за парапета, а с другата ръка се опрете на мен, ще слезете по стълбата бързо и сръчно като планинска коза.

— Какво приятно сравнение. — Саймън се улови, че се усмихва въпреки болките. Беше абсурдно да слуша поученията на млади дами, но в съпругата му имаше нещо, което будеше доверие.

Саймън зае мястото си начело на голямата маса в залата и отговори с ведро лице на поздравите на сътрапезниците.

Ариел седна до него и щракна с пръсти, при което двете вълчи кучета моментално заеха местата си в краката ѝ.

— Не искам проклетите кучета под масата — заяви твърдо Ранулф. — Те нямат работа в залата, докато вечеряме.

— Не искам кучетата на масата си! — Ранулф махна на минаващия лакей. — Изведете кучетата на лейди Ариел навън и ги затворете в обора.

Ариел бутна стола си и скочи. Лицето ѝ пламтеше от гняв.

— Няма да направиш това, Ранулф. Кучетата ще останат с мен.

— Тогава ти предлагам да си вземеш яденето и да се нахраниш в обора в компанията на кучетата си. — Ранулф също стана от стола си и очите му засвяткаха гневно.

— Какво неприлично стълкновение! — Гласът на Саймън проряза мъчителното напрежение. Лорд Хоксмур просто не можеше да повярва, че този ожесточен спор между брата и сестрата се водеше тук, в банкетната зала, пред двеста зрители. Огледа се и разбра, че само той и приятелите му бяха шокирани. Останалите гости бяха само любопитни да видят кой от двамата ще излезе победител в спора.

— Отведете кучетата в стаята си — нареди тихо Саймън, като се наведе над ухото на Ариел. Тя се обърна към него и очите ѝ святкаха от гняв. Той продължи със същия приглушен, спокойно настойчив, тон: — Защо се унижавате, като отвърщате на безсрамията му? Защо позволявате на брат си да ви манипулира?

Ариел отново си припомни студеното му неодобрение следобеда, когато се беше подиграла публично с Оливър и беше отговорила на неприличните намеци на Ранулф със също така груби забележки. Тя хвърли бърз поглед към Ранулф, който със силно зачервено лице и помътнели от алкохола очи стоеше в заплашителна поза на края на масата.

Без да каже дума, Ариел заобиколи пейката, даде знак на кучетата да я следват и излезе от залата с гордо вдигната глава.

Ранулф седна и посегна към гарафата с вино, за да напълни чашата си.

— Вашата съпруга е безсрамно същество, Хоксмур. Желая ви много радост с нея... разбира се, ако се чувствате достатъчно силен, за да си осигурите верността ѝ. — Приятелите му се присъединиха към обидния смях.

Саймън се направи, че не е чул, както беше пренебрегнал и много други обидни забележки досега; просто каза нещо на лорд Стантън, и отново се зае с вечерята си.

Ариел се върна след няколко минути, седна на мястото си и посегна към чашата с вино. Яденето в чинията вече не я привличаше. Само преди час умираше от глад, но сега установи, че апетитът ѝ е преминал.

Саймън взе гарафата и напълни чашата ѝ.

— Понякога е по-добре да не отговаряте на злото със зло, скъпа моя.

— Значи вие бихте оставили несправедливостта ненаказана, милорд? — поиска да узнае тя, зарадвана, че той не се стараеше да избегне темата.

— Има обиди, които просто не са достойни за отговор. Като реагирате, вие унижавате единствено себе си. — Той я гледеше спокойно и настойчиво и тя усети как се изчерви.

— Искате да кажете, че днес следобед не биваше да реагирам на дръзките забележки на Ралф и Оливър, че просто трябваше да ги отмина с мълчание?

— Да, точно това искам да кажа.

Ариел сведе очи към чинията си, неспособна да устои на погледа му. Ами ако той беше прав? Досега тя беше много горда със себе си, задето не допускаше братята ѝ да ѝ се подиграват и винаги намираще подходящ отговор на неприличните им забележки. Но нима с това не се принизяваше до тяхното ниво? Никога досега не беше разглеждала нещата от тази гледна точка. Начинът, по който я преценяваше Саймън, никак не ѝ харесваше.

— Ще ми позволите ли да ви поднеса едно парченце от тази великолепна прясна пъстърва? Почистил съм всички риби. — Тонът на Саймън беше съвсем различен отпреди. Той сложи рибата в чинията ѝ и попита: — Сигурно е уловена в някоя от местните реки?

Ариел не отговори веднага. Тя не беше като него, не можеше да забрави толкова бързо преживяното унижение. Погледът ѝ падна върху дългите му пръсти, толкова сръчни и бързи. Обзеха я отново онези сладостни тръпки, които бе изпитала сутринта в спалнята си. Кожата ѝ настръхна. Испита неведом страх, съчетан с чувствена възбуда — тялото ѝ реагираше на представата, че ще бъде помилвано от коравите ръце на мъжа ѝ.

— Гривната, която носите, е безкрайно интересна — отбеляза Саймън. Пръстите му нежно се плъзнаха по изкусно сплетените златни нишки, украсени с перли.

Ариел остави вилицата си до чинията и вдигна ръка, за да проследи как светлината на свещите играе върху златистите нишки, улавя мекия блясък на перлите и сребристото блещукане на розата с кървавочервен рубин в средата.

— Подарък от Ранулф.

— Правилно, сестро — изрева Ранулф, който ги наблюдаваше. Езикът му се преплиташе. — Подарък от големия ти брат. Внимавай само да я оцениш по достойнство.

Ариел стисна устни.

— Аз винаги оценявам високо подаръците ти, Ранулф. Те са твърде редки и това прави стойността им още по-голяма. — Тя усети как съпругът ѝ се скова, и отново се зае с яденето в чинията си. — Знам, пак ще кажете, че не биваше да реагирам — прошепна тя. — Но не разбирате ситуацията.

— Наистина ли? — Той се обърна към нея и я погледна изпитателно. — Ако има нещо, което трябва да разбере, бъдете така добра да ми обясните.

Ариел усети отново предателска червенина по бузите си.

— Трябва да разберете, че братята ми не приеха с въодушевление този брак.

Саймън кимна с лека усмивка.

— Нима и вие не бяхте принуден да приемете този нежелан брак?

Мъжът поклати глава и сериозното му лице се озари от тиха, малко крива, усмивка.

— Не, Ариел. Никой не ме е принудил. В действителност бракът беше моя идея.

— Но защо, за Бога? — Без да съзнава какво прави, Ариел сложи ръка на ръкава му. Гривната изпъкна още по-силно на фона на тъмнокафявото кадифе.

— Защото бях твърдо решен да сложа край на дългогодишната вражда между семействата ни. Защото исках да заживеем в мир. — Той поклати глава и устните му се изкривиха в саркастична усмивка. — Наивност, достойна за последния селски идиот.

Ръката на Ариел се отпусна. Тя посегна отново към вилицата си и набоде парченце риба.

— Не проумявам как може да има мир между нашите две семейства, след като историята ни е пълна с предателства и кръвопролития.

— Имало е и любов. Вашата майка и баща ми са се обичали. И са загинали заради любовта си.

— Тази любов е била позорна, безчестна. Баща ви е прелъстил мама и...

— Достатъчно! — Той прекъсна с остър глас страстната ѝ реч. — Това не стои между нас, Ариел. Ако някой от тях е сторил грях, той е отнесъл вината си в гроба. — Той отпи голяма глътка вино и се обърна към съседа си от другата страна.

Ако Ариел престанеше да вярва, че майка ѝ е била безпомощна жена — прелъстена, опозорена и обезчестена от един Хоксмур, — значи трябваше да повярва, че тя се е отдала на онзи негодник без задръжки и с цялото си сърце. Братята ѝ отказваха да го повярват; същото беше и с баща ѝ. Той беше убил Хоксмур, прелъстителя на съпругата си, а смъртта на Маргарет беше трагична случайност. Поне така твърдеше баща ѝ.

Каква беше истината? Дали пък един мъж и една жена не бяха погребали омразата между семействата си и не се бяха отдали на забранената си страст?

Досега Ариел никога не беше помисляла за тази възможност. Вярваше безусловно в Рейвънспийровата версия на историята и я признаваше за единствено валидна, сякаш беше записана в светото писание. Потънала в мислите си, тя търкаляше топчетата хляб между палеца и показалеца си. Изведнъж, без да усети, щракна с пръсти и едно топче изхвърча право в чинията с еленов гулаш на съпруга ѝ.

Той погледна слисано чуждото тяло и се обърна въпросително към жена си.

— Моля за прошка, сър. Наистина не знам как можа да се случи. — Саймън изглеждаше толкова изумен, че в гласа ѝ бликна гърлен дързък смях. Тя посегна с вилицата си към чинията му и бързо измъкна злополучното топче.

— Играта с яденето е поведение, което подхожда повече на детската стая — заяви той със строгост, която не можеше да прикрие веселите искри в очите му. Дяволитото хлапашко изражение на Ариел беше неустойимо привлекателно. Веднъж или два пъти беше виждал тази хлапашка усмивка и беше забелязал как тя прогонваше обичайната сериозност от чертите ѝ, която я правеше по-стара, отколкото беше в действителност, и смекчаваше остротата и бдителността в очите ѝ.

Саймън се облегна назад в стола си, за да облекчи болките в крака си. Съпругата му беше наистина необикновено същество.

— Предполагам, че доста отдавна водите домакинството на братята си.

— Откакто навърших петнадесет. — Тя се засмя невесело. — Преди смъртта на татко, бях само на единадесет години, с това се занимаваше любовницата му. За съжаление тя беше занемарила домакинството и къщата беше в много лошо състояние.

— Разбирам. Значи метресата на баща ви е живяла с него в замъка?

— О, да, съвсем открито, почти пет години. Това не направи името Рейвънспиър по-популярно в графството. — Ариел отново мачкаше между пръстите си хлебните топчета, движенията ѝ бяха нервни и отсечени. — Ние с нея не се разбирахме особено добре, затова се стараех да я избягвам.

Тя млъкна рязко, сякаш беше казала всичко, което трябваше, и Саймън си представи живо как беше живяла сама в този огромен, мрачен замък. Младо момиче без майка, което расте в западнал, покварен дом, лишено от обичта на близките си. Нищо чудно, че беше така остра и често се затваряше в себе си.

— Имате ли образование, Ариел?

— О, да, знам гръцки и латински, чета спокойно на английски, умея да се изразявам писмено и на трите езика — обясни равнодушно

тя, и отново вдигна рамене. — Нямам особен талант за смятане, но знам достатъчно, за да се справям с мошениците и да водя домакинските книги.

— И къде научихте всичко това? — Саймън не можа да скрие изненадата си. Такава образованост беше крайно необичайна за жена, особено за младо момиче, израсло без майчин надзор.

— Нашият викарий се занимаваше редовно с мен. Бях много малка, когато ме залови на ябълката пред къщата си заедно с няколко циганчета. — Смехът ѝ беше мелодичен, очевидно споменът я развесели. — Отец Колинс вярваше, че ленивият ум може да измъти само глупости. Мисля, че се страхуваше да не избягам с циганите. Може би беше прав — допълни през смях тя. — Много обичах да ходя в циганския катун, наслаждавах се на свободата им.

Саймън опъна глезена си и болката, която прониза крака му от долу на горе, беше толкова силна и внезапна, че той пое остро въздух. Лицето му побеля като платно, на челото му избиха едри капки пот. Ръцете, които почиваха спокойно върху ленената покривка, се свиха в юмруци, и той зачака вълната от болка да се пречупи и постепенно да се разсее.

Ариел седеше съвсем тихо до него и чакаше момента, когато дишането му щеше да стане нормално. Направи ѝ впечатление, че всичките му приятели са забелязали болезнения спазъм и го наблюдават със загрижени погледи.

Когато видя, че Саймън се е отпуснал, тя бутна стола си назад и стана, като леко потътри крака, сякаш беше пила повече от нормалното.

— Елате, съпруге, искам да си легна. — Тя сложи ръка на рамото му и се усмихна прелъстително. Очите ѝ се присвиха, устните се отвориха подканващо. — Ще ни извиниш ли, братко? — обърна се тя към Ранулф, който седеше с мрачно изражение, начело на масата. — Новобрачните желаят да се оттеглят. — Тя вдигна чашата си и я изпи до дъно, сякаш беше вдигнала тост, при което отметна глава назад и разкри пред всички стройната си бяла шия.

Оливър Бекет скочи и се пресегна през съседа си. Преди Ариел да е успяла да го отблъсне, той издърпа фуркетите от косата ѝ. Главата ѝ все още беше отметната назад и медноцветната коса се спусна като жива по раменете и гърба, заслепяваща с блясъка си. Оливър се изсмя

задавено, когато Ариел рязко вдигна глава и празната чаша падна на масата.

— Много забавно — отбеляза спокойно тя и разтърси непокорните си къдрици. — И много любезно, от твоя страна, че ми помогна да разпусна косата си, Оливър. Така ще мога по-скоро да си легна.

Помътнелите очи на мъжа засвяткаха от гняв. Ариел за втори път му се присмиваше в лицето. Остроумната забележка намери въодушевен отклик сред полупияните гости; само Оливър и братята Рейвънспиър седяха с каменни лица.

Саймън стана от мястото си и посегна към бастуна. Грубите смехове го изнервиха, а неприкритата враждебност в погледите на домакините беше заплашителна като изваден меч. Той разбираше, че Ариел беше усетила непоносимата му болка и беше намерила най-добрия начин да го освободи от мъчението да остане на празничната трапеза, но все още не можеше да се примири с дръзките ѝ шеги.

Без да каже дума, той улови ръката ѝ и успя да стигне до стълбата почти без чужда помощ. Докато изкачваха стълбата, никой не се усъмни, че именно той водеше нея, а не тя него.

9

Щом стигнаха най-горната площадка, откъдето никой в залата не можеше да ги види, Саймън свали ръката си от рамото на Ариел и се облегна изтощено на стената. Затвори очи и здраво стисна устни.

— Дайте ми само минута почивка, Ариел.

— Колкото искате — отговори с готовност младата жена. — Коридорът е напълно пуст.

— Във вашата спалня ли ще прекараме нощта или в моята? — попита след малко Саймън, отвори очи и се изправи, като се подпря тежко на бастуна. В усмивката му имаше неприкрита ирония.

— Предпочитам собствената си стая.

— Добре тогава, вървете напред, скъпа съпруго... не, оставете, вече не се нуждаем от подкрепата ви.

Ариел вдигна рамене и продължи бавно към спалнята си в дъното на коридора. Когато отвори вратата, кучетата се втурнаха насреща ѝ и заскачаха въодушевено. След това посветиха вниманието си на Саймън и поздравът им беше толкова буен, че той се олюля и се залови за рамката на вратата.

— Брат ви има известно право — промърмори той и бутна кучетата, които щастливо лижеха ръцете му. — Тези кучета са като понита. Мястото им е в обора, не в дамския салон.

— В Рейвънспиър Касъл не разполагаме с такива елегантни помещения — отговори Ариел и извади от гардероба дебела наметка, после изгони кучетата в коридора. — Ще ги взема на малка разходка, за да си починете.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я спря.

— Къде отивате?

Ариел го погледна с присвити очи.

— Трябва ли да ви давам отчет за всяка своя стъпка, милорд?

— Да, докато живеем в дома на брат ви — отговори той. — Трябва да бъда сигурен в лоялността ви.

— Съмнявате се моята лоялност? — Гласът ѝ звучеше потиснато.

— Имам ли причини да ви вярвам? — попита спокойно той.

— Нали имаме споразумение. Обиждате ме, като намеждате, че думата ми не струва и пукната пара.

— Думата на една Рейвънспиър.

Ариел се изчерви до корените на косите.

— Кога съм ви дала повод да се усъмните в лоялността ми? Нима не демонстрирам най-усърдно пред братята си, че съм ваша съпруга не само по име?

При тази последна забележка Саймън се ухили криво.

— Трябва да поговорим повече по този проблем. Ще го направим, когато се върнете от разходката си.

— Откъде знаете, че ще ида в обора?

Ариел се обърна бързо, защото не искаше той да види колко е объркана и развълнувана. На мястото, където я беше държала ръката му, брадичката ѝ пулсираше и пламтеше. Тя повика кучетата, съзнавайки, че гласът ѝ прозвуча ненужно високо, после забърза по коридора, без да хвърли поглед назад.

Саймън се облегна на рамката на вратата и я проследи с поглед. Това момиче бягаше от него и наметката се развяваше на гърба ѝ при всяка бърза крачка и размах на ръцете. Още първия ден беше забелязал, че тя вървеше съвсем свободно, без да се съобразява с многото пластове поли. Освен това никога не носеше кринолин.

Потънал в мислите си, той се вгледа в дланта си, и отново усети топлината и мекотата на кожата ѝ. Отново видя замайващо красивото ѝ лице, вдигнато към неговото. Ръката му се отпусна безсилно. Трябваше да отиде в собствената си спалня, за да се съблече. Колко ли време ще живеем така, без да консумираме брака си? — запита се недоволно той. Какво си въобразява Ариел? Какви са плановете на братята ѝ?

Докато се събличаше с мъка, в душата му падна тъмна сянка. Струваше му се невъзможно господарите на Рейвънспиър да са решили да го отстранят. Да го унижат пред всичките си гости, да, без съмнение. Да го превърнат в прицел на всеобщи подигравки, да му вгорчат сватбените празненства — това със сигурност. Но да го убият? Наистина ли бяха готови да отидат толкова далеч — в собствения си дом, пред двеста души свидетели... и против изричната воля на кралицата да сложат край на старата вражда? И ако наистина искаха да го убият, каква беше ролята на Ариел в плана им?

Той облече халата си. Устните му се разкривиха в гримаса на отвращение. Проклет да е, ако позволи на тези дяволски изчадия да го победят!

Саймън посегна отново към бастуна си и се върна, куцукайки, в стаята на Ариел, за да чака завръщането ѝ. Пронизващата болка в крака се бе превърнала в равномерно глухо пулсиране и той знаеше, че няма да затвори очи цялата нощ.

— Лорд Рейвънспиър пак беше тук тази вечер — съобщи Едгар, когато Ариел влезе в обора.

— Каза ли нещо?

— Не много. Доколкото разбрах, искал само да се поогледа — Едгар изплю сдъвканата сламка. — Направи ми впечатление, че постоя доста дълго пред бокса на жребчето. И го разгледа много внимателно.

— Наистина ли? — Ариел се облегна на вратата и се хвана с две ръце за ръба. Жребчето позна гласа ѝ, изцвили тихо и се запъти към нея.

— Не чак толкова дълго, че да ми се стори подозрително. — Едгар вдигна фенера, за да ѝ даде възможност да види жребчето и да помилва меките му ноздри.

— Хмм. Ако има някакъв специален интерес, Ранулф ще се постарее да го прикрие — обясни замислено Ариел. — Възможно ли е да е чул за продажбата, Едгар?

Конярят поклати посивялата си глава.

— Не мога да си представя... освен ако мистър Карстайър не се е разбърбил.

— Той ми обеща да пази сделката в пълна тайна. — Ариел се отдели от вратата с угрижена физиономия. — Въпреки това мисля, че е най-добре още утре да махнем жребчето оттук. Чуйте, Едгар, ще го откараме в обора на Дерек. Разбира се, ще го оставим там само докато уредим продажбата.

— Права сте, милейди, така наистина е по-добре. Още утре рано сутринта ще се погрижа за всичко.

Ариел кимна, пожела му лека нощ и излезе от обора. Дерек Блейк беше селски стопанин, който живееше наблизо, и Ариел беше помогнала на двамата му синове близнаци да изкарат благополучно

едра шарка. Той беше изтъргувал жребчето с Джон Карстайър и ѝ беше предложил да ѝ помага с всичко, каквото може. Дерек беше абсолютно надежден и щеше да скрие жребчето, без да задава въпроси. Ако Ранулф наистина беше узнал нещо за плановете ѝ, непременно щеше да реагира по някакъв начин на изчезването на жребчето и да се издаде.

Ариел свирна на кучетата, но не чу радостния им лай. Свирна още веднъж, почака известно време, потрепервайки от ледения нощен въздух, после махна с ръка. Сигурно тичаха някъде из околността и си търсеха занимания. Обикновено не се отделяха много от оборите, а и нямаше да им навреди да прекарат нощта под открито небе. Ако някой се опиташе да се доближи до конете ѝ, моментално щяха да вдигнат тревога.

Преди да се върне в замъка, Ариел посети външната тоалетна в задната част на кухненската градина. Бараката беше леденостудена и тъмна, но тя не можеше да използва нощното гърне в спалнята си, докато граф Хоксмур спеше в леглото ѝ. След това се прибра през кухненския вход.

Тази вечер слугите все още бяха на крак, за да подготвят ловния пикник за следващия ден и да се грижат за потребностите на гостите в голямата зала, които продължаваха да празнуват. И тази вечер банкетът се изроди в дива оргия. Ако продължим така цял месец, слугите ще капнат, каза си сърдито Ариел. Бедните хора нямаха никакви причини да се радват на сватбата на младата си господарка.

— Готово ли е всичко за утрешната ловна закуска, Гертруд? — попита меко тя и спря пред готвачката, която тъкмо месеше огромно тесто на посипаната с брашно маса.

— Да, милейди. Мъжете ще отидат на полето още на зазоряване, за да запалят огньовете. Прасенцата трябва да се пекат на шишовете поне седем часа. Към дванадесет ще бъдат готови за разрязване.

— А напитките?

— Бъчвите с ейл, една голяма бъчва рейнско вино и още една с малвазия вече са натоварени на колите, милейди. Утре рано ще ги откарат на мястото. Хлябовете вече се пекат в пещите, пастетите са в склада.

— Ти си истинско съкровище, Гертруд. — Ариел се усмихна признателно и се обърна към младото момиче, което скубеше патица

над метално корито. — Дорис, би ли приготвила чаши и всичко необходимо за ромов пунш? След това ги донеси в стаята ми. — Момичето хвърли полуизчистената патица в коритото и се втурна да изпълни възложената му задача. Ариел благодари на целия кухненски персонал и пожела лека нощ.

Преди да се качи на горния етаж, Ариел влезе в помещението за дестилация и свали от една етажерка няколко кожени торбички и едно тиганче. Влезе в спалнята си малко след Дорис, която носеше табла с пожеланите съставки.

Саймън седеше по халат пред камината, вдигнал болния си крак върху тапицирано столче. Когато младата прислужница направи реверанс пред него, той вдигна изненадано глава.

— Я виж ти? Какво си ми донесла?

— Смятам да ви почерпя с ромов пунш — отговори Ариел вместо Дорис и побърза да свали наметката си. — Дорис, оставете таблата пред камината.

Момичето направи, каквото му наредиха, поклони се още веднъж и изчезна Саймън стана от креслото си, прекоси спалнята и заключи вратата. След това извади ключа и го пъкна в джоба си.

— Вие наистина ми нямате доверие, милорд — отбеляза тихо Ариел.

— О, не мила, аз съм загрижен за вас, това е всичко — отвърна любезно той. — Искам да бъда сигурен, че няма да имаме нежелани посетители. Изпитвам неприятното чувство, че в това домакинство всичко може да се случи.

— Щом не желаете да намажа крака ви с лечебен мехлем, трябва поне да ми позволите да ви приготвя обезболяваща напитка. Съмнявам се, че кракът изобщо ще ви остави да заспите.

— Охо! Значи смятате да ме упоите, така ли? — Саймън седна отново и внимателно вдигна крака си на столчето.

— От напитката ще ви се доспи — отговори Ариел и изстиска един лимон в купата. — Вярвам, че това не е против волята ви. — Тя отметна назад косата си и го погледна втренчено. — Ако имах намерение да ви упоя и да ви направя безпомощна жертва на заговор, нямаше да ви издам какво правя, нали?

— Права сте. — Той скръсти ръце и проследи гъвкавите движения на дългите ѝ пръсти, който приготвяха топлата напитка.

— Какво още слагате вътре?

— Мускатов орех и беладона. — Ариел гребна един черпак от купата, наля го в чаша и му я поднесе.

— Трябва да призная, че след раняването си често страдам от безсъние — отговори със скептична усмивка Саймън и пое чашата от ръцете ѝ. — Но мисля, че и вие трябва да пиете, скъпа съпруго.

— Аз нямам нужда от сънотворно. Винаги спя добре.

— Може би е вярно, но аз съм загрижен за друго, нали разбирате? — Той се усмихна широко, но Ариел разбра, че говореше напълно сериозно. Щеше да вземе лекарството само ако и тя пиеше с него.

Без да се бави, Ариел си напълни една чаша.

— За ваше здраве, съпруге. — После вдигна чашата си и отпи голяма глътка.

— За ваше здраве, мила — отговори Саймън и изпразни чашата си на няколко глътки. — Правите чудесен пунш. Не открих нито една от съставките, които споменахте.

— Аз използвам сънотворни без вкус и мирис — обясни тя и взе чашата от ръката му. — Ако желаете, ще ви направя още една чаша, този път без сънотворно.

Саймън поклати глава.

— Не. Докато живея под този покрив, главата ми трябва да е ясна. — Той стана от креслото и закуцука към голямото легло. Наведе се и измъкна ниската кушетка. — Щом си стопля краката, ще ви отстъпя тухлата.

— Доста мизерно обезщетение за това, че ме лишихте от собственото ми легло — отговори сърдито Ариел.

— О, аз не съм ви изгонил. Мисля, че съвсем ясно ви дадох да разберете колко ще се радвам, ако го споделите с мен.

— Само ако сложите помежду ни гол меч — отсече тя.

— Правете, каквото искате. — Той духна свещта на шкафчето до леглото, обърна ѝ гръб, хвърли халата и бързо се пъкна под завивките.

Ариел веднага се извърна настрана, но за момент видя гърба му и изпита неволно възхищение. Гърбът му беше дълъг и гладък, задникът добре оформен, бедрата корави и мускулести. Отново я споходи мисълта, че никой, хвърлил поглед върху това стройно, силно

войнишко тяло, не би предположил, че единият крак е осакатен и причинява адски болки.

Саймън въздъхна тежко и се отпусна на възглавниците, скръсти ръце зад главата си и впи поглед във фигурата на Ариел, обляна от светлината на огъня.

— Непременно ли трябва да ме зяпате така?

— Може да не ми е позволено да спя със съпругата си, но не виждам причина да не я гледам... А и вие сте прекрасна гледка, Ариел. Омагьосваща.

Ариел се изчерви.

— Не съм свикнала да ми говорят по този начин.

— Съмнявам се, че вашето семейство е в състояние да възприема красотата — обясни с крива усмивка Саймън. — Осмелявам се да твърдя, че Рейвънспиърови не разбират нищо от красота. Целият им клан има предпочитания към грозотата и подлостта.

Очите ѝ се напълниха с гняв.

— Но ако майка ми наистина е обичала баща ви, тя явно е имала усет към красотата, не мислите ли? — Гласът ѝ пресекуваше от гняв.

— Майка ви не е родена Рейвънспиър.

— Но аз съм. Нима твърдите, че и аз не разбирам нищо от красотата?

— Много ми се иска да вярвам, че вие сте изключението, което потвърждава правилото, Ариел.

Младата жена му обърна гръб и загаси лампата. Спалнята потъна в полумрак. Огънят гореше буйно и хвърляше меки отблясъци по стените. Тя се скри в най-тъмния ъгъл, увери се, че Саймън не може да я види от леглото, и се съблече бързо. После се пхна под завивките в леденостуденото и кораво легло.

— Божичко, колко е студено! — изхленчи тя, когато топлата ѝ кожа се докосна до влажните чаршафи. — Проклета влага!

— Слушайте, престанете да се правите на важна и елате при мен. Ще сложа дървеното руло в средата на леглото — предложи сънено Саймън. Напитката беше оказала своето въздействие и той вече се носеше по вълните на благотворната топлина и бавно настъпващото отпускане. За първи път след тежкото раняване болката в крака не се усещаше. — Уверявам ви, че от моя страна не ви заплашва нищо. След

този сънотворен пунш не съм в състояние да упражня съпругеските си права, както не съм в състояние и да прескоча купа сено.

Ариел умираше от студ. Чаршафът беше ужасно влажен. Тази нощ беше много по-студена от предишната.

— Моля ви, дайте ми топлата тухла — прошепна тя и сви колене към гърдите си. От леглото не дойде отговор. Ариел се вслуша напрегнато. Някъде отдалече прозвуча приглушено похъркване.

— Саймън?

Отново тихо хъркане.

Ариел промърмори някакво проклятие и седна в леглото. Уви се с дебелия завивка и протегна ръка, за да я мушне под юргана на голямото легло. Можеше само да предположи къде са краката му и затърси слепешком топлата тухла. Боже, колко меко и удобно беше голямото легло! Пръстите ѝ случайно докоснаха крака му и той беше приятно топъл. Този човек наистина беше за завиждане!

— Слушайте, момиче, ще ме изстудите! — Гласът на Саймън, съвсем не сънен, я стресна толкова силно, че тя изпъшка и моментално издърпа ръката си. — Хайде, престанете да се държите детински и елате при мен. — Изведнъж завивките сякаш изхвърчаха във въздуха и Ариел се видя вдигната от две силни мъжки ръце. Без повече приказки Саймън я пренесе от кушетката на голямото легло, уви голото ѝ настръхнало тяло в топлите завивки и още преди да е осъзнала какво става, тя вече лежеше до него и притискаше измръзналите си пръсти в топлата тухла.

Остана да лежи неподвижна, твърде уплашена, за да издаде и звук. Саймън не я докосна повече, но тя съзнаваше могъщата близост на тялото му, което почиваше само на няколко сантиметра от нейното.

— В момента нямам под ръка гол меч, затова ще се задоволите с дървеното руло. Ето, вземете го. — Той издърпа тапицираното руло изпод главата си и го сложи в средата на леглото. — За Бога, момиче, не се дръжте като подплашена девица, израсла в манастир! Хората отдавна са се научили да спят един до друг, когато е студено. Не е нужно веднага да си представяте разни неприлични неща.

Той се обърна настрана и потегли завивките към себе си. Но Ариел нямаше намерение да му ги отстъпи, затова стисна здраво краищата и ги задържа. Иначе през цялата нощ щеше да мръзне. Тя полежа още няколко минути по гръб, загледана в тавана, но скоро

сънят я надви. Обърна се на другата страна, опря гръб в дървеното руло и потъна в дълбокото черно езеро на забравата.

Когато Ариел се събуди, денят отдавна беше настъпил. На хълбоците ѝ почиваше нещо топло и тежко. Тя остана доста време неподвижна, все още замаяна от съня, докато най-после проумя, че върху хълбока ѝ почива ръката на Хоксмур. Той не правеше нищо, ръката му беше напълно неподвижна, но сякаш мястото ѝ беше точно там... и очевидно се намиреше там доста отдавна.

Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и щръкнаха, по кожата ѝ пролазиха тръпки, космите на тила ѝ настръхнаха. Тя понечи да се раздвижи, но не посмя. Ръката на мъжа бавно се плъзна по тялото ѝ. Ариел затаи дъх, направи се, че спи и въпреки шумно протестиращия глас в главата и зачака да види какво ще се случи. Ръката се напрегна, плъзна се в мека милувка по хълбока, погали дупето...

Най-после безмълвният протест избликна в думи.

— Вие обещахте! — извика тя и рязко отблъсна ръката му. — Вие обещахте!

— Какво съм обещал? — Графът се претърколи тежко на другата страна, опря се на лакът и примигна сънливо. — Обещах, че няма да се възползвам от ситуацията. Не съм виновен, че докато съм спял, ръката ми е станала самостоятелна.

— Вие не спяхте! — изсъска ядно тя и отметна завивката, но в следващия момент се сети, че е гола, измърмори някакво проклетие, и отново се зави до брадичката. — Вие сте един коварен, безчестен Хоксмур!

Ядът ѝ нарасна още повече, когато Саймън само се изсмя и се отпусна удобно по гръб.

— При тези обстоятелства движенията на ръката ми не могат да бъдат безчестие, мила моя.

— Вие ми обещахте да не ме докосвате. Казахте, че не сте в състояние да упражните съпружеските си права, както не сте в състояние да...

— Помня какво казах — прекъсна я през смях той. — Но това беше снощи, и тогава представляваше чистата истина. Ала вашето сънотворно питие ме изпълни с нов живот. Никога не съм се чувствал така добре, повярвайте. Отдавна не бях спал така спокойно и дълбоко като миналата нощ. Бях забравил колко прекрасно е да се събуждам

свеж и отпочинал. Как да устоя на изкушението, когато до мен е такава красота?

— О, вие сте отвратителен! — Ариел седна в леглото и го удостои със злобен поглед, но се почувства странно несигурна. При докосването на Саймън собственото ѝ тяло също се бе събудило за пулсиращ живот.

Саймън вдигна лениво ръка и очерта линията на гръбнака ѝ, докато тя седеше до него, вдигнала завивката до брадичката си. При тази милувка Ариел се сгърчи уплашено.

— Оставете това!

— Как да устоя на изкушението? — попита полугласно той и плъзна ръка надолу от кръста. — Аз съм само човек, мила моя.

Ариел се хвърли по гръб, избута ръката му и стисна здраво краищата на завивката.

— Не мога да повярвам, че ще престъпите обещанието, което ми дадохте, след като имахте дързостта да ми заявите, че не можете да вярвате в думата на една Рейвънспиър.

Саймън се ухили с нежна ирония.

— Обстоятелствата се променят. А щом желаете да избегнете по-нататъшни интимности, предлагам ви да станете и да позвъните за горещата ми вода и бръснача.

Ариел се плъзна към края на леглото и предпазливо стана, като повлече най-горната завивка със себе си. Уви се цялата и се обърна към него.

— Никога вече да не сте посмели да се съмнявате в моята чест, Хоксмур! Къде е ключът от вратата?

Саймън, който очевидно не съжаляваше за нищо, отново се ухили.

— Мисля, че го оставих в джоба на халата си.

Ариел намери халата, хвърлен в края на леглото, и извади ключа от джоба му. В следващия момент устреми поглед към вратата и смръщи чело.

— Питам се къде са кучетата. Не е в характера им да останат навън след зазоряване.

— Може би са намерили някоя разгонена кучка и сега спят дълбоко и спокойно след нощните изстъпления — предположи Саймън.

Това беше възможно, макар че... Ариел събра бельото и костюма си за езда и се запъти към вратата.

— След като моята спалня е заета, отивам да се облека във вашата.

Щом тя излезе, Саймън стана и се протегна. Направи му впечатление, че кракът му се раздвижи без усилие. Загърна се в халата си и отиде до прозореца, отвори го и вдъхна дълбоко студения утринен въздух, докато се наслаждаваше на тежестта в слабините си, на парещото пулсиране на възбудата. Неговата млада съпруга беше наистина възхитително същество. Той се усмихна на себе си.

Много скоро усмивката му угасна. Той я желаше, но дали тя щеше някога да го пожелае? Когато изрази пред Хелън съмненията и опасенията си, тя му се изсмя и му заяви, че е много красив мъж въпреки белязаното си лице и парализирания крак. Но Хелън го гледаше с очите на любовта и приятелството, докато Ариел...

Стаята на Ариел в кулата предлагаше чудесна гледка към равнините и сложните шарки от пресичащи се реки и канали. Виждаха се и няколко вятърни мелници; крилата им се превъртаха лениво под напора на лекия бриз. На известно разстояние, в близост до пристанището Кингс Лин, беше неговото имение. Хоксмур Манър беше красива постройка, заобиколена от разкошни зелени морави, които стигаха чак до реката, а повечето прозорци гледаха към гората. Неговият дом беше истинска семейна къща, просторна и удобна, коренно различна от студения, ветровит, негостоприемен замък, в който се намираше сега.

Дали Ариел щеше да хареса дома му?

Щом ще остане тук цял месец, трябваше да положи всички усилия, за да намери изчезналата жена на име Естер.

— Кучетата ги няма — съобщи Ариел с треперещ глас. — Виках ги, свирках, но не се отзоваха. Едгар каза, че не ги е виждал от снощи, когато излязохме заедно от обора.

— Сигурно са се свили някъде и спят — отговори Саймън и кимна благодарствено на слугите, които бяха донесли гореща вода и табла със закуска. — Щом се облека, ще отидем заедно в конюшните. — Той опъна ремъка и започна да точи бръснача, си.

— Какво ще правя, ако не се появят до началото на лова?

Саймън изтри сапунената пяна от лицето си и я погледна внимателно. Малката му жена беше толкова разтревожена, толкова несигурна, изобщо не приличаше на себе си.

— Мило мое момиче, това са две прекрасни, силни вълчи кучета. Какво толкова може да им се случи? Нямате причина за безпокойство. Кучетата са си кучета и хората невинаги могат да проумеят мотивите на действията им.

Ариел направи опит да се усмихне.

— Може би сте прав. Те са винаги заедно. Не може и двамата да са попаднали в беда.

— Разбира се, че не. — Той посегна към чашата с бира и я изпи на големи глътки. — Ще ида да се облека и веднага ще се върна. — Той взе бастуна и закуцука към стаята си от другата страна на коридора.

Досега не беше показвал подобна деликатност, миналата и поминалата нощ без колебание беше свалил халата си пред нея. Но тогава стаята беше оскъдно осветена, припомни си тя. Тя беше видяла само гърба му, и то бегло. Може би пък съпругът ѝ беше по природа срамежлив.

При тази мисъл тя едва не избухна в смях. Но след секунда си припомни, че родът му е пуритански. Хоксмурови бяха известни като трезви, сериозни и сухи хора със строги представи за морала и почтеността. Вероятно вярваха, че голотата е грешна и опасна и че дори брачните любовни игри трябва да се осъществяват в пълен мрак под дебелото одеяло. И никога за удоволствие. Само заради продължаването на рода.

Не, тази представа съвсем не си пасваше с онова, което тя вече знаеше за Саймън Хоксмур. Не си пасваше с ръката, която милваше хълбоците ѝ, с пръстите, които се плъзгаха по гърба ѝ, с веселия смях. Освен това тя беше сигурна, че тялото ѝ никога не би реагирало на сигналите, изпращани от един закостенял, безполов пуритан.

— Ето, готов съм. Хайде да слезем в двора и да ми покажете конете си. — Разкажете ми за тях. Сигурно са от особена раса?

— Арабски са — отговори кратко Ариел. — Занимавам се с тях в свободното си време, напълно безобидно. Разбирате ли, често ми омръзва да шия и бродирам и ми се иска да си намеря нещо по-интересно.

— Наистина ли сте сръчна с иглата и конеца? — попита той, докато прекосяваха двора, и в гласа му имаше смях.

Ариел го погледна отвратно и това беше достатъчен отговор.

— Не съм го и помислил — усмихна се многозначително той. Трябваше да сведе глава, за да мине през ниската врата на обора и да изчака, докато очите му привикнат с полумрака. Срещу него застана възрастен коняр.

— Намерихте ли вече кучетата, милейди?

— Не. Смятам да се изкача на наблюдателната кула и да ги викам оттам. — Гласът ѝ издаваше сериозно безпокойство. — Едгар, това е граф Хоксмур... съпругът ми — добави след кратка пауза тя.

Едгар изказа почитанията си на графа, но хитрите му очи огледаха негова светлост с пронизваща, безмилостна острота.

— Искате да огледате обора ли, милорд?

— Ако ми позволите. — Саймън мина бавно покрай боксовете, като спираше пред всеки, за да огледа животните. Ариел остана с Едгар.

— Имаше ли проблеми с пренасянето на жребчето?

— Никакви — отговори той, докато продължаваше да наблюдава графа.

— Тази сутрин брат ми не е ли идвал в обора?

Едгар поклати глава.

Саймън не чуваше какво разговаряха съпругата му и конярят, но остана с чувството, че проблемът беше важен. Двамата изглеждаха като съучастници. Той спря и огледа внимателно бременната кобила в последния бокс. Великолепно животно, както и всички други. Ариел не беше преувеличила. Но нима едно младо същество като нея можеше да разбира нещо от изкуството да се отглеждат коне? Въпреки това, ако съдеше по резултатите от усилията ѝ, тя знаеше много точно какво прави. Той закуцука обратно към двамата.

— Впечатляващо, мила. Поразен съм. Имате ли намерение да ги пуснете в някое състезание?

Ариел се изчерви предателски под мътната светлина.

— Може би — отговори уклончиво тя.

— Разбирам. — Саймън кимна бавно, без да откъсва поглед от лицето ѝ. — Намирате ли им купувачи?

— Те са мои — отговори бързо тя. — Нямам интерес да ги продавам. Защо да се лиша от тях?

— Да, защо? — съгласи се той и вдигна подигравателно едната си вежда. — Търговията с коне не е занимание за графска дъщеря, камо ли пък за съпруга на граф. — Ариел не отговори нищо на тази забележка, само се отдалечи още повече от него. Саймън продължи с повишен глас: — Трябва да вземем всички необходими мерки, за да пренесем конете ви в Хоксмур здрави и читави. Засега нямам конюшня, която да е в такова добро състояние като тази, но ще дам заповед веднага да започнат да строят.

Ариел се взираше безмълвно в дебелия пласт слама на пода. „Това не е подходящо занимание за дъщеря и съпруга на граф.“ Разбира се, че Саймън мислеше така. Всички мислеха така. Но не можеше да отрече, че предложението му беше безкрайно щедро. Ако наистина станеше негова жена и двамата започнеха съвместен живот, предложението му да осигури добър подслон за конете ѝ беше изключително великодушно. Разбира се, тя не можеше да му каже, че с такъв проект само ще пропилее времето и парите си. Ако напуснеше Рейвънспиър Касъл с конете си, тя нямаше да отиде в Хоксмур, а на друго място, в другия край на страната, където никой не я познаваше.

Саймън явно чакаше отговор, затова тя се постара да изглежда непринудена и отвърна:

— Това е много мило, от ваша страна, милорд, наистина. Вие сте великодушен човек.

— Ни най-малко. Аз съм винаги готов да правя дребни услуги на съпругата си и с радост ще ѝ дам възможност да се посвещава на любимото си занимание — заяви Саймън с любезна усмивка. — Едгар, предполагам, че няма да имате нищо против да приемете същата служба в домакинството ми? Лейди Хоксмур явно разчита на вашата помощ. Така ли е, мила?

— Точно така — отговори Ариел и смутено извърна лице. — Без Едгар не мога да се справя с животните.

— Тогава трябва да стигнем до споразумение, което задоволява и трите участващи страни.

Това непринудено, съвсем естествено благородство дойде твърде много за Ариел. Защо този човек не беше надутият див и груб пуритан,

за какъвто го смяташе отначало? Защо трябваше да бъде толкова мил, толкова...? Не ѝ беше възможно да намери подходящата дума.

— Извинете ме. Отивам на кулата да повикам кучетата.

Тя мина бързо покрай него, обърнала лице към стената, и излезе под ярката слънчева светлина.

Едгар потърка замислено брадичката си и задъвка поредната сламка. Саймън остана още малко при него, после излезе в двора. Ариел не се виждаше никъде и той закрачи бавно към портата, през която се излизаше на ограденото място за конете.

— Не! Не! — Безумният вик на Ариел, в който се примесваха ужас и гняв, проряза ледения утринен въздух. Ратаите захвърлиха стреснато лопатите и кофите си, Едгар излетя като куршум от обора и хукна към ограденото място. Саймън усети как леден страх прониза сърцето му и като се прокле наум за неподвижността си, затича, колкото можеше, по-бързо към портата.

10

Ариел се намираше в другия край на ограденото място за конете. Крехка фигура, облечена в яркочервени одежди, свита на земята. Още отдалече Саймън видя сивите рунтави очертания на кучетата. Той се постара да ускори крачка, макар че ливадата беше мокра и неравна. Когато наближи, той видя и второто кучешко тяло малко встрани от първото. Стомахът му се сви на топка.

Едгар беше стигнал до мястото няколко минути преди него и беше коленичил до двете неподвижни тела.

Когато Саймън се изправи пред кучетата, Ариел вдигна глава към него. Лицето ѝ беше обляно в сълзи. Очите ѝ приличаха на пламтящи въглени върху смъртнобледото лице, чертите бяха застинали в ужасена маска.

— Как е могъл да им стори това? — изплака тя и в гласа ѝ звучеше безкрайно отчаяние. Саймън никога не я беше виждал толкова нещастна и безутешна. Тя седеше в тревата и галеше двете големи глави в скута си.

Саймън веднага разбра, че кучетата бяха още живи и очевидно страдаха много. Очите им бяха отворени, местеха се неспокойно насам-натам, от увисналите им муцуни течаха зелени лиги.

— Какво се е случило? — попита уплашено той.

— Отрова! — отговори тя и отчаянието като по чудо изчезна от погледа ѝ, заменено от ледена суровост. — Не мога да разбера каква е отровата, докато не съм намерила източника, но първо трябва да отнесем кучетата в обора. Тук не мога да направя нищо за тях. — Тя махна на един от ратаите, който стоеше на известно разстояние и зяпаше безпомощно. — Бързо, Тим, докарай количка!

— Тичай, момче! — изфуча тя, когато той продължи да я зяпа глупаво. Тим хукна като подгонен. Саймън се наведе непохватно над кучетата. Първото му впечатление беше, че положението е неспасяемо. Инстинктът му подсказваше, че е по-милостиво да ги отърве от болките с точен изстрел.

— Мислите ли, че можете да сторите нещо за нещастните животни, Ариел? Няма ли да е по-добре...

— Не, по дяволите! — изкрещя тя и очите ѝ засвяткаха диво. — Няма да ги дам. Те са големи, силни животни и тежат колкото млад мъж. Няма да умрат толкова лесно. Трябва да направя опит да ги спася. Нима не разбирате?

Саймън зарови пръсти в косата си, и отново се вгледа в умиращите кучета. Такива прекрасни животни, такива ужасни мъки...

— Как ли е станало?

— Ранулф! — Ариел буквално изплю думата. — Сега ще го накарам да си плати за всичко, което ми е сторил! Кълна се в гроба на майка си. Познавам симптомите — продължи тя и изведнъж лицето ѝ стана кораво и затворено. — Използвал е или арсен, или средство за повръщане. — През цялото време тя милваше главите на кучетата и гласът ѝ постепенно зазвуча приглушено и замислено, сякаш разсъждаваше на глас. — Но дозата трябва да бъде много точно премерена, за да действа смъртоносно. Ромул и Рем се нуждаят от доза, която би била достатъчна да убие човек. Може би Ранулф е объркал количеството. Трябва да опитам!

— Разбирам — отговори спокойно Саймън, обърна се и започна да рови с бастуна си, за да открие някаква следа от онова, което бяха яли кучетата. Намери го в рова, само на няколко крачки от мястото, където бяха рухнали. Побутна мъртвата овца и внимателно я обърна. Трупът беше стар и имаше странно синкав цвят. Слава Богу, кучетата не бяха яли много от месото.

Саймън извика Ариел, за да погледне трупа. Тя огледа обстойно мъртвото животно, изправи се и каза:

— Мисля, че е средство за повръщане. Ако мога да ги накарам да повърнат отровата, сигурно ще успея да ги спася. — С тези думи тя се върна отново при кучетата си. Цялото ѝ същество изразяваше твърда решителност.

Междувременно беше пристигнала каручка. Ариел се покатери в нея, и отново взе главите на кучетата в скута си.

Щом стигнаха в двора пред оборите, тя нареди на ратаите да вдигнат внимателно двете безжизнени тела и да ги положат върху дебел пласт слама в обора. Не изчака да види как ще изпълнят

нарежданията ѝ, а се втурна към голямата къща, сякаш я гонеше самият сатана.

— Какъв мръсен, отвратителен номер — мърмореше Едгар, докато внимателно полагаше главите на кучетата в сламата. — Тези Рейвънспиърови са истински дяволи. Дано вечно се пържат в адския огън!

— И двамата сте абсолютно сигурни кой е злодеят. — Саймън се облегна на една преобърната бъчва, за да даде малко почивка на ранения си крак. Очите му бяха студени като лед.

— Така е — отговори спокойно Едгар. — Коварни и зловни, и тримата. Колкото по-подъл и мръсен е номерът, толкова по им харесва.

— Трябва ми помощ, Едгар. — Ариел се върна в обора, останала без дъх, и се отпусна на колене пред кучетата, като едновременно с това остави на пода голяма фуния и две стомни, пълни до ръба с гадно миришеща течност.

— Мога ли и аз да направя нещо? — Саймън се отпусна на колене до нея, без да може да прикрие мъчителния стон от свиването на крака си.

Ариел му хвърли бърз поглед отстрани.

— Това не е работа за вас, милорд — отговори студено тя. — Ще им дам средство, което ще им помогне да изпразнят стомасите и червата си и да изхвърлят отровата. Даже ако не ви е неприятно да си цапате ръцете, съмнявам се, че сте готов да пожертвате дрехите си.

— Аз не съм повърхностният сноб, за какъвто ме смятате — отговори той по-рязко, отколкото беше възнамерявал. — Едгар ще държи главата на кучето, аз ще отворя муцуната, а вие ще му налеете в устата средството, което сте приготвили в стомната, каквото и да е то.

— Сол, горчица и листа от сено — обясни с усмивка Ариел.

Саймън направи гримаса и застана така, че да може да държи муцуната на кучето, което беше първо. Едгар приседна до него и взе голямата кучешка глава в скута си.

С напрегнато и съсредоточено изражение Ариел пъкна фунията в кучешката муцуна и бавно започна да излива гъстата течност в гърлото на животното. То беше толкова слабо, че почти не се възпротиви.

Саймън говореше на кучето с мек успокояващ глас и масажираше гърлото му — така Ромул гълташе инстинктивно, без да се мъчи. Ариел изчака търпеливо, докато Саймън накара животното да

погълне и последната капка от течността. Очите на Ромул изразяваха див ужас и Саймън разбра, че ако не беше смъртно болно и слабо, животното щеше да го нападне безмилостно.

— След една минута ще подейства — обясни тихо Ариел.

— Сега ще се занимаем с Рем.

Повториха процедурата. Още докато наливаха течността в гърлото на Рем, Ромул започна да повръща на силни тласъци. Без да може да се помръдне от мястото си, бедното животно изпразни съдържанието на стомаха и червата си в сламата. Повърнатото изпръска всичко наоколо, но Ариел сякаш не го забелязваше, заета да излива лекарството в гърлото на Рем. Когато второто куче погълна цялото необходимо количество, тя продължи да седи в мръсната слама между двете страдащи животни и да милва запотените им шии и хълбоци, като през цялото време тананикаше нещо като приспивна песен.

Най-после всичко свърши и животните се отпуснаха безсилно на сламата със затворени очи. Саймън стоеше прав на известно разстояние и ги наблюдаваше напрегнато. Имаше чувството, че всеки момент ще спрат да дишат. Пламенно се надяваше, че героичните спасителни опити на Ариел не са им причинили още повече мъки и няма да се окажат безполезни.

Ариел седя дълго в сламата, главите на кучетата отново бяха в скута ѝ. Те дишаха малко по-спокойно, потта по сплъстената им козина беше започнала да засъхва.

— Не можем да ги оставим тук — промълви тихо тя. — Трябва да ги измием и да ги сложим върху чиста слама.

— Ариел, мила моя, те умираш. — Саймън не можа да понесе повече сърцераздирателната гледка. Наведе се и сложи ръце на раменете ѝ. — Нима не виждате? Оставете ги на мира, не ги измъчвайте повече.

Ариел изблъска ръцете му с рязко движение, толкова силно, че Саймън се олюля и едва не падна.

— Те няма да умрат. Нима мислите, че не знам какво правя? — Тя го погледна гневно през медноцветната завеса на разпуснатата си коса, нападала на влажни кичури по лицето. Бузите ѝ бяха мръсни, очите още блестяха от изплаканите сълзи, на челото ѝ бяха избили капчици пот. — Да не мислите, че знаете по-добре от мен?

Смайващ въпрос. Саймън се почеса по тила.

— Аз разбирам от кучета и коне — обясни примирително той. — Животът в армията ни учи на тези неща.

— Да, армията е научила мъжете като вас, че е по-добре да стрелят, вместо да се опитват да лекуват и спасяват. Защото така е по-просто и става по-бързо — отговори сърдито тя. — Едгар, бъдете така добър, донесете вода. И кажете на Тим да приготви в стаичката със седлата легло от прясна слама. Ще ги оставим да лежат там до края на деня.

Ариел беше толкова уверена, че кучетата ѝ ще оцелеят, че Саймън започна да вярва в правотата ѝ. Беше очевидно, че и Едгар не се съмняваше. Саймън погледа как конярят и господарката му започнаха да мият кучетата с донесената чиста вода, след малко вдигна примирено рамене, отпусна се мъчително на колене и пое своята част от работата.

Ариел го изгледа крадешком отстрани, крайно изненадана от постъпката му, но не каза нищо. Когато почистиха кучетата, тя взе донесените дебели кърпи и се постара да ги подсуши, колкото се може, по-добре.

В този момент двете големи кучета отвориха жълтите си очи и безумието бавно угасна в погледите им. Саймън проследи с нямо учудване завръщането на съзнанието и интелигентността. Животните бяха много слаби, за да се раздвижат, но вече никой не можеше да оспори, че ще оцелеят.

— Помогни ми да ги отнеса в стаичката, Едгар. — Ариел стана от пода; мръсните мокри поли висяха на безредни гънки по тялото ѝ. — Ако ги хванете за задните крака, аз ще нося главата и раменете.

Саймън понечи да протестира, че тя не е достатъчно силна, но много повече от всичко друго му се искаше да е в състояние да ѝ помогне.

— Ще им приготвя малко овесена каша с брезова кора. — Ариел мина забързано покрай Саймън, който стоеше на прага на малката стаичка. — Ще остана целия ден с тях. Моля те, Едгар, донеси чиста вода. Щом дойдат на себе си, ще им дадем да пият.

Саймън тръгна след нея през двора, като отчаяно се опитваше да издържи на темпото ѝ.

— Ариел, братята ви очакват от вас да участвате в лова — напомни ѝ меко той. — Моля ви, само не ми откъсвайте веднага главата за това, което казах. — Простете ми, че проявих недоверие към способностите ви.

Двамата влязоха в кухнята, Саймън кимна учтиво на любопитно зяпналите прислужници и се намести на едно столче до мивката, за да наблюдава Ариел, която бъркаше овесената каша.

— За Бога, лейди Ариел, вие воните като свинар! — Гертруд вдигна недоволно очи от тенджерите си и размаха големия черпак. В погледа ѝ се четяха стъписване и неодобрение. — Само дете не сте омазана с кръв. Никога не съм ви виждала толкова мръсна. Какво ли не е полепнало по дрехите ви. Жалко за хубавия костюм. Не мисля, че ще може да се почисти.

— Вече не мога нищо да направя — отговори равнодушно младата лейди и вдигна рамене. — Негова светлост също не изглежда по-добре. — Тя дари Саймън с дяволита усмивка и внезапно сияйналото ѝ лице го извади от равновесие. Винаги ставаше така. Сега, след като кучетата ѝ бяха спасени, тя беше възвърнала старото си безгрижие.

Саймън погледна умърлушено кожения панталон за езда и дългия жакет.

— Непременно трябва да се преоблека преди лова. Ще кажа на братята ви, че са ви задържали важни домакински задължения и ще се присъедините към нас по-късно... да кажем, след половин час? — Ариел отвори уста, за да отклони предложението му, но той я изпревари и добави бързо: — Мога да си представя, че не желаете да доставите удоволствие на някои хора, като им позволите да повярват, че сте дълбоко разстроена.

Освен това, ако не придружаваше Саймън, нямаше да може да го наблюдава и да предотврати попадането му в поредния капан. Когато се провежда лов, е най-лесно да бъде организирана злополука. Възможностите са почти неограничени.

Ариел разбърка отново кашата в гърнето, опитвайки се да прецени какво трябва да направи.

— Е, добре. Едгар ще остане с кучетата. Той умее да се грижи за тях не по-зле от мен.

Саймън кимна и бързо излезе от кухнята.

Ранулф се разхождаше напред-назад в голямата зала и очите му святкаха злобно. Беше наредил да потърсят сестра му и да я доведат при него и сега чакаше появянето ѝ. Ариел не слезе за закуска, лакеят, който я потърси в спалнята ѝ, не я намери. Дали вече беше открила кучетата? Или продължаваше да ги търси в околностите на замъка?

— Добро утро, Рейвънспиър.

Ранулф се обърна изненадано и изписа на устните си любезна усмивка.

— Хоксмур. Тази сутрин не се присъединихте към нас на закуска.

— Вече бях закусил в спалнята си — отвърна небрежно Саймън. — След това двамата с Ариел предприехме кратка разходка. Тя тъкмо се преоблича, но ме увери, че ще е готова само след минути. — Той огледа препълнената зала и отговори на поздравите с кимане и усмивка. — Чудесна сутрин за лов.

— Прав сте — отговори кратко Ранулф, който се стараше да скрие объркването си.

— Нали ловът беше предвиден за много по-ранен час? — Саймън вдигна учудено едната си вежда. — Както разбирам, забавянето се дължи на продължителното нощно празненство и на прекаляването с алкохола?

Ранулф, чиято глава дрънчеше, сякаш някой биеше с чук в слепоочията му, удостои зетя си с мрачен поглед, но не отговори. Откри лакея, когото беше изпратил да търси Ариел, и му махна заповеднически. Младият момък тъкмо си пробиваше път между масите.

— Съжалявам, милорд, но не открих никъде лейди Ариел... искам да кажа, лейди Хоксмур. Не беше в конюшните. — Момъкът изглеждаше много уплашен. Лакеите в Рейвънспиър Касъл бяха длъжни да изпълняват всички, дори невъзможните, задачи.

— Мисля, че ще я намериш в спалнята ѝ — намеси се дружелюбно Саймън. — Имаш ли специално съобщение за съпругата ми, драги?

Момъкът се поклони пред него, после погледна нерешително граф Рейвънспиър, сякаш го питаше да отговори ли на въпроса, или не.

— Махай се оттук! — Ранулф махна сърдито и лакът побърза да изчезне. — Очаквам сестра ми да присъства на трапезата, и тя го знае много добре.

— Прав сте, но положението на сестра ви в това домакинство се промени — възрази любезно Саймън. — Сега тя има други задачи и задължения. — Той се усмихна многозначително. — Задължена е единствено на съпруга си... сигурен съм, че разбирате какво искам да кажа.

Лицето на Ранулф се обагри в тъмна червенина. Без да каже нито дума повече, той се обърна рязко и се отдалечи. Присъедини се към братята си, които стояха в подножието на стълбата.

Саймън се усмихна мрачно. Граф Рейвънспийър явно кипеше от гняв и щеше да се разгневи още повече, щом видеше кучетата живи и здрави да тичат по къщата и двора. А това щеше да стане много скоро.

Ранулф си взе чаша ейл от таблата на минаващия лакей, за момент се вгледа мрачно в течността, после я изпи на един дъх. Очите на Ралф бяха толкова кървявали и подути, че почти не се виждаха. Само Роланд изглеждаше относително свеж, но той не понасяше големи количества алкохол и беше достатъчно умен да се въздържа.

— Перис Копс е готово да ни посрещне — обяви Роланд с приглушен глас. — Тази сутрин изпратих Оливър да провери горичката. Кой от нас ще го отведе до мястото?

— Аз — отговори, фъфлейки, Ралф и устата му се разтегна в подигравателна усмивка. — Ще примамя Хоксмур в капана, не се тревожете, братлета.

Ранулф го изгледа с неприкрито пренебрежение.

— Много се съмнявам, че в това състояние ще намериш пътя до капаните.

Лицето на Ралф почервения от гняв.

— Аз прекарвам навън много повече време от теб, братко. Ориентирам се добре дори със затворени очи.

Роланд избухна в смях, без да си прави труд да скрие презрението си към това самохвалство.

— Ако беше Ариел, щях да се съглася — обясни той. — Но ти яздиш по полето с отворени очи само когато търсиш поредната мръсница, готова да си разтвори краката за теб.

Ранулф се присъедини към смеха му.

— Прав си, Роланд, и ти гарантирам, че момъкът се отдава на това занимание толкова често, колкото и най-буйният жребец на поляна, пълна с кобили. — В този миг погледът му се устреми към стълбата и смехът му заглъхна.

Ариел слизаше с леки стъпки към голямата зала. Беше облечена в стария си зелен костюм, но Дорис беше порботила добре с ютията, бялата блуза беше изпрана и колосана, ботушите блестяха.

— Добро утро, братя. — Тя направи реверанс и сведе глава, за да прикрие подигравката в очите си. — Надявам се, че сте прекарали спокойна нощ.

— Къде са кучетата ти? — поиска да узнае Ранулф. — Никога не съм те виждал без проклетите песове в полите ти.

В очите на Ариел светна гняв, но тя се овладя бързо и отговори с подчертана небрежност:

— Оставих ги в обора при Едгар. Снощи ми заповяда да ги държа далече от ушите и очите ти, затова си казах, че е по-добре да не ги вземам на лова. Знам, че не си съгласен да се смесят с глутницата и да се пречкат на ловните кучета. Така ли е? — Тя склони глава и го погледна очаквателно.

Миналата вечер Ранулф беше примамил кучетата към отровената овца. Видя ги да душат и облизват полуразложеното месо и ги остави. Струваше му се невъзможно да са преживели нощта. А Ариел твърдеше, че са живи и здрави и ги е затворила в обора. Какво, по дяволите, се беше объркало?

Той се обърна с мрачно изражение и се запъти към двора, където ловците вече чакаха нетърпеливо. Опита се да се утеши с мисълта, че кучетата не са най-важното в момента. Онзи пиян слабоумник Ралф трябваше да свърши добре работата, която му бяха възложили. Ако всичко минеше по план, граф Хоксмур нямаше да доживее края на деня. Трябваше само да го примамят в тесния тъмен затвор на Перис Копс и всичките им проблеми щяха да бъдат разрешени.

— Това е изключително радваща новина, мисис Машъм. — Кралица Ан кимна на новата си фаворитка. — Явно сватбата е била много хубава. — Тя поглъщаше лакомо тлъстите стриди, задушени в ейл, като ги вземаше направо с пръсти от сребърната купа. Брадичката

й блестяше от мазнина. От устата ѝ капеше сос и се стичаше по роклята.

Мисис Машъм сгъна писмото, което беше прочела. То съдържаше подробен отчет за сватбата на граф Хоксмур и лейди Ариел Рейвънспиър. Втората придворна дама предложи на кралицата салфетка, но Ан се направи, че не я е забелязала.

— Лейди Дакр е надежден дописник; напомнете ми да ѝ изразя признателността си и да ѝ подаря някоя дреболия, когато се върне в Лондон. — Ан огледа доволно огромния месен пудинг с ориз и пуешко. Хапна си от бадемите, с които беше украсен, после посегна към лъжицата си. — Изглежда ми вкусно. — Още докато дъвчеше, тя грабна кристалната чаша и отпи голяма глътка от подправеното вино. След това си взе задушен грах направо с ръка и засмука шумно фините млади шушулки.

Сара, херцогиня Марлборо, направи гримаса на отвращение и извърна глава. Макар че се бе отказала от поста си кралска камериерка в полза на мисис Машъм, кралицата все още не я бе освободила от свитата си и тя изпълняваше съвестно задълженията си на придворна дама. След като я лишиха от властта, която правеше мъчителните ѝ задължения поносими, тя едва прикриваше физическото си отвращение от владетелката.

— Какво възнаграждение имате предвид, ваше величество? — попита сладко тя. — Може би дантелена кърпичка? Или ветрило? — Гласът ѝ преливаше от подигравка. Кралица Ан беше известна скъперница, но не го съзнаваше. Без да усети иронията, тя премисли сериозно предложенията, като през цялото време изсмукваше пресния грах от шушулките.

— Мисля, че дантелена кърпичка — обяви най-после тя и посвети вниманието си на купичката с медени и бадемови бонбони. — Изберете някоя от гардероба ми, мисис Машъм. Някоя от последната година, но първо проверете дали дантелата не е скъсана. — Тя си взе шепа бонбони с мазните си пръсти и помълча малко, докато беззъбата ѝ уста се бореше с лепкавата маса. След това отпи голяма глътка вино и се постара да ускори процеса на раздробяването им.

Сара вдигна специалната чиния на кралицата и я замени с чиста. Друга придворна дама с по-нисък ранг изнесе мръсната чиния в преддверието.

— Може би трябва да изпратите и сватбен подарък на новата графиня Хоксмур, мадам — предложи със същия сладък гласец тя.

Кралицата я погледна високомерно.

— Много добре си спомням, че изпратих дарове на годеницата. — Нейно величество вече не се вслушваше в предложенията на херцогиня Марлборо.

— Това беше годежен подарък, мадам. — Сара направи ироничен реверанс, но само победилата съперница можеше да предположи колко дълбоко скърбеше херцогинята за загубената си власт над кралицата и колко страшен беше гневът ѝ. — Рокля и огърлица от топази. Много великодушен дар, разбира се — добави бързо тя, — но подаръкът, поднесен специално за сватбата, би бил в съзвучие с всеизвестното великодушие и доброта на ваше величество. — Тя се поклони дълбоко. — Ако вашият дар пристигне по време на сватбените празненства, доколкото знам, там са поканени двеста гости, той ще покаже на цялата страна любезността и благоразположението на ваше величество.

Сара чакаше и наблюдаваше остро кралицата, която, очевидно впечатлена от думите ѝ, обмисляше предложението. След малко Ан махна на придворната дама да напълни отново чашата ѝ, но не каза нито дума. Сара съзнаваше, че влиянието ѝ беше катастрофално намалено и този дребен жест нямаше да промени почти нищо, но все пак си беше победа над мисис Машъм. Сара знаеше много добре какво става в главата на кралицата в този момент. Дребен жест пред широка публика, минимум разходи, но максимум въздействие.

— Може би сте права — промълви най-после кралицата. — Ще обмисля предложението ви.

Сара прикри умело тържествуващата си усмивка.

11

Ловният излет беше пълен провал. Ариел се стараяше да се държи, колкото се може, по-далече от основната група ездаци. През цялото време търсеше указания, че братята ѝ са замислили нещо лошо, но виждаше по лицата им само гняв от липсата на дивеч. Ако наистина бяха планирали смъртоносна злополука за своя гост, вероятно щяха да я осъществят едва след обедния пикник.

— Защо яздиш съвсем сама, скъпа? — Оливър препусна към нея направо през полето. При това ѝ се усмихна прелъстително и Ариел си припомни, че в миналото тази усмивка винаги я правеше слаба и безволна. Днес обаче видя колко повърхностна беше усмивката, видя как очите останаха хладни и пресметливи.

— Защото предпочитам собствената си компания.

— В последно време си станала крайно нелюбезна — изръмжа Оливър, но запази усмивката на лицето си, защото продължаваше да вярва, че ще я размекне.

— Сега съм омъжена жена. — Ариел беше решила да се владее. Щеше да му отговаря хладно и учтиво, както правеше Хоксмур, и да пренебрегва острите и дръзки коментари.

— О, съкровище, ти ми причиняваш ужасна болка — изохка театрално Оливър и протегна ръка да я докосне. — Как можа толкова бързо да забравиш страстните ни нощи...

— Твоите спомени не ме интересуват, Оливър — прекъсна го тя и усети как бузите ѝ пламнаха от срам.

— Напротив, интересуват те, скъпа. Да не мислиш, че не чета по лицето ти? Да не мислиш, че не знам към кого е насочено желанието ти?

Ариел стегна юздите на коня си и препусна в галоп, за да не се поддаде на изкушението да му каже ясно и недвусмислено какво мислеше в действителност. Чувственото удоволствие, което беше изпитала с Оливър, сега ѝ изглеждаше като унижително упражнение.

Той беше несръчен, безогледен любовник, с вулгарен начин на изразяване и потребност да владее и потиска. Мисълта за собствената ѝ готовност да участва в мръсните му игрички беше толкова отвратителна, че стомахът ѝ се преобърна. Но тогава тя нямаше представа, че има и други видове любов. А и откъде ли можеше да я добие, след като не познаваше нищо друго, освен изстъпленията, които ставаха в дома на братята ѝ? Там се говореше на същия мръсен език, с който си служеше и Оливър. Едва сега, когато стана лейди Хоксмур, съпругът ѝ я накара да погледне на живота с други очи.

Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи, тя препусна още по-бързо, остави ловната група далече зад себе си и изложи лицето си на студения вятър. Никога досега не беше плакала. Това беше знак на слабост, който никога не си позволяваше. Какво ставаше с нея?

Саймън устоя на порива да последва Ариел, но я проследи с подозрителен поглед, когато препусна в луд галоп и изчезна в далечината. Запита се какво ли ѝ беше казал Оливър Бекет. Ако се съдеше по мрачното му изражение, когато отново се присъедини към кавалкадата, разговорът им не беше минал по план.

Когато ловната компания излезе на полето, където щеше да се състои пикникът, Ариел вече беше там. Беше слязла от коня си и надзираваше приготовленията за обяда, съвсем спокойна, сякаш през целия ден не се беше случило нищо обезпокоително.

Под дърветата бяха наредени дълги маси; мангалите, пълни с тлеещи въглища, увеличаваха топлината, която излъчваха грамадните огньове, където се печеха цели прасенца. Ароматът на печено свинско, примесен с пикантната миризма на подправено вино, изпълваше ясения леден въздух.

— Тази сутрин наистина беше само губене на време — отбеляза Ралф и грабна чаша с топло вино от близката маса.

— Ако си спомням добре, скъпи братко, ти имаше задачата да осигуриш достатъчно дивеч за днешния лов — отвърна хапливо големият брат. — Но мога да си представя, че си бил твърде пиан, за да си свършиш работата.

Лицето на Ралф пламна от гняв.

— Не мога да насмогна за всичко сам. Ти и Роланд се забавлявате в двора и оставяте на мен да върша мръсната работа...

— Идиот! — промърмори под носа си Ариел. И тя, и големите ѝ братя знаеха, че имотът няма да носи никакви приходи, ако не е тя да надзирава слугите и арендаторите и да следи за изпълнението на необходимите селскостопански работи. Не, че някой ѝ беше признателен за труда. Но това беше още една причина, поради която братята ѝ не искаха тя да напусне Рейвънспийър.

Побиха я студени тръпки и отпи глътка от топлото сладко вино.

— Какво ще кажеш за конете ми, Ранулф? — Тя се запъти през тревата към братята си. — Едгар каза, че неколкократно си ходил в конюшната да ги разгледаш.

Саймън усети прикритото напрежение в гласа ѝ, но Ранулф не го забеляза. Без да каже дума, съпругът на Ариел направи няколко крачки към малката група.

— Уредила си истински малък конезавод — отговори Ранулф сърдечно, прекалено сърдечно. Погледът му избягваше да срещне очите на сестрата. Той си взе голямо парче овесен сладкиш и го намаза дебело с масло.

— Следващия път, когато пожелаеш да направиш посещение на обора ми, бъди така добър да ме уведомиш предварително — продължи все така спокойно Ариел. — Ако имаш въпроси относно родословното дърво на животните или начина на развъждане, с радост ще ти отговоря. Едгар не е компетентен по всички въпроси.

— Аз не се интересувам от подробностите на любимото ти занимание, сестро. — Ранулф се изсмя подигравателно, сякаш изобщо не можеше да си представи подобен интерес. — Искан само да се уверя, че не си прекалено разточителна. Имотът не носи достатъчно печалби, за да финансира капризите и безумните ти идеи.

— Не очаквам това от теб, братко. — Ариел изобщо не се ядоса на възмутителната забележка. Ранулф не можеше да я измами. Слава Богу, че поне жребчето беше далеч от алчните му очи, а в края на седмицата тя щеше да има в джоба си хиляда гвинеи.

Тази мисъл ѝ вдъхна известна утеха и направи тъжния ден, който досега ѝ беше донесъл само мъка, малко по-поносим.

Саймън, който си припомни как Ариел беше казала, че иска братята ѝ да стоят далеч от арабските коне, се запита дали отговорът на Ранулф я беше задоволил. Тя не показа и най-малък признак на стъписване, кимна на братята си и отиде при готвачите и лакеите,

които нареждаха в таблите нарязано свинско, пушени пъстърви и змиорки, пастети и тортички, носеха кошници с пресен хляб и купи със задушени зеленчуци.

Компанията насяда с много шум и веселие около масите и започна да се храни. Под студеното сиво-синьо небе се състоя истински пир. Лакеите разнасяха по масите стомни с ейл, медовина, малвазия и рейнско вино, група певци и танцьори забавляваха пируващите. Ариел не седна нито за миг при съпруга си. През цялото време остана на крака, уж заета да надзирава прислугата, да се грижи за потребностите на гостите си. Не чувстваше нужда да яде и пие.

Саймън не направи опит да я убеди да седне до него. Разговаряше с приятелите си, ядеше и пиеше не по-малко от другите и изглеждаше възхитен от разкошния пир под открито небе.

— Ако искаме да намерим едър дивеч, трябва да тръгнем навреме, Ранулф — извика един от възрастните гости и шумно се оригна. — Слънцето скоро ще изчезне зад хълмовете.

Това беше знак за тръгване. Мъжете наставаха и се скриха между дърветата, жените отидоха зад близкия храсталак по нужда. Ариел погледна към мястото, където конярите отвързваха напоените и нахранени коне, за да ги отведат при господарите им.

Ралф стоеше до тромавия петнист кон на Хоксмур. Едната му ръка беше върху корпуса на животното, сякаш преценяваше строежа му. Ариел безшумно се промъкна по-близо. Пръстите на Ралф бяха върху колана на седлото. Тя остана в сянката на близкото дърво, напълно неподвижна, и проследи как брат ѝ разхлаби седлото, мушне ръка между ремъка и корема на коня, проследи как седлото се свлече, ухили се злобно, после рязко се обърна и извика на коняря да доведе собствения му кон.

Ариел се стрелна като светкавица към петнистия кон, провери седлото и започна да затяга ремъка.

— Какво правите с коня ми, Ариел?

Гласът на графа я стресна, тя се сгърчи като от удар и когато се обърна към него, отново усети предателската червенина по бузите си.

— Проверях колана на седлото.

Саймън я погледна сериозно.

— Предполагам, че ратаят ми вече се е погрижил за това.

— Вероятно е пропуснал някоя важна подробност — обясни тя и бузите ѝ пламнаха още по-силно. — Струва ми се, че коланът е малко хлабав, но може би вие предпочитате да яздите със свличащо се седло. — Тя се отдалечи и предостави на Саймън да продължи проверката на седлото. Объркан, той мушна пръст между ремъка и корема на коня си и смръщи чело. Коланът наистина не беше добре затегнат. Но откъде можеше Ариел да знае, че трябва да го провери? Това виновно изчервяване означаваше нещо. А после бе направила опит да прикрие действията си, като го предупреди.

Саймън затегна колана и се метна на гърба на петнистия кон — маневра, която изглеждаше малко непохватна, но мина без особени затруднения. Дали Ариел беше решила да го хвърли от седлото? Подобна постъпка не си пасваше с представата му за нея. Но тя е от рода Рейвънспиър, напомни си той и лицето му помрачня. Рейвънспиърски бяха майстори на злостните номера.

Въпреки това му беше трудно да повярва, че съпругата му е способна на такова коварство. Припомни си болката ѝ за отровените кучета страха, който разкривяваше лицето ѝ, спомни си как му бе предложила да облекчи болките в крака му, представи си дяволитата усмивка и сияещото лице. Но все още хранеше подозрението, че младата му съпруга беше много повече от това, за което се представяше. Тя беше затворена в себе си, и той все още не беше изучил и половината от качествата ѝ. Кой знае, може би отмъстителният дух на Рейвънспиърски дебнеше в някой тъмен ъгъл на съзнанието ѝ. Това не би го учудило.

Пронизителният звук на ловен рог прекъсна тревожните му мисли. Ловците се раздвижиха. Водачът се насочи към групата приведени от бурите дървета, която се намираще непосредствено зад канала в другия край на полето. Десетина сърни и елени излязоха на открито, подгонени от бясно лаещите кучета.

Жребецът на Саймън препусна в галоп нагоре по дигата, прекоси в бързо темпо канала и навлезе в храсталака на другия му край. Елените тичаха през открито поле и глутницата кучета се носеше след тях като огромно тъмно петно.

— Хоксмур! Следвайте ме, ако искате да присъствате на отстрела! — Гласът на лорд Ралф Рейвънспиър, който изникна зад него, преливаше от подигравка, но и беше изпълнен с

предизвикателство. — Или ви е страх да рискувате, зетко? — Малките му очи изпращаха стрели на пренебрежение. — Пуританите са винаги предпазливи! — Той насочи коня си вдясно, вдигна камшика си в знак на поздрав и препусна напърно през полето към далечна горичка.

Саймън се поколеба само секунда. Ако беше по-спокоен, сигурно щеше да отбележи безсрамието на този недостоеен мъж само с вдигане на раменете, но вече му беше писнало от гнусните номера на Рейвънспийрови. Затова заби пети в хълбоците на коня си и се понесе в галоп след черния жребец на Ралф. Кучетата, които преследваха плячката, лаеха с пълно гърло. Елените тичаха право към полянката, която се виждаше отгатык горичката и Саймън разбра, че ще да спечели голяма преднина пред останалите участници в лова, ако мине напърно през гората. Странно, че никой от гостите не беше забелязал предимствата на този маршрут.

Когато първите ниско увиснали клони започнаха да го шибат по лицето, Саймън разбра защо никой не беше предпочел този път. Ралф, който яздеше пред него, се наведе почти до шията на коня си. Той познава много добре опасностите на горичката, каза си ядосано Саймън и светкавично се наведе, за да избегне сблъсък с един дебел кон, който се беше прострял напърки на тясната горска пътека. Вече не посмя да вдигне глава от шията на петнистия кон, само се хвана, колкото се можеше, по-здраво за седлото, докато минаваше под надвисналия покрив от гъсто преплетени клони и усещаше как остриите листа и вейки шихаха болезнено тила му.

Горичката не е чак толкова голяма, повтаряше си той. Вероятно Ралф се беше надявал, че още първите ниски клони ще го съборят на земята. Разбира се, ако едновременно с това се беше свлякло и седлото му...

Саймън вдигна предпазливо глава, за да погледне напред, и забеляза, че от Ралф нямаше и следа. Собственият му кон препускаше в галоп по пътеката, станала толкова тясна, че практически не съществувахе. Дърветата от двете страни идваха все по-близо, шумовете от лова се чуваха съвсем слабо някъде отдясно.

След минута конят излезе на малка полянка. С въздишка на облекчение Саймън се изправи на седлото, но не дръпна юздите на животното. Колкото по-бързо излезе от тази дяволска гора, толкова по-добре. Изведнъж го обзе леден ужас, защото червеникавата кобила на

Ариел изникна пред очите му сякаш от нищото и прелетя полянката с един-единствен дълъг скок, устремена право към него.

Без да чака заповед, петнистият кон се вдигна на задните си крака точно в момента, когато другото животно се озова в опасна близост до него. Само след секунди червеникавата кобила се приземи най-много на половин метър от едрия жребец, който страхливо въртеше очи. Ариел беше загубила шапката си, косата ѝ беше разпусната и се вееше по гърба. Лицето ѝ беше смъртнобледо от страх. Така ѝ се пада, каза си ядно Саймън, докато се опитваше да успокои подплашения си кон и да го отведе малко настрана, за да не стои глава до глава с тежко дишащата кобила. Той също беше вцепенен от ужас. В продължение на няколко секунди беше изпитал панически страх и коленете му бяха като от гума.

— Какво ви стана, по дяволите? — извика, когато успя да се овладее. — Да не сте загубили ума си?

Ариел дишаше пресекливо. След малко приглади една паднала къдрица от потното си чело и огледа полянката.

— Защо последвахте Ралф?

— Предложи да ме отведе при елените по кратък път. Той познава своите земи; защо да не го последвам?

— Защото е коварен, опасен, отвратителен пияница — отговори кратко и ясно Ариел. — Като видях как препуснахте след него, веднага разбрах, че е замислил нещо лошо. А когато се появи без вас на страничната пътека, вече бях сигурна, че ви се е случило нещо лошо. Почти невъзможно е да се минава през Перис Копс. Клоните са надвиснали толкова ниско, че човек рискува да си разбие черепа.

— И аз го забелязах — отвърна сухо той. — Ако седлото ми беше разхлабено, като нищо щях да се строполя на земята.

— Точно така.

— Предполагам, че разхлабеният колан не е бил ваше дело? — попита все така сухо Саймън.

Ариел първо почервения, после побледня като смъртник.

— Разбира се, че не! Как можете да си помислите подобно нещо? Мъжът я измери със замислен поглед.

— Не знам на чия страна сте, Ариел. Какво трябва да мисля за вас?

Без да каже дума, тя се отвърна от него, скочи от гърба на кобилата и отиде до средата на полянката, където беше струпана уж безредно голяма купчина клони и вършини. Сякаш някой се беше приготвил да си запали огън и се беше отказал. Ариел вдигна един дебел клон и каза през рамо:

— А сега внимавайте! — След това запрати тежкия клон в средата на купчината.

Събраните дърва потънаха в земята.

— Красиво, нали? — Тя се върна при Саймън. — Някога тук са добивали торф. Наоколо има стотици такива дупки, остатъци от времето, когато са завършили отводняването на блатата. Но вие вероятно знаете това, нали също сте отраснали в мочурищата.

Саймън кимна, без да продума. Ралф го беше довел тук с намерението да го примаме в дълбоката дупка. Конят му щеше да се препъне и да полети в дупката, той щеше да падне с него и с този ранен крак трябваше да стори истинско чудо, за да се измъкне жив и здрав от пустата гора. Безумно смелият скок на Ариел над капана го бе спасил. Точно навреме.

— Отговорих ли на въпроса ви, милорд? — Тя го наблюдаваше със саркастично вдигнати вежди. След малко се метна на седлото и здраво стисна устни. — Ако излезете от гората по същата пътека, по която дойдохте, няма да срещнете други капани — допълни студено тя, после заби пети в хълбоците на кобилата си, прескочи още веднъж торфената дупка и изчезна между дърветата.

О, не, няма да стане твоето! — помисли си Саймън, обзет от внезапен гняв. Може би тя не желаше съпругът ѝ да намери смъртта си от ръцете на братята ѝ, но също така не желаше да му бъде истинска съпруга. Беше достатъчно почтена да му спаси живота просто защото така трябваше, както беше спасила и кучетата си, но не беше готова да му даде нищо друго.

Саймън пришпори коня си, прескочи без усилие коварната яма и полетя по пътечката, по която беше минала Ариел. Много скоро излезе отново под сивата светлина на късния следобед и видя как ловците изчезнаха с бясно темпо в една далечна ливада. Острият му взор беше физическо предимство, което се беше усъвършенствано през годините на войната, и той различаваше ясно отдалечаващите се фигури. Ариел не беше между тях.

Саймън се изкачи на близкия хълм и огледа околността. В далечината, загърната в следобедните сенки, яздеше самотна фигура. Целта ѝ беше Рейвънспиър Касъл, който се издигаше като тъмен внушителен силует на фона на облачното небе. Явно Ариел не бързаше.

Саймън слезе от хълма и препусна след нея. Когато я наближи, тя му хвърли бърз поглед през рамо, видя го и веднага увеличи темпото. Саймън не направи опит да последва примера ѝ. Тя се връщаше в замъка и той непременно щеше да я намери там.

Когато Саймън влезе в двора пред конюшните, от Ариел и кобилата ѝ нямаше и следа. Вероятно се беше върнала доста време преди него и беше имала достатъчно време да прибере коня си. Той скочи от седлото, подаде юздите на чакация коняр и влезе в конюшнията. Чу, че Ариел и Едгар разговаряха в стаичката със седлата и закуцука към дъното на коридора, като бастунът му тракаше оглушително при всеки удар в каменния под.

Когато Саймън влезе, Ариел вдигна очи, но не каза нито дума за поздрав. Наведе се над кучетата, които лежах в сламата почти толкова тихи и безжизнени, колкото ги беше оставила преди четири часа. Ала очите им бяха отворени и дишането почти се беше нормализирало.

— Как са? — попита тихо Саймън, опря се на бастуна си и също се наведе над кучетата.

Отговори му Едгар:

— Мисля, че ще оцелеят, милорд. Все още отказват да се хранят, а докато не ядат, нищо не е сигурно, но имам надежда.

Ариел се изправи и приглади палите си.

— Ако настъпи промяна, веднага ме уведоми, Едгар. — Тя излезе от стаичката и тръгна толкова бързо по коридора, че Саймън се отказа да я следва.

— Вие и лейди Ариел май сте имали малко спречкване? — осведоми се Едгар, седна на пети и задъвка обичайната си сламка. Погледът му, устремен към лицето на графа, беше остър, но дружелюбен.

— Вашата господарка реагира доста несдържано, когато се сблъска с неприятни истини — отвърна Саймън с кисела усмивка.

Едгар кимна, изплю сламката и си потърси по-свежа.

— Всички Рейвънспиърови са такива. Но трябва да кажа и нещо в защита на лейди Ариел... Макар че понякога е доста хаплива, тя не се сърди дълго. — Рем вдигна тежко главата си и Едгар побърза да му подаде паничката с вода.

Саймън остана още две-три минути в обора, после се сбогува и закуцука към замъка. В голямата зала цареше обичайната атмосфера на напрегнато очакване. Всички камини бяха запалени, слугите нареждаха масите за вечерния банкет, млади прислужнички тичаха напред-назад, но Саймън остана с чувството, че въпреки обичайната за този час на деня шетня, залата сякаш чакаше да се случи нещо извънредно.

Той прекоси помещението и изкачи стълбата. Поколеба се малко пред стаята на Ариел, вдигна ръка да почука, но размисли и реши да влезе направо. Не беше дошъл с помирителна мисия. Завъртя бравата и влезе.

Ариел седеше в люлеещия се стол пред камината, единият ѝ крак беше вдигнат на скарата, за да се отблъсква по-лесно. Тя се люлееше ту по-силно, ту по-слабо и се взираше с невиждащи очи в пламъците. Когато вратата се отвори, тя се обърна рязко и в първия момент сякаш не позна мъжа насреща си. После в очите ѝ светна разбиране — и гняв.

— Исках да почукам, но не съм готов да чуя отказ — обясни Саймън, затвори вратата зад гърба си и превъртя ключа. — Предпочитам да не ни пречат — обясни той и се облегна тежко на заключената врата.

Ариел стана и се обърна към него. Не каза нищо, но по израза на очите ѝ той разбра, че знаеше защо е дошъл.

— Мисля, че дойде времето наистина да станем мъж и жена, Ариел. — Саймън направи крачка към нея, тя не се помръдна.

— Нали ми дадохте дума. — Гласът ѝ пресекуваше, устните ѝ трепереха, очите потъмняха, а лицето стана смъртнобледо.

— Тогава ще наруша клетвата си — отговори сериозно той и направи още една крачка към нея. Улови ръцете ѝ и потръпна. Пръстите ѝ бяха студени като лед и останаха безжизнени в шепата му. Той ги вдигна към устните си и започна да целува връхчетата, като ги галеше нежно с езика си. Усети как ръцете и се разтрепериха и ги стисна по-силно, за да ги стопли. — Искам да имам истинска съпруга,

Ариел. Искам да се обвържа с вас, както са обвързани съпругът и съпругата. За цял живот.

Ариел продължаваше да мълчи, но не направи опит да се отдръпне. Саймън попита нежно, без да пуска ръцете ѝ:

— Съгласна ли сте, Ариел?

Тя затвори очи и направи жест с глава, който можеше да означава всичко. Саймън пусна ръцете ѝ, вдигна десница и проследи с показалец линията на упорито вирнатата брадичка. После внимателно плъзна палец по устата ѝ и усети как устните ѝ потрепериха под милувката. Но той не беше в състояние да определи дали това беше израз на чувствено удоволствие, или на отвращение.

Саймън свали шалчето от врата ѝ. После разкопча жакета и го свали от раменете ѝ.

— Няма ли да ми помогнете, Ариел? — Нежността беше изчезнала от гласа му, заменена от мрачна решителност.

— Защо да ви помагам?

Саймън стисна устни и погледът му потъмня. Белегът се очерта като оловносива пулсираща линия на бледата буза.

— Е, добре, както желаете. — Той започна да разкопчава блузата ѝ, пръстите му бяха сръчни и бързи.

— Защо си правите труда? — попита иронично Ариел. — За изнасилването не е нужна голота, не е ли така?

Саймън стисна здраво зъби. Сега той беше този, който мълчеше упорито. Ариел не направи опит да му попречи, докато я събличаше. Гърдите ѝ бяха пищни, ослепително бели хълмчета под фината батиста на ризата. Голите ръце бяха стройни и въпреки това меко закръглени и той копнееше да плъзне пръсти по гладките рамене, да притисне устни в меката вдлъбнатина на лакътя. Но не, той не правеше любов с нея. Съпругата му не се интересуваше от любовната игра. Той просто упражняваше съпружеските си права.

Саймън разкопча полата ѝ, изпълнен с мрачна благодарност, че е достатъчно добре запознат с женското облекло и няма да се покаже несръчен. Полата се плъзна по краката ѝ и падна на пода.

— Свалете ботушите си — нареди строго той и посочи с рязък жест ниското столче.

Ариел вдигна рамене, но се подчини; след това отстъпи крачка настрана, за да може и той да стори същото. Скръстила ръце на

гърдите си, тя проследи мълчаливо как мъжът ѝ започна да се съблича.

Саймън хвърли жакета си на близкия стол, разкопча ризата си и я пусна небрежно на пода; после посегна към колана. Ала се поколеба, защото усещаше болезнено близостта на изкусителното ѝ тяло, покрито само с тънката долна риза, усещаше хладните очи, които го наблюдаваха изпитателно. Светлината на следобеда избледняваше, но все още не беше достатъчно тъмно, за да запалят свещи, спалнята не беше обгърната от сенките на мрака.

Саймън стисна устни и откопча колана си. Ножът му се удари в дъските и издрънча оглушително. Той хвърли бърз поглед към жена си и стъписано забеляза, че очите ѝ вече не бяха студени и безизразни. Сега светеха от любопитство и от още нещо неразгадаемо. В този миг тя рязко обърна глава настрана и устреми поглед към гоблена на отсрещната стена.

Саймън свали бързо брича си, но трябваше да седне, за да освободи краката си. Свали чорапите си и стана. Ленените долни гащи все още скриваха обезобразения крак, но той знаеше от опит, че мъж в дълги долни гащи представлява комична гледка. Може би беше по-добре, ако тя се отвърнеше отвратно от него, отколкото да понесе подигравателния ѝ смях. Без да се бави, той се освободи и от последната си дреха.

Ариел отново обърна глава към него. Той усети как изпитателният ѝ поглед се плъзна по тялото му и осъзна, че тя виждаше всичко — осакатения крак с разтрошеното, извито на една страна, коляно, коравия щръкнал член. По скулите му се разля лека червенина и в очите ѝ отново се появи онзи странен израз, който той не можеше да разгадае.

— Елате. — Той направи двете крачки, които бяха нужни, за да застане плътно до нея. Гласът му прозвуча рязко. Беше гневен, че тя го принуждава да се държи по този начин, но беше и възбуден, изпълнен с горещо желание при вида на почти голото ѝ тяло, свежо и цъфтящо, безкрайно привлекателно.

Той сложи едната си ръка на рамото ѝ, а с другата докосна гърдите под тънката риза. Топлината на кожата ѝ беше замайваща, ароматът на косата ѝ го опияни. Без да бърза, той развърза шнуровете на ризата и разтвори плата. Обхвана едната ѝ гърда и тя се сгуши топла и мека в шепата му. Пръстите му нежно помилваха зърното и той беше

безкрайно изненадан, когато то внезапно се втвърди и щръкна под милувката му.

Саймън вдигна глава и погледна Ариел в лицето. Тя стоеше напълно неподвижна, почти не дишаше, погледът ѝ беше устремен към картината на стената, но той усети предателската влага по кожата ѝ, когато другата му ръка обхвана втората гърда ѝ я помилва нежно. Каdifено меките и в същото време корави хълмчета го изпълваха с чувствено възхищение. Те изпъкваха по неповторим начин на фона на стройното женско тяло, гордо изправени и въпреки това лесно раними, тръпнещи под докосването му.

Саймън свати ризата от раменете на жена си и тя застана напълно гола пред него, само по чорапи, стегнати на бедрата с тънки ластиси. Той спусна ръце към талията ѝ, толкова крехка и тънка, описва меката закръгленост на хълбоците. Тя продължаваше да стои неподвижна и скована, но той усещаше горещината на кожата ѝ, чувствените тръпки дълбоко в нея. Очите ѝ бяха затворени, устните здраво стиснати. Саймън разбра, че тя е твърдо решена да откаже и на себе си, и на него удовлетворението от естествената реакция на тялото си.

Е, добре, така да бъде. Саймън я отведе до леглото и Ариел падна на завивката под мекия натиск на ръката му. В сърцето му се бореха гневът от дяволската ѝ упоритост и горещото желание да я вземе бързо и буйно. Той огледа кремавобялото примамващо тяло и въздъхна. Тя лежеше изпъната върху дебелия завивка и упорито отказваше да отвори очи.

Решен да отиде докрай, Саймън седна на леглото. Плъзна бавно ръка по голото ѝ тяло с надеждата да предизвика поне мъничка реакция, но тя не му даде нищо. Затова разтвори краката ѝ и коленичи между тях. Помилва бедрата ѝ, после внимателно раздели меките листчета на женствеността ѝ и намери утробата ѝ влажна, възбудена, готова. Изведнъж гневът му отлетя.

— Ти си една своенравна малка вещица, Ариел — прошепна той и в гласа му имаше смях. Пъхна ръце под дупето ѝ, повдигна я и проникна в утробата ѝ с мощен тласък, изпълни я цялата, без остатък. Усети как тялото ѝ се разтърси от чувствена тръпка, как мускулите ѝ се стегнаха, за да обгърнат коравия му член и погледна в лицето ѝ. Очите ѝ все още бяха затворени, устните упорито стиснати.

Саймън се усмихна и неволно се запита колко ли време можеше да издържи в това безсмислено упорство. Той плъзна ръка по опънатия ѝ корем и усети как мускулите ѝ потръпнаха под ласката му. Ариел прехапа мъчително долната си устна и отново успя да запази самообладание и да остане пасивна. Саймън се дръпна от нея, остана във входа на тялото ѝ. Усети как тя изведнъж се скова, как вътрешните ѝ мускули се свиха и безкрайно нежната и чувствителна кожа на влагалището започна да пулсира. Стисна здраво дупето ѝ, и отново проникна дълбоко в нея. Този път чу тихо изпъшкване и тя прие члена му със същата готовност като преди.

— Отвори очи, Ариел — заповяда той и отново се изтегли навън с дразнеща бавност.

Тя стисна още по-здраво устни и упорито поклати глава.

— Няма да се предадеш, така ли? — прошепна той и явно беше развеселен от съпротивата ѝ. Излезе изцяло от нея и смайването ѝ беше толкова силно, че тя забрави всичко друго и отвори широко очи. Изненадата и възмуцението в сивия поглед бяха толкова силни, че Саймън избухна във весел смях.

Той се пресегна с усмивка през главата ѝ, издърпа дървеното руло, вдигна хълбоците ѝ и го пъкна под дупето ѝ.

— Имам нужда и от двете си ръце — уведоми я любезно той. — И предпочитам да си ми под лек ъгъл.

Видя как тя стисна зъби и се ухили. Застана на колене, за да облекчи натиска върху ранения си крак, после отново се плъзна между бедрата ѝ и нахлу в утробата ѝ. Когато членът му се заби дълбоко, и отново усети сладостното свиване на мускулите ѝ, той мушна пръсти между влажните срамни устни и започна ритмично да масажира изпъкналата издута пъпка на женствеността ѝ, докато другата му ръка се плъзна по дупето ѝ и очерта гънката между двете бузи.

Изведнъж Ариел се обтегна като струна под него, вдигна подканващо хълбоците си, мускулите на корема и бедрата ѝ се опънаха като кожа на барабан. Саймън усети, че се приближаваше много бързо към оргазма, но си заповяда да се въздържа. Това му струваше толкова голямо напрежение, че на челото му изби пот и жилите на шията му изпъкнаха. Той плъзна пръсти в гънката на дупето ѝ, помилва внимателно меката влажна плът, която обгръщаше коравия му член и

едва когато усети как Ариел се разтърси от експлозията на оргазма, си позволи да се отдаде изцяло на неудържимия си екстаз.

Ариел имаше нужда от няколко минути, за да се върне в реалността от опиянението на екстаза. Тя лежеше тихо и се наслаждаваше на сладостното удовлетворение. Никога досега не беше преживявала такова сливане. При това се беше съпротивлявала с всички сили. Не искаше да се подчини на съпруга си, не искаше да му даде нищичко от себе си, да му достави удоволствието да я притежава.

След като се овладя достатъчно, тя обърна лениво глава и погледна мъжа си. Саймън лежеше до нея по корем и сякаш беше заспал. Късо подстриганата коса се виеше покрай ушите и на тила, ръцете му бяха над главата. Когато влезе в стаята ѝ и ѝ събщи намерението си с хладна надменност, тя изпита омраза към него. После обаче разбра, че му беше крайно неприятно да стори онова, за което се беше подготвил душевно и морално. Разбра го по начина, по който белегът се открил оловносив върху бледата хълтнала буза, по гнева и мъката в очите му.

След това настъпи промяна.

— О, по дяволите! — Саймън бързо се претърколи настрана. Очите му бяха широко отворени и пълни с болка. Той се изтегли към края на леглото и седна, приведе се към ранения крак и започна да разтрива коляното си, като правеше отчаяни опити да го опъне, за да облекчи непоносимата болка.

— Почакай, аз ще ти помогна. — Ариел коленичи на леглото и бутна ръцете му. — Легни. Като седиш, коляното не се опъва добре.

Саймън се отпусна отново по гръб и простена задавено. Лицето му беше побеляло, устата изкривена в измъчена гримаса, челото му беше цялото в пот.

Ариел прегледа разтрошеното коляно сантиметър по сантиметър и не спря дори когато Саймън започна тихо да ругае под носа си. Дръпна едно място, натисна силно друго, след това опъна крака върху леглото. Саймън въздъхна дълбоко. Все още имаше болки, но не бяха непоносими като преди.

— Никога не са ме слагали на пейката за мъчения, но сигурно усещането е подобно — промърмори той, когато отново можеше да говори. Веднъж или два пъти му се беше случвало да го връхлети внезапен гърч точно след любене, но днес не беше подготвен за това,

защото мислеше единствено как да постигне целта си. И резултатът от усилията превиши толкова много очакванията му, че той пропадна в мрака на изтощението и задоволството, без дори да помисли как да постави крака си.

— Може би сега ще ми позволиш да сторя нещо, за да те облекча. — Ариел скочи от леглото. — Имам обезболяващ мехлем.

Саймън се облегна на възглавниците и проследи как тя размаза вонливата мас по коляното му. Действието беше изненадващо бързо. По крака му се разпространи топлина, която притъпи болката.

— Какво е това?

— Състои се главно от сушена царска свещ.

— Сама ли събираш билките, с които приготвяш лекарствата, или ги купуваш от някого?

— Сара ме научи на всичко, което знам.

Саймън смръщи чело и си припомни вчерашния си разговор с Едгар. Беше отишъл да разпита коняря дали е чувал за жена на име Естер, която живее някъде в околността. Сама жена от добро семейство, която е пристигнала от Хънтинтън преди тридесетина години и се е заселила в земите на Рейвънспийър. Едгар отговори, че не знае нищо за такава жена, никога не е чувал за нея. Но му разказа за нямата Сара и сляпата ѝ дъщеря. Сара беше единствената самотна жена в околността.

— Сара? Това е нямата жена, която има сляпа дъщеря, нали?

Ариел изтри мазните си ръце с една кърпа.

— Кой ти е казал за Сара?

— Едгар. Разпитвах го дали познава жена на име Естер, която живее някъде наблизо.

— Коя е тя?

— Не знам — отговори честно той. — Предполагам, че и ти не си чувала за нея.

Ариел поклати глава.

— Не. А аз познавам почти всички, които живеят в нашите земи. Защо я търсиш?

Саймън смръщи чело и я погледна замислено.

— Имам основания да вярвам, че тя има нещо общо с нашето семейство. Името ѝ се споменава в дневника на баща ми... но не можах да си изясня какво точно се е случило. — Той вдигна рамене. —

Предполагам, че просто съм любопитен. — Това не беше най-точното описание на интереса му към загадката, но щом Ариел не можеше да му помогне, нямаше никакъв смисъл да ѝ разкрива предположенията си.

— Сега обаче имаме да обсъдим други важни проблеми, скъпа ми жено. Ела при мен и седни. — Той потупа леглото до себе си.

Ариел се поколеба, после вдигна рамене и изпълни заповедта.

— Сега, след като консумира нашия брак, сигурен ли си в лоялността ми? — В гласа ѝ все още звучеше острота.

— Ти трябва да ме увериш, че мога да разчитам на лоялността ти — отговори спокойно той.

— Ами ако откажа?

Саймън въздъхна и направи опит да свие крака си в коляното.

— В такъв случай, скъпа, ще повтаряме днешното малко упражнение, докато заченеш. Щом ми родиш наследник, който ще затвърди така наречения съюз между двете семейства, ще те освободя от всички брачни задължения.

— Ето го пак типичният пуритан — изсъска презрително тя. — Сексът е нещо неприятно и служи единствено за продължаване на рода.

Саймън избухна в луд смях.

— Как ти хрумна тази блестяща мисъл? Нима през последния час ти внуших впечатлението, че намирам любовния акт за крайно неприятен, мила?

Ариел се изчерви и сърдито махна с ръка.

— Освен това — продължи засмяно Саймън, — вече ми омръзна непрекъснато да ме обвиняват в пуританство. Искам да знаеш, че никога не съм се придържал към пуританския начин на живот и нямам намерение да го правя.

— Ала носиш тъмните скромни дрехи на пуританите.

— Защото не ми доставя удоволствие да се контя като паун. Освен това намирам, че тъмните цветове и скромните кройки ми отиват.

— Я виж ти, господин пуританът бил суетен! — изсмя се подигравателно Ариел.

Усмивката в очите на Саймън угасна, лицето му помрачня.

— Нямам основания за суетност. Знам това не по-зле от всеки друг. — Без да съзнава какво прави, той вдигна ръка и докосна белега на бузата си.

За момент се възцари мълчание. Най-после Ариел проговори спокойно:

— Аз не намирам в теб нищо отблъскващо... освен че си Хоксмур — добави бързо тя.

Саймън се усмихна.

— Също като вас, скъпа съпруго. Също като вас. Сега и вие сте Хоксмур. Истински и завинаги.

12

Със съжаление трябва да ти призная, скъпа Хелън, че наистина не знам какво да мисля за младата си съпруга. Според мен ти ще я харесаш. Тя е искрена и честна и ти ще я оцениш по достойнство, но в същото време е затворена в себе си и е по-упорита и от най-упоритото магаре.

Хелън се облегна назад в креслото си и пусна писмото на Саймън в скута си. Огънят разпръскваше приятна топлина и изпълваше малкия салон с дървена ламперия с мека червеникава светлина. Вятърът и дъждът, който биеше в стъклата, правеха помещението да изглежда още по-уютно. Погледът на младата жена падна върху голямата дъщеря, Мариан, и по-малката, Луиз, която седеше на пода и играеше на пръчици с брат си Джеймс. Той беше наследникът на баща си, истинската причина, поради която Харолд беше постановил в завещанието си, че вдовицата му ще загуби опекунството над децата си, ако се омъжи повторно.

Хелън посегна отново към писмото на Саймън.

Иска ми се да се запознаеш с нея, мила моя. Ти познаваш хората, умееш да вникваш в душите им и това ще бъде от голяма полза за мен. Понякога си мисля, че я познавам и чета мислите, скрити зад високото чело, но в следващата минута осъзнавам, че тя си остава пълна загадка за мен. Още в началото споменах, че тя се омъжи за мен против волята си и макар че сега, изглежда, е приела съдбата си, твърде често имам странното чувство, че нещо я измъчва. Братята ѝ са брутални мръсници, а Ариел е различна от тях, както кристалът се различава от глината. Въпреки това вярвам, че дълбоко в себе си тя още не е преодоляла нежеланието да се привърже искрено към един Хоксмур.

— А ти ми каза, че в сърцето ти никога няма да има място за една Рейвънспиър.

— Какво каза, мамо?

— Нищо, миличка, нищо. — Хелън не бе разбрала, че беше произнесла последните думи на глас. Рейвънспиър Касъл беше само на

петнадесет мили от Келбърн Манър, където живееше младата вдовица. Тя беше практически тяхна съседка. А тесните дружески връзки между нейното семейство и Хоксмурови бяха известни на всички в низшите, така че никой нямаше да се учуди, ако тя проявеше интерес към женитбата на граф Хоксмур. Не беше скандално, ако една съседка посети новобрачните по време на удължените сватбени празненства. Скандално със сигурност не, но твърде необичайно, като се има предвид славата, с която се ползват господарите на Рейвънспиър Касъл, каза си с усмивка Хелън.

Ала писмото на Саймън звучеше повече от странно. Той обичаше да пише писма и редовно я осведомяваше за живота си. Даже от бойните полета на Европа ѝ изпращаше ежемесечни подробни разкази за преживяванията си. Тя умееше да тълкува думите му и разгадаваше настроението му без усилие, сякаш седеше в една стая с него. Очевидно Саймън беше обезпокоен, объркан, изпълнен с нетипична за него несигурност.

И всичко това заради едно младо същество, едва навършило двадесет години, което не можеше да проумее какво щастие му се беше паднало. Малката трябваше да благодари на колене на небето, че ѝ беше изпратило такъв прекрасен съпруг, вместо да вдъхва на Саймън чувството, че е нежелан, и да се затваря пред него, макар че той очевидно желаше... желаше какво?

Тя да го обича?

Хелън се наведе рязко напред и хвърли още една цепеница в пламъците. Лицето ѝ се сгорещи и в гърлото ѝ се надигна неприятна горчивина. Естествено Саймън не можеше да се влюби в една Рейвънспиър, но писмото му показваше, че е много развълнуван. Пишеше само за жена си и думите му подсказваха, че е твърде заинтересуван... нещо повече, че беше омагьосан от нея. Зад искрените и объркани признания се криеше нежност, за която Хелън беше вярвала, че е запазена изключително за нея.

А сега се оказваше, че трябваше да споделя тази нежност с друга жена. Тя отхвърли гневно внезапния изблик на ревност, който се разнесе по тялото ѝ, изопна устните и присви очите ѝ. Ала не можа да стори нищо, за да го премахне. Чувството беше унижително и напълно безсмислено. Нали именно тя отказа да се омъжи за Саймън след смъртта на Харолд. Причините бяха сериозни, да, пречките —

непреодолими и Саймън я разбра. Ала цялата логика и разум на света не можеха да попречат на отровата на ревността да отрови кръвта ѝ.

— Да не си болна, мамо? — Мариан, открай време най-внимателното и най-грижовното от трите ѝ деца, хвърли настрана гергефа си и се отпусна на колене пред Хелън. Очите ѝ бяха пълни с тревога, тя помилва бузата на майка си и притисна ръка към нея.

Хелън се усмихна окуражително и помилва русата глава на момичето, после го целуна по челото.

— Само една мрачна мисъл, миличка. Слава Богу, премина.

— Сигурно си мислиш за нашия татко? — Джеймс събра пръчиците в малката си ръка и ги пусна на пода, за да започнат нова игра. Момчето не помнеше Харолд, беше съвсем малко, когато той почина, но споменаваше баща си при всички възможни случаи, сякаш изпитваше потребността да го превърне в реална личност.

Джеймс щеше да спечели толкова много от втори баща... от такъв мил, нежен и изпълнен с разбиране баща като Саймън Хоксмур. Хелън потисна въздишката си.

— Хайде всички да поиграем на пръчици. — Тя се засмя, седна на пода при децата си и събра пръчиците.

В качеството си на стара приятелка на семейството тя щеше да посети новата графиня Хоксмур и да я поздрави с добре дошла в света на съпруга ѝ. Трябваше лично да се убеди що за човек е тази Ариел. А ако момичето наистина не разбираше какъв съпруг има в лицето на Саймън Хоксмур, Хелън щеше да я просвети с няколко ясни и разбираеми думи.

Ариел наблюдаваше как граф Хоксмур опъва тежкия лък. Въпреки студения следобед и той, и останалите участници в състезанието по стрелба с лък, бяха свалили жакетите си. Силните мускули на раменете му се напрегнаха под бялата риза, когато опъна дебелата тетива. Широкият колан със скъпа тока, обсипана с бисери, насочваше погледа към тънката талия, подчертаваше добре оформения стегнат задник и тесните хълбоци.

В слабините ѝ се надигнаха предателски тръпки. Графът пусна стрелата, тя изсвири във въздуха и се заби точно в центъра на мишената.

Саймън отстъпи назад, взе чаша ейл от таблата на минаващия лакей и я пресуши на един дъх. Погледът му беше устремен към младия мъж, който беше отишъл да извади стрелата му от мишената. Момъкът оповести с тържествуващ глас, че стрелата е улучила самия център, и братята Рейвънспиър направиха кисели лица.

Ариел проследи как на стартовата линия застана Ралф. При това състезание граф Хоксмур и придружителите му излязоха срещу братята Рейвънспиър и приятелите им. Ралф вдигна своя лък и когато опъна тетивата, ръката му затрепери от напрежение. Ариел разбра, че брат й не беше съвсем трезвен — както обикновено. Стрелата улучи мишената, но не в средата. Ралф изруга ядно и отстъпи назад.

— Извинете, че ви попречих, милейди.

Ариел се обърна изненадано към момичето, което стоеше на няколко крачки от нея.

— Какво има, Мейзи?

— Изпраща ме мистрес Гертруд, милейди. Бихте ли дошли в кухнята, моля?

Ариел скочи веднага от бъчвата и излезе от двора с твърди, енергични крачки, при които полите се развяваха около глезените й. Саймън я видя да се отдалечава, но не се разтревожи. Ариел имаше много задължения в голямото домакинство. Ала след като състезанието приключи, веднага тръгна да я търси.

Докато куцукаше през кухненската градина на път към конюшните, той се опираше тежко на бастуна си. Понякога си мислеше, че единственият ключ към сърцето на Ариел е тук, при Едгар и конете й. Нечий влажен нос се отри в дланта му и той видя, че вълчите кучета го бяха последвали. Ромул и Рем бяха напълно възстановени и нощем спяха пред огъня в стаята на Ариел.

Графът ги помилва бегло по главите и те тръгнаха спокойно след него, като се нагодиха към бавната му тромава крачка. Саймън прекоси дворчето пред оборите и спря пред вратата, която водеше към постройката с арабските коне. Кучетата също спряха и го погледнаха с очакване. Саймън чу гласове и се послуша. Единият беше на Ранулф, висок и заплашителен, другият на Едгар, както винаги провлечен, малко неясен заради вечната сламка в устата му. От Ариел нямаше и следа.

— Какво е направила сестра ми с малкото жребче?

— Откарала го е някъде, милорд. Нали точно това ви казах.

— Не ставай безсрамен, човече! Да не искаш да се запознаеш с камшика ми? Къде го е откарала?

— Нямам представа, милорд. Преди два дни ми каза да приготвя жребчето, защото ще го откарат надолу по реката, и аз изпълних заповедта, както винаги. — Едгар говореше спокойно и равнодушно, без да се стряска от заплахите на Ранулф.

— Ти знаеш къде е отведено животното — обвини го Ранулф. В гласа му звучеше отчаяние. Съзнаваше, че опитите му да сплаши стария коняр са обречени на провал.

— Наистина не знам, милорд. Хората, които дойдоха да вземат жребчето, знаеха къде трябва да го отведат, но аз не ги попитах. Тази работа не ме засяга, милорд. Аз изпълнявам заповеди.

Саймън се отдалечи от вратата и забърза към кафезите на ловните птици. Кракът му се разбунтува, но той не му обърна внимание. Не искаше Ранулф да го улови в подслушване. За какво беше тази караница? Арабските коне на Ариел бяха великолепни животни и Ранулф имаше основания да се сърди, че новороденото жребче е изчезнало.

Сега си спомни, че по време на последния лов Ариел се опита да изкопчи нещо от брат си. Спомни си странно напрегнатия ѝ глас, когато с привидна небрежност попита Ранулф какво е мнението му за конете ѝ, след като неколkokратно е посетил оборите ѝ. Когато разговаряха за конете ѝ, тя твърдеше, че не иска да ги продава, но Саймън отлично си спомняше как се изчерви и бързо се отдалечи от него.

Ариел не умееше да лъже. Тук ставаше нещо интересно.

В постройката за птиците беше тъмно и студено, миризмата беше задушаваша. Хищните птици веднага усетиха появата на чужд човек и запляскаха с криле.

— Мога ли да ви помогна, сър?

Соколарят изникна от мрака. Едър, широкоплещест мъж с огромен корем, кривоглед, с недоверчиво лице.

— Хоксмур — представи се Саймън.

— Добър ден, сър. Сигурно искате да видите птиците преди утрешния лов?

— Да, моля.

Соколарят го поведе към кафезите със соколите, като въодушевено описваше достоинства им.

— Този тук е Визар, любимецът на лейди Ариел.

— Да, вече съм го виждал да лети. — Саймън почеса птицата по гушката. Светлите блестящи очи на соколчето го изгледаха студено. — Първо си помислих, че няма да се подчини и ще избяга, но той се върна на китката ѝ като най-кроткото птиче на света.

— Така е, Визар е малко своенравен, но винаги се връща при лейди Ариел.

— Защо този сокол носи качулка, след като е в кафеза си? — Саймън посочи птицата до Визар. Големият силен сокол имаше почти бяла перушина и огромни нокти. Изглеждаше особено нападателен.

— Това е Сатана. И по име, и по нрав — обясни соколарят. — Никой не знае защо е станал толкова зъл, но не можем да му се доверим. — Той избухна в смях и Саймън разбра, че не беше особено привързан към злата птица. — Всъщност човек не бива да се доверява на нито един сокол, когато го пуска, но този е истински дявол.

— Защо продължавате да го държите?

— Защото графът го предпочита — обясни хапливо мъжът. — Какъвто господарят, такава и птицата.

Саймън се въздържа от коментар.

— Е, какви птици сте приготвили за гостите? Приятелите ми и аз не сме донесли соколите си.

— Специално за вас имам чудесен сокол скитник, милорд. — В гласа на соколаря се усещаше възбуда. — Обучих го за лейди Ариел и тя често си служи с него, но ми каза утре да го дам на вас. Тя ще вземе Визар.

Сивият сокол беше наистина великолепен екземпляр.

— Има ли някакви... странности? — осведоми се с усмивка Саймън.

Соколарят се изсмя развеселено.

— Травълър обича наградите. Гони плячката по-усърдно, когато знае, че ще му дадат нещо за хапване, за разлика от повечето други соколи. Утре ще ви дам торбичка с пилешки дроб. Давайте му по някоя хапчица, и той ще прави всичко, което поискате.

Саймън кимна и почеса птицата между ушите.

— Значи ти си един малък хитрец, така ли? — Птицата го погледна с израз, в който имаше такова самодоволство, че Саймън избухна в смях. — Мисля, че ще се разбираме добре с теб, Травълър.

Соколарят го изпрати до вратата на постройката, където чакаха кучетата. След приключението с отровената овца Ромул и Рем почти не излизаха сами.

Когато Саймън излезе от постройката на птиците, Ранулф тъкмо излизаше от конюшната с арабските коне.

— Вие имате наистина великолепни птици, Рейвънспиър — поздрави любезно Саймън.

Ранулф спря и го изчака. Лицето му беше мрачно, очевидно кипеше от гняв, но Саймън не можа да прецени дали заради поражението при състезанието в стрелба с лък или заради мистериозното изчезване на кончето.

— Имам един чудесен сокол и ви предлагам да го изпробвате, зетко. — Ранулф го изгледа внимателно с тъмните си очи, за да улови реакцията му.

Саймън поклати глава и отговори непринудено:

— Ако ми предлагате Сатана, трябва да призная, че не съм достатъчно сръчен, за да се справя с него.

Ранулф изкриви устни в презрителна гримаса.

— Тогава ще го взема аз.

— Сигурен съм, че вие имате необходимия опит, Ранулф. Аз ще се задоволя със сивия сокол на Ариел. — Саймън свирна на кучетата, които душеха земята на няколко метра от него.

— Както виждам, проклетите песове ви се подчиняват с готовност — изръмжа Ранулф.

— Нямаха друг избор — отвърна с лека усмивка Саймън, защото знаеше, че така ще раздразни още повече противника си. — Разбрах, че мога да завоювам доверието на Ариел само чрез кучетата й. — Той се постара да върви в крак с Ранулф, който беше ускорил темпото. — Същото важи и за арабските й коне. Сестра ви е изградила впечатляващ малък конезавод, не намирате ли?

Ранулф забави крачка.

— Разказвала ли ви е нещо за плановете си?

— Знам само, че това е хобито й. Изпратих бързо съобщение в Хоксмур Манър с нареждане да построят нови конюшни специално за

арабските жребци. Надявам се да бъдат готови скоро след пристигането ни там.

Ранулф го погледна остро отстрана и отговори с подчертана любезност:

— Ще ни бъде много мъчно, когато си тръгнете, зетко. Мисля, че меденият ви месец минава много приятно. Всички се забавляваме отлично. Извинете ме, но сега трябва да ви оставя. Имам да уредя някои важни дела и не мога да се съобразявам с бавния ви ход.

С тези думи той се отдалечи с бързи крачки и остави Саймън да се прибере сам в замъка.

Ариел лежеше будна в мрака и се вслушваше в приглушеното похъркване на кучетата пред огъня. Саймън спеше до нея, но тя знаеше, че ако направи и най-малкото движение, щеше да го събуди. Той спеше леко като котка. Ала тя беше установила, че мъжът ѝ е дискретен и дори когато движенията ѝ го събуждаха, обикновено се преструваше, че продължава да спи. Само ако тя се промъкнеше към вратата, той сядаше рязко в леглото и я питаше къде отива. И сега продължаваше да заключва вратата, когато оставаха сами в спалнята ѝ, но оставяше ключа в ключалката.

Ариел не понасяше да ограничават свободата ѝ. Беше свикнала да става нощем и да се разхожда, където си иска. Най-често ходеше в конюшните, но понякога ѝ се налагаше да посещава тежко болни или родилки в съседните селища. Братята ѝ изобщо не се интересуваха от заниманията ѝ.

Тази нощ луната светеше ярко, Ариел не можеше да заспи и копнееше да излезе навън и да се разходи под лунната светлина, без да дава някому отчет за действията си.

В тайното чекмедже на гардероба ѝ лежаха хиляда гвинеи. Ключът към пълната свобода. Едгар ѝ предаде парите в двора пред конюшните, под носа на братята и съпруга ѝ, скрити под наскоро поправено седло, което уж беше донесъл за оглед.

В мислите си тя непрекъснато се връщаше към парите в скривалището, усещаше ги в ръцете си. На всичкото отгоре мистър Карстайър беше предложил двойно по-висока сума за бременната кобила. Ариел възнамеряваше да изчака, докато кончето се роди, но беше уверена, че майката няма да има проблеми и ще даде живот на още едно хубаво, здраво жребче. Кобилата вече беше родила две силни, красиви жребчета, а жребецът беше едно от най-добрите животни в обора ѝ. С три хиляди гвинеи в джоба Ариел щеше да бъде в състояние да се засели навсякъде, където ѝ харесваше, и да изгради собствен конезавод.

Ала докато кобилата се освободи от бременност, щяха да минат около шест седмици, а дотогава Ариел и конете ѝ щяха да се преселят в Хоксмур Мейнър. Поне такава беше волята на съпруга ѝ.

Не, нямаше да се стигне дотам. Наистина Саймън Хоксмур беше много по-различен от представите ѝ за него; тя се наслаждаваше на общуването с него, нощите им бяха прекрасни, изпълнени с блаженство, но това не можеше да промени плановете ѝ. Тя искаше да стане независима, да отглежда коне, да обучава състезателни коне, за които всички да ѝ завиждат. Искаше да бъде свободна, самостоятелна жена, без мъж, който да ѝ казва какво да прави. Мъжете от рода Рейвънспиър я бяха използвали безмилостно, без да се съобразяват с желанията ѝ, а сега и Хоксмур искаше да я подчини на волята си. Нямаше да го допусне, никога.

Много скоро щеше да направи решаващата крачка към своята независимост, още преди кобилата да се освободи от бременност. Вече не можеше да сключва сделки от Рейвънспиър Касъл. Ранулф я подозираше и ако се съдеше по онова, което и беше разказал Едгар, недоверието му се беше увеличило още повече след изчезването на жребчето.

Тя трябваше да напусне Рейвънспиър Касъл с конете си още преди да изтече месецът на сватбените празненства. Щеше да отведе животните в Холандия и да изгради мечтания конезавод. Ако Саймън успееше да я намери, щеше да му предложи да анулират брака си. Той можеше да задържи зестрата ѝ, дотогава тя щеше да е спечелила достатъчно пари и нямаше, да има нужда от нищо.

Саймън лежеше съвсем тихо, дишаше дълбоко и равномерно и се преструваше, че спи, но следеше всяко потръпване на стройното женско тяло до неговото. Знаеше, че Ариел лежеше будна, усещаше, че размишлява напрегнато. Всяка нощ, след кратък сън, породен от физическото изтощение, тя се събуждаше и оставаше будна до сутринта. Жена му спеше толкова малко и въпреки това никога не изглеждаше уморена. Това крехко същество притежаваше неизтощима енергия и Саймън искрено ѝ завиждаше. Тази енергия идваше сякаш от въздуха. Но за какво ли си мислеше през тези дълги нощни часове?

Ариел въздъхна тежко и стана от леглото. Саймън проследи изпод полуспуснатите си ресници как тя се придвижи опипом към

прозореца. Кучетата вдигнаха глави, погледнаха сънено господарката си и като видяха, че всичко е наред, продължиха да спят.

— Скоро ще се зазори — прошепна Ариел.

— И по-рано ли спеше така неспокойно, когато беше сама в леглото си? — Саймън седна в леглото. Не беше особено изненадан, че тя беше усетила, че и той не спеше.

— Аз съм нощен човек. Почти всяка нощ ставах и излизах навън.

— Но ти не спиш и денем.

— Е, понякога си лягам за малко. Обикновено се свивам под някое дърво и спя на открито.

Саймън скръсти ръце под главата си.

— Ти явно не можеш да си представиш колко ексцентрична изглеждаш в очите на околните, Ариел.

Тя се обърна изненадано.

— Наистина ли ме намираш ексцентрична?

— Да, и то много — отговори развеселено той. Голото ѝ тяло се очертаваше като кремавобял силует на фона на тъмния прозорец. — Какво би искала да вършиш в този спокоен нощен час?

— Не знам. — Тя се протегна, вдигна се на пръсти, гърдите ѝ щръкнаха, а плоският корем хлътна още повече.

— Искаш ли да чуеш едно предложение?

— Какво? — В гласа ѝ все още се усещаше безпокойство, но сега в него звучеше и любопитство. Тя приглади косата си назад и разтърси глава.

— Ела тук.

Ариел се върна бавно до леглото, като стъпваше гъвкаво на пети и на пръсти, за да усети под стъпалата си полираното дърво. Кръвта ѝ се затопли. Тя спря пред леглото и погледна мълчаливо мъжа си.

— Още по-близо. — Той плъзна ръка по дупето ѝ и я привлече към себе си, докато коленете ѝ се опряха в дървения ръб. — Сложи ръце на гърба.

Ариел се подчини и усети как я побиха сладостни тръпки. Очакването беше толкова приятно. Тя сложи ръце зад гърба си и ги стисна здраво.

Саймън нежно помилва гърдите и корема ѝ, после сложи ръка върху къдравите кичурчета между бедрата ѝ и погали мекия венерин хълм. Ариел потрепери, но не отпусна ръце.

— Разтвори крака.

Тя го направи и очите ѝ неволно се затвориха под вълната на насладата. Саймън отвори предпазливо утробата ѝ и пръстите му се плъзнаха навътре. Палецът му намери пулсиращата, бавно уголемяваща се, пъпка на женствеността, докато другата ръка милваше твърдото ѝ дупе. Мускулите на бедрата ѝ се стегнаха, в слабините ѝ се изви спиралата на гореща възбуда. Саймън я привлече още малко към себе си, наведе се и покри корема ѝ с целувки, плъзна език по влажната ѝ кожа, спря се за дълго във вдлъбнатинката на пъпа, после продължи към бедрата.

Ариел се разтрепери като лист и навлажни пресъхналите си устни. Дъхът ѝ идваше на къси, мъчителни тласъци, гърлото ѝ беше горещо и стеснено. Стискаше ръце с такава сила, че пръстите ѝ изтръпнаха.

Откъде знаеше той по какъв начин да ѝ достави удоволствие? Как съумяваше да тълкува така точно реакциите на тялото ѝ, откъде знаеше кога да движи пръстите си дълбоко в утробата ѝ и кога идва моментът да спре за малко милувките и да я остави в безкрайно мъчителното и въпреки това неописуемо сладостно състояние на очакване? През това време спиралата на насладата се разпространяваше по цялото ѝ тяло, засилваше се до непоносимост, опъваше корема ѝ и тя беше готова всеки момент да експлодира от удоволствие. Как беше разбрал, че всяко добре премерено движение на пръстите му в центъра на женствеността ѝ я тласкаше неудържимо към задъхания екстаз, към мига, когато спиралата се разкъсваше и вълната на блаженството заливаше всяка пора и клетка на тялото ѝ?

Явно той го знаеше. Останала без сили, Ариел падна на леглото, напреки на бедрата му. Саймън се засмя доволно и помилва гърба ѝ. Пръстите му бяха влажни от течната жарова на утробата ѝ. След минута мушна ръце под нея, обърна я и я издърпа нагоре, за да я вземе в обятията си.

— Сигурно те заболя коляното? — предположи с лека усмивка Ариел.

— Не, мила, просто взех предпазна мярка — отговори той и помилва косата и, разпръсната по гърдите на гъсти кичури. — Все още ли си неспокойна?

Ариел поклати глава и се сгуши на рамото му.

— Не. Спи ми се.

Саймън я настани удобно и я целуна.

— Тогава да спим. — Зави я до брадичката и я притисна до себе си. — Нямам нищо против да поспя още малко.

— Но ти не си... искам да кажа, можеш ли да спиш, без да...

— Разбира се — отговори твърдо мъжът. — По-късно ще ми се реваншираш.

Ариел целуна твърдото му рамо.

— Много благородно, от ваша страна, милорд.

— За мен беше удоволствие. — Саймън затвори очи и скоро задряма. На устните му играеше усмивка.

Когато се събуди, той установи, че устните му все още бяха разтегнати в усмивка. Имаше чувството, че сънува, усещаше някакво неведомо удоволствие. Изведнъж се събуди напълно и се отдаде цял на приятните усещания, свежи и радващи като изгрева на слънцето зад прозореца.

Ариел все още лежеше до него, но на рамото му са краката ѝ, а не главата, както на заспиване. Саймън протегна ръка и очерта с палец елегантната линия на гръбнака ѝ чак до седалището. Мускулите на гърба веднага реагираха на милувката.

Тя вдигна глава, но ръцете ѝ продължиха работата на устните. Саймън усещаше тежестта на главата ѝ върху бедрото си и се наслаждаваше на сръчните пръсти, които масажираха възбуждения му член.

— Нали трябваше да ви върна услугата. — Гласът ѝ идваше приглушен изпод дебелиите завивки, но той чу ясно задоволството ѝ.

— Ще позволиш ли да предложи вариация на темата? — попита с усмивка той.

— Каква например? — Главата ѝ се отпусна върху корема му и горещият ѝ дъх опари кожата му. Езикът ѝ закръжи около връхчето на пулсиращия член и Саймън потрепери от наслада. Нежна, едва доловима, но неописуемо възбуждаща милувка.

— Сега ще видиш. — Той разтвори краката ѝ на гърдите си, вдигна хълбоците ѝ и я привлече към устата си, за да отговори по подобаващ начин на парещите ѝ нежности.

— О! — въздъхна тежко Ариел, когато усети езика му в утробата си. И пак: — О...

Утрото беше леденостудено; тревата беше покрита с дебел слой слана, но облаците бяха високо в бледосиньото небе и агънцето, макар и слабо, се виждаше ясно. На повърхността на реката се беше образувал тънък пласт лед, в тръстиката пляскаха няколко отчаяни патици. Едър рибар стоеше върху изгнил пън в тинята на отсрещния бряг и когато забеляза голямата компания ловци, се издигна във въздуха с уплашено крякане, протегна дългата си шия и се постара да избяга по-далеч от натрапниците.

Сивият сокол, който стоеше здраво върху китката на Саймън, потрепери при шума и заби остриите си нокти още по-силно в дебелата ръкавица. Рейвънспийрови не можаха да намерят достатъчно птици за всички гости, затова на лов излезе сравнително малка група: тримата братя и най-близките им приятели, между тях Оливър Бекет; Ариел и Саймън, придружителите на граф Хоксмур и дузина гости от близките имения, които бяха донесли собствените си соколи.

Големият сокол на Ранулф седеше неподвижно върху китката на господаря си, очите му бяха закрити с качулка. Ловците препуснаха по брега на реката. Ариел се наслаждаваше на чувственото удовлетворение, което изпълваше всяка частица на тялото ѝ и я правеше толкова самодоволна, че ѝ се искаше да избухне във весел смях.

Тя яздеше малко настрана от другите и се наслаждаваше на усамотението, което ѝ позволяваше отново, и отново да се връща към спомените си. Тази сутрин всичко я възхищаваше: танцуващата стъпка на червеникавата кобила под нея; блестящите черни очи на Визар, който стоеше здраво на китката ѝ, въртеше глава и улавяше всичко, което ставаше в полезрението му; ледената свежест на въздуха, която тя поемаше с пълни гърди. Наслаждаваше се на енергията, която се разливаше по вените ѝ, на звънкия смях, който непрекъснато се надигаше в гърлото ѝ, на сладостните тръпки в тялото си, изпълнено с еротичните спомени за сутрешната любовна игра, спомени, запечатани дълбоко в най-интимната ѝ същност.

От време на време Ариел хвърляше поглед към Саймън, който яздеше в средата на групата, и го измерваше със знаещ поглед. И

неговото лице излъчваше спокойно самодоволство, той непрекъснато се смееше и шегуваше с приятелите си.

Междувременно Ариел изобщо не можеше да си представи, че някога го е намирала грозен. Сега намираще, че белегът придаваше на асиметричните му черти някаква изтънченост. Леко кривият нос, енергичната, силно издадена напред, брадичка, ироничната усмивка, гъстите тъмни вежди — това бяха все силни, енергични черти, нарисувани с широк размах на четката, черти на самоуверена и абсолютно надеждна личност. В същото време тя осъзнаваше, че физическото му несъвършенство често го правеше несигурен и го караше да се подиграва със самия себе си. Но тя знаеше също, че той никога не се съмнява в правилността на убежденията си или в способността си да взема решения.

Ходът на мислите ѝ бе рязко прекъснат, когато Саймън развърза шнуровите, които стягаха краката на птицата му и едрият сокол се издигна в небесната синева, за да преследва някакво неясно петно, толкова мъничко и толкова високо в небето, че Ариел се запита как Саймън изобщо го беше забелязал. Мъжът ѝ имаше учудващо остри очи и невероятно бързи рефлексии. Явно беше хвърлил Травълър във въздуха още преди птицата да е осъзнала кого или какво трябва да подгони.

Соколът, който също имаше остри очи, скоро видя жертвата си и се насочи заплашително към нея. Ловците наблюдаваха напрегнато драмата, която се разиграваше високо над главите им. Птицата се спусна устремно надолу, описа голяма дъга, полетя отново нагоре, но соколът следеше всяко движение на жертвата си с почти лениво спокойствие. Травълър очевидно беше решил да си поиграе с плячката си — или поне зрителите го възприемаха така. В един момент играта му омръзна и той реши да нанесе удар. Спусна се право надолу с протегнати напред нокти, кривата човка се очерта почти черна на фона на матовосиньото небе и сграбчи подгонената птица посред отчаяния ѝ полет.

Стиснал здраво жертвата си, соколът се издигна отново в небето и описа широка дъга, сякаш искаше да увери всички в победата си и да направи почетна обиколка под аплодисментите на зрителите. Той се възползва от въздушното течение и се остави на вятъра, издигна се

още по-високо, очевидно съзнаващ превъзходството си над тромавите, вързани за земята, същества, които го чакаха на брега на реката.

Саймън излезе малко настрана от групата и зачака. Седеше съвсем спокойно на седлото и се взираше към небето с протегнатата ръка, на която трябваше да кацне соколът.

— Имаш ли награда за Травълър? — попита съвсем тихо Ариел, за да не прекъсне напрегнатата, едва ли не страхопочтителна тишина.

— Да — отговори кратко Саймън, без да откъсва очи от птицата, и извади от чантата на седлото кожена торбичка.

Най-после соколът свърши играта си с въздушното течение и полетя с широк замах към брега на реката. Стискайки здраво плячката си, той мина много близо до повърхността на водата, направи още един кръг, издигна се леко и най-после кацна върху протегнатата ръка на Саймън.

Без да бърза, лордът измъкна птицата от човката на сокола и я прибра в ловната чанта на седлото. Травълър проследи с доволен поглед как Саймън извади от кожената торбичка парче пилешки дроб, вдигна го с два пръста и го поднесе към човката му.

В последния момент Ариел забеляза с угълчето на окоето си как към дроба се стрелна тъмна сянка. Грозният вик на хищния сокол на Ранулф отекна във въздуха и зрителите затаиха дъх. Птицата се хвърли жадно към парчето месо между пръстите на Саймън, протегнала остриите си нокти, готова да сграбчи и разкъса наградата — в опасна близост до лицето на граф Хоксмур.

Отчаяна, Ариел вдигна камшика си и удари нападателя по гърба. Соколът реагира с пронизителен вик и въздухът затрептя. Болезненият удар отклони вниманието му от плячката. Побеснял от гняв, той нападна Ариел, хвърли се върху нея с диво святкащи червени очи и отворена човка. Тя замахна светкавично, удари го още веднъж с камшика и той политна към шията на кобилата, остриите му нокти се вкопчиха в гривата и козината ѝ. Животното изцвили от внезапната болка, вдигна се на задните си крака, Ариел излетя от седлото, претърколи се и падна в реката. Тънката ледена корица се строши под тежестта ѝ, тя се потопи цялата в ледената вода и едва успя да се задържи на крака.

Изведнъж в ръката на Саймън блесна сребърно острие и страхливото, мъчително цвилене на кобилата замлъкна. Едрият сокол

падна безжизнен на земята, малкият нож на Саймън стърчеше от гърдите му. Конят се разтрепери и изпръхтя силно, от дълбоките драскотини на шията му потече кръв.

Като ругаеше загубените минути, Саймън завърза краката на сокола си и го предаде в ръцете на ратая. После скочи от седлото и се втурна като луд към брега на реката. Добре, че приятелите му бяха побързи от него.

Джак нагази смело в ледената вода и бързо стигна до Ариел, която стоеше до кръста във вода. Лицето ѝ беше смъртнобледо от преживяния шок, очите изглеждаха мътни. Джак ѝ протегна ръка, но в първия момент тя сякаш не разбра какво трябваше да стори. Скоро обаче се оправи, пое протегнатата ръка и се остави да я извлекат на брега. Зеленият костюм за езда беше толкова напоен с вода, че платът изглеждаше черен. Тежките поли се лепяха по краката ѝ и пречеха на движенията ѝ.

Оливър се наведе да хване свободната ѝ ръка и да я изтегли по стръмния бряг, ала Саймън го избута с рязко движение, стисна ръката на Ариел и я извлече на сухо.

— Велики Боже! Трябва веднага да свалиш тези мокри дрехи! Ела с мен...

Тя се изтръгна от прегръдката му, без да му даде възможност да довърши изречението, отблъсна ръката на Джак, който продължаваше да я подкрепя, и хукна, препъвайки се, към ранената кобила. Прегледа бегло раните и се обърна заплашително към Ранулф, който седеше спокойно на седлото си и наблюдаваше ставащото с изражение, което почти граничеше с подигравка.

— Ти си една мръсна свиня! — извика ядно Ариел и направи още една крачка към него. Очите ѝ бяха като тъмни парещи дупки на смъртнобледото лице, устата разкривена, лицето замръзнало в маската на омразата. — Ще те убия, Ранулф! Ще направиш добре, ако всяка нощ барикадираш вратата си, защото, Бог ми е свидетел, аз ще те...

— Ариел! — Саймън я сграбчи за раменете и я раздруса грубо, докато тя замлъкна, после я обърна към себе си. — Сега нямаш време за тези неща. Трябва веднага да свалиш мокрите дрехи и...

— Не ми казвай какво трябва да правя и какво не! — изкрещя тя, извън себе си от болка и гняв. — Можеш ли да си представиш какво щеше да стане с лицето ти? Виж кобилата ми! Виж в какво състояние е

бедното животно, по дяволите! Тя получи това, което беше предвидено за теб! Още ли не можеш да разбереш? Лицето ти е вече белязано, но се опитай да си представиш как щеше да изглежда след нападението на сокола!

— Стига, Ариел. — Саймън говореше съвсем спокойно, но пръстите му стискаха до болка крехката ѝ брадичка. — Престани. — Той повтори няколко пъти името ѝ, като постепенно усилваше натиска на пръстите си. Най-последно, когато ноктите му се впиха в кожата ѝ, тя усети какво правеше, гласът му проникна в мъглата от безпомощен гняв, изпълнила главата ѝ, тя видя пред себе си лицето му и осъзна какво е казала.

— Прощавай. Не исках да те...

— Не искам да чуя нито пума повече — прекъсна я рязко той и пусна брадичката ѝ. — Ти не разбираш ли, че ще се разболееш! — С тези думи той се зае да разкопчава жакета ѝ. Другите участници в лова се стълпиха около него, предлагайки помощ и съвети, но той не им обърна внимание. Свали мокрия жакет, попипа блузата и се намръщи недоволено. Тя също беше мокра, но той не можеше да я свали в присъствието на толкова много мъже. Затова свали наметката си и я уви от главата до петите.

Ариел вече трепереше с цялото си тяло, зъбите ѝ тракаха оглушително.

— Джак, вдигни я пред мен на седлото. — Саймън се метна на гърба на коня си и се наведе, за да помогне на приятеля си. Щом Ариел се настани удобно на седлото пред лорда, Джак се отдръпна настрана и едрият кон препусна обратно към замъка. Саймън обгърна жена си с две ръце. Устните ѝ бяха здраво стиснати, тялото ѝ трепереше силно и тя не можеше да го овладее. Мъжът пришпори коня си, и той полетя надолу.

Едрият кон на Саймън премина в луд галоп по моста и връхлетя в двора. Саймън извика за помощ, дръпна юздите и запотеното животно се закова на място. От голямата зала изскочиха изненадани слуги.

— Един от вас да вземе лейди Ариел — нареди Саймън, вдигна я от седлото и я предаде в ръцете на най-едрия лакей, който беше излязъл напред. — Занеси я в спалнята ѝ. — С тези думи той скочи от коня и закуцука мъчително след слугите, като се стараше да върви,

колкото се може, по-бързо и проклинаше неспособността си лично да отнесе жена си в спалнята.

— Сложете я в люлеещия се стол до камината. Наредете на момичето... как му беше името... а, да, Дорис, кажете на Дорис да донесе гореща вода и вана. Напълнете кошницата с дърва за огъня. Донесете топла бутилка и няколко тухли за леглото. — Докато раздаваше тези заповеди, Саймън разбъркваше огъня и нареждаше нови цепеници. Накрая изрева през рамо: — Побързайте, човече!

Лакеят положи товара си в люлеещия се стол и изскочи от стаята. Ариел се уви в наметката, но пак не успя да спре треперенето си. Мокрите дрехи бяха залепнали за тялото ѝ, водата се стичаше на ледени поточета от мократа ѝ коса и гърбът ѝ беше ужасно студен. Ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали и тя не ги усещаше. Студът я пронизваше до кости, по вените ѝ сякаш течеше ледена вода.

Саймън събу ботушите и чорапите ѝ. Стъпалата ѝ бяха побелели, той ги взе между ръцете си и започна да ги разтрива с напразната надежда да ги стопли.

— О, сър, какво се е случило? — Дорис се втурна в стаята, стиснала в ръка топлата бутилка. — Сам казва, че лейди Ариел била зле.

— Падна в реката. Помогнете ми да ѝ свалим мокрите дрехи.

Дорис бутна топлата бутилка под завивката и забърза да помогне на Саймън.

— Божичко, сър, лейди Ариел не бива да настива, защото всеки път боледува дълго и тежко — обясни тя и започна да откопчава блузата. — Гърдите ѝ са слаби и ако получи онази ужасна кашлица и дишането ѝ стане свирещо, ще лежи със седмици.

— Стига глупости, Дорис — укори я със слаб глас Ариел. — Трябва ми само една гореща баня, и всичко ще бъде наред.

Влязоха още две момичета, които донесоха медна седяща вана и няколко ведра с гореща вода.

— Отиваме да донесем още топла вода, милейди — каза едното и направи реверанс.

— Мистрес Гертруд вече топли тухлите за леглото — допълни другото, докато изливаше водата във ваната.

С общи усилия Саймън и Дорис успяха да свалят мокрите дрехи на Ариел и Саймън се намръщи още повече, като видя колко зачервена

беше кожата ѝ. Беше виждал много войници с подобни симптоми на преохлаждане, които след ожесточените зимни битки бяха газили в замръзнала тиня и ледени реки, и знаеше какво зло представляваха измръзването и белодробното възпаление.

— Хайде, мила, влез във ваната — помоли меко той.

— Ще получа мехури — възпротиви се Ариел. — Не мога да потопя леденостудена кожа в гореща вода.

— При тези обстоятелства можеш и трябва да го сториш. — Саймън я вдигна на ръце и я положи полека във ваната. Ариел изпищя, защото горещата вода опари болезнено стъпалата ѝ. — По-добре мехури, отколкото белодробно възпаление — обясни тихо той. — Седни, за Бога, какво чакаш?

Ариел много искаше да му се противопостави, но нямаше сили да го стори. Знаеше, че тя е права, а Саймън греша, но ѝ липсваше енергията да се съпротивлява, затова му позволи да я настани във ваната. Ала въпреки горещината, която накара кожата ѝ да запламти, тя не спря да трепери. Беше замръзнала чак до костите и ваната с гореща вода не можеше да стори нищо срещу ледения студ, който се разпространяваше във вътрешностите ѝ.

Саймън скри безпокойството си, коленичи край ваната и изтри цялото ѝ тяло с груба кърпа, опитвайки се отчаяно да го затопли. Момичетата напъхаха под завивките горещи тухли, увити в платно, Дорис изсуши косата на господарката си с дебела хавлия. От ваната се издигаше пара, огънят гореше буйно, всички в стаята се потяха обилно — с изключение на Ариел, която продължаваше да трепери.

Саймън и Дорис отново обединиха силите си и изсушиха треперещото тяло.

— Намерете долна риза и нощница — нареди Саймън. Дорис бързо извади от шкафа дебел вълнен халат.

— Мразя този халат. От него ме сърби кожата — възпротиви се Ариел, но никой не я чу. Само след минута я настаниха в леглото, нахвърляха отгоре ѝ куп одеяла и я обградиха с горещите тухли.

Въпреки всички тези мерки, Ариел продължаваше да трепери, на бузите ѝ изби трескава червенина, която беше злокобен знак.

Саймън сложи ръка на челото ѝ, без да може да прикрие тревогата си.

— Ти лекуваш другите хора, Ариел, сега трябва да излекуваш и себе си. Какво да ти дам?

— Нищо — отговори с тракащи зъби тя. — Щом се стопля, треперенето ще престане. Не прекарах много време във водата, нали?

— Напротив — възрази рязко той. — Трябва да ти дам нещо.

Ариел затвори очи и Саймън отстъпи крачка назад. В този момент на вратата се почука и в стаята влезе Джак Чонси, който се огледа колебливо.

— Помислих, че лейди Хоксмур ще се радва да узнае, че кобилата ѝ е на сигурно място в обора. Конярят тъкмо превързва раните ѝ. Каза да предам на лейди Ариел, че е почистил раните и смята да използва солена паста, за да предотврати инфекция.

— Кажу ми първо да почисти раните със сярата — отговори със скърцащ глас Ариел. — Трябва да го направи, защото ноктите на соколите често са замърсени с разни отровни ларви. — Тя измърмори нещо, което според слушателите ѝ беше богохулно проклятие, но гласът ѝ пресекна под напора на суха кашлица.

— Донесох ти и ножа, Саймън — продължи Джак, който очевидно се чувстваше не на мястото си в дамската спалня. Лордът вдигна главата на жена си и мушна още една възглавница под тила ѝ. Лицето му беше потъмняло от тревога. — Знам, че означава много за теб.

Саймън пое ножа и кимна признателно на приятеля си. Джак беше изтрил острието, но по стоманата все още личаха дребни ръждивокафяви петна. Този нож беше на баща му. Той го мушна в кожената ножница, окачена на широкия колан с обсипана с бисери тока, който също беше принадлежал на баща му.

Ариел се облегна удобно на натрупаните под главата ѝ възглавници и обърна глава. Кашлицата беше отслабнала, но лицето ѝ беше бледо, макар и горещо, очите изглеждаха мътни под подутите клепачи.

— Джак, нали няма да забравите да кажете на Едгар за сярата?

— Разбира се, че няма, лейди Ариел.

Смехът ѝ прозвуча дрезгаво и безизразно.

— Непременно ли трябва да бъдете така официален, сър?

Джак се усмихна.

— Не, ако вие не го желаете, Ариел.

— Наистина не го желая — отвърна тя, извъртя глава и мъжете проследиха напрегнато отчаяните ѝ усилия да потисне кашлицата. Битката беше предварително загубена.

— Ще кажа на Рейвънспиър, че тази вечер няма да присъствате на банкета — съобщи Джак и побърза да напусне стаята.

Саймън изчака, докато Ариел си пое въздух, и каза:

— Ти трябва да ми кажеш какво мога да сторя за теб, мила. Щом си в състояние да помагаш на другите, сигурно знаеш как да излекуваш собствените си оплаквания.

— Трябва ми ефедрин... но нямам.

Саймън сложи ръка на челото ѝ. Кожата ѝ беше невероятно гореща.

— И къде мога да намеря ефедрин? — попита търпеливо той.

— При Сара, но тя... — Остатъкът от изречението потъна в нов пристъп на кашлица.

— Донесох няколко топли фланелени кърпи за гърдите на лейди Ариел. — Дорис се втурна в стаята, без да си е направила труда да почука. — Напоихме ги с камфор. Тя ги използва при болки в гърдите. Миналата година по Великден излекува успешно мистрес Гертруд. — Тя подаде силно миришещите кърпи на Саймън. — Искате ли аз да ѝ ги сложа, сър?

— Да... да, щом смяташ, че ще помогнат. — Саймън отметна завивките, отвори халата на Ариел и откри пищните бели гърди и тесния гръден кош. Зачервената ѝ кожа беше покрита с обрив.

— Свалете най-послед този проклет вълнен халат! — извика сърдито Ариел и притисна ръка към гърдите си.

Дорис внимателно нагласи фланелените кърпи върху гърдите ѝ, после извади от гардероба халат от фин лен.

— Този не е толкова топъл, милорд, но поне няма да я дразни.

Саймън вдигна Ариел, за да може Дорис да ѝ съблече халата.

— Мога и сама. — Ариел отблъсна ръцете на мъжа си и се опита да пхне ръце в ръкавите на ленения халат, но нов пристъп на кашлица я надви и тя се отпусна безсилно в сръчните ръце на Дорис. Напоената с камфор кърпа ѝ донесе известно облекчение, тя се отпусна отново във възглавниците и затвори очи.

— Сигурно отново ще получи треска с гърчове и белодробно възпаление, милорд, също както някога. Помнете ми думите — заяви

уплашено Дорис.

— Кога е боледувала за последен път?

— О, мисля, че беше на десет иди единадесет години. Вече не помня точно, милорд. Тогава едва не умря, бедничката. Ако не беше нямата Сара, дете я смятат за луда, лейди Ариел щеше да...

— Господарката ти каза, че жена на име Сара имала лекарството, което може да ѝ помогне — прекъсна я Саймън и махна нетърпеливо с ръка, за да я накара да замълчи. — Къде мога да я намеря?

— Можем да изпратим някого при нея, сър, но, честно казано, не мисля, че ще дойде — отвърна Дорис. — Най-добре е да изпратим Едгар, тогава ще дойде поне сляпата Джени.

— Защо смятате, че Сара няма да дойде при болната, Дорис, след като лейди Ариел ѝ е приятелка? — попита студено Саймън.

Дорис поклати глава.

— О, Сара е готова да мине и през огъня за лейди Ариел, но изпитва ужас от Рейвънспиър. Лейди Ариел никога не би я помолила да дойде тук.

— Е, лейди Ариел не е в състояние да го стори, но аз ще отида лично при нея. Кажете ми къде мога да я намеря.

Дорис го погледна, скептично.

— Мисля, че е най-добре да изпратите Едгар, милорд. Ще се наложи да управлявате двуколката, а пътеката през мочурището е дяволски неравна и осеяна с дупки, сега е покрита с корица лед и изобщо...

— Разбирам. Трябва мъж с два здрави крака. — Очите му гледаха мрачно, в гласа му се усещаше горчивина. — Тогава изпратете Едгар, но незабавно. Кажете му да доведе поне дъщерята.

— Веднага, милорд. — Дорис направи реверанс и изскочи от стаята.

Саймън се върна отново до леглото на болната. Очите му бяха пълни със страх. Той се наведе към Ариел и приглади влажната ѝ от пот коса, после избърса челото ѝ.

Сара седеше пред чекръка си до камината и сръчните ѝ пръсти работеха неуморно. Тя не спря нито за миг, докато Едгар обясняваше с нехарактерна за него бързина какво му бе възложил графът. Ръцете ѝ работеха автоматично, но в главата ѝ цареше невероятен хаос.

Джени стоеше до масата, където беше чистила зеленчуци за обед. Тя бе прекъснала работата си и слушаше с нарастващо внимание ѝ загриженост.

— Много ли е зле, Едгар?

— Ами, мис Джени, Дорис казва, че кашлицата вече е отишла в дробовете ѝ. — Едгар подръпваше нервно шапката, която стискаше в ръцете си. — Лорд Хоксмур е полудял от тревога, казва Дорис.

Мъжът, който дойде с мирни намерения, каза си Сара. Първия път, когато им разказа за абсурдното намерение на Хоксмур да помири двете семейства и да сложи край на кървавата вражда, Ариел се изсмя горчиво. Тогава тя изпитваше силни съмнения в искреността на съпруга си и изглеждаше убедена, че само алчността го е накарала да поиска този неестествен брак. Но много скоро Сара усети, че отношението на Ариел се е променило. Сега тя вярваше, че граф Хоксмур е бил воден от честното, макар и напълно нереалистично, желание да излекува всички рани от миналото, като склучи брак с лейди Ариел Рейвънспийър.

Сара много искаше да каже на Ариел, че въпреки силните си страсти ѝ честолюбивите си стремежи, Хоксмурови винаги са се интересували повече от любовта, отколкото от омразата. Синът на Джефри сигурно не правеше изключение.

— Искам да знам точно в колко часа лейди Ариел е паднала във водата! — извика почти сърдито Джени.

Едгар смръщи чело.

— Мисля, че преди два часа, мис.

Джени кимна енергично.

— Много добре. Значи треската още не я е завладяла напълно. — Тя се втурна към етажерката, където държаха лекарствата, и събра в една кошница няколко шишенца и торбички, като се движеше така бързо и сръчно, сякаш виждаше всичко пред себе си. — Да взема ли ефедрин, мамо?

Сара кимна и макар че Джени не можеше да види жеста ѝ, тя го разбра. Докато събираше лекарствата, тя ги изброяваше на майка си:

— Кора от бряст, стрита на прах, подбел, бръшлян, мента, лайка. — Сара слушаше внимателно и потвърждаваше всеки избор с леко кимване. Едгар ги зяпаше учудено.

След малко Сара стана от мястото си пред чекръка и отиде в задната част на стаичката, където отключи малко желязно шкафче. Извади оттам фиола от опушено стъкло и я добави към нещата в кошницата на Джени.

Джени докосна бегло шишенцето, за да разбере какво съдържа.

— Ариел няма да вземе лауданум, мамо — усмихна се леко тя.

Сара сложи ръка на рамото на дъщеря си, Джени вдигна примирено рамене и остави фиолата в кошницата.

— Готова съм, Едгар. — Тя погледна с очакване към вратата, тъй като знаеше, че Едгар продължава да стои там.

— Графът желае и мистрес Сара да дойде — обясни конярят и хвърли плах поглед към нямата, която стоеше неподвижна до масата.

Едва сега Сара се осмели да признае пред себе си един факт, който беше съхранила в най-тайния ъгъл на сърцето си още откакто Ариел се появи в къщичката им с вестта, че възнамеряват да я омъжат за граф Хоксмур. Тя трябваше да види сина на Джефри със собствените си очи. Синът, за чието съществуване не беше подозирала. Ако граф Хоксмур не беше дошъл лично в Рейвънспиър, тя никога нямаше да узнае, че Джефри все пак се е сдобил със син, и щеше да си живее с незнанието, което преди много време се беше заклела да не смуцава с неприятни въпроси; но сега, когато имаше възможност да се убеди лично в съществуването на този син, тя изпитваше настоятелна необходимост да го види и да разбере цялата истина.

— Мама изпитва отвращение от Рейвънспиър — обясни с известна неловкост Джени. — Ариел не очаква да я види там.

— Но негова светлост настоява — обясни упорито Едгар, който продължаваше да върти шапката между пръстите си. — Каза да доведе

и двете лечителки, защото лейди Ариел се чувства много зле и защото именно мистрес Сара е излекувала тежкото ѝ заболяване миналия път.

Джени се обърна към майка си, която продължаваше да стои неподвижна до масата. Страхът и отвращението на Сара от Рейвънспиър Касъл бяха неотменим факт в живота им. Никой не можеше да го обясни. Веднъж Джени се опита да поиска обяснение от майка си, но тя побесня от гняв — нещо, което не се беше случвало никога дотогава, и дъщерята реши веднъж завинаги да забрави темата. И тя, и Ариел се примиряваха с нежеланието на Сара да престъпи прага на замъка и не си задаваха въпроси за причините дори когато бяха сами.

Сара затвори очи и даде воля на надигналата се в гърдите ѝ паника. В мрака на духовния ѝ взор се завъртяха червените кръгове на гнева и страданието. Отдавна не си беше разрешавала да се отдаде на болката и да осъзнае дълбоката и невъзвратима загуба, старите душевни мъки, които и днес продължаваха да рушат нервите ѝ, страданията след онова брутално опозоряване, което беше опустошило душата и тялото ѝ.

Тя се беше научила да отклонява мислите си от кървавочервеното и черното на онзи спомен, но сега мъката отново я изпълни, проникна до последната клетка на тялото ѝ, до самата същност на душата ѝ. Тя престана да диша и в гърлото ѝ се надигна гадене. Ала знаеше, че трябва да допусне мъчителния спомен, да го издържи и да го остави да отmine, за да може да престъпи прага на Рейвънспиър Касъл.

Джени нададе кратък вик на уплаха и изтича при майка си. Сложи ръка на рамото на Сара и усети силното ѝ треперене.

— Не е нужно да идваш с мен, мамо — заговори утешително тя. — Наистина не е нужно. Ариел не го очаква, а и ти не си длъжна на се подчиниш на волята на един Хоксмур, нали?

Сара спря да трепери и червената мъгла пред очите ѝ се разсея. Джени не можеше да знае, че майка ѝ е готова да стори всичко, което поиска от нея един Хоксмур, защото я задължаваха старата любов и вечната благодарност. Ако това не беше достатъчно, оставаше фактът, че Ариел имаше нужда от нея. Ариел, която ѝ беше като родна дъщеря. Ариел, в чиито вени течеше кръвта на семейство Рейвънспиър — също както и във вените на истинската ѝ дъщеря. Слава Богу, тази кръв не

беше оказала разрушителното си влияние нито върху Ариел, нито върху Джени.

Скованото затворено лице на Сара се отпусна. Тя разтри машинално гърлото си, попила бегло устните си, после отиде до вратата, където беше окачена наметката ѝ, взе я от куката и безмълвно се загърна в дебелия вълнен плат.

Джени изглеждаше напълно обърквана, но не каза нищо. Само взе собствената си наметка, грабна кошницата от масата и последва майка си и Едгар към чакащия файтон, като грижливо затвори вратата.

По целия път никой от тримата не каза нито дума.

Едгар и без това не беше особено приказлив; Джени беше толкова смутена от внезапното решение на майка си, че не беше в състояние да бърбри за дреболии; а Сара — замлъкнала завинаги — се беше отдръпнала в собствения си свят, за да се подготви душевно за влизането си в Рейвънспиър Касъл. В бърлогата на звяра.

Саймън се разхождаше нервно напред-назад в стаята на Ариел и шумът от неравномерните му несигурни стъпки отекваше оглушително в тихото помещение. Кучетата, които се безпокояха не по-малко от него, стояха от двете страни на леглото; понякога вдигаха глави ѝ оглеждаха внимателно бледото лице на господарката си, после отново посвещаваха вниманието си на неспокойните движения на мъжа.

Ариел дишаше с много мъка. Въздухът свиреше в гърдите ѝ и излизаше мъчително през устата. Ала когато се опитваше да прецени състоянието си с обективността на лекар, тя имаше чувството, че болестта ѝ не напредва чак толкова бързо. Ако Джени пристигнеше бързо с ефедрина и лекарствата за сваляне на температурата, вероятно можеха да спрат белодробното възпаление с придружаващата го мъчителна треска. Тя просто не можеше да си позволи да остане в леглото няколко седмици. Трябваше да предпази конете си от черните замисли на Ранулф; трябваше да бди над кобилата, докато се ожреби; трябваше да проведе спешни преговори с мистър Карстайър.

Когато тези неотложни задачи се оформиха като списък в главата ѝ, тя усети как температурата ѝ се покачва заедно с тревогата и положи отчаяни усилия да се успокои. Помилва главите на кучетата с надеждата, че присъствието им ще я разведри, но нервните разходки на

Саймън не ѝ позволиха да се съсредоточи върху верните си четирикраки приятели.

Ариел вдигна глава и пое дълбоко дъх.

— Не е нужно да стоиш при мен, Саймън. Слез долу и седни при приятелите си в голямата зала.

— Не ставай смешна — отговори сърдито той и закуцука към леглото. Огледа изпитателно лицето ѝ и морскосините му очи помътняха от тревога. — По-добре да не се беше изпречвала на пътя на онзи проклет сокол.

Трескавите очи на Ариел заблестяха още по-силно.

— И аз бих могла да кажа същото за теб.

— Не го видях — защити се той.

— Нима твърдиш, че трябваше да остана бездейна и да гледам как Сатана разкъсва лицето ти?

Саймън поклати глава и в погледа му се изписа умора.

— Все пак съществуваше възможност да го отблъсна...

Ариел отвори уста да възрази, но думите ѝ заглъхнаха в пристъп на мъчителна кашлица. Саймън извика уплашено, наведе се над нея и започна да разтрива гърба ѝ в напразен опит да облекчи ужасната суха кашлица. Най-последно пристъпът отмина и Ариел се отпусна изтощено във възглавниците. Саймън извади кърпичката си и изтри потта от челото ѝ.

Ариел затвори очи, неспособна да понесе тревогата в погледа му. Отново си припомни какво беше казала за обезобразеното му лице. Сега думите ѝ звучаха повече от страшно. Нямахше никакво значение, че беше извън себе си от гняв и страх за ранената кобила; онова, което беше казала, беше непростимо и прозвуча като подигравка. Ала сега беше твърде уморена, за да направи опит да се извини или поне да обясни. Умората беше заседнала дълбоко в костите ѝ и като че ли беше прогонила ледения студ от тялото ѝ. Горещите тухли бяха свършили работата си, но студът продължаваше да дебне някъде отзад като заплашителна сянка, която само чакаше да стане отново реалност. Тя копнееше за сън, но изтощението беше толкова силно, че не го допускаше.

Саймън ѝ обърна гръб и отиде до прозореца, за да погледне какво става във вътрешния двор на замъка. Беше крайно време Едгар да се появи с двете жени. Безпокойството му нарасна. Вече се

здрачаваше, а дворът беше празен. Шумът от празничния банкет отекваше в затворения двор.

Докато Саймън се взираше напрегнато в мрака, някой почука шумно на вратата на спалнята. Той се обърна рязко и покани чукащия да влезе. Появиха се две жени, придружени от Дорис.

— Мистрес Сара, милорд, и мис Джени — представи ги Дорис, след като направи реверанс.

— Много ви благодаря, че дойдохте толкова бързо, мадам. — Саймън прекоси стаята и протегна ръка на възрастната жена. Дорис я бе нарекла нямата Сара и бе обяснила, че хората я смятат за луда. Ала в сините очи на новодошлата нямаше дори искрица безумие, докато тя го измерваше с изпитателния си поглед. Сара беше много слаба, само кожа и кости, косата ѝ бяла като сняг, дълбоко в пронизващите очи се таеше знание, което събуди у Саймън някаква странна неловкост.

Той се смая още повече, когато Сара взе ръката му, обхвана я в топлите си сухи длани, пръстите ѝ се заключиха около неговите. Саймън усети как между него и тези жена премина нещо невероятно силно. Трябваше да положи огромни усилия, за да устои на напора да издърпа ръката си.

След секунди Сара пусна ръката му и се обърна към леглото, където дъщеря ѝ вече се беше навела над Ариел.

— О, Сара, наистина не беше необходимо да идваш — посрещна я сърдито Ариел и се опита да се надигне. — Всичко, от което се нуждая, е малко ефедрин, както и няколко пастили от подбел и кора от бряст срещу кашлицата. Джени можеше да се справи и сама.

— Мама настоя да дойде — обясни Джени и започна да изважда нещата от кошницата. Сара само се усмихна и разкопча халата на Ариел. Изведнъж спря и устреми поглед към гривната, която блестеше на китката на младото момиче. Вдигна внимателно ръката на Ариел и огледа накита. Висулките заблещукаха на светлината на огъня, когато тя обърна китката на Ариел, за да види устата на златната змия с огромната перла.

Докато държеше ръката на Ариел, Сара бавно обърна глава и впи поглед в лицето на граф Хоксмур, който стоеше точно зад нея. Загадъчните ѝ очи задържаха погледа му и сякаш насочиха вниманието му към гривната. В погледа ѝ имаше въпрос, напълно неразбираем за него.

— Какво ти е, мамо? — попита тихо Джени и докосна ръката ѝ. Сляпото момиче усещаше с всяка фибра на тялото си трескавото напрежение на майката.

— Права сте, Ариел трябва да свали тази гривна. Не е редно да я носи в леглото, особено в това състояние. — Саймън заговори подчертано рязко, за да прикрие потиснатостта и несигурността си. Нямаше представа защо възрастната жена изглежда така странно, но беше установил, че не може да понесе погледа на пронизващите сини очи от мършавото бяло лице. Имаше чувството, че тази жена гледа през него и разголва най-интимната му същност. Единственото възможно обяснение беше, че тя не е харесала гривната — украшението наистина беше необичайно и не отговаряше на общоприетия вкус, — затова Саймън направи онова, което винаги правеше пред лицето на опасността: опита се да я предотврати. Посегна към китката на Ариел, Сара отдръпна ръката си и попипа очите си, сякаш искаше да прогони някаква неприятна гледка.

Саймън разкопча гривната и я свали от ръката на Ариел. Пръстите му несъзнателно опипаха смарагдовия лебед, сребърната роза, фините перли между златната плетеница, голямата перла в устата на змията. Тънките косъмчета на тила му настръхнаха, докато връхчето на показалеца му чертаеше линията на змийската глава и търсеше мъничките камъчета, поставени на мястото на очите. Той познаваше тази гривна, но откъде? Пръстите му бяха запазили спомена за нея, но в главата му нямаше нищо. Ала колкото и да се напругаше, не можа да улови размития, трудно достъпен, спомен.

Отново усети пронизващите очи на нямата жена и рязко вдигна глава. На лицето му изби червенина, сякаш го бяха уловили в неприлично действие. Ала Сара се обърна бързо към пациентката си и той мушна гривната в джоба.

Сара разкопча докрай халата на болната и Джени побърза да отстрани напоените с камфор кърпи. Без да бърза, Сара отвори една кутийка и разтри гърдите на Ариел с мехлем, който миришеше така силно, че очите на Саймън се насълзиха.

Когато се сети, че само се пречка на жените, той се отстрани от леглото и седна до огъня. Кучетата отидоха веднага при него, седнаха в краката му и сложиха глави на коленете му. Саймън следеше внимателно действията на двете жени, силно впечатлен от бързината и

уменията им. По едно време Сара хвърли бърз поглед през рамо към него и той отново усети тръпки на неловкост под знаещия ѝ поглед. Имаше чувството, че тази жена го познава по начин, непознат за самия него. Може би е вещица, помисли си уплашено той. Или има дарбата да отгатва миналото и бъдещето.

Дорис се появи в стаята със стомна гореща вода и голям меден тиган. Джени наля малко вода в тигана с подбеловите листа и ги разбърка на гъста каша.

Когато кашата започна да ври, помещението се изпълни с тежка миризма, която прониза дробовете на Саймън и ги прочисти.

— Това ще помогне на Ариел да диша по-леко и ще облекчи дразненето от кашлицата — обясни Джени, която бе чула изненаданото му дишане. — Ако желаете, можете да слезете в залата, сър.

Саймън поклати глава, но се сети, че младата жена не може да види жеста му. Ала когато отвори уста, за да проговори, Сара го погледна право в очите, вдигнала високо тънките си вежди, с ням въпрос в спокойния поглед.

— Аз не съм болнична сестра — отговори той, — но ако ми давате ясни указания, мисля, че ще се справя.

Сара кимна и се обърна отново към Ариел, която седеше облегната на куп възглавници. Трескавата червенина на бузите ѝ не беше изчезнала, клепачите ѝ бяха подути и тежаха, но Саймън остана с впечатлението, че вече диша малко по-спокойно.

Тя изпи жадно горещия чай от брястова кора и подбел, приготвен от Сара, после се облегна назад във възглавниците и затвори очи.

Сара с поглед помоли Саймън да ги последва.

— Ариел трябва да заспи, колкото се може, по-бързо — обясни тихо Джени и взе шишенцето с лауданум от ръката на майка си. — Но се съмнявам, че ще се съгласи да вземе този опиат. Тя е малко трудна пациентка — добави с лека усмивка.

— Наистина ли ѝ е необходим лауданум? — Саймън отправи този въпрос към Сара и тя отговори с енергично кимане.

— Значи Ариел ще го вземе — отвърна спокойно той и погледна шишенцето, което му подаде Джени.

За момент очите на възрастната жена останаха приковани в лицето му и в тях имаше загадъчен въпрос. Без да бърза, тя вдигна

ръка към него. Докосна белега, съвсем бавно очерта линията с върха на показалеца си.

Саймън остана напълно неподвижен; даже да искаше, не можеше да се отдръпне. В докосването на Сара имаше нещо нежно, деликатно и въпреки това изпитателно, то беше почти милувка. Дълбоките сини очи се взираха в неговите и проникваха до дъното на душата му. В тази жена нямаше нищо мрачно и заплашително, тя изобщо не приличаше на вещица. След минута Ариел се закашля мъчително, шумът прекъсна необяснимите трептения и Сара свали ръка от бузата на Саймън. Тя се отдалечи от него, посегна към наметката си и се загърна в нея, след това се върна до леглото.

Джени се наведе и хвърли още една шепа листа в тигана над огъня.

— Трябва непрекъснато да добавяте свежи листа, лорд Хоксмур, за да прочистите въздуха. Освен това трябва на всеки три часа да натривате гърдите на Ариел с мехлема, който донесохме. Винаги когато пожелае да пие, давайте ѝ от чая, който мама направи. Ето ви и няколко пастили. Тя ще ги смуче, за да облекчи болките в гърлото и да потуши кашлицата. Но ако я убедите да вземе от лауданума, ще спи най-малко шест часа.

— Нямайте грижа, ще я убедя — отговори спокойно Саймън. Лицето му и особено белегът все още пламтяха, сякаш докосването на Сара беше оставило траен спомен.

Джени го дари с бърза усмивка и се върна до леглото на болната, за да вземе наметката си. Саймън забеляза, че сляпата се движеше в спалнята с учудваща сигурност. Вероятно вече беше идвала тук и беше запаметила разположението на мебелите.

— Ние тръгваме, Ариел. — Джени се наведе и целуна приятелката си. — Бъди послушна и си вземай лекарствата. Аз ще помоля Едгар утре рано сутринта да ме доведе отново при теб, за да видя как се чувстваш.

Усмивката на Ариел беше съвсем слаба, но много сърдечна.

— Вече съм много по-добре. Благодаря ви, че дойдохте, макар че ми се иска Сара да си беше спестила усилията.

— Едгар каза, че съпругът ти изрично е настоял и мама да дойде — пошепна в ухото ѝ Джени.

Ариел почервения от гняв.

— Той няма право да иска това от нея.

Джени вдигна рамене.

— Може би си права, но и ти, и аз знаем, че мама не позволява никому да я принуждава.

— Благодаря ти, Сара — прошепна трогнато Ариел и отговори на топлата ѝ целувка.

След като двете жени излязоха, Саймън пристъпи към леглото с шишенцето лауданум в едната ръка и чаша с вода в другата.

— Ако шишенцето съдържа онова, което си мисля, можеш да си спестиш усилието — заяви с дрезгав глас Ариел, зави се до брадичката и изгледа войнствено съпруга си. — Аз не вземам лауданум. Никога няма да го взема.

— Е, ще започнеш от днес — отвърна съвсем спокойно Саймън, седна до нея и вдигна шишенцето и чашата пред очите ѝ. — Сара каза, че непременно трябва да заспиш, и ти ще направиш точно това, сладката ми.

— Престани! Няма да го взема.

— И защо не?

— Защото ще потъна в забрава!

— Нали трябва да спиш — напомни ѝ сухо той.

— Да, но този сън е ужасен. Тялото ми ще натежи като олово, няма да мога да се контролирам.

— Никога не бих помислил, че зад тази овладяна външност се крие такова дете — отбеляза развеселено Саймън. — И то невъзпитано, упорито хлапе. — Той обхвана брадичката ѝ с една ръка и я обърна към себе си. — И ако невъзпитаното хлапе не иска да се отнеса с него, както заслужава, трябва да си изпие лекарството и да заспи, без да вдига шум.

— Обещай ми, че ще останеш при мен, докато спя — помоли тихо тя. — Искам да останеш тук и да ме пазиш, докато аз сама не мога да се пазя.

Саймън беше дълбоко трогнат от молбата ѝ. Нищо чудно, че жена му имаше толкова лек сън. Явно изпитваше неописуем страх от онова, което можеше да се случи, ако не беше постоянно нащрек.

— Няма да напусна спалнята ти нито за минута — отговори съвсем сериозно той. — Най-много да ида до собствената си спалня, за да си взема халата. Хайде, изпий лекарството и заспивай!

Ариел потрепери от отвращение, но се предаде. Знаеше, че може да му има доверие. Саймън остана още малко до леглото, загледан в спокойното лице на жена си. На устните му играеше мека усмивка. После се върна до креслото край огъня и вдъхна дълбоко ароматните пари, които се издигаха от тигана с билки. Кучетата въздъхнаха тежко и се отпуснаха в краката му. Той се настани удобно в мекото кресло, затвори очи и се вслуша в равномерното дишане на Ариел. След време вдигна ръка и докосна белега на бузата си, където бяха минали пръстите на Сара. Тази жена се държеше повече от странно и въпреки това в докосването ѝ имаше нещо съвсем естествено, правилно и нормално. Като че ли тя имаше пълното право да го докосва така интимно...

Не, не синът на Джефри. Синът на Оуен. Наистина той носеше всички добре познати черти на семейство Хоксмур, но тя не можеше да го сбърка с никой друг. Кривата дяволита усмивка на Оуен, дългите уши, големите, изпъкнали кокалчета на пръстите. Даже ако нямаше тези типични белези, тя щеше да го познае веднага. Разбра го в минутата, когато го видя.

Потънала в мислите си, Сара докосна гърдите си, сбръчкани и повехнали под простата памучна рокля. Докато кърмеше бебетата си, гърдите ѝ бяха кръгли и пълни с живот, а омазаните с мляко устнички на малките сучеха жадно, личицата им бяха притиснати към меката ѝ плът. Тя винаги имаше достатъчно мляко, повече от достатъчно за детето, което сучеше от гърдите ѝ. Млякото ѝ беше толкова силно, че започваше да капе от гърдите ѝ в отворената устичка на бебето още преди да е започнало да суче.

А момчето, синът ѝ, първородният ѝ син, беше вечно гладно и сучеше така сериозно и съсредоточено, със смръщени вежди, здраво стисната малка уста, опряло юмручета в твърдата ѝ гърд.

Господи, колко го обичаше. С каква нежност целуваше всяка гънчица на здравето му телце, розовите пръстчета на ръцете и крачетата. Все още помнеше замайващия дъх на бебешката кожа, онази топла миризма на мляко и ванилия, която я изпълваше с възхищение.

Тя го носеше постоянно със себе си, направи му нещо като люлка от голяма кърпа, в която той лежеше притиснат до гърдите ѝ и леките ѝ

движения го приспиваха. А по-късно, когато вече не спеше по цял ден, малкият лежеше в креватчето си и се оглеждаше любопитно, пръстчетата му сочеха всичко, което виждаше, устенцата му постоянно бърбеха въодушевено и възбудено. Какво весело дете беше. Винаги се смееше и гукаше и двамата останаха свързани с душа и тяло, както докато беше още в утробата ѝ.

Кой знае, ако Оуен беше живял по-дълго, за да сподели радостта от общото им дете, може би тя щеше да размножи любовта и грижите си, за да я дари в еднакви части на бащата и сина. Но в отсъствието на бащата детето, което сучеше от гърдата ѝ, беше поело в себе си всичко, което тя беше в състояние да даде.

Гривната възхищаваше малкия и когато стана достатъчно силен, за да сяда сам и да пълзи по пода с учудваща бързина, той непрекъснато искаше да си играе с нея, протягаше ръчички и крещеше заповеднически на бебешкия си език. Когато му я даваше, той се занимаваше с нея по цели часове и непрекъснато пъхаше висулката в устата си и смучеше твърдия блестящ смарагдов лебед.

Когато Рейвънспийрови дойдоха да я вземат, беше късно лято. Тя чу тропота на копитата по настланата с чакъл пътека пред къщата. Погледна от прозореца на детската стая и видя пред дома си четирима мъже, лицата им корави и мрачни под украсените с пера роялистки шапки. Знаеше, че те ще дойдат, знаеше го от мига, когато след смъртта на съпруга си остана сама и беззащитна в усамотената къща, отдалечена само на десет мили от Рейвънспийър Касъл. Ала когато минаха няколко месеца и никой не я обезпокои, тя заживя с мисълта, че може би ще я пощадят. А трябваше, трябваше да знае, че Рейвънспийрови никога няма да оставят една обида, била тя и най-дребната, неотмъстена.

Тя слезе при тях и дори сега, докато седеше във файтона с Едгар и Джени, все още си спомняше как трепереха краката ѝ, докато слизаше по стълбата към залата, където седяха мъжете в кожени жакети за езда и панталони до коленете, нетърпеливо пляскаха с камшиците по излъсканите си ботуши, очите им студени и смъртоносни под грижливо накъдрените перуки.

Обясниха ѝ, че трябва да се яви пред районния съд в Ели като свидетелка по спор за парче земя, възникнал в хаоса на наскоро отминалата гражданска война. Такава покана не беше необичайна в

годините след възстановяването на Чарлз II. И тя нямаше друг избор. Мъжете заплашиха да ѝ отнемат сина, а граф Рейвънспиър, който стоеше най-близо до нея, опря острието на малката си кама в ребрата ѝ с фалшиво любезна усмивка на тънките устни, гласът му преливаше от лицемерно съчувствие, докато произнасяше високо и ясно клетви и уверения в приятелство и съседска помощ.

Отведоха Сара в някаква отдалечена гостилница, посещавана само от търговци и лодкари, които пътуваха по тесните отводнителни канали. Лодкари, които знаеха кога е по-добре да си мълчат за онова, което виждаха и чуваха.

В продължение на четири дни мъжете от Рейвънспиър принуждаваха пленницата си да преживее специалния начин, по който те умееха да си отмъщават. Изнасилиха я многократно, гавриха се с нея по всички възможни начини и я оставиха на мира едва когато тя се превърна в онемяла, окървавена, жалка човешка купчинка.

— Ето, пристигнахме, мистрес Сара... мистрес Сара? — попита учудено Едгар и докосна ръката ѝ.

— Мамо?

Загрижеността в гласа на Джени прониза кошмара, в който беше потънала майката. Тя се сгърчи, сякаш бе получила ритник в корема... също както някога Рейвънспиєрови я бяха събудили с ритници от дълбокия припадък, за да продължат гаврите си... за да чуят за пореден път как тя ги умоляваше и хълцаше задавено, докато те се нахвърляха брутално върху нея и се впираха в изтерзаното ѝ тяло...

— Мамо, вече сме си вкъщи. Какво ти е? Да не си болна?

Сара слезе от фойтона и забърза, препъвайки се, към къщата. Едгар успя да я прихване.

— О, мис Джени, майка ви наистина изглежда зле — установи загрижено той. — Ще я отведа до къщата.

Джени избърза напред и отвори вратата. После настани майка си пред огъня и побърза да го разпали. Сара трепереше с цялото си тяло.

— Божичко, какво ти е? Случило ли се е нещо? — пошепна смаяно Джени.

Изведнъж Сара разтърси глава и стисна здраво китката на дъщеря си. След това дари Едгар с мека усмивка, стисна ръката му и го целуна по бузата. Стариият коняр се изчерви като момче и се запъти заднешком към вратата.

— Е, добре, ще дойда утре рано да взема мис Джени.

Сара се върна в стаята и седна отново пред чекръка си, сякаш никога не го беше оставяла. За момент погледът ѝ спря върху сляпото интелигентно лице на дъщерята. Един от четиримата дяволи с името Рейвънспиър беше създал сляпата Джени. Всъщност това нямаше никакво значение. Джени беше само нейно дете. Беше зачената в брутален, мръсен акт, който беше причинил слепотата ѝ, но тя беше неопетнена. Джени беше чиста. И принадлежеше само на майка си.

— Донесох ви нещо за ядене, милорд. — Дорис влезе в спалнята на Ариел с голяма табла с най-различни ястия.

Саймън, който седеше пред огъня и се взираше сънено в пламъците, вдигна глава към влязлото момиче и на лицето му грейна усмивка. Едва сега се сети, че не беше ял от сутринта.

Дорис остави таблата на масичката до камината и кучетата се втурнаха да подушат храната.

— Едгар се върна, милорд. Да заведе ли кучетата при него? Те имат нужда от вечерната си разходка, нали разбирате?

— Да, Дорис, благодаря. — Саймън посегна към бастуна си и се надигна, за да раздвижи скованите си крайници. Усмихна се на прислужницата и се запъти към леглото на жена си. Ариел спеше дълбоко и спокойно, само дишането ѝ беше някак мъчително. По бледото лице течаха вадички пот, косата беше полепнала по челото.

— Донесох и малко лавандулова вода, милорд. — Дорис му поднесе шишенце с ароматната вода и мека кърпа. — Ако изтрием лицето на лейди Ариел, тя ще се почувства много по-добре, нищо, че спи.

Ромул и Рем стояха до вратата и чакаха търпеливо. Очевидно знаеха, че Дорис е ключът към свободата, и я наблюдаваха внимателно, докато се движеше по стаята. Прислужницата явно знаеше какво прави, защото бързо смени листата от подбел в тигана с нови, извади изстиналите тухли изпод завивките и приглади чаршафите и възглавниците.

— Ще отведе кучетата при Едгар, милорд.

Саймън изяде вечерята си в най-добро разположение на духа. Имаше чувството, че това е най-приятната вечер след идването му в Рейвънспиър Касъл. Обичаше да бъде сам. Хвърли още една шепа листа от подбел в тигана над огъня, вслуша се в дишането на Ариел и се успокои, защото дъхът ѝ беше станал по-равномерен.

Шумно чукане по вратата, което идваше по-скоро от дръжката на меч, отколкото от човешка ръка, го изтръгна от омаята на добрата вечеря. Още преди да е успял да отговори, вратата се отвори с трясък. На прага застана Оливър Бекет с чаша коняк в едната ръка и малка кама в другата, с която беше почукал.

— Е, как е моето момиче? — попита с леко завален глас той и се олюля. Примигна и махна с ръка към леглото. — Виждам, че си играете на болнична сестра, лорд Хоксмур. — Смехът му прозвуча подигравателно. След като влезе в стаята, той затвори с ритник вратата и продължи: — Жалко занимание за един войник на нейно величество, нали? Питам се какво ли би казал Негова светлост херцог Марлборо, ако ви види. — Смехът му стана още по-груб. — Но според мен той знае много добре, че един инвалид не е годен за нищо друго, освен да клечи край леглата на болните.

— Искате ли нещо, Бекет? — попита Саймън, отпи глътка бордо и измери влезлия с равнодушен поглед.

— О, дойдох само да видя как е моето момиче — отговори небрежно Оливър и пристъпи към леглото. — Надявам се, че ще признаете правото на любовника да е загрижен за състоянието на любовницата си. — Той изгледа втренчено Саймън, който седеше най-спокойно на стола си и не се помръдваше. Очите му се присвиха. Тази липса на реакция на острите му зловни коментари беше крайно незадоволителна. Може би беше по-добре да посвети вниманието си на Ариел.

— Моето малко диваче не е истинска красавица — заговори нежно той. — Не, наистина не мога да я нарека красива, но когато е здрава, е очарователно същество. За съжаление треската превръща дори най-голямата красавица в грозна вещица. Боя се, че нашата пациентка не прави изключение. — Той помилва запотеното лице на болната. — Мършава и бяла като восък. — Поклати глава и изцъка неодобрително с език. — Никой от нас не може да разбере какво я накара да постъпи така глупаво. Вие разбирате ли постъпката ѝ, Хоксмур?

Саймън сметна, че е под достойнството му да отговори на такъв въпрос. Изпи мълчаливо виното си, протегна крака към огъня и зачака момента, когато нямаше да му остане друг избор, освен да приеме предизвикателството на Оливър Бекет.

— Не, никой от нас не може да разбере защо Ариел изложи коня си на опасност, за да спаси един Хоксмур. Падането в реката не е изненада; Ариел е непредпазлива и импулсивна и не обръща внимание на собствената си сигурност. Но да застраши коня си... — Той поклати глава и отпи голяма глътка коняк. — Не, не и Ариел. Особено в такъв безнадежден случай. Ако соколът ви беше нападнал, остриите му нокти нямаше да влошат съществено състоянието на лицето ви, не е ли така?

— Мисля, че Ариел изненада и двамата ни — отбеляза спокойно Саймън.

Оливър направи две крачки към огъня, но изразът в очите на другия мъж го накара да спре. Затова се облегна на таблата на леглото и зае колкото можеше по-небрежна поза.

— Дали наистина оценявате каква жена ви се е паднала, Хоксмур? Открихте ли какво харесва? Намерихте ли малката бенка от вътрешната страна на бедрото ѝ?

— Вие сте невероятен досадник, Бекет — отговори все така спокойно Саймън. — Бих казал, че сте най-досадният и най-тъпият дребен мъж, когото някога съм срещал.

Лицето на Оливър се оцвети в тъмноръчно. Ръката му се плъзна към колана, търсейки камата в кожена кания. Саймън го наблюдаваше, без да се помръдне.

— Хич не си въобразявайте, че Ариел е ваша, Хоксмур — заяви Оливър и гласът му трепереше от омраза. — Тя принадлежи на нас. На братята си и на мен.

— Наистина ли мислите така? — Саймън вдигна подигравателно едната си вежда, но сините му очи бяха корави и студени като лед. — А пък аз си въобразявах, че е моя съпруга.

Оливър измъкна светкавично камата си и пристъпи заплашително към седналия мъж. Очите на Саймън останаха приковани в лицето на натрапника, държаха здраво стъклениа агресивен поглед на врага.

— Нападате невъоръжен човек — установи тихо той.

— И вие имате кама — изфуча разярено Оливър. — Извадете я и да видим кой ще спечели двубоя.

Саймън се изсмя презрително и противникът му настръхна.

— Аз се бия на бойното поле, както подобава на истински мъж, Бекет. Не се бия в спалните на болни жени.

Камата на Оливър изсвистя във въздуха, профуча само на сантиметър от лицето на противника му и се заби в дървената ламперия. Саймън, който остана в креслото си, дори не трепна. Нищо по лицето му не издаде, че беше осъзнал колко опасна беше дъгата, описана от смъртоносното оръжие.

— Вие явно не умеете да се владеете, Бекет, и сте дяволски избухлив, а това не е полезно качество за един мъж. — Саймън се обърна и измъкна камата от дървото. Хвана я за дръжката и я подаде на противника си.

Мъжът насреща му се обърна рязко на токовете си, кракът му се закачи в ресните на завивката, той политна напред и едва не падна. В последния момент успя да се хване за таблата на леглото. Изправи се и се заклатушка към вратата.

— Няма да ви я дадем — заяви през рамото ѝ и гласът му предрезгавя от злоба. — Няма да ви я дадем, Хоксмур.

Вратата се затвори с трясък зад гърба му.

Какво, за Бога, беше намерила Ариел у този човек, за да му се отдаде? Мисълта, че този злобен и слабоумен тип беше познавал съпругата му преди него, беше повече от неприятна.

За каква бенка говореше? Ариел имаше една под дясната гърда и няколко съвсем дребнички отдясно на дупето, но на бедрото...

Саймън вирна мрачно брадичка и си заповяда да спре прилива на безсмислен гняв и отвращение. Представи си как гадните пръсти на Оливър бяха изследвали красивото младо тяло на Ариел и бяха търсили дребните му несъвършенства и в гърлото му се надигна гадене.

Ариел се раздвижи насън, промърмори няколко неразбираеми думи, отметна завивките. Халатът ѝ беше мокър от пот и беше залепнал за гърдите.

Саймън захвърли халата на пода и изтри тялото на жена си с хладната ароматна кърпа, после нахлузи през главата ѝ чистата долна риза и я спусна по тялото ѝ. За съжаление чаршафите под нея също бяха мокри и той не знаеше как да се справи сам. Трябваше да чака Дорис.

Момичето се върна след около половин час, следвано от кучетата, които изглеждаха много доволни след вечерната си разходка.

— Трябва да свалим температурата, сър — обясни делово Дорис. — Лейди Ариел ми обясни как се прави, когато излекува майка ми от родилна треска. Можете ли да я вдигнете? — попита колебливо тя.

Саймън вдигна Ариел от леглото без никакво усилие. Ресниците ѝ затрепкаха, очите ѝ се отвориха за момент, но тя явно не го позна и това го уплаши. Той приседна на близкия стол и я настани удобно в скута си, вслушвайки се в неясното ѝ бърбене. Сгушено в обятията му, тялото ѝ изглеждаше крехко и безсилно, сякаш без кости. Ако това състояние беше причинено от лауданума, не беше за чудене, че Ариел се съпротивляваше ожесточено срещу опиата.

— Ето, сър, леглото е готово. Съвсем чисти и свежи чаршафи — заяви доволно Дорис и за последен път приглади копринените възглавници.

Саймън положи товара си върху чаршафа, Дорис мушна тухлите под неподвижното тяло на господарката си, покри я грижливо и добави още една дебела завивка.

— Благодаря, Дорис. — Саймън извади една гвинея от джоба си и я пхна в ръката на момичето с мека усмивка. — Желая ти лека нощ, Дорис.

Прислужницата зяпна смаяно монетата. Никога не беше получавала такъв щедър дар. След малко направи реверанс и изскочи от стаята, сякаш се боеше, че ако остане още малко, монетата ще се разтвори във въздуха.

Саймън бръкна отново в джоба на жакета си. Когато потърси гвинеята, той намери вътре и нещо друго. Извади гривната на Ариел и я вдигна замислено към пламъчето на свещта. Защо ли жената на име Сара се беше стреснала толкова, когато откри гривната на китката на Ариел? Като че ли познаваше накита отдавна и той имаше голямо значение за нея.

Явно не само Саймън намираше тази гривна някак обезпокоителна. Странно, наистина странно.

Саймън остави блещукащата гривна на масичката пред огледалото и се обърна отново към леглото. Прозина се и изведнъж усети колко е уморен.

Саймън закопня за чистото си хладно легло в собствената си спалня. Тя беше от другата страна на коридора, съвсем близо. Но обещанието си беше обещание.

Той заключи вратата, хвърли няколко цепеници в огъня, добави няколко листа подбел в тигана, угаси всички свещи и бързо съблече жакета си и изу ботушите. Отпусна се върху завивките до тихо похъркващата Ариел. Издърпа върху себе си част от най-горната завивка, претърколи се настрана с лице към Ариел, прегърна я и потъна в дълбок сън. Кучетата също въздъхнаха доволно и заеха обичайните си места пред камината.

Едгар проми още веднъж раните на кобилата и ги намаза със соления мехлем, за да избегне инфекция. Кобилата изпръхтя тихо и понесе търпеливо болката, която ѝ причиняваха старанията му да ѝ помогне. Едгар зави гърба ѝ с дебело одеяло, за да я предпази от течение, напълни цяла кофа с овесена каша и я сложи на пода пред муцуната ѝ. Животното го подуши, но отказа да яде.

Едгар тъкмо сваляше кожената си престилка, когато вратата към стаичката му се отвори и на прага застана високо мършаво момче с голяма глинена чаша в ръка.

— Лорд Хоксмур ви изпраща малко ейл, сър. Доколкото разбрах, от благодарност. — Момъкът подаде чашата на коняря. — Най-доброто октомврийско пиво, подправено и подсилено с ябълково бренди.

Едгар облиза устни. Това беше любимото му питие за студените и мрачни зимни нощи.

— Много мило от страна на лорда, момко. Благодаря, че го донесе. — Той пое чашата, въздъхна доволно и се обърна към напалената печка.

Едгар се отпусна на нара си, протегна крака към топлата печка и отпи голяма глътка от подправената бира. Ябълковото бренди улучи стомаха му като огнена струя, алкохолът се разпространи бързо по тялото му и изпълни крайниците му със сладостна леност. Той се изтегна на нара. След малко изпи още няколко глътки ейл. Още преди да е довършил пивото, чашата се изплъзна от внезапно скованите му пръсти, падна на пода и опръска горещата печка, която изсъска и разпръсна искри. Чашата се изтърколи към отсрещната стена, главата на Едгар се отпусна на възглавницата, тялото му остана напълно неподвижно.

След десет минути вратата се отвори безшумно и в стаичката надникна непознат мъж. Той се послуша за момент, после изчезна също така безшумно, като не забрави да затвори вратата.

— Заспа — уведоми той тримата мъже, които бяха застанали пред двойната врата към обора. — Кобилата се намира в петия бокс от лявата страна.

Крадците бързо намериха кобилата. Опипаха предпазливо корема ѝ, за да се уверят, че е бременна. Хвърлиха примка на шията ѝ, увиха копитата ѝ с мръсни ленени парцали. Животното изцвили объркано, но крадците бързо окачиха на шията му торба, пълна с жито, за да го принудят да млъкне.

Тримата изведоха кобилата в коридора, после на двора, преведоха я през оградената ливада и я повлякоха към реката. На малкия кей беше закотвена тясна товарна лодка. Когато приближиха, между дърветата излезе едър мъж.

— Момент, нека първо да видим дали сте довели коня, който исках. — Гласът му беше корав, дрезгав шепот в леденостудената нощ. И той плъзна ръце по корема на кобилата, после опипа шията ѝ. Изръмжаването му изрази задоволство.

— Всичко е наред. Оставете одеялото на гърба ѝ. Не искам да изстине при пътуването по реката. — Той даде знак на тримата мъже да натоварят кобилата на лодката.

Кобилата вървеше спокойно с непознатите. Никога не беше изпитвала страх от хората. Ръцете, които я бяха докосвали досега, бяха меки и нежни; гласовете, които беше чувала, бяха все дружелюбни и успокояващи. И тя наистина нямаше защо да се бои от граф Рейвънспийър, който проследи строго как я натовариха на лодката и я завързаха внимателно за релинга. Защото една арабска кобила беше твърде ценно имущество и заслужаваше да се отнасят към нея с най-голямо уважение.

Джени стоеше край градинската портичка и напразно се слушваше да чуе пристигането на двуколката. Все още беше тъмно и студено и макар че носеше дебели ръкавици, ръцете ѝ, които стискаха дръжката на пълната кошница, бяха ледени. По едно време чу отварянето на къщната врата и се обърна.

— Едгар закъснява — извика сърдито тя, знаейки, че това беше майка ѝ. — Странно, това не е характерно за него. — Джени се обърна и тръгна бързо по пътеката към къщата. — Не бива да излизаш навън в тази тънка рокля, мамо. — Тя се върна заедно със Сара в топлата стая и затвори вратата. — Искаш ли да направя топъл чай?

Сара кимна. После отиде до малкия прозорец и се загледа навън със смръщено чело. На Едгар винаги можеше да се разчита. Щом беше казал, че ще дойде точно в седем, непременно щеше да го направи. Какво ли му беше попречило?

— Дано не е претърпял злополука. — Джени произнесе на глас тревожните мисли на майка си и сложи гърненцето на огъня. — Дано двуколката не се е преобърнала по тази поледица. — Тя наля вряща вода върху малиновите листа в каната и стаичката се изпълни със свеж аромат.

Сара отнесе две чаши на масата и отрязва няколко филии хляб. Намаза ги с масло, после с мед и подаде една на дъщеря си.

Джени беше абсолютно убедена, че се е случило нещо сериозно, затова не възрази, когато майка ѝ се уви в наметката си и излезе заедно с нея в полумрака. Двете изминаха в мълчание пътя до шосето, което водеше от селото към замъка.

Много скоро мина груба каручка, която спря до двете жени.

— Добро утро, мистрес Сара, мис Джени. — Коларят вдигна ръка към шапката си. — Не е хубаво да излизате толкова рано в студа. Желаете ли да ви откарам донякъде?

— Господ да те поживи, Джил — жените се качиха при него и му разказаха проблема си.

В кухнята на замъка не знаеха нищо за Едгар. Готвачката Гертруд бързо изпрати едно ратайче да провери в обора. Скоро момчето дотича обратно.

— О, мистрес Гертруд, мистър Тимсън, най-добре е да дойдете веднага в обора! — Ратайчето застана на прага на кухнята; очите му бяха широко разтворени и святкаха от страх и възбуда. — Мистър Едгар е мъртъв! Лежи и не мърда!

Едгар лежеше на нара си край изстиналата печка. Очите му бяха затворени, лицето смъртнобледо. Като че ли не дишаше, тялото му не помръдваше.

Гертруд доведе Джени до малката стаичка и с уважение отстъпи настрана, за да ѝ даде възможност да прегледа стария коняр. Джени се наведе над Едгар, разкопча сръчно жакета му, измъкна дебелата риза и залепи ухо на голата му гърд. После се надигна и сложи длан на устата му.

— Не е мъртъв — обяви спокойно тя.

— Това е мъртвешки сън — заяви Гертруд и мрачното ѝ лице предвещаващо зло. — Виждала съм много хора да лежат така.

— Това е краят, повярвайте. Спят като мъртви и постепенно се пренасят отвъд, отиват в ръцете на Господа. — Тя изтри очи с престилката си. — Бедният мистър Едгар. Той беше много добър човек. Лейди Ариел ще се поболее от мъка.

Едгар се раздвижи едва забележимо, чу се тихо изхъркване.

— Може да е било мъртвешки сън, но той идва на себе си — отбеляза лакеят Тимсън. Чашата до стената привлече вниманието му, той я вдигна от пода и я помириса. — Ако питате мен, пил е малко повече от обикновено. Явно си е намерил силно питие, което го е приспало за дълго.

— Дайте да видя. — Джени протегна ръка, взе чашата и я поднесе към носа си. Помириса я внимателно, после прокара пръсти по капките, полепнали по стените, и ги облиза. Смръщи чело, но не каза нищо. Остави чашата на печката, и отново се наведе над Едгар.

— Чувате ли ме, Едгар? Едгар? — Тя говореше тихо, но настойчиво. Ресниците на спящия затрепкаха, той вдигна едната си ръка от нара бавно и мъчително, сякаш тя тежеше цял тон или трябваше да я придвижи през гъста кал, и докосна устата си. След това

отвори очи. Напълно обърканият му поглед падна върху Джени и изведнъж в мътните зеници блесна уплаха.

— Божичко, мис Джени, аз трябваше да дойда да ви взема! Колко е часът?

— Малко след осем — отговори тя. — Моля, не ставайте, Едгар, полежете още няколко минути. Скоро ще се почувствате по-добре. Може би не е зле да изпиеете чаша силен чай... — Тя се обърна умолително към Гертруд.

— Както изглежда, добре сте си пийнали, Едгар — отбеляза съчувствено Тимсън. — С всички ни се е случвало. Знаете ли, никога не бях помислял, че обичате алкохола.

Едгар вдигна внимателно глава и се огледа с присвити очи.

— Аз не съм пияница, драга. — Той разтърси глава и погледът му се проясни. — Снощи едно младо момче ми донесе тази чаша с ейл. Късно вечерта, след като се бях погрижил за конете. Предаде ми я с най-добри пожелания от името на лорд Хоксмур.

Джени отново помириса чашата.

— Наистина ли ви я е изпратил лорд Хоксмур?

— Да. И питието беше много добро, макар и доста силно, трябва да призная. Явно ми се е качило в главата и съм заспал като мъртъв.

— И аз така мисля — отговори тихо Джени. — Ако нямате нищо против, Едгар, ще отида в замъка, за да видя как е лейди Ариел. След това ще дойда отново при вас.

— Да, а аз ще бъда готов да ви откарам до дома ви, когато пожелаете — отвърна Едгар. — Ей, Тимсън, помогнете ми да стана. — Той улови протегнатата ръка на лакея и се изправи. — По дяволите, трябва да се погрижа за конете. Лейди Ариел ще иска да узнае как е кобилата — поясни той и се заклатушка към вратата.

Рано сутринта в стаята на Ариел цареше оживление като на пазарен ден в Кеймбридж. Цял куп посетители дойдоха да се осведомят за състоянието ѝ. Накрая все пак я оставиха на мира, защото за сутринта беше планиран голям лов и гостите трябваше да се приготвят.

Представата, че ще прекара цял ден бездейна в леглото, беше крайно неприятна на Ариел, но здравият човешки разум ѝ подсказваше, че това беше абсолютно необходимо. Тя се облегна удобно на възглавниците и зачака да чуе драскането на кучешките лапи

по вратата. Скоро Дорис трябваше да доведе Ромул и Рем от сутрешната им разходка. Прислужницата ги беше извела в двора, защото Едгар трябваше да е излязъл още на зазоряване, за да докара Джени.

Изведнъж Ариел седна в леглото и хвърли стреснат поглед към часовника. Вече минаваше осем. Едгар трябваше отдавна да се е върнал с Джени.

В този момент кучетата се разляха пред затворената врата и тя не успя да довърши мисълта си. Дорис отвори вратата и Ромул и Рем се втурнаха зарадвани към господарката си.

— Божичко, лейди Ариел, тези грамадни песове едва не ме събориха на земята — обясни задъхано прислужничката. — Дошла е мис Джени да види как сте.

— Благодаря ви, че се погрижихте за кучетата, Дорис. — Ариел се усмихна на момичето. — Вече се тревожех за теб, Джени. — Тя протегна сърдечно ръка на приятелката си. — Струва ми се невъзможно Едгар да е забравил задължението си. Дойде ли да те вземе?

— Не, за съжаление — отговори тихо Джени и посочи многозначително Дорис, която разчистваше стаята. — Как се чувстваш тази сутрин? — Тя сложи хладната си ръка върху челото на Ариел. — Браво, температурата е спаднала!

— Да, по някое време през нощта. — Ариел разкопча нощницата си и й позволи на Джени да преслуша гърдите й. — Потях се обилно, беше направо ужасно. Бедният Саймън непрекъснато сменяше бельото.

— Значи съпругът ти се оказа добра болнична сестра? — попита Джени със странно безизразен глас.

— Да, колкото и да ви е чудно — отговори Саймън от прага и Джени се извърна стреснато. Все пак тя се овладя бързо и започна да опипва гърлото на болната, като проговори с неутрален тон:

— Добро утро, милорд.

— Добро утро, Джени. Как преценявате състоянието на пациентката тази сутрин?

— По-добре е. Имаш ли болки в гърлото, Ариел?

— Да, ужасни.

— Трябва да увием гърлото в горещи кърпи. — Тя се обърна към Дорис: — Слезте в кухнята и помолете мистрес Гертруд да затопли кърпите в пещта.

— Веднага, мис. — Дорис мина забързано покрай графа, който все още стоеше на прага и очите му изразяваха пълно объркване. Джени явно избягваше да разговаря с него. Когато той най-последно пристъпи към леглото, тя се отдръпна от другата страна и той видя как слабото ѝ тяло се разтрепери. Какво, за Бога, ставаше с това момиче?

— Е, добре, тогава ще ви оставя сами, за да се погрижите за пациентката си — проговори с лека неловкост той. — Сигурен съм, че с вас Ариел е в по-добри ръце, отколкото с мен, Джени.

Момичето не отговори; като че ли цялото ѝ внимание беше съсредоточено в измерването на пулса.

— Приятен лов, Саймън — проговори дрезгаво Ариел. — Искате ли да ви дам да ви придружа.

— Но не можеш — отговори сериозно той и се наведе да я целуне. — Ще си останеш в леглото и ще изтърпиш стоически горещите кърпи. След като се върна, ще вечеряме заедно пред камината.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Ариел попита беззабавно:

— Е, какво се е случило с Едгар?

Джени приседна на ръба на леглото.

— Както изглежда, вчера е изпил голяма чаша със силна алкохолна смес и тази сутрин се е успал.

— Какво значи това „както изглежда“?

Джени прехапа устни.

— В чашата му имаше октомврийско пиво и ябълково бренди, Ариел.

— Така ли? — Ариел седна в леглото и погледна приятелката си с разширени от ужас очи.

— Напитката му беше подправена с върбинка, сигурна съм в това, май имаше и беладона.

— О! — Ариел погледна втренчено приятелката си. — Значи твърдиш, че са го упоили?

Джени вдигна рамене.

— Бяха останали само няколко капки. Може и да се лъжа.

— Не, изключено — отвърна категорично Ариел. — Къде е сега Едгар?

— Отиде да се погрижи за конете.

Ариел усети как паническият страх изпълзя от най-тъмното ъгълче на съзнанието ѝ и се разпространи по цялото ѝ тяло. Ужасена, тя се взря с няма молба в очите на приятелката си.

Двете жени зачакаха мълчаливо. Знаеха, че скоро ще научат истината.

Само след няколко минути Едгар влезе в спалнята на господарката си с пепеляво лице и изкривена уста. Ариел побърза да го изпревари:

— Кои животни сме загубили?

— Бременната кобила. — Мъжът застана безпомощен на прага и закърши ръце. — Просто не мога да повярвам, че се случи. Не мога да повярвам, че се напих като последен глупак. — Той изстена задавено, раменете му увиснаха. — Веднага ще си отида, милейди. Много ми се иска да сторя нещо, за да ви докажа колко много съжалявам, но...

— Няма нужда да си отправяш такива горчиви обвинения, Едгар — прекъсна го рязко Ариел. — Вината не е твоя. Бирата, която са ти донесли, е съдържала силно упойващо средство. Джени я е опитала.

— Упоили са ме? — Раменете на Едгар моментално се изпънаха и в очите му блесна гняв. Разкаянieto и мъката отстъпиха място на усилен размисъл. — Някой е поискал да се отърве от мен.

Ариел отметна енергично завивките, сякаш ѝ пречеха да мисли.

— Ранулф — заяви твърдо тя.

Едгар отмести поглед от лицето на господарката си и се обърна към Джени, сякаш търсеше помощ. Младото момиче стоеше до леглото, лицето му беше кораво като камък. Едгар се покашля смутено.

— Бирата, милейди... ами, тя не беше от... — Той спря безпомощно. Джени изпита съжаление и реши да го отмени в неприятната задача да разкрие на Ариел истината. Гласът ѝ прозвуча хладно:

— Едгар ми разказа, че бирата му е била изпратена от граф Хоксмур.

Саймън? Саймън беше упоил Едгар и беше инсценирал разбойническо нападение на обора ѝ? Саймън знаеше, че тя развъждаше арабски жребци. Той беше опитен ездач, познаваше конете

и беше разбрал, че жена му притежава наистина великолепни животни. Той имаше най-доброто скривалище в собственото си имение и можеше спокойно да превози конете с товарна лодка по реките и отводнителните канали, които браздяха мочурищата. Дали се беше съблазнил от златната мина, скрита в оборите на Ариел? Дали беше помислил, че една млада и неопитна жена няма представа колко доходно може да бъде „безобидното“ ѝ занимание? Дали беше решил да действа вместо нея? Саймън? Възможно ли беше това? Не, в никакъв случай, той не би направил подобно нещо.

— Кое от момчетата ти донесе бирата, Едгар? — Ариел скочи от леглото и посегна към халата, оставен на таблата.

— Не го познавам, мадам. — Едгар тропна с крак и втренчи поглед в близкия прозорец.

— Значи мислиш, че не е от нашите? — Без да забелязва смущението на Едгар, Ариел облече халата си.

— Може би, милейди, не знам точно. Вероятно е нов. Никога преди това не съм го виждал.

— Идете веднага в кухнята и се осведомете кой е приготвил питието и кой ти го е донесъл — нареди строго Ариел. — Открий кой го познава и откъде идва. А после го потърси. Аз ще сляза в обора, за да разпитам другите ратаи.

— Веднага, милейди. — Едгар се втурна към вратата. — Кобилата ви е много по-добре. Раните се затварят, даже хапна малко каша.

— Радвам се. — Ариел се раздвижи внимателно и се опита да прецени имаше ли сили да слезе в обора. — Върви, Едгар.

Конярят излезе от спалнята. Ариел застана пред огъня и втренчи замислен поглед в пламъците.

— Не вярвам, че Саймън е откраднал кобилата.

— Това бе най-удобният случай да го стори — възрази Джени.

— Да, но аз не вярвам, че мъжът ми е способен на такова коварство. Много по-вероятно е виновникът да е Ранулф. Той е събрал сведения за арабските ми коне, освен това Едгар ми разказа, че направо побеснял от гняв, като открил, че кончето е изчезнало. Сигурно някой от околността му носи сведения и така е разбрал, че имам купувач и за кобилата.

— Все едно дали е бил брат ти или някой друг, смятам, че няма да направиш услуга нито на себе си, нито на близките си, ако излезеш навън в този студ, Ариел — отговори с мека усмивка тя.

— Права си. — Ариел се отпусна в люлеещия се стол и се уви в дебелия халат. — Знам, че е неразумно. — Трябваше да действа незабавно. Ранулф нямаше да се задоволи с кобилата.

Днес физиономията на Ранулф е още по-самодоволна от обикновено, помисли си Саймън, когато граф Рейвънспиър насочи коня си към подвижния мост и поведе ловците към близката гора. Господата и дамите го последваха с шумни разговори и весели смехове под оглушителен тропот на копита.

Саймън остави приятелите си и се присъедини към братята на Ариел, за да пусне няколко добре премерени забележки относно изгледите да имат добър лов този ден.

— Ако Ралф си е свършил работата, този път ще имаме достатъчно дивеч — отговори Ранулф, извърна се на седлото и хвърли мрачен поглед към младия си брат, който яздеше непосредствено след него. Ралф се изчерви и в очите му блесна гняв.

— Ти не можеш да ме държиш отговорен за несръчността на ловците, Ранулф — изръмжа ядно той. — Събрах викачите и се уверих, че горите са пълни с дивеч. Какво още искаш?

Ранулф не отговори.

— Имате ли намерение да се върнете в двора, след като ни напуснете, Хоксмур? — Гласът му прозвуча любезно, сякаш разговаряше със симпатичен познат. — Доколкото знам, вие се ползвате с благосклонността на херцогиня Марлборо?

— Сара и аз имаме общи интереси — отговори просто Саймън. — И двамата сме силно загрижени за здравето и благополучието на съпруга й.

— Аха, нашият изключително смел Джон, херцог Марлборо. — Гласът на Роланд беше хаплив, както обикновено. — До ушите ми стигна новината, че кралица Ан започва да проявява недоволство от своя герой.

Саймън стисна здраво устни, но бързо се овладя. Усмихна се и вдигна рамене.

— Хора от калибъра на Марлборо се срещат твърде рядко и не им е лесно да танцуват по свирката на капризна диригентка, все едно

кralица или не. Но аз не вярвам нашата владетелка да се усъмни в лоялността му.

Роланд промърмори няколко безлични думи. Не беше готов да критикува характера на човека, който беше един от най-близките приятели на Саймън Хоксмур и цялата страна го почиташе като полубог.

— Знаете ли нещо за жена на име Естер, която живее във вашите земи, Рейвънспиър? — Саймън зададе този въпрос на Ранулф, тонът му бе спокоен, както винаги. — Вероятно е дошла насам преди трийсетина години. А може би и преди тридесет и пет.

Ранулф го погледна изненадано.

— Тогава съм бил едва десетгодишен.

— Това беше само въпрос. Имам намерение да я издиря, разбира се, ако е още жива.

Ранулф го погледна заинтересувано.

— Какво означава тази жена за вас, Хоксмур?

— Нищо, доколкото знам. Но имам чувството, че с нея е свързана някаква семейна тайна. — Той вдигна рамене и обясни с усмивка: — А пък аз мразя тайните.

— Значи тази жена е дошла от земите на Хоксмур в земите на Рейвънспиър? — попита остро Роланд. Както обикновено, той беше първият от братята, който схвана същността на въпроса.

— Възможно е.

— Да не би да намеквате, че тази жена създава някаква връзка между семействата ни?

— Нямам представа за съществуването на подобна връзка — излъга гладко Саймън. — Името ѝ се споменава в документите на баща ми, това е всичко. Казано е само, че жената е изчезнала загадъчно от земите на Хоксмур и се предполага да е дошла на ваша територия. Просто съм любопитен и реших да се осведомя дали сте чували името ѝ.

— Аз не — отговори кратко Роланд и извика през рамо: — Ралф, познаваш ли жена на име Естер, която живее някъде в земите на Рейвънспиър?

Ралф се изравни с братята си. Изражението на лицето му все още беше мрачно.

— Не може да се очаква от мен да познавам по име всички арендатори, да не говорим за скитниците и другите негодници, които се разтакават по земите ни.

— Прав си, това е по-скоро задача на Ариел — подкрепи го Ранулф. — На ваше място аз бих попитал Ариел, Хоксмур. Ако тя не е чувала нищо за жена на име Естер, можете да бъдете сигурен, че въпросната личност никога не е стъпвала на наша земя. Всъщност може би е вече мъртва и погребана... — Той поклати глава, пришпори коня си и препусна след лаещата кучешка глутница, която се носеше към близката гора.

Останалите ловци последваха примера му и Саймън изостана, за да се присъедини към приятелите си. Ариел никога не беше чувала за Естер. Едгар също не познаваше жена с това име. Може би Ранулф беше прав и тя наистина беше мъртва. Тридесет години бяха много дълго време и ако Рейвънспиърови бяха замесени по някакъв начин в историята на Естер, това засягаше бащата на Ранулф, а може би и чичо му. Каквото и да се бе случило тогава, беше погребано. Ако в архивите на Рейвънспиър съществуваха някакви следи от тази стара история, Ранулф щеше да бъде запознат с тях. А незнанието му явно беше искрено.

Но какво е станало с детето? В записките на баща му многократно се говореше за детето на Естер, което беше син на Оуен, брат на Джефри. Дете, за което Джефри беше поел отговорността след смъртта на Оуен. Ала Саймън не помнеше баща му да е заговорил дори веднъж за това дете. Майка му също не го споменаваше. Дали е било момче или момиче? В загадъчните записки на Джефри Хоксмур не се споменаваше дори този прост факт.

Саймън откри документите на баща си само преди няколко месеца, прибрани в тайно чекмедже на бюрото му. Само по себе си това също беше загадка. Защо този акт на семейно великодушие трябваше да остане скрит за света, защо бащата не беше споменал за съществуването на това дете дори пред единствения си син? Дали причината беше в майката на детето? Записките съдържаха намеци за загадъчното изчезване на жената, за многократните напразни опити на Джефри да я открие.

Саймън се интересуваше най-вече от непознатия си братовчед — или братовчедка. Вероятността да има толкова близък роднина беше

извънредно приятна. Щом баща му беше поел отговорността за детето, защо не бе споменал родния си племенник или племенница в завещанието си? Ако тази личност беше още жива, Саймън — който беше единствен наследник на баща си и притежаваше обширни земи и значително имущество, — трябваше да намери своя първи братовчед и да се погрижи за него. Длъжен бе да го стори. Всъщност законът не го задължаваше да сподели богатството си с него, но това бе повеля на съвестта му.

Съвсем в края на записките на баща му беше онзи намек за Рейвънспиър. Това беше единственото малко по-точно указание. Мога само да предполагам, че онези дяволски изчадия са замесени в загадъчното изчезване на Естер. Не е в характера на Рейвънспиъррови да оставят проблемите си открити, макар че в сегашното си състояние тя не представлява заплаха за тях. Но сигурно искат да я имат близо до себе си, за да я държат постоянно под надзор. В случай че поведението ѝ стане опасно...

Саймън помнеше майка си като бледа въздушна фигура. Тя прекарваше дните си на дивана и вечно се чувстваше неразположена. Всичко в нея беше бледо и безцветно: косата ѝ беше толкова руса, че изглеждаше бяла, очите ѝ бяха съвсем светлосини и воднисти, кожата толкова тънка, че изглеждаше прозрачна. Винаги носеше светли свободни дрехи, цветята в будоара ѝ също бяха бледи и безжизнени, завесите и драпериите висяха на избледнели гънки. Винаги беше обкръжена от тихи гласове, колебливи движения, приглушени стъпки.

Макар че по онова време Саймън беше съвсем малко дете, то ѝ помнеше отлично как, когато го водеха при майка му, винаги се чувстваше огромен, тромав и невероятно ярък. Сядаше на столчето си до дивана ѝ и засрамено сравняваше ръцете си — мръсни, груби, с изгризани нокти — с тънките безкръвни пръсти на майка си. Смущаваше се от стъпалата си, обути в големи груби ботуши. Гласът му беше твърде висок, твърде рязък, макар че постоянно се стараше да го приглуши. Майка му се уморяваше толкова лесно. Само след няколко минути го освобождаваше с уморена усмивка и неясен жест, бавачката безмълвно го хващаше за ръка и го извеждаше от стаята.

Саймън не си спомняше да е бил особено потиснат, когато майка му почина. Присъства на погребението, седна със сериозно лице в каретата до баща си, застана пред отворения гроб, хвърли няколко

буци пръст върху ковчега. Все още си спомняше колко тъмно беше в къщата, всички мебели и прозорци бяха покрити с черен плат. Помнеше облечената в черно фигура на баща си, собственото си траурно облекло, строго, без нито едно светло петно. Ала когато баща му най-последно свали траурните дрехи, нещата се промениха. Изведнъж голямата къща се огласи от весели смехове и песни, гостите пристигаха един след друг. Баща му го водеше със себе си на риба и лов. Вечеряха заедно винаги когато графът пребиваваше в Хоксмур Мейнър и баща му изглеждаше напълно променен. Блестящ, засмян, весел човек.

До онзи ден, когато Саймън навърши десет години. До страшния миг, когато му казаха, че баща му е мъртъв. Минаха много години, докато синът узна истината за смъртта на баща си. Граф Хоксмур имал любовна връзка със съпругата на граф Рейвънспиър. Заварили ги „на местопрестъплението“ и граф Рейвънспиър хладнокръвно убил и жена си, и любовника ѝ на една заснежена лондонска улица.

Джефри Хоксмур беше обичал дълбоко и искрено Маргарет Рейвънспиър. А сега синът на Джефри беше законен съпруг на дъщерята на Маргарет.

Саймън препускаше напред, смръщил чело, и размишляваше усилено. Скоро обаче забеляза, че приятелите му го гледаха със смесица от любопитство и загриженост и разтърси глава, за да се овладее.

— Измъчва ли те нещо, Саймън? — попита съчувствено Питър. Саймън се засмя, но веднага си даде сметка колко изкуствено прозвуча смехът му.

— Искаш да кажеш, извън факта, че съм принуден да понасям гостоприемството на един достоен за отвращение клан, който гори от желание да пролее кръвта ми? — той поклати глава. — Хайде, да си опитаме късмета в лова.

Беше късен следобед, когато Ариел чу завръщането на ловците — тропота на подкованите конски копита, виковете на ловците и слугите, лая на кучетата. Ездачите слязоха от конете си, предадоха ги под грижите на прислугата и забързаха към голямата зала, където ги чакаха ястия и напитки.

Ариел седеше в люлеещия се стол, кучетата почиваха в краката ѝ. Джени отдавна си беше отишла, придружена от Едгар, след като търсенето на мистериозния млад момък, занесъл му отровната напитка, завърши с пълен неуспех. В стаята беше приятно топло, лампите разпръскваха мека светлина, на огъня беше поставено гърненце с ароматни билки. На малката масичка до стола на Ариел беше поставена табла с гарафа вино и сребърно плато с плодови тортички.

Когато чу шумовете в двора, Ариел най-последно се събуди от мрачните си размишления. Първо трябваше да махне ужасните кърпи от врата си. Лечението беше постигнало известен успех: гласът ѝ беше възвърнал естественото си звучене, гърлото не я болеше така силно. Но все още се чувстваше уморена и изтощена след високата температура през нощта и тази умора беше надвила дори душевната болка и гнева, които я разтърсваха сутринта. Тя имаше намерение да слезе за вечеря в голямата зала и сега прецени, че беше крайно време да се отърси от неприятните последици на настинката.

Реши, че няма да каже на Саймън за кражбата на кобилата. И пред Ранулф нямаше да спомене случилото се с нито една дума. Не можеше да си позволи дори да намекне пред двамата колко важни бяха за нея арабските ѝ коне.

Кучетата наостриха уши, изправиха се и отидоха до вратата почти пет минути, преди Саймън да почука кратко на дъбовата врата и да влезе в спалнята ѝ.

— Изглеждаш по-добре. Как се чувстваш?

— Достатъчно добре, за да слеза за вечеря — отговори тихо тя. — Искаш ли чаша вино?

— О, да, жаден съм като камила в пустинята. — Саймън помилва нежно бузата ѝ, но за негова изненада тя се отдръпна леко, за да избегне докосването му. Това му напомни за странното държание на Джени и той смръщи чело.

Ариел се обърна към масичката и наля вино в две кристални чаши.

— Горедолу — отговори тя, без да го погледне, и отпи голяма глътка вино. — Едгар казва, че раните на червеникавата кобила зарастват добре. Утре непременно ще слеза в обора, за да я видя.

— Не е ли малко рисковано да излезеш толкова скоро на студа?

— Една малка разходка няма да ми навреди — отговори тя, съзнавайки, че гласът ѝ звучеше потиснато. — Освен това трябва да уредя някои неща, които засягат конете ми. Неща, които Едгар не може да свърши. Той е много добър, когато изпълнява нарежданията ми, но сам признава, че му липсва инициатива.

— Чудесен коняр, макар и малко своенравен — усмихна се леко Саймън. — Всеки господар може да бъде щастлив с такъв главен коняр. Абсолютно надежден. — Той изпи чашата си.

Лицето му беше затворено, но в гласа му звучеше топла привързаност. Той протегна ръка на Ариел да му налее още, изпи и втората чаша и тя проследи как виното премина през гърлото му. Въпреки слабостта си и въпреки гнева от изчезването на кобилата, тя усети как по кожата ѝ пролазиха сладостни тръпки и оставиха парещи следи по тялото ѝ.

Саймън остави чашата си на таблата.

— Трябва да отида в стаята си, за да се измия преди вечеря. Сигурна ли си, че няма да си навредиш, ако слезеш за вечеря?

— Ако остана още малко затворена тук, ще полудея.

— Е, добре. — Той направи лек поклон пред нея и излезе от стаята.

Ариел стана от стола и се запъти с бавни и несигурни крачки към гардероба си. Носеше една от старите си рокли, удобна, но старомодна. Макар че много ѝ се искаше да остане, както си беше, гордостта я накара да се преоблече и да избере най-изисканата от одеждите, които принадлежаха към зестрата ѝ.

Трябваше ѝ нещо по-ярко, за да прикрие бледите си напрегнати черти. Трябваше ѝ малко изкуствена свежест и бодрост. Без съмнение Ранулф очакваше, че сестра му ще изглежда уморена, потисната и съкрушена, но тя нямаше да му достави това удоволствие. Тази вечер щеше да блести и постоянно да показва доброто си настроение.

Когато след четвърт час се огледа в голямото огледало, Ариел се почувства изпълнена с нови сили. Вечерната ѝ роба беше с широка яркочервена пола, общита със златни конци, богато набрана отстрани, за да разкрие златната фуста. Горната част на ръкавите също беше набрана, наборите бяха хванати с широки златни панделки. Ръкавите завършваха с три реда рюшове от бяла дантела.

Ариел се огледа доволно, кимна си одобрително и се зае да навива косата си. След като фризура бe готова, тя се опита да измъкне няколко къдрички, за да ги спусне покрай ушите си. В този момент вратата се отвори и влезе Саймън. Както винаги, той бе почукал само веднъж и бе влязъл, без да чака покана. Застана на прага и впи поглед в жена си. Ариел не се обърна, но огледа всяка подробност от костюма му в огледалото. Тази вечер лордът носеше жакет от черно кадифе с широка яка от фина сребърна дантела; сребърни дантели красяха и широките маншети на ръкавите.

Саймън опря бастуна си на стената, пристъпи към нея, обхвана талията ѝ с две ръце и се засмя като момче, когато палецът и показалецът се срещнаха и образуваха колан.

— Наистина не ти трябва здраво пристегнат корсет.

— Ръцете ти са много големи — отговори тихо Ариел и бузите ѝ пламнаха. Топлината на ръцете му проникна през дрехата и се разпространи по тялото ѝ, като предизвика добре познатия прилив на чувствена възбуда в слабините. Стъпалата ѝ, обути в тънки сатенени пантофки, потрепваха неспокойно по излъскания дървен под. Тя се опита да се изплъзне, но Саймън не я пусна. Тя сложи ръце върху неговите и се помъчи да разтвори пръстите му, но той само се засмя и стегна още повече хватката си.

След малко се наведе бавно към нея и притисна устни във вдлъбнатинката, където шията преминаваше в рамото. Дъхът му беше топъл, устните меки и в същото време здрави, а когато зъбите му се плъзнаха във възбуждаща милувка по гладката кремава кожа и езикът очерта линията на рамото до деколтето на роклята, Ариел се разтрепери от наслада.

— Време е да слезем — пошепна тя и гласът ѝ изведнъж предрезгавя, сякаш болките в гърлото се бяха върнали.

Саймън вдигна глава и срещна очите ѝ в огледалото.

— Тревожи ли те нещо, Ариел?

Тя отговори на погледа му в огледалото и видя искрена загриженост, примесена с пламтящата жарава на чувственото желание в дълбините на сините очи, които задържаха погледа ѝ.

— Не — отговори тихо тя. — Нищо... За какво да се тревожа?

— Нямам представа. — Саймън свали ръцете си от талията ѝ и ги сложи на раменете ѝ, като продължаваше да я наблюдава в

огледалото. — Но усещам, че си потисната.

— Уморена съм и се чувствам необичайно слаба — обясни тя и се освободи от изпитателния му поглед, като извърна глава и се изтръгна от прегръдката му.

— Тогава остани в стаята си.

— Не! — отказът ѝ беше много по-рязък, отколкото бе възнамерявала.

— Наистина не беше нужно — отвърна меко той. — Хайде, време е да слезем в залата. — С тези думи той ѝ предложи ръката си.

Ариел погледна отново в огледалото. Двамата наистина бяха забележителна двойка: внушителното черно кадифе на Саймън в ярък контраст с живия блясък и сиянието на яркочервеното и златното; едрата му фигура, подавяващата сила в железните мускули срещу нейната крехкост и стройност; гладката бледност на бузите ѝ, меката хармония на лицето ѝ срещу строгите линии на мъжкия лик, обогатен с драматичен белег, леко изкривения гръб на носа.

Впечатляваща двойка — и много противоположна. Въпреки това сякаш образуваха едно цяло. Веднъж Саймън беше споменал пренебрежително за „красавицата и звяра“, но мъжът и жената в огледалото си подхождаха като две части от пъзел.

Саймън проследи погледа ѝ в огледалото, но очевидно не видя онова, което беше видяла тя, защото лицето му изведнъж се затвори, очите му станаха корави и безмилостни, той вдигна ръка и докосна белега на бузата си, сякаш действаше по вътрешна принуда. Ръката му под нейната се раздвижи и пръстите му се плъзнаха по китката ѝ, сякаш се беше уплашил, че тя е видение и ще се разтвори в полумрака. Той посегна към бастуна си, оставен до вратата, и се запъти към стълбището.

Докато слизаха към голямата зала, Ранулф ги чакаше на последната площадка, за да ги поздрави. Той беше с чаша в ръка, присвитите му очи бяха пълни със злоба.

— Роклята, която си облякла тази вечер, сигурно ми е струвала цял куп пари, скъпа сестро.

Ариел направи подигравателен реверанс.

— Да не би да съжеляваш за щедрия си дар, братко?

Ръката му се стрелна напред и сграбчи китката ѝ — точно на мястото, където блестеше гривната със змията. Сребърната роза се

удари със звън в смарагдовия лебед.

— Очаквам всеки да спазва поетите обещания — заяви грубо той. — А ако някой е решил да наруши договора, ще търся обезщетение.

Той я погледна втренчено, стисна до болка крехката ѝ китка, но когато продължи, тонът му беше съвсем друг, гладък и мазен, с едва потискана подигравка:

— Въпреки тази ярка рокля ти ми изглеждаш доста бледа и изтощена, мила сестричке. Да не би да е заради настинката? Още ли не си оздравяла? Надявам се, че днес не си излизала в студа?

— Разбира се, че не — отговори сериозно Ариел. — Цял ден си седях в стаята.

— Аха — кимна Ранулф. — Значи изглеждаш болнава и потисната по други причини.

— Не си прав — отговори спокойно Ариел. — Нямам за какво да се тревожа. — Тя се усмихна и никой не забеляза какво усилие ѝ струваше тази безгрижна усмивка. — Изглеждам зле, защото прекарах целия ден затворена. Нали знаеш как мразя тези тесни и неуютни стаи.

Ранулф смръщи чело и сърцето направи огромен скок в гърдите ѝ.

Летаргията падна от нея, като змия, която отхвърляше старата си кожа. Тя дари Саймън със сияеща усмивка и заяви весело:

— Гладна съм, скъпи съпруге. Хайде да сядаме по-бързо на масата.

Още щом седнаха, Ариел се нахвърли с безкритично въодушевление върху ястията, които беше натрупала в чинията си. Направи му впечатление, че изпи няколко чаши вино една след друга, почти на един дъх.

— Ти не си ли гладен, скъпи? — Тя набоде на вилицата си парче пържено свинско и го пушна в чинията му. — Това месо е наистина чудесно, непременно трябва да го опиташ. Искаш ли и малко от коричката? Заповядай! — Тя сложи в чинията му парченце хрупкава златнокафява коричка и се засмя тържествуващо. Очите ѝ святкаха предизвикателно. — Ти обичаш коричка, нали?

Саймън взе парченцето между палеца и показалеца си и го захапа с наслада. Изведнъж пръстите на Ариел се заключиха около китката му и поведоха ръката му с последното парченце от месото към

собствената ѝ уста. Той се улови, че гледа с възхищение малките ѝ бели зъби, които поеха парченцето от пръстите му, пълните влажни устни и розовото връхче на езика. За момент пръстите ѝ стиснаха китката му с все сила, големите ѝ очи се замъглиха и се напълниха с еротични обещания.

Саймън престана да се пита какво се криеше зад този внезапен изблик на чувственост. Само един глупак би отказал да му се наслади.

— Какво си намислила пак? — прошепна възбудено той, докато палецът му се плъзгаше по устата ѝ. Езикът ѝ се стрелна напред и устните ѝ се склучиха около върха на пръста му.

На всяка друга трапеза, освен в бордея подобно поведение би било върхът на неприличията, каза си Саймън. Всъщност би трябвало да бъде шокиран от безсрамието на съпругата си, макар да знаеше, че то не правеше впечатление никому — освен на ревнивите ѝ братя и на Оливър Бекет. Гостите бяха заети да ядат и шит и да се забавляват по свой начин и не им обръщаха внимание. Но вместо да се възмути от държанието ѝ, той се усмихна — и това го шокира повече от всичко друго.

Саймън хвърли поглед през масата. Приятелите му разговаряха оживено и никой не му обръщаше внимание.

Свободната му ръка се плъзна скришом под полите на Ариел. Когато дланта, му намери удобно място да се промуши напред, той усети как мускулите ѝ се стегнаха под тежката избродирана коприна на полата. Пръстите му проникнаха навътре, докато тя прекъсна предизвикателната си игра с палеца му.

Ариел захапа долната си устна и на челото ѝ избиха капчици пот, но повдигна малко дупето си и разтвори крака. Пръстите му си пробиха път между гънките на коприната, проникнаха още по-дълбоко в нея. Ариел скръсти ръце в скута си и устреми неவிждащ поглед в чинията си.

Саймън се ухили и посегна със свободната си ръка към печеното пиле в чинията си. Захапа бутчето с очевидно удоволствие и заговори със съседа си от другата страна за видовете примамки и за стръвта, която била най-добра за пъстървите в реката Оуз.

Ариел не можеше да повярва, че мъжът ѝ правеше това с нея. Чуваше оживения му глас, изпълнен с безгрижно спокойствие, усещаше как пръстите му се движеха енергично в утробата ѝ и ѝ

доставяха парещо, все по-засилващо се, удоволствие. Наслаждението му от онова, което правеше, се смеси със собствената ѝ възбуда и докато се опитваше да овладее треперенето на тялото си и да забави неизбежното, в гърдите ѝ се надигна необуздан смях. Нейният сериозен, солиден, пуритански възпитан съпруг беше способен да се държи по същия възмутителен и безсрамен начин като всеки развратен благородник от покварения двор на Чарлз Втори.

Когато стана, каквото трябваше да стане, тя се вкопчи в реалността, сякаш беше парче дърво в шибаните от бурята води на чувственото блаженство. Трябваше да седи съвсем спокойно, никой не биваше да забележи какво ставаше, даже когато тялото ѝ експлодира от наслада. Постепенно напрежението ѝ отслабна, мускулите се отпуснаха и Саймън бавно изтегли ръката си изпод дупето ѝ, като го стисна за последен път.

Ариел посегна с трепереца ръка към чашата си. Сигурно очите ѝ бяха замъглени, а бузите сгорещени. Когато най-послед вдигна глава от чинията си, срещна втренчения поглед на Оливър. Той знае, помисли си уплашено тя. Той знае, защото ме познава. Тя си заповяда да запази непринудено изражение и отговори на погледа му. Очите ѝ останаха приковани в неговите толкова дълго, че той загуби самообладание. През това време сърцето ѝ биеше като безумно и чашата едва не се изплъзна от изпотените ѝ пръсти.

Оливър пръв отмести поглед, обезпокоен от упоритостта и надменността в очите ѝ, и гневът от поражението накара лицето му да пламне. Ариел въздъхна дълбоко от облекчение и едва в този момент осъзна, че през цялото време на битката с очи беше сдържала дъха си.

Саймън ѝ хвърли развеселен поглед. Ариел му подаде кристална купичка с крем.

— Гертруд умее да приготвя чудесен крем с вино, милорд. Желаете ли да го опитате?

— Не, благодаря, не обичам сладки работи. — Устните му се изкривиха в бърза усмивка, очите му святкаха от удоволствие. — Разбира се, това не важи за сладкия нектар на някои хубави плодове.

Ариел усети как бузите ѝ запламтяха и се ядоса.

— А сега ви моля да ме извините, милорд, трябва да видя как вървят нещата в кухнята.

Ариел се затича към стопанските помещения, макар че нямаше никаква работа там. Мислите ѝ се върнаха към конете. Какво ли щеше да каже Саймън, ако го помолеше да я подкрепи в замислената авантюра? Ако му обяснеше, че желае да отглежда състезателни коне в оборите на Хоксмур Мейнър и да ги продава на собствениците на конюшни? Ако се постараше да му обясни, че за нея е жизненоважно да бъде независима? Свободна? Даже ако никога не се възползваше от тази свобода, за да стори нещо, което би могло да навреди на него или на брака им?

Не. Дълбоко в себе си тя знаеше, че не можеше да го попита. Той беше мъж, който много държеше на авторитета си, особено спрямо съпругата си. Защо си въобразяваше, че Саймън беше различен от другите мъже в живота ѝ, които желаеха да я владеят изцяло? Не можеше да очаква той да бъде по-толерантен и великодушен от останалите.

Освен това беше Хоксмур. От вражеския лагер.

Тя щеше да се махне отгук, да осъществи първоначалния си план. И щеше да се скрие много добре, за да не може съпругът ѝ да я намери. Той надали щеше да стигне чак до малкото усамотено селце в Холандия, където тя възнамеряваше да се установи, и да я върне насила в дома си...

На следващата сутрин тъкмо когато Ариел си обличаше костюма, за да излезе на езда със Саймън, откъм двора под прозореца ѝ се чува възбудени гласове и тропот на копита. Тя се закопча, пристъпи до прозореца и погледна надолу. Група ездачи в кралски ливреи тъкмо бяха минали подвижния мост и влизаха в двора. Прислугата на Рейвънспиър Касъл се стичаше от всички страни, за да поздрави кралските хора, и Ариел зяпна любопитно. В този момент от къщата излязоха Ранулф и Роланд и се запътиха към новодошлите.

Мъжът, който яздеше начело на малката група, слезе от коня си и връчи на Ранулф пергамент, след което заговори тържествено, сякаш беше дошъл да произнесе някаква прокламация, а не обикновено приветствие.

Ариел отвори прозореца и се наведе навън с нарастващо любопитство. Някои от гостите излязоха от голямата зала, между тях Саймън и приятелите му.

Ранулф вдигна глава към прозореца ѝ, после сложи ръцете си като фуния около устата и заповяда с гръмък глас:

— Слез в двора, сестро.

После хукна надолу по каменната стълба, прекоси голямата зала и излезе в двора. Любопитната тълпа гости ѝ направи път да мине, за да се доближи до групата в средата.

— Какво е станало?

— Подарък за теб, скъпа сестро — уведоми я Ранулф и злобното удовлетворение в гласа му я накара да застане нащрек. Каквото и да беше развеселило брат ѝ, то със сигурност беше в нейна вреда.

— Сватбен подарък от нейно величество — продължи Ранулф и когато се обърна към сестра си, в очите му святкаше омраза. — Каква чест, скъпа сестро. Нейно величество не само те отрупа с годишни подаръци, ами сега ти изпраща и великолепен сватбен подарък. — Той отстъпи назад и посочи с широк жест ратая в кралска ливрея, който държеше юздата на стара кранта с изкривен гръб и петна от кал по

хълбоците. Бедното животно стоеше с наведена глава, пръхтеше изтощено и от устните му капеше пяна.

— Мадам, нейно величество ви моли също да приемете седлото и овчата кожа като знак за доброто ѝ разположение и ви пожелава брачно щастие — обясни тържествено джентълменът, чиято ливрея беше богато украсена със златни ширити.

Ариел погледна невярващо животно.

— Но това не е кон! — Саймън моментално сложи ръка на тила ѝ, привиден жест на нежност, но пръстите му я притиснаха в недвусмислено предупреждение. За съжаление младата, жена беше толкова слисана и възмутена, че не можа да го разбере. — Не. — Тя поклати глава и в очите ѝ блесна гняв. — Това бедно животно очевидно принадлежи към друг вид.

— Внимавай какво говориш, Ариел — прошепна в ухото ѝ Саймън. — Кралицата ще получи точен доклад как си реагира на подаръка ѝ.

Ариел се скова цялата. Преглътна мъчително. Погледна към Саймън и срещна сериозния му поглед.

— Не мога — прошепна съвсем тихо тя и изведнъж очите ѝ заблестяха от мъчително потискан смях. — Не мога и толкова.

— Трябва.

Ариел притисна пръсти към устните си, и отново се обърна към чакащия ескорт.

— Чувствам се дълбоко почетена, че нейно величество е благоволила да ми изпрати този скъп подарък — заговори тя и гласът ѝ трепереше от смях и възмущение. — Такова... такова великолепно животно — завърши бързо тя, преди смехът да я надвие. Тя скри глава на гърдите на мъжа си и раменете ѝ се разтресоха.

Саймън стисна до болка ръката ѝ, и отново я обърна към чакащия кралски пратеник. Ариел прехапа устни и направи няколко крачки, за да помилва изпотената шия на коня.

— Моля ви да предадете на нейно величество, че съм била поразена от великодушието на дара ѝ, сър. А седлото е... просто ми липсват думи. — Тя скри зачервеното си лице в гривата на коня.

— Най-добре е веднага да го пояздиш, мила Ариел — обади се Роланд. — Така ще изразиш още веднъж признателността си към нашата кралица.

Ариел вдигна бавно глава и погледна втренчено брат си, който само се усмихна. После се обърна с умолително изражение към Саймън, който заговори подчертано сърдечно:

— Това е наистина блестяща идея, Рейвънспиър. Хайде, Ариел, аз ще ти помогна да възседнеш коня. И без това искахме да се поразходим, а така ще можеш да се порадваш на кралския подарък.

Още преди да е успяла да си отвори устата за протест, Ариел вече седеше върху износеното, хлъзгаво кожено седло. Бедната кранта под нея издаде астматична въздишка, която прозвуча като скърцане на прастари пружини под тежестта на великан.

— Не мисля, че нейно величество очаква от мен да яздя подаръка й, преди да си е отпочинал от уморителното пътуване — проговори с мъка тя. — Не виждате ли, че бедното животно е изтощено?

— Глупости, конят е в състояние още часове да препуска в галоп през мочурището — възрази в пълно самообладание Ранулф. — Ние всички ще те придружим.

— Това съвсем не е нужно, Рейвънспиър — отговори бързо Саймън. — С Ариел имаме намерение да отидем в Кеймбридж и да се позабавляваме. Виждате ли, ратаят ми тъкмо е извел коня от обора.

И наистина, точно в този момент един коняр поведе към тях огромния жребец.

— Ти си първа, Ариел — каза той и подкара коня си след старата кранта. Ариел заби пети в хълбоците на бедното животно и то се подчини на съдбата си. Двете животни се запътиха бавно към подвижния мост, като петнистият непрекъснато побутваше сивия жребец с муцуната си.

Ариел, която умираше от страх, че животното изведнъж ще откаже да се движи или ще се строполи изтощено на земята, изпита дълбока благодарност към уменията на Саймън да се справи със ситуацията и в същото време го прокле, че я бе принудил да изиграе това глупаво представление.

След като най-последно оставиха зад себе си подвижния мост и събраните в двора гости ги загубиха от очи, тя се обърна и попита възмутено:

— Но това... това не е подарък, а обида! — изхленчи Ариел и смуща коня в ребрата, за да го накара да побърза.

— Не и според схващанията на кралица Ан — отвърна ухилено Саймън. — Както вече си имала възможност да се убедиш, мила моя, нашата многообичана кралица е извънредно пестелива, когато трябва да възнаграждава верните си поданици за върнатата им служба.

— Питам се докога ще издържи — отговори раздражено Ариел. — Ако настояваш да отидем в Кеймбридж, трябва да ме вземеш при себе си. Мисля, че конят ти е достатъчно силен.

— Без съмнение. Но какво ще сториш с подаръка на нейно величество?

— Ще го вържа за най-близкото дърво и ще го оставя да пасе, докато се върнем. — Ариел моментално превърна думите си в дела. Завърза коня за един храст до дигата и се обърна към мъжа си: — Ако при завръщането ни е все още жив, в което се съмнявам, ще го откараме на пасището.

— Но ще напишеш на нейно величество подробно благодарствено писмо, както е прилично, нали? — Саймън се наведе и ѝ протегна ръка.

— Защо отиваме в Кеймбридж? — Ариел пое протегнатата ръка и се метна гъвкаво на седлото пред Саймън.

— Искаше ми се да ти направя сватбен подарък — отговори с усмивка лордът, хвана я с една ръка през кръста и пое с другата юздите.

Ариел беше твърде изненадана, за да отговори.

— Е, ние, Хоксмурови, обичаме да правим подаръци, и то от сърце — заяви Саймън, когато влязоха в градчето Кеймбридж. — Според мен това е едно от големите удоволствия на живота. — Той насочи коня си към гостилница „При мечката“. Щом влязоха в двора, скочи от седлото и предаде юздите в ръцете на втурналия се да го посрещне ратай. Ариел слезе от седлото, без да чака помощта му.

— Желаете ли да посетите панаира, милорд? — попита момъкът. — Не е далече оттук, на Паркърс Плейс.

— О, панаир ли има? — попита възбудено Ариел и лицето ѝ светна. Сковаващата потиснатост отстъпи място на радостно очакване. — Не съм била на панаир, откакто бях малко дете. Ще ме заведеш ли?

— Разбира се — отговори с усмивка Саймън, заразен от въодушевлението ѝ.

— Няма ли да закусим в гостилницата?

— О не, ще си купим пастетчета от уличните продавачи... сигурно има и печени кестени... и ще пием по чаша топло вино с подправки. — Ариел излезе с танцуващи стъпки от двора на гостилницата.

Саймън беше съгласен с всичко, което ѝ харесваше, и доброволно вървеше след нея по тесните улички между високите каменни стени на колежа. Скоро излязоха на моравата, която носеше името Паркърс Пийс. Навсякъде бяха поставени мангали с разпалени въглища и сладкият аромат на печени кестени се носеше във въздуха; уличните търговци възхваляваха стоките си и звъняха със звънчетата си, за да си пробият път през множеството, което се тълпеше около танцьорите, комедиантите, танцуващите мечки и всевъзможните изроди и чудовища, посрещани с викове на възхищение и отврата. Ариел се стрелкаше насам-натам, умело си проправяше път между блъскащите се хора и за Саймън беше много трудно да я следва.

— Оттатък има жена с две глави — разказа му тя при поредното си завръщане. — Това е невъзможно, нали? Искам да кажа, да съществува човек с две глави. — Погледът ѝ беше пълен с детско учудване.

— Защо да не е възможно? — попита сериозно той, омагьосан от детската ѝ непринуденост и наивност, които никак не си пасваха с обичайната ѝ практичност и трезвост.

Изведнъж Ариел потрепери.

— Мисля, че е невъзможно, но нали я видях със собствените си очи... Ужасно нещо. Я си представи, че имаш четири очи... и два езика. Искаш ли да купя няколко пастетчета? Пред палатката на комедиантите видях продавач. Какво предпочиташ — сърнешко, говеждо или бърбече?

— Искам сърнешко.

Ариел се втурна към близката палатка, но изведнъж спря и се върна при мъжа си.

— Сетих се, че нямам нито стотинка!

Саймън извади от джоба си шилинг и ѝ го подаде. Тя изчезна светкавично в тълпата, а той се облегна на близкия стълб, за да даде малко почивка на крака си. Панаирите не бяха любимото му забавление.

Нещо не беше наред. Вчера следобед, когато се върна от лова на елени, веднага разбра, че жена му е потисната, че нещо ѝ създава тревоги. Е, вечерта на банкета се бяха забавлявали великолепно, а после, когато си легнаха, страстта ѝ беше пламенна, както винаги. Но лицето ѝ в моменти на покой, когато не усещаше, че той я наблюдава, беше напрегнато, устата стисната, очите засенчени и с изражение, за което той можеше да се закълне, че е тревожно.

— Какво бихте казали за едно хубаво подаръче, милорд? — Един търговец спря пред него и напевното му предложение моментално изтръгна Саймън от мрачните размишления. Мъжът носеше табла, провесена на дълъг шнур на шията му, и сега я опря така плътно в корема на лорда, че той се почувства притеснен. На тъмнокожото лице святкаха чифт черни очи, а когато се ухили, търговецът разкри черна дупка с беззъбо небце. Езикът му беше изненадващо червен и дълъг.

— Ето, разгледайте стоката ми, милорд. — Мъжът раздруса таблата и изложените предмети зазвъняха. — Всяка вещь е скъпоценност, единствена по рода си. — Той започна да опипва с пръсти евтините украшения, впил пронизващ поглед в лицето на Саймън, сякаш искаше да го хипнотизира. — Нося прекрасни камъни от Индия и истинска слонова кост от Африка. Ето ви и най-интересното. — Той вдигна един отвратителен предмет и разтърси черните му къдрици. — Скалп, милорд, истински скалп. Онези хора са ужасни канибали. Е, какво ще си купите?

Костта беше с цвят на матов кехлибар и мек блясък фигурата на кончето изглеждаше толкова жива, че Саймън неволно вдигна ръка да я погали.

В тази резба имаше нещо, което му напомняше за Ариел... дали жизнеността и силата на коня, или простата дръзка красота, или нежният блясък. Той стисна фигурката в дланта си и бръкна със свободната си ръка в джоба на жакета.

— Дръж! — Той пхна една корона в шепата на търговеца и му обърна гръб.

Саймън огледа гъстата тълпа. Ариел вече си пробиваше път към него с няколко пастетчета в ръка.

Беше късен следобед, когато най-после успя да я измъкне от панаира и да я върне в гостилница „При мечката“.

— Вече се здрачава и ако не искаме да пристигнем в пълен мрак, трябва да тръгваме. Освен това трябва да приберем и онази нещастна кранта, ако е още там.

— Боже, съвсем я бях забравила. — Ариел изведнъж се скова и сякаш се наметна отново с многобройните пластове чувство за дълг и отговорност, които беше свалила от себе си през деня. Тя потрепери от студ, детската ѝ радост угасна, следобедът вече не беше пъстър и весел, а студен и потискащ. Крайно време беше да се върне в Рейвънспиър. Оставаха ѝ само няколко дни, за да свърши всичко, което беше замислила.

— Студено ли ти е? — Саймън стисна ръката ѝ. — Ела, ще влезем в гостилницата и ще изпием по чаша портър, преди да тръгнем на път.

Ариел остави ръката си в неговата, но това беше по-скоро израз на пасивност, отколкото на привързаност. Саймън я погледна изпитателно отстрани. Розовината на бузите ѝ беше изчезнала, радостната възбуда в очите ѝ беше угаснала, устните бяха здраво стиснати.

— Сигурно не искаш да се върнеш в Рейвънспиър? — попита той, поддавайки се на внезапен импулс, и леко помилва устните ѝ с върха на показалеца си. — Ако желаеш, можем да останем тук през нощта. Ще изпратя вест в Рейвънспиър и ще си наемем стая.

— Не — отговори тихо тя. — Не мисля, че идеята е добра.

Саймън вдигна рамене.

— Не разбирам защо не ти харесва. Но решението е твое.

Ариел прехапа долната си устна.

— Къщата е пълна с гости — прошепна безпомощно тя. — Нали трябва да се грижа за домакинството. Не мога да очаквам слугите да се справят сами.

— Разбира се, че не — отговори любезно той и нито по гласа, нито по изражението на лицето му пролича колко беше объркан. — Но преди да тръгнем обратно, искам да ти поднеса сватбения си подарък.

— О! Но кога... кога успя да го купиш? — Ариел го погледна слисано.

— Изчаках да се отдалечиш. Искях да те изненадам. — Той извади от джоба си кончето, изработено от китова кост, и внимателно го положи на масата.

— Господи, колко е красиво! — извика въодушевено Ариел, точно както беше очаквал. Тя помилва фигурката, после я вдигна към светлината, за да улови лъчите, които падаха през опушените стъкла. — Как блести... как се движи! — Лицето ѝ сияеше от радост. — Това е най-прекрасният подарък, който някога съм получавала. Благодаря ти, Саймън! — Тя се приведе към него и го целуна по бузата и той почувства, че това беше много по-интимна милувка от страстните целувки, с които покриваше тялото му в уединението на спалнята им.

За момент очите му задържаха погледа ѝ и той прочете неизречен въпрос в сивите зеници; в следващия момент обаче Ариел продължи учтиво:

— Прекрасен подарък наистина. Много мило от твоя страна. — Тя стана и приглади полата си. — Крайно време е да тръгваме, иначе ще се стъмни.

По време на дългата неудобна езда към Рейвънспиър двамата не си проговориха. Всеки беше потънал в собствените си мисли. Ариел стискаше здраво подареното конче в топлата си длан.

Подаръкът на кралицата продължаваше да пасе мирно на мястото, където го бяха оставили. Макар и неохотно, Ариел го възседна и се вслуша намръщено в астматичните му въздишки.

Когато влязоха в дворчето пред оборите, Ариел каза, че смята да направи обичайната си вечерна проверка още сега. Саймън се поколеба, понечи да ѝ предложи да я придружи, но тя се обърна рязко и хукна към вратата на обора.

— Какво ли става с това момиче? — прошепна горчиво мъжът. Ако нещо я тревожеше, защо не смееше да му се довери? Той със сигурност не беше направил нищо, за да ѝ даде повод за недоверие. В гърдите му се бореха отчаяние и несигурност. На всичкото отгоре от голямата зала долитаха добре познатите шумове на пианска оргия. Чакаше го още една безкрайна вечер.

Когато Ариел влезе в дългия коридор, осветен само от мътното сияние на огъня в печката с въглища, Едгар излезе от мрака и поздрави с усмивка:

— Добър вечер, милейди.

— Добър вечер, Едгар. Вдругиден е новолуние — заговори настойчиво тя. — Ще изчакаме тъмната нощ и ще откараме конете далече оттук. Погрижете се да намерите три товарни лодки, които да

чакат на кея от сутринта. Ще тръгнем малко преди полунощ. Дотогава братята ми и гостите им ще са се напили до безсъзнание. Ще ни трябват поне шестима души, за да се справим бързо и безшумно. Ще уредиш ли това, Едгар?

— Да — отговори той, флегматичен, както винаги.

Ариел смръщи замислено чело. Начинанието трябваше да се осъществи безпрепятствено. Братята ѝ и гостите им щяха да се напият, както всяка вечер — от тази страна не я заплашваше опасност. Но трябваше да се измъкне от Саймън.

Ръката ѝ се плъзна в джоба и се склучи около възхитителното конче от китова кост. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, но тя ги изтри с яден жест и излезе в студената нощ.

Оливър Бекет влезе в двора пред оборите точно в мига, когато Ариел мина през прага. Тя го гледаше студено и изразът в очите ѝ му показваше от ясно по-ясно, че вече не му принадлежеше. Презрението блестеше в бадемовидните сиви очи, струеше от всяка линия на стройната фигура.

Изведнъж в съзнанието му изникна образът ѝ от миналата вечер, когато седяха на трапезата. Той видя много добре как чувственото блаженство разтърси тялото ѝ, как след това се отпусна и лицето ѝ се преобрази: клепачите натежаха, кожата ѝ се обагри в розово. А при спомена за наглото самодоволство, което излъчваше Саймън Хоксмур, му се дощя да забие камата си в корема му.

В първия момент Оливър остана безмълвен, скован от бесния си гняв. Той гледаше злобно Ариел, представяйки си голото ѝ тяло, притиснато до тялото на съпруга ѝ. Ноздрите му се издуха, сякаш искаха да поемат миризмите на любовната игра.

Ариел неволно се отдръпна назад, уплашена от яростта му. Не можа да понесе неприкритата злоба в очите му, грозната заплаха в разкривеното лице.

— Да не си болен, Оливър? — Тя се опита да говори нормално, да прогони неловкостта си.

— Гледам те, и това предизвиква у мен гадене — обясни с дрезгав глас той. — Значи ти е приятно да си лягаш с Хоксмур, така ли, Ариел? Знае ли той какво трябва да направи, за да те накара да стениш от наслада, да скимтиш, да се извиваш като змия...

Ариел остана неподвижна, изслуша мълчаливо потока от неприлични изрази, изслуша ругатните и проклятията му. Макар да се чувстваше омърсена до дън душа, тя нямаше сили да се помръдне от мястото си, не можеше дори да отмести поглед от страшните, пълни с омраза, очи на бившия си любовник.

Нито един от двамата не забеляза безмълвния наблюдател, който стоеше в сянката на каменната арка, през която се минаваше за вътрешния двор. Грозната сцена беше рязко прекъсната, когато обкованият в сребро бастун на Саймън се стовари с все сила върху раменете на Оливър Бекет. Мъжът изкрещя по-скоро от изненада, отколкото от болка, и политна настрани. Препъна се и падна на едно коляно. Голямата ръка на графа го сграбчи за яката и го изправи на крака.

— Ако има нещо, което не мога да понасям, Бекет, това са непристойните приказки в присъствие на дами. — Спокойният глас на графа беше мелодичен, както винаги, и прониза болезнено ушите на Ариел след вулгарната тирада на Оливър. Тя разтърси глава, сякаш можеше да се освободи от лепкавите лапи на злобата и мръсотията.

— Ариел, би ли ни оставила сами? Трябва да уредя един частен въпрос с мистър Бекет. — Графът затегна хватката си и Оливър усети как се вдигна на пръсти. В този момент той осъзна нещо, което Ариел отдавна беше разбрала: че привидната слабост, която беше резултат от ранения крак на Саймън Хоксмур, се компенсираше в пълна степен от невероятно силните мускули на ръцете и гръдния кош.

Ариел се поколеба.

— Върви, Ариел — повтори спокойно Саймън.

Гласът му беше учтив и звучеше почти нормално, но Ариел не се поддаде на заблудата, че имаше някаква възможност за избор. Подчини се незабавно и се отдалечи.

Саймън стисна още по-здраво яката на Оливър и оцъклените очи на противника му се наляха с кръв, устата му се отвори и мъчително пое въздух.

— Търпението ми е окончателно изчерпано, Бекет — заяви Саймън без особена настойчивост или разгорещеност. — Вие сте един нахален, изнервящ досадник и вече няма да търпя двусмислените ви знаци на внимание към жена ми. Докато съм в Рейвънспиър, ще бъдете така добър да не се мяркате пред очите ми.

С почти незабележим гласък той вдигна китката си и краката на Оливър изведнъж се озоваха във въздуха. Графът държеше противника си без усилие, само изпъкналите вени на ръката и набъбналите мускули на рамото издаваха напрежението му.

— Довел съм със себе си десет истински мъже, войници и приятели, които ще се бият за мен до последна капка кръв. Ако още веднъж ви видя в близост до жена ми, ще се погрижа никога вече да не сте в състояние да се любите с жена. Знаете ли, ние сме воювали в много страни и сме научили известни трикове...

Оливър остана още около минута във въздуха с безпомощно ритаци крака, и тази минута му се стори безкрайна, сякаш се намираще пред вратите на ада. След това Саймън го пусна, изтри ръце в жакета си и спокойно се запъти към конюшните, където чакаше Ариел.

Ариел отново се разтрепери с цялото си тяло и скръсти ръце, за да го прикрие. Искаше да избяга от Саймън и никога вече да не се яви пред очите му. Не можеше да понесе мисълта, че той беше чул страшните ругатни на Оливър, всички онези грозни, мръсни обиди, които бяха показателни за начина, по който той беше притежавал тялото и душата ѝ. А тя, Бог да ѝ е на помощ, се беше наслаждавала на това притежание.

Саймън застана на известно разстояние от нея и я погледна мълчаливо. Тя отговори на погледа му и в очите ѝ светна дива мъка.

— Ти ми каза, че Бекет ти е бил любовник около година — Гласът му звучеше делово, но Ариел усети изпълващото го отвращение. Не можа да му отговори, само направи безпомощен жест и се извърна настрана. — И какво, в името на Бога, си намерила в този жалък уличен плъх?

Ариел се изчерви от срам, после цветът се отдръпна от лицето ѝ и кожата ѝ стана бяла като мляко. Около пепелявите устни се появи синкава сянка, очите ѝ угаснаха и потънаха дълбоко в кухините. Както винаги, тя реагира на нападението с ответен удар.

— Предполагам, че съм изпитвала към него същото, което и към вас, милорд — отговори тя с тънък горчив глас. — Желание, нали това е думата, която обозначава това чувство? Плътско желание. Нали това е в крайна сметка целта на отношенията между половете? Щом задоволявам плътското си желание с вас, има ли причина, поради която

не съм могла да го задоволявам и с Оливър? Все пак това е една от основните човешки потребности. Оливър беше лош избор, признавам го открито, но пък, от друга страна, възможностите ми за избор бяха силно ограничени. Истината е, че никога през живота си не съм имала право на избор.

Тя се обърна рязко и излезе от обора. Вървеше толкова бързо, че Саймън не беше в състояние да я следва. Главата ѝ беше високо вдигната, макар че от очите ѝ течаха сълзи на гняв и болка. Никой нямаше право да я презира. И най-малкото един проклет Хоксмур.

Саймън не направи опит да я настигне. Беше дълбоко засегнат от горчивите ѝ думи, които му напомниха недвусмислено в каква враждебна, морално разпусната, обстановка беше израсла и колко страшни неща беше чула и видяла през краткия си живот. Всичко това неминуемо беше оставило дълбоки следи в съзнанието ѝ. Вероятно се беше отнесъл твърде строго с нея, но не беше заслужил този хаплив, дори злобен, отговор.

Наистина ли тя не изпитваше нищо към него, съвсем нищичко? Това би обяснило внезапното ѝ мълчание и скованост, начина, по който се бе отдръпнала от него, но не можеше да обясни топлината и нежността ѝ, сърдечната усмивка, веселите шеги. От друга страна обаче, тези качества също бяха продукт на плътското желание — основна човешка потребност, която тя трябваше да задоволи с единствения обект, който имаше на разположение!

Саймън изруга полугласно и ускори крачка. Не вярваше, че Ариел бе говорила сериозно. Въпреки това изпита луд гняв.

Трябваше да се върне в голямата зала. В момента предпочиташе шума и пианството на поредната оргия пред усамотението с младата си съпруга.

Тимсън се ухили.

Джоунс сигурно беше много ядосан. Гостилничарят му беше приятел и Тимсън беше добре осведомен за предпочитанията му към щедрите гости.

— Е, добре, аз ще се погрижа да предам писмото на негова светлост, а ти изчезвай веднага оттук — нареди строго той, обърна го към изхода и си проправи път през шумното множество.

Мъглата и влагата причиняваха жестоки болки в ранения крак на Саймън и той отказа да участва в рицарския турнир. Ариел стоеше до него и той знаеше, че тя усеща болките му и огромното напрежение, което му струваше да се задържи на крака. Ала днес по изключение не му предложи да го разтрие с магическия си мехлем, за да му донесе облекчение. Младоженците стояха един до друг в края на навалищата, но вътрешно бяха толкова далече един от друг, сякаш ги разделяше цял океан.

Отсъствието на Оливър Бекет вдигна известен шум и даде повод за любопитни въпроси. Но никой не можа да им отговори, даже Ранулф, който не беше виждал Оливър от миналата вечер, когато приятелят му излезе пиян от залата.

Никой не обърна внимание на лакея Тимсън, който деликатно се приближи до лорд Хоксмур, приседнал на една от пейките, поставени за зрителите в двора. Ариел забелязваше всяка лека тръпка, всяко движение в тялото на Саймън, които напразно се стараеше да облекчи поне малко ранения си крак, който му причиняваше непоносима болка; пръстите ѝ буквално копнееха да облекчат страданието му. Но ръцете ѝ бяха скрити под престилката, пръстите силно вкопчени един в друг, очите ѝ се вираха невиждащо в развеселените състезатели.

Когато Тимсън застана зад нея и се покашля дискретно, тя не му обърна внимание, докато не го чу да казва:

— Нося вест за вас, милорд, която ми бе предадена от един прислужник в гостилница „При агнето“ в Ечи.

— Писмо ли? — Саймън изглеждаше учуден. — За мен? — Той взе писмото и веднага позна почерка на Хелън.

— Какво има? — Ариел усети веднага загрижеността му и за момент забрави отчуждението, което цареше помежду им. — От кого е писмото?

Саймън поклати глава с отсъстващ вид и се отдалечи от нея, за да застане под близката факла. Какво ли беше накарало Хелън да го потърси тук, по това време? Да не беше станало нещо лошо с децата? Сигурно беше нещо много лично и напълно непредвидимо. В нито едно от писмата, които му беше изпратила, след като се беше оженил, не се споменаваха за проблеми.

Ариел си проби път през ревящото множество и последва Саймън в залата, където слугите донареждаха масите за вечерята, която щеше да започне след турнира. Каквото и да беше станало, тя трябваше да го узнае.

— Лоши новини ли получи?

Саймън разгъна първото писмо и второто, надписано с името на Ариел, падна на пода. Той се наведе да го вземе и неволно изхока от болка. Ариел го изпревари, вдигна писмото и тъкмо когато щеше да му го върне, видя името си на плика.

— О, това е за мен.

— Така изглежда — отбеляза сухо той. Беше хвърлил кратък поглед на адресираното до него писмо и вече знаеше, че няма за какво да се тревожи. Хелън беше абсолютно откровена. Искаше да види жена му. Искаше да разбере какви са отношенията им. Някои проблеми, които той бе засегнал в писмата си, я бяха обезпокоили и тя смяташе, че би могла да помогне, ако съпругата му е объркана или несигурна. Беше ужасно, че младата му жена нямаше роднини или доверена жена, които да са я подготвили за сватбата, затова Хелън смяташе, че ако спечели доверието на Ариел, ще бъде в състояние да ѝ помогне... а с това и на скъпия си приятел, за чието щастие беше загрижена повече, отколкото за своето.

Но преди всичко тук те е довело чисто женското любопитство, скъпа приятелко, каза си развеселено Саймън и прочете писмото още веднъж. Дали Хелън наистина можеше да помогне? Дали една жена беше в състояние да отстрани този плет от тръни, изникнал внезапно

между него и съпругата му? Дали беше в състояние да посредничи между тях, да реши проблемите им?

Ариел огледа внимателно лицето на Саймън, преди да отвори адресираното до нея писмо. Откри в очите му весели искрици, мека ирония, но в слепващия миг на челото му се очерта дълбока бръчка. Трябваше да види какво пишеше в нейното писмо.

Дамата се представяше като лейди Келбърн, много стара приятелка на Саймън, познанство от детските години, далечна съседка на семейство Рейвънспиър. Лейди Келбърн пишеше, че желае да направи кратко посещение на младата булка и тъй като сватбените празненства продължават цял месец, се надява молбата ѝ да не изглежда твърде нахална или неприлична. Имала намерение да пристигне още следобед на нормална съседска визита, но пътуването ѝ се забавило поради счупване на колата, което я принудило да отседне в гостилница „При агнето“ в Ели. Ако младата лейди Хоксмур нямала нищо против, тя щяла да я посети утре сутринта в дома ѝ.

Ариел вдигна глава към Саймън.

— Никога не си споменавал пред мен името на лейди Келбърн.

— Права си. Смятах, че е най-добре да те представя на тази стара и много близка приятелка, след като се настаниш в новия си дом. Оказва се обаче, че Хелън е намислила друго.

— Знаеш ли, гостилница „При агнето“ е добра за пътуващи търговци и за селяните от околността, но надали е подходящ подслон за една дама — отговори бавно Ариел, осенена от чудесна идея. Щом беше най-старата и най-добрата приятелка на Саймън, лейди Келбърн трябваше да дойде и да остане в Рейвънспиър Касъл през следващите два дни, за да ѝ помогне да осъществи целите си. Само така вниманието на Саймън можеше да бъде отклонено от младата му съпруга.

Ариел огледа голямата зала.

— Може би ти смяташ, че нашият замък също не е подходящо и приятно място за пребиваване на една истинска дама...

— Какво предлагаш? — Гласът му прозвуча не по-малко раздражено от нейния.

— Да изпратим Едгар с каретата и с покана към приятелката ти да прекара нощта в Рейвънспиър Касъл. Мога да ѝ осигуря чисти и сухи чаршафи, а ако желаеш да вечеряш насаме с нея, ще заповядам да

запалят огън в зеления салон. — Ариел се стараеше да говори, колкото се може, по-любезно.

Саймън смръщи чело и тя беше абсолютно сигурна, че си помисли за пиянските изстъпления, с които щеше да завърши поредният банкет. Погледът му обходи голямата зала с неприкрито отвлечение. Сега помещението беше чисто и подредено — но как щеше да изглежда след няколко часа?

— Къде е зеленият салон?

— Това е частното ми помещение... скрито в северната кула.

— Доколкото си спомням, през първата ни брачна нощ ти ми каза, че не разполагаш с частен салон или будоар.

Ариел вдигна рамене.

— Това място си е само мое.

— Разбирам. — Саймън размишляваше усилено. Всъщност защо трябваше да изпитва недоверие към предложението ѝ? Вярно, в момента отношенията им бяха доста напрегнати, но това не беше причина Ариел да откаже гостоприемство на една пътничка, изненадана от нощта в близост до дома ѝ. Освен това съпругата му — това трябваше да ѝ се признае — беше невероятно добра домакиня.

Саймън направи опит да се усмихне.

— Много ти благодаря за любезността, Ариел. Хелън явно гори от желание да се запознае с теб, защото тя се отвърщава от пътуванията, дори на съвсем късо разстояние. Освен това мрази крайпътните ханове. Веднага ще отида в Ели, за да предам лично поканата ти. — Той се уви в наметката си и се запъти с големи крачки към вратата.

— Ще те придружа.

Саймън се обърна изненадано.

— Защо държиш на това?

— Смятам, че е по-прилично аз да отправя покана към дамата.

Саймън кимна и на лицето му се появи усмивка.

— Права си. — Подавайки се на внезапен импулс, той вдигна ръка и подръпна дългата ѝ медноцветна плитка. — Мога да си представя, че и ти гориш от любопитство да се запознаеш с Хелън, както тя е нетърпелива да се запознае с теб.

Когато Ариел не отговори веднага, той нави меката ѝ плитка на пръстите си и привлече главата ѝ към себе си.

— Не ми е приятно, когато не се разбираме, Ариел — заяви вече съвсем сериозно той. — Ако съм бил несправедлив с теб, моля те за извинение.

Ариел прехапа долната си устна. Саймън улови брадичката ѝ със свободната си ръка и вдигна лицето ѝ към своето.

— Е, какво ще кажеш?

— И на мен не ми е приятно, когато не сме единни — отговори най-после тя и бързо се отдръпна. — Трябва първо да отида в кухнята, за да дам нареждане да приготвят всичко за посрещането на лейди Келбърн. Ще се срещнем след няколко минути в обора.

Саймън остана още малко в голямата зала, скръстил ръце на гърдите си. Беше направил опит да прокара мост над разделящия ги океан, но тя не пое протегнатата ръка. Защо, за Бога, защо?

Той разтърси недоволно глава и се запъти към оборите. Макар че предпочиташе тази първа среща между бившата му любовница и съпругата му да се състои в друго време и на друго място, неочакваната поява на Хелън беше добре дошла. Ако тя успееше да се сприятели с Ариел — ако Ариел проявеше поне малко откровеност и готовност да сподели проблемите си с по-възрастна от нея жена, — това щеше да му помогне да разбере по-добре младата си съпруга. Една жена можеше да зададе въпроси, които той не можеше да си позволи, а Хелън щеше да го научи как да спечели Ариел.

Беше паднала типичната за низините непрогледна мъгла и всички местни хора знаеха, че ще продължи няколко дни. Ариел и Саймън препуснаха в галоп през полята. Тя си мислеше, че сега е най-благоприятното време да осъществи начинанието си. Дебелите сиви облаци щяха да скрият лунната светлина и сиянието на звездите и да приглушат шумовете. Товарните лодки с конете ѝ щяха да изминат безшумно пътя по канала до реката и да пристигнат без произшествия във фермата на Дерек.

Само след два дни всичко щеше да свърши. Ариел непрестанно се питаше защо беше толкова потисната. Измъчвах я неясни тревоги и предчувствия.

Гласът на Саймън сложи край на тежките ѝ мисли:

— Замъкът е препълнен с гости, Ариел. Къде ще настаниш Хелън за през нощта?

— Наредих на Тимсън да пренесе нещата ти в моята стая, за да може лейди Келбърн да вземе твоята — отговори с лека усмивка тя.

— Много добре. — Саймън се загледа със смръщено чело в мрака. Как ли щеше да се чувства Хелън, когато щеше да си легне да спи със съзнанието, че бившият ѝ любовник е в леглото с младата си съпруга само на няколко крачки от нея? Хелън беше разумна жена и разбираше необходимостта от този брак, но внезапният ѝ сблъсък с действителността беше нещо съвсем друго. За съжаление не можеше да изкаже тези свои съображения пред Ариел.

Хелън тъкмо разглеждаше с известно стъписване неуспешния опит на готвача да приготви яйца със сос, когато чу стъпки по тясната дървена стълбичка, която водеше към частния ѝ салон. Някой почука на вратата и сърцето направи радостен скок в гърдите ѝ. Тя се обърна към вратата и се надигна от мястото си. Навсякъде щеше да познае този шум. Само Саймън чукаше така. Тя почака малко, защото беше уверена, че верен на навика си, той ще влезе веднага след почукването, но това не стана и след секунди се чу още едно чукане.

— Влез!

Вратата се отвори и на прага застана Саймън. Наметката му беше влажна от гъстата мъгла, в черната му коса блестяха капчици вода. Той изпълни рамката на вратата, докато стоеше на прага и я гледаше с топла усмивка и грейнали сини очи.

Хелън извика зарадвано, скочи и се хвърли в обятията му. Едва когато обви с ръце шията му, тя забеляза тихата тъмна фигура, която стоеше зад него на площадката. Инстинктът я накара да укроти страстта си. Тя целуна Саймън по бузата, отдръпна се назад и вдигна въпросително едната си вежда.

Саймън посегна зад себе си и издърпа безмълвната фигура в салона.

— Хелън, позволи ми да ти представя съпругата си.

Хелън видя млада жена, стройна, средна на ръст, но с горда, самоуверена стойка, която я правеше по-висока. Тя беше свалила качулката си и Хелън веднага се възхити от дългата, невероятно дебела, медноруса плитка на рамото ѝ. Сивите ѝ очи гледаха непознатата жена с необичайна сериозност и Хелън беше готова да се закълне, че е видяла искри на подозрение. Това съвсем не е наивното

младо момиче, което очаквах, помисли си с известна неловкост тя, направи крачка напред и протегна ръка за поздрав.

— Лейди Келбърн, дойдох да ви поканя да се възползвате от гостоприемството на Рейвънспиър Касъл. — Момичето изпревари поздравителните думи на Хелън и стисна здраво протегнатата ѝ ръка. Дланта му беше хладна и силна. — Желанието на моя съпруг, а, разбира се, и моето, е да ви отведем още тази нощ в Рейвънспиър. — Тя плъзна поглед по овехтелите мебели в „салона“ и изведнъж се усмихна. — Вие ще ни окажете голяма чест е посещението си. Не мога да си позволя да ви оставя в този жалък подслон в такава студена и влажна нощ. Сигурна съм, че чаршафите им са влажни и непременно ще си навлечете неприятна настилка.

Усмивката на момичето смая Хелън. Сивите очи засияха като ярко лятно слънце. Усмивката се разпростря върху цялото лице и то се смекчи. Изведнъж остротата и строгата преценка отстъпиха място на искрено дружелюбие.

— Много се радвам да се запозная с вас, лейди Хоксмур. — Хелън топло притисна ръката ѝ между своите. — Камериерката ми вече ме уведоми, че чаршафите са влажни, а и трябва да призная, че не съм особено въодушевена от представите на гостилничаря за яйца със сос, и ще оставя вечерята си без никакво съжаление.

Саймън избухна в смях, показвайки открито облекчението си.

— Тогава предлагам да тръгваме, преди мъглата да се е спуснала още по-ниско. С Ариел дойдохме на коне, но си позволих да наредя на оборските ратаи да запретнат конете в каретата ти.

— Трябва да си платя сметката, макар че гостоприемството не беше кой знае какво.

— Вече е уредено — отговори кратко Саймън. — Слугата ще дойде да вземе куфара ти. Трябва само да се увиеш в наметката си, мила моя, да повикаш камериерката си и да тръгнеш с нас.

Ариел забеляза как бузите на Хелън пламнаха в нежна руменина, предизвикана от радостна възбуда, как очите ѝ засвяткаха и устните се отвориха в щастлива усмивка, когато Саймън енергично пое командването и свърши всичко вместо нея с обичайната си целеустременост. Той беше напълно сигурен, че Хелън ще го последва. Очевидно знае какво прави, но ако аз бях на мястото на Хелън,

помисли си Ариел, непременно щях да се ядосам от категоричния начин, по който мъжът ми направлява събитията.

Без да каже нищо, тя придружи Хелън до каретата и се постара да опише на кочияша пътя, който трябваше да следва.

— Не искате ли да седнете при мен в каретата, Ариел? — Хелън сложи ръка на рамото ѝ и се усмихна окуражително. — Един от придружителите ми ще води коня ви за юздата. Знам, че Саймън предпочита да язди, защото в каретата много друса и това увеличава страданията му, но много ще се радвам, ако вие ми правите компания.

Ариел преглътна мъчително и се опита да намери подходящите думи, за да отклони любезната покана. Мразеше да пътува в затворена карета, но не искаше да се покаже неучтива.

— Ариел получава морска болест, когато пътува с карета, Хелън — обясни с мека усмивка Саймън. — След това я мъчи непоносимо главоболие. Хайде, скъпа, качвай се на коня и да тръгваме. Нощта е твърде студена и влажна, за да стоим дълго навън.

Ариел дари Хелън със съжалителна усмивка, промърмори нещо в смисъл, че не е особено приятна спътница, и гъвкаво се метна на гърба на коня си.

— Откъде знаеше, че не понасям да пътувам в карета?

Саймън, който яздеше редом с нея, я погледна развеселено.

— Лицето ти, скъпо момиче, ми издаде от ясно по-ясно какво чувстваш.

— Наистина ми става лошо — отговори сърдито тя. — Не че не исках да правя компания на приятелката ти. Мисля, че тя е прелестна.

— Права си — съгласи се с усмивка мъжът ѝ. — Наистина е много мила и най-искрено желае да стане и твоя приятелка. — Той огледа бледия овал на лицето ѝ, размит в мъглата. — Надявам се да я дариш с дружбата си, Ариел. Това би ме зарадвало извънредно много.

— Разбира се — отговори спокойно тя и Саймън беше много обезпокоен от липсата на ентузиазъм в отговора ѝ.

Когато влязоха в двора на Рейвънспиър Касъл, рицарският турнир беше свършил и факлите по стените догаряха. Шумът от празничната вечеря долиташе през затворените врати на голямата зала. Дворът беше абсолютно пуст.

Хелън слезе от каретата и за момент остави ръката си в дланта на Саймън. Огледа тихия двор, после склони глава и се вслуша във виковете и крясъците, които идваха от вътрешността на замъка.

— Не се тревожете, лейди Келбърн — заговори бързо Ариел, — тази вечер няма да се срещнете нито с братята ми, нито с гостите им. Ще вечеряме тримата в частния ми салон.

— Не бих желала да се покажа неучтива към домакините си — отговори с известна несигурност Хелън и вдигна глава към Саймън.

Ариел беше тази, която отговори на възражението ѝ.

— Уверявам ви, мадам, че вашите така наречени домакини нямат ни най-малка представа за идването ви. За вас ще бъде много по-приятно, ако и занапред останат в неведение относно пребиваването ви тук.

Хапливият тон на момичето шокира Хелън. Тя познаваше мрачната слава на мъжете от рода Рейвънспиър, но въпреки това беше стъписана от презрението, с което това младо същество се отнасяше към собствената си плът и кръв... До брака си със Саймън Хоксмур тя беше живяла изцяло под властта на братята си. Хелън отново хвърли въпросителен поглед към Саймън.

— Ариел е винаги пряма и откровена — обясни спокойно той. — Но в този случай нямам какво да възразя. Тя казва истината.

Като чу „в този случай“, Ариел настръхна от обида. С тези думи мъжът ѝ ясно даваше на Хелън да разбере, че в миналото многократно е имал случаи да укорява жена си за думите и действията ѝ. Като че тя беше дете и той възнамеряваше да поговори сериозно с приятелката си за неразумното ѝ поведение!

Всъщност какво значение имат думите и делата на Саймън? — запита се сърдито тя. — Това е временно явление, нищо повече. Няма за какво да се вълнувам толкова.

— Извинете ме. Ще се възползвам от възможността да видя как са конете ми, щом така и така сме пред конюшните. Тимсън ще ви отведе в зеления салон, милейди. — Ариел се обърна рязко и закри енергично към обора с развяваща се наметка.

— Това момиче е... ами... някак необикновено — отвърна тихо Хелън, след като дълго беше търсила подходящата дума.

Тимсън беше готов да ги приеме. Само след минути Хелън се озова в малкия, но много удобен, салон в източната кула и въздъхна от радост и облекчение. Вероятно салонът беше получил името си от зелените, богато избродирани, гоблени, които украсяваха дървената ламперия на стените, и от зелените мотиви на килимите. В камината пламтеше буен огън, масата беше наредена за трима, на малка масичка до стената беше оставена сребърна табла с кристални чаши и гарафи.

— Днес за първи път виждам този салон — заяви с одобрително кимване Саймън.

— Това е частната дневна на лейди Ариел, милорд. Никога не е водила посетители тук, защото не иска братята и да разберат за съществуването на тази стая — обясни съвсем спокойно Тимсън, сякаш беше напълно нормално едно младо момиче да крие така грижливо съществуването на своята приемна.

Хелън изглеждаше напълно объркана, но Саймън кимна с разбиране. Помещението беше един етаж над спалните, в същата кула, в която се намираще и спалнята на Ариел. В спалнята й цареше същата атмосфера като в този салон. Усамотен оазис в пустиня, често връхлитан от пясъчни бури.

— Лейди Ариел каза, че вероятно ще се обслужите сами, милорд, затова сега ви напускам, за да покажа на камериерката на лейди Келбърн пътя до спалнята. — Тимсън се сбогува с дълбок поклон и грижливо затвори вратата.

— Домакинството се води отлично — проговори Хелън, докато сваляше ръкавиците си. — Питам се защо съм изненадана...

— В началото и аз се изненадах. Но Ариел е жена с много лица и аз вярвам, че скоро сама ще се убедиш в това, мила моя. — Той застана

зад нея и се пресегна през раменете ѝ, за да отвори токата на наметката ѝ. Хелън вдигна ръце и ги сложи върху неговите.

— Не биваше да идвам, знам. Но много ми се иска да ти помогна, стига да мога.

Саймън не направи опит да издърпа ръцете си, само склони глава върху нейната и притисна буза в меката ѝ коса.

— Ако можеш да спечелиш доверието на Ариел, скъпа моя, аз ще ти бъда вечно задължен. Има толкова много неща в нея, които не разбирам. Опитах се, но тя постоянно ми бяга. — Той смръщи чело и двамата останаха известно време мълчаливи, прегърнати с доверието и нежността на хора, които отдавна се познават и обичат.

Ариел стоеше на вратата и наблюдаваше Саймън и Хелън, които стояха с гръб към нея. Без затруднения прочете истинската им история в позата в естествената хармония помежду им. Прониза я остра болезнена ревност, тя се отдръпна безшумно към площадката и свали ръка от дръжката на бравата.

Нямаше право да се гневи. Разбира се, мъжът ѝ е имал много любовници, преди да се ожени. Той също беше принуден да се примири със съществуването на Оливър.

Не, тя наистина нямаше право да се шокира и да реагира с гняв на онова, което беше видяла. Защото нямаше намерение да изпълнява съпругеските си задължения още дълго. Ако Саймън беше решил да си намери метреса, това си беше лично негова работа и не я засягаше.

Тя влезе шумно в помещението и заговори с висок глас:

— Реших, че е по-добре да оставя кучетата при Едгар в обора, защото не знаех как ще реагира лейди Келбърн на перспективата да сподели вечерята си с две огромни вълчи кучета.

— Моля, наричайте ме Хелън, скъпа. — Хелън приглади къдриците си, разбъркани от качулката, и се усмихна на Ариел. — Аз имам спаниели, но съм сигурна, че изобщо не могат да се мерят с вашите кучета. — Тя взе чашата, която Саймън ѝ подаде, и се настани на дивана до камината, като с умело движение нагласи полите си.

Ариел седна срещу нея и отпи голяма глътка вино. Кръстоса крака, но изведнъж се изчерви и побърза да заеме прилична поза. Вълнената пола на костюма ѝ беше влажна и измачкана и изобщо не можеше да се мери със синята кадифена рокля на гостенката.

Саймън постоя малко пред камината, после седна на дивана до Хелън, протегна болния си крак към огъня и започна несъзнателно да разтрива скованото бедро.

— Раната все още ти създава сериозни проблеми — установи загрижено Хелън.

— Днес е по-лошо от обикновено. — Саймън направи гримаса и отпи голяма глътка вино. — Но Ариел има пръсти на магьосница и цяло ковчеже с чудодейни лекарства и мехлеми. — Той дари съпругата си с многозначителен поглед, наполовина меланхоличен, наполовина въпросителен. Тя се изчерви до корените на косите и бързо скочи.

— Обещавам по-късно да ти приготвя силна сънотворна напитка. Не е ли време за вечеря? Трябва да призная, че умирам от глад.

Вечерта мина много приятно. Ариел беше любезна и внимателна домакиня, а Хелън очевидно беше щастлива, че след оскъдния комфорт на гостилницата се е озовала в този уютен и топъл салон. Саймън забеляза, че старата му приятелка оглеждаше и преценяваше Ариел с обичайната си острота и дългогодишна опитност. Тя знаеше всичко за семейството на съпругата му, освен това Саймън ѝ беше доверил какво мисли за брака. Той беше изпълнен с надежда, че наблюденията на Хелън ще му помогнат да преодолее възникналите проблеми.

Проблемът беше какво мислеше Ариел за Хелън. Какво беше впечатлението ѝ от най-старата и най-близка приятелка на мъжа ѝ?

Дали щеше да пожелае да узнае цялата история на връзката им? Саймън се изненада колко много се надяваше жена му да го разпита за миналото му. Това щеше да означава, че все пак държи на него.

Ариел предостави на Саймън да отведе Хелън в спалнята ѝ и след като сърдечно пожела лека нощ на гостенката, изчезна в собствената си спалня. За момент остави вратата отворена, за да подслуша разговора, като се проклинаше за любопитството си, но съзнаваше, че не може да устои. Чу как Саймън строго нареди на Хелън и камериерката ѝ да спуснат тежкото резе на вратата и да не го вдигат, докато не се разсъмне. Не каза нищо относно причините за тази предпазна мярка, а и Хелън не го попита.

Ариел затвори тихо вратата на спалнята си и отиде до огъня, докато бавно разкопчаваше костюма си. Не биваше да подслушва. Нека

Саймън и Хелън си кажат необезпокоявани лека нощ. Двамата не бяха сами, там беше и камериерката на Хелън...

Когато Саймън се върна, Ариел стоеше пред огъня само по долна риза и топлеше ръцете си. Той заключи тихо вратата, остави бастуна си до стената и се отпусна в най-близкото кресло с въздишка на облекчение.

— Хелън е твоя любовница, нали? — По дяволите! Не биваше да задава този въпрос, но думите сами се изплъзнаха от устата ѝ. Ариел изохка тихо и впи нокти в дланите си.

— Не — отговори Саймън, облегна се назад и скръсти ръце зад главата си. Това беше любимата му поза. — Вече не.

— О! — Непременно трябваше да узнае цялата истина. Тя се обърна към него и го погледна изпитателно. Изражението му беше сериозно, както подобаваше на темата, но очите бяха ясни и се усмихваха. — И откога не ти е любовница? — продължи с въпросите Ариел.

— Откакто реших да си взема съпруга.

— О! — Тази вечер речникът ѝ не беше особено богат. — И колко време бяхте любовници? — Още докато говореше, ѝ стана ясно, че по същността си този разпит не се отличаваше от настойчивите въпроси на Саймън за връзката ѝ с Оливър. А ако зад нейните въпроси се криеше нещо толкова глупаво, но трудно преодолимо като ревността, вероятно и със Саймън беше същото. Може би думите му онази вечер не бяха плод само на пуританско възмущение, но и на ревност.

Саймън се прозя лениво и се протегна.

— От най-ранната ни младост. Мисля, че едва бях навършил петнадесет години. Преждевременно узрели млади хора, нали разбираш.

— Но това... това са... — Ариел пресметна наум и изохка ужасено. — Деветнадесет години!

— Да, мисля, че толкова бяха. С прекъсвания, разбира се. Войната например задълго ни раздели. — Усмивката в очите му премина и към устата. — Какво още искаш да узнаеш?

— Защо не се оженихте? Родителите на Хелън ли ви попречиха?

— Не, мисля, че те щяха да се радват на този брак, но ние с Хелън бяхме твърде млади. Смятахме, че е по-добре да изчакаме,

докато улегнем... вярвахме, че нищо не може да ни раздели — призна с мека усмивка той. — Мисля, че вината беше главно у мен. Много държах да отида на война. Не исках да оставя след себе си самотна млада съпруга. Тогава бях достатъчно самоуверен да си мисля, че Хелън ще ме чака, докато животът ме научи на някои неща и проявя готовност да създам семейство.

— А тя не те дочака, така ли?

— Родителите ѝ настояха да се омъжи.

— О! — Ариел се обърна отново към огъня и се загледа с невиждащи очи в пламъците. Ако Саймън се беше оженил за Хелън, как ли щеше да изглежда сега собственото ѝ бъдеще? Дали щеше да бъде по-различно от онова, което предвиждаше? Вероятно не. Последните седмици бяха само едно малко забавяне в плановете ѝ, нищо повече.

Саймън заговори зад нея и гласът му прозвуча напрегнато и заповеднически:

— Ела тук, Ариел. — Той протегна ръце към нея, хвана я през кръста и я притегли към себе си.

В първите минути Ариел остана на коленете му скована и изпълнена с колебание. Той очерта бавно линията на гръбнака ѝ, плъзна пръсти по ребрата. Тя събра всичките си сили, за да устои на сладостното чувство, което я обзе при ласките му, на възбуждащата му близост, на аромата на мъжката кожа и твърдостта на мускулестите бедра под нейните. Но после си каза, че не беше нужно да се бори с желанието си. Нямаше причина да не се наслаждават на брака си, докато все още са заедно. Ала веднага щом се отпусна и се сгуши в него, тя разбра, че си играеше с огъня. За всеки миг, прекаран в страстни прегръдки, по-късно щеше да си плаща с цяла вечност в самота.

На следващата сутрин, когато Ариел слезе в обора, мъглата беше толкова гъста, че тя не виждаше дори ръката пред очите си. Прислужниците в кухнята се движеха тромаво и безрадостно, вършеха работата си през пръсти, потиснати от студа и влагата, които проникваха до мозъка на костите и измъчваха дори най-младите и весели членове на персонала. Ревматизмът и пристъпите на треска бяха едни от най-честите заболявания сред жителите на низините —

една от причините, поради които „Олд Мен“ с обезболяващото си упойващо действие беше любимото им лекарство.

Ариел се уви по-плътно в наметката си, излезе от топлата кухня и се запъти към оборите. Искаше ѝ се да превърже крака на Саймън с горещ компрес от сварен слез и се питаше как би могла да го убеди да прекара деня легнал на дивана в зеления салон. Хелън можеше да му прави компания, приятелите му също щяха да го посещават. Те трябваше да се погрижат да го забавляват и да отклоняват вниманието му, докато жена му беше заета другаде. Това беше идеалното решение на този труден проблем.

Едгар я чакаше в обора; дъхът му излизаше на бели пухчета в ледения въздух на стаичката със седлата. Малката печка с въглища не беше в състояние да промени температурата.

— Нощта ще бъде добра за намеренията ни — започна без заобикалки той.

— Да, улучихме добро време — съгласи се Ариел. Зъбите ѝ тракаха и тя трепереше с цялото си тяло, макар че кучетата притискаха топлите си тела в коленете ѝ. Даже бурните им поздравления и влажните целувки не успяха да я стоплят.

— Луната ще е напълно скрита. Вчера получих вест от Дерек. Предадох ми, че утре на зазоряване ще е готов да посрещне конете на кея. Надеждни ли са лодкарите?

— Разбира се. Надеждни и мълчаливи, както винаги. Учудващо е как онемява мъжът, когато усети между зъбите си половин гвинея. — Едгар се ухили многозначително, изплю сдъвканата сламка и си потърси нова в купчината, на която седеше.

— Трябва да увием копитата им в ленено платно, за да не се чува тропот. Не можем да си позволим подозрителни шумове, макар че мъглата ще ги погълне — обясни Ариел и влезе при арабските коне. Всички жребци и кобили бяха покрити с одеяла, в двата края на коридора бяха поставени мангали. Въпреки това животните нервно риеха с копита в сламата и пръхтяха недоволно.

Тя приседна на една купчина слама и се облегна на вратата на близкия бокс. Моментът на освобождението беше съвсем близо. Скоро щеше да завоюва независимостта си. Какво щеше да избере Саймън — развод или анулиране на брака? Сигурно щеше да се освободи от нея по законен път и да ѝ върне свободата, за да продължи живота си

според своите разбирания. Вероятно щеше да се ожени и да създаде наследник. Той искаше жена, която да приеме неговия начин на живот, да играе съвършено ролята си на графиня Хоксмур и майка на децата му, да бъде напълно обвързана и зависима от него — изцяло подвластна на волята му, без право на собствен емоционален живот, без право да решава какво ще облече и колко пари ще изразходва.

Ариел се изправи и въздъхна дълбоко. Развод... анулиране... в крайна сметка не беше ли все едно и също?

Денят мина мъчително бавно. Господарите на Рейвънспийър и гостите им играеха карти в голямата зала, залозите непрекъснато растяха, главите се сгорещяваха, алкохолът се лееше без мяра. Отсъствието на младоженеца и приятелите му не предизвика особено голям интерес, а слугите се държаха, колкото се може, по-далече от голямата зала.

В зеления салон на северната кула също играеха на карти, но залозите бяха много по-ниски; разговорът беше оживен, прислугата внимателна и отзивчива. Саймън, облечен само в риза и халат, лежеше на дивана и се наслаждаваше на горещия компрес, който облекчаваше болките в крака му. Хелън плетеше, мъжете играеха карти. Ариел влизаше и излизаше и мъжът ѝ — разсеян от веселата глъчка и общото усещане за спокойствие и приятна леност — имаше нужда от много време, докато осъзнае, че тя беше много по-често извън салона, отколкото в него.

След страстната нощ, която бяха прекарали, той се чувстваше малко по-спокоен и дори безгрижен.

— С какво си толкова заета? — попита небрежно той, когато Ариел се появи в късния следобед след дву— или тричасово отсъствие.

— Голямо домакинство, нали знаеш — отговори също така небрежно тя, взе каната с вино и напълни чашите на приятелите му. — Когато времето е лошо, това е добър случай да свърша множеството дребни работи, които все отлагам.

Саймън вдигна очи от картите, които тъкмо размесваше. Погледна втренчено жена си и се намръщи едва забележимо. Косата ѝ висеше в безредие по гърба, няколко кичурчета бяха полепнали по влажното чело. Но не изглеждаше така, като че ѝ беше горещо, дори напротив. Явно беше прекарала много време навън и даже беше тичала

в ледената мъгла. Тя се обърна рязко към него, сякаш беше усетила острия му поглед, и ушите ѝ пламнаха. Саймън проследи как подозрителната червенина се разпространи бавно към бузите ѝ.

— И какво по-точно свърши днес? — попита той, докато раздаваше картите. Ариел втренчи поглед в ръцете му и затаи дъх от възхищение. Дългите му пръсти летяха като совалката на стан, но самите длани сякаш не се движеха. От всички многообразни радости, които ѝ доставяше тялото му, тя обичаше най-много ръцете му. Големи, даже грамадни ръце, със силно издадени кокалчета, а милувките им бяха толкова нежни и внимателни, че сигурно нямаше да оставят следа дори върху кадифената повърхност на прясно откъсната праскова.

— Трябваше основно да почистим помещението за дестилация и шкафовете с бельо — обясни небрежно тя. — Бяхме събрали хиляди нещица за шиене и кърпене и...

— Отивам да видя дали в голямата зала всичко е наред — обади се след малко тя и на лицето ѝ се изписа виновна усмивка. — Желаят ли господата още вино?

— Аз не желая вино, но искам жена си — отговори Саймън, отпусна се на меките възглавници и я огледа изпитателно. — Явно днес не можеш да седиш и една минута спокойна.

— Заради времето е, то ме прави нервна — опита се да обясни тя, после бързо излезе и затвори вратата след себе си.

Саймън поклати глава, и отново посвети вниманието си на играта.

Ариел изтича бързо по витата стълбичка към долния етаж. Мина по коридора, слезе по задната стълба и влезе в голямата зала откъм кухнята. Застана в сянката на голямото стълбище и огледа с отвращение сцената, която се разкри пред очите ѝ.

Ранулф седеше начело на дългата маса, очите му остъклени и безизразни, устните изопнати в тънка линия. Явно не се забавлява особено, помисли си злобно Ариел. Всъщност брат ѝ почти никога не се забавляваше. Даже когато присъстваше на най-невероятни изстъпления, той не участваше в тях с душа и сърце, макар че непрекъснато търсеше нови сензации.

Роланд гризеше ушенцето на метресата на лорд Дорсет и жената се кискаше задавено, докато ръцете ѝ ровеха между краката на любовника ѝ.

Ралф беше заспал, главата му почиваше в купа с гулаш.

От Оливър Бекет нямаше и следа.

Ариел се оттегли безшумно, върна се в кухнята и се огледа. Нощта беше много благоприятна за намеренията ѝ. Ранулф не хранеше ни най-малко подозрение. В такава отвратителна нощ никой не би посмял да излезе навън, камо ли да отиде към реката без сериозна причина.

— Дорис? — Ариел махна с ръка на вярната си прислужница, която мъкнеше тежка табла с печени фазани, предвидени за компанията в зеления салон.

Момичето остави таблата и забърза към господарката си, като триеше ръце в престилката.

— Да, милейди?

— Трябва да направиш нещо за мен, Дорис. Искам тази вечер точно в десет да се качиш в зеления салон и да ме повикаш.

— И какво по-точно трябва да кажа, милейди?

— Кажете, че ме викат при родилка и че Едгар ще ме закара.

— О... кой ще има бебе, милейди?

Ариел въздъхна.

— Няма нужда да си блъскаш главата с този проблем, Дорис. Просто ела при мен в десет и кажете, че трябва да изляза. Ще го направиш ли?

Дорис я погледна смутено, но кимна с готовност и обеща да изпълни поръчката. Ариел знаеше, че можеше да разчита на нея, затова само ѝ кимна с благодарност и излезе от кухнята, за да се върне в оборите, където Едгар вече увиваше копитата на конете с ленени парцали и ги подготвяше за път.

— Аз ще започна от другия край — каза Ариел, събра няколко ивици лен и влезе в първия бокс.

— Не мислите ли, че онези в замъка ще ви търсят? — попита с обичайния си флегматичен тон Едгар. — Ако останете навън толкова дълго, ще събудите подозрения... или поне аз така мисля.

Ариел, която тъкмо беше вдигнала предното копито на Серенисима, спря напред движението. Едгар беше прав. Работата беше там, че с глупавите си изчервявалия тя щеше да събуди ненужни подозрения у Саймън.

— Добре, ще увия само копитата на Серенисима — обяви тя, готова за компромис. — След това ще се върна в къщата и ще вечерям със съпруга си.

Все някак щеше да преживее вечерята.

Ариел изкачи на един дъх стълбите до салона в кулата и се учуди безкрайно, когато завари Саймън сам.

— Къде са останалите? Тимсън ще донесе вечерята след десет минути.

— Отидоха си в стаите, за да се преоблекат. — Саймън раздвижи крака си, все още увит в компреса. — Тъй като днес играя ролята на безпомощен инвалид, бях освободен от това задължение, но ти... — Той вдигна критично едната си вежда и измери с неодобрителен поглед смачканите замърсени дрехи на Ариел.

Тя погледна стария си костюм за езда и безмълвно прокле глупостта си.

— Прощавай, аз... съвсем забравих, че имаме гости — промърмори умърлушено тя. — Всички бяха така весели и непринудени, та изобщо не ми хрумна, че е редно да се преоблека.

— Предполагам, че днес си била твърде заета, за да се замисляш за подобни маловажни неща. — Саймън проследи как бузите ѝ се оцветиха в тъмночервено. — Ела тук, момиче — прошепна тихо той и протегна ръка към нея. Ариел направи две крачки към него, опитвайки се да скрие неохотата си. Той улови двете ѝ ръце и ги стисна здраво. В погледа му светеше настойчив въпрос. — Какво става с теб, Ариел?

— Нищо! Имах толкова много работа, че... Нали разбираш, трябваше да свърша някои спешни неща и... — Тя се опита да изтръгне ръцете си, но хватката му стана още по-здрава.

— Нали нищо не криеш от мен?

— Разбира се, че не! — извика сърдито тя. — Караш ме да се изчервявам, защото ми внушаваш чувство за вина. Няма нищо, което би могло да ме накара да се чувствам виновна. Ти знаеш, че се изчервявам и за най-малката дреболия.

Саймън се засмя и пусна ръцете ѝ.

— Да, знам. Добре, тогава прости ми, че се усъмних в теб. Щом ми казваш, че не криеш нищо от мен, аз естествено ти вярвам.

Ариел бързо му обърна гръб, защото бузите ѝ отново пламнаха.

— Отивам да се преоблека. — Тя изскочи от салона и Саймън остана дълго загледан във вратата. Изобщо не беше убеден, че жена му казваше истината.

Ариел се помоли горещо глупавото ѝ изчервяване да не е събудило наново подозренията му. Щом слезе в стаята си, тя избра скромна роба от светлосива вълна, украсена единствено с широка панделка от турскосиня коприна под бюста и същата панделка на ръкавите. Когато ѝ я ушиха, тя беше възхитена и я смяташе за връх на елегантността, но в сравнение с, макар и оскъдния ѝ булчински гардероб, днес роклята ѝ се стори жалка и отдавна излязла от мода. Е, все някак щеше да издържи. Каdifето и коприната не бяха подходящи за тежката работа, която я очакваше.

Вечерята беше истинско мъчение за нея. Постоянно усещаше върху себе си изпитателния поглед на Саймън и се опитваше да скрие нервността си, като полагаше преувеличени грижи за удобствата на гостите си, особено след като слугите излязоха. Постоянно пълнеше чашите и следеше имат ли ядене в чиниите си.

Точно в десет Дорис почука на вратата и Ариел въздъхна облекчено.

— Викат милейди да помогне при раждане — обяви младата прислужница, след като направи почтителен реверанс. Тя смръщи чело и се постара да повтори поръчението дума по дума. — Едгар чака с двуколката в двора. — Тя направи още един реверанс и допълни по свое усмотрение: — Молят ви да тръгнете веднага, милейди, майката е много зле.

Ариел скочи на крака.

— Да, разбира се, идвам. — Тя се поклони извинително на сътрапезниците си. — Прощавайте, Хелън... джентълмени. Вероятно ще се върна твърде късно, затова ще се видим утре сутринта. Саймън, не е нужно да ме чакаш. — Тя излезе бежешком от салона, като сърцето ѝ биеше силно от облекчение.

— Какво означава това? — попита объркано Хелън.

— И на мен ми се иска да знам — отговори замислено Саймън, облегна се назад и завъртя чашата между пръстите си.

— Но... наистина ли я викат за раждане?

— Вероятно си спомняш какво ти писах още в първото си писмо, мила. Ариел е акушерка и лекарка — отвърна с отсъстващ вид той. —

Хората от околността ценят високо лечителските ѝ качества.

— Да, сега си спомням. — Хелън отпи глътка вино. — Но мисля, че тогава не го приех особено сериозно.

Саймън се засмя безрадостно.

— Повярвай, мила, трябва винаги да приемаме Ариел сериозно, все едно какво прави. — Той стана от мястото си и отиде до прозореца, опитвайки се напразно да различи нещо в непрогледния мрак.

— Нощта не е особено подходяща за спасителни акции — обади се Джак.

— Прав си. — Саймън се върна на мястото си. Седна и се загледа отново в чашата си, но изведнъж пое силно въздух и блъсна стола си. — Какъв глупак съм! Тази малка хитруша ме залъгва още от сутринта и аз ѝ вярвам! — Той посегна към бастуна си и се обърна към приятелите си: — Веднага ми донесете панталона за езда, по дяволите! Не мога да изляза по долни гащи!

— Отивам да го донеса. — Джак също скочи. — Но къде смяташ да отидеш?

— Ще открия какво върши Ариел зад гърба ми — обясни през здраво стиснатите си зъби Саймън.

Саймън се запъти право към стопанските помещения. Ако Ариел наистина беше повикана в някое от съседните селища, за да помогне на родилка, слугите със сигурност щяха да го знаят. Дорис го забеляза отдалече, обърна се бързо и се втурна към склада. Саймън я проследи с мрачно изражение.

— Мога ли да ви помогна, милорд? Трябва ли да ви донеса нещо горе? — попита загрижено Тимсън.

— Търся жена си. Знаеш ли случайно къде мога да я намеря?

Тимсън поглади замислено брадичката си.

— Не мога да твърдя, че знам къде се намира, милорд.

— Значи не са я повикали в някое от околните села?

Тимсън го погледна объркано, после в очите му се появи преценяващ израз и Саймън предположи, че слугата се опитва да разсъди как би трябвало да се държи в подобна ситуация, за да не създаде трудности на лейди Ариел. Очевидно не беше информиран за ставащото.

— Тази вечер почти не съм се задържал в кухнята, милорд — отговори предпазливо той. — Но бих могъл да разпитам.

— Не е нужно. Сигурен съм, че всички останали ще ми отговорят по същия начин. — Саймън закуцука към изхода. Все едно дали знаеха, или не, какво ставаше, слугите щяха да пазят господарката си от чуждия човек.

Саймън успя да прекоси без произшествия градинката със зеленчуци и подправки, като използваше бастуна си, сякаш беше слепец. Мъглата беше непроницаема, въздухът напълно неподвижен и в тишината дебнеше нещо заплашително. Сякаш всички живи същества бяха задушени от влажната, леденостудена покривка. Дворът пред оборите изглеждаше напълно пуст, през млечносивите облаци пара не проникваше дори най-слаба светлина.

Саймън спря в средата на двора, опря се на бастуна си и се вслуша напрегнато. Най-накрая чу нещо. Приглушен лай, който

замлъкна само след миг. В заблуждаващата мъгла беше трудно да се ориентира за посоката. Саймън зачака неподвижно, като съсредоточи всичките си сетива, както често беше правил в миналото, докато патрулираше по бойната линия и внимаваше за всяко прошумоляване на листен, или прашене на счупено клонче, което би могло да бъде знак за приближаването на чужд човек.

След малко му се стори, че чува гласове, съвсем тихи, шепнещи звуци, които проникнаха през мъглата до ушите му. Той вдигна глава и подуши въздуха като животно, уловило следа. При тези условия беше твърде възможно фантазията да му е изиграла лош номер. Беше вероятно да си е въобразил шумове, които не съществуваха в действителност. Но те наистина бяха някъде там, тези безтелесни гласове. И със сигурност идваха откъм реката.

Саймън изчака, докато се увери, че се е ориентирал правилно, и тръгна към гласовете, като предпазливо почукваше с бастуна си, за да намери пътеката, която водеше от обора към реката. Щом стигна пътеката, ботушите му стъпиха на лед, удариха се в замръзнали буци кал. Леденият слой върху локвите беше вече натрошен и парченцата заскърцаха под краката му. Явно само преди минути по пътеката беше минала цяла кавалерия.

Саймън изруга ядно, защото кракът му се подхлъзна на ледената коричка. Протегна светкавично ръце и за щастие напипа съвсем близо дебело стъбло. Хвана се за него и успя да запази равновесие, докато едното от вълчите кучета ближеше въодушевено лицето му. След секунди пристигна и второто, огромна сива сянка на фона на тъмносивия мрак.

— Седни! — заповяда със строг шепот Саймън и кучетата се подчиниха с готовност. Жълтите им очи светнаха в мрака, когато седнаха пред него и вдигнаха глави, очевидно възхитени, че и той бе дошъл да участва във веселата игра край реката.

Сякаш за да потвърди тази мисъл, от гъстата мъгла се издигна гласът на Ариел:

— Ромул, Рем, къде изчезнахте, по дяволите?

— Хайде, мама ви вика — промърмори полугласно Саймън и се отблъсна от дървото. — Да идем до реката и да я изненадаме.

Саймън зяпна смаяно гледката, която се разкри пред очите му. Край реката няколко факли разпръскваха мътна светлина, пламъците

им приличаха на тънки, стрелкаци се насам-натам, змийски езици, които пронизваха мъглата. Всички арабски коне на Ариел бяха събрани на брега, където чакаха три плоски товарни лодки. Докато Саймън наблюдаваше сцената, мъжете, които се движеха между животните, започнаха внимателно да качват конете на лодките.

Гъвкавият силует на Ариел беше навсякъде. Тя говореше на конете си, милваше и успокояваше уплашените животни. Не се чуваше никакъв шум. Животните се качваха на лодките така тихо, сякаш бяха без юзди и подкови. Сигурно са увидели копитата им в парцали, каза си невярващо Саймън.

Как Ариел беше издържала толкова време, без дори да му намекне за плана си? Цял ден беше правила приготовления за тази нощна акция и той не заподозря нищо, нищичко! Но нима можеше да предположи какво възнамеряваше да извърши жена му, след като нямаше ни най-малка представа защо беше необходима тази акция? Оборите в Хоксмур щяха да бъдат готови само след няколко седмици и да приемат конете ѝ. Къде, по дяволите, беше решила да ги откара? И защо трябваше да ги махне от Рейвънспиър?

Но той нямаше да намери отговорите, ако продължаваше да стои бездеен и да наблюдава товаренето. Затова излезе от горичката и закрачи предпазливо към брега. Кучетата се втурнаха към господарката си и се разляяха възбудено.

— Млъкнете! — изфуча сърдито Ариел.

— Трябваше да ги оставите затворени в обора. — Това беше гласът на Едгар и именно старият коняр беше първият, който откри идващия към тях Саймън. — Милорд? — заекна той. Гласът му не издаваше особена възбуда, но беше достатъчен, за да накара Ариел да се обърне.

— Саймън!

— Аз съм — отговори спокойно мъжът ѝ и застана пред нея. — Ще бъдеш ли така добра да ми обясниш какво се върши тук?

Ариел изпусна юздата, която стискаше в десницата си, и сведе глава. Какво можеше да му каже? Как да му обясни, след като той беше видял всичко със собствените си очи?

Когато отново вдигна глава към него, в очите ѝ имаше страх.

— Не биваше да идваш. — Глупавите думи излязоха сами от устата ѝ, докато отчаяно се опитваше да измисли подходящо

обяснение.

— И аз останах с това впечатление — отвърна той с измамна любезност и Ариел се уплаши още повече. — Е, какво става тук? — попита отново той.

— Сега нямам време за обяснения. Моля те, върни се в замъка. — Тя се опитваше да говори спокойно и овладяно, но той веднага усети колко отчаяна беше.

— Това не ми е достатъчно. Държа да чуя обяснението ти — отговори рязко той.

Ариел вече виждаше в мислите си как Ранулф се показва между дърветата и разкрива измамата на сестра си, докато тя губеше ценно време да се разправя със Саймън.

Тя го хвана за ръкава и се опита да го обърне към дърветата и пътеката.

— За Бога, Саймън, върни се в замъка! Не можеш ли да разбереш, че това няма нищо общо с теб? Не можеш ли да разбереш, че само пречиш? Трябва веднага да се кача на лодките и да помогна, преди...

Саймън улови китката ѝ и я стисна в железните си пръсти. Ариел напразно се опита да се освободи.

— Няма да ходиш никъде. Чакам да ми обясниш. Тук и сега.

Ариел хвърли отчаян поглед през рамо. Мъжете бяха спрели товаренето, всички стояха неподвижно и се взираха в двете неясни фигури. Тя отвори уста и гласът ѝ трепереше от нервност:

— Трябва да махна конете си оттук, преди Ранулф да ги е откраднал всичките. Не можеш ли да разбереш?

Саймън поклати глава.

— Още не. Защо смяташ, че Ранулф краде конете ти?

— Защото струват много пари, идиот такъв! — Тя притисна устата си със свободната си ръка и неволно отстъпи крачка назад, ужасена от думите си и от онова, което може би щеше да последва. Нищо не се случи, само ръката ѝ остана в желязната хватка на Саймън. — Извинявай, изпуснах си нервите. — В гласа ѝ трептеше срам. — Но сега наистина нямам време за обяснения, Саймън.

— Въпреки това настоявам да продължиш. — Гласът му беше толкова остър, че Ариел усети леден студ. — И ти предлагам оттук нататък да подбиращ внимателно думите си. Щом толкова държиш да

отведеш конете си далече от Рейвънспиър, защо не ми каза да ги откараме в Хоксмур?

Ариел пое дълбоко дъх.

— Не е толкова просто. Аз... аз просто не мога да ти обясня.

— Наистина ли не можеш? — Сега гласът на Саймън звучеше толкова ледено и далечно, че Ариел се сви. Цялата ѝ решителност и целеустременост се стопиха — Наистина ли не можеш, Ариел? — повтори безмилостно Саймън. — Всъщност в момента това не е чак толкова важно, защото започвам да разбирам. О, да, боя се, че най-после започвам да разбирам.

Той я пусна, обърна я и я поведе към мястото, където чакаха Едгар и конете.

— Веднага върнете конете в обора им и...

— Не! — извика стреснато Ариел. — Не можеш да направиш това, Саймън!

— О, разбира се, че мога. Или забравихте условията в брачния ни договор, скъпа съпруго? — Думите му плющяха като камшици. — Всъщност аз се съмнявам, че изобщо сте си направили труда да прочетете какво пише там, тъй като никога не сте възнамерявали да го спазвате. — Той се обърна отново към Едгар: — Веднага върнете конете в обора. Намерете най-добрите мъже, дайте им оръжие и им наредете да пазят денонощно. Оставете кучетата да тичат свободно в двора.

Едгар не се помръдна. Само погледът му се местеше несигурно между гневното лице на графа и смъртнобледите черти на Ариел. Мъжете и конете стояха неподвижни под призрачната светлина на факлите. Напрежението между графа и съпругата му се предаде дори на онези, които не бяха чули разговора им. Едно от кучетата изляя въпросително и околните се стреснаха.

— Не ме принуждавайте да повтарям, Едгар. — Саймън говореше с типичната си ледена мекота и Ариел усети как по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

— Направете, каквото ви каза лордът, Едгар — прошепна потиснато тя. Едгар не биваше да си изпати заради лоялността си към нея.

Конярят хвана по-здраво юздите на двата коня, които бяха зад него, и се обърна към останалите мъже.

— Върнете ги в обора.

Саймън кимна доволно и обърна гръб на сцената край брега, сякаш вече не се интересуваше от ставащото. Вдигна бастуна си и Ариел усети как дръжката му се заби в гърба ѝ.

— Ние с теб ще се върнем в къщата. Предпочитам да изслушам обясненията ти в малко по-приятна обстановка, нищо, че вече се досещам за някои неща.

Ариел се поколеба, погледна отчаяно през рамо. Великолепният план за бъдещото рухваше пред очите ѝ. Бастунът се заби още по-силно в гърба ѝ.

Тя прехапа треперещите си устни и очите ѝ се напълниха с гневни сълзи. Но се подчини и тръгна по пътеката към къщата. Спъна се в един камък и ядно го изрита настрана.

Беше загубила всичко. Без възможността да разполага с конете си и да управлява самостоятелно конюшната си, тя оставаше без собствен доход и не можеше да осигури бъдещето си.

Без да иска, Ариел ускори крачка, но Саймън я стисна за китката и я дръпна да остане редом с него. Това я принуди да върви с темпото, което диктуваше той.

— Върви по дяволите, Хоксмур! — Тя спря на място и едва не го препъна. Гневът надви всички останали чувства. — Ти разруши живота ми, унищожи всичко, за което работих, но аз няма да ти позволя да ме водиш като куче за каишка!

Компанията в зеления салон се разтури много скоро след излизането на Саймън. Хелън вече беше отпратила камериерката си, когато чу онова, което беше чакала — неравномерните стъпки на Саймън по коридора към спалнята на съпругата му. Изпълнена с любопитство, тя откряна вратата на стаята си и погледна навън. Саймън и Ариел вървяха право към нея. Лицето на Саймън изглеждаше изнурено и напрегнато, в очите му светеше гняв. Той стискаше здраво китката на Ариел и куцукаше мъчително по коридора. Лицето на Ариел беше смъртнобледо, в очите ѝ блестяха сълзи. Тя изглеждаше бясна от гняв и в същото време разбита от мъка.

Хелън се отдръпна назад, когато двамата спряха пред вратата на спалнята си. Ариел отвори вратата и когато влезе вътре, се освободи рязко от ръката на Саймън, сякаш по този начин можеше да се отърве завинаги от него. Хелън остана с впечатлението, че тя беше готова да

затръшне вратата под носа му, но Саймън влезе с изненадваща бързина веднага след нея и вратата се затвори с трясък зад гърба му.

Макар че се проклинаше за недискретността си, Хелън не можа да се пребори със себе си и излезе в коридора. Тя огледа пустото стълбище, измъкна се на пръсти и се скри зад стенния килим, който висеше на студената стена до вратата на спалнята. Не знаеше дали ще успее да чуе нещо, но любопитството я тласна да остане на мястото си. Тя беше дошла в Рейвънспиър да помогне на Саймън да спаси брака си — а този брак явно беше изложен на опасност, следователно тя трябваше да знае какво става между него и жена му. Затова притисна ухо към вратата и се вслуша напрегнато.

— Значи аз разруших живота ти... унищожи всичко, за което си работила... — Саймън беше толкова възбуден и напрегнат, че не можеше да стои спокойно, но след нощната разходка в студа и мъглата кракът го болеше непоносимо и отказваше да носи тежестта му.

Ариел захвърли наметката си.

— Нямаше право да ме спираш! — Вече не изпитваше нужда да търси помирение и разбирателство. Той не можеше да я разбере, каквито и думи да използваше. От човек, който беше престъпил желанията ѝ с такава безогледност, както беше постъпил той тази вечер, не можеше да се очаква разбиране. — Конете са мои. Ти нямаш право да се разпореждаш с тях.

— Стига толкова — прекъсна я той и вдигна ръка. — Брачните закони недвусмислено твърдят, че онова, което е твое, става и мое.

— Значи все пак имаш намерение да ми отнемеш конете — отговори горчиво тя.

— Не, разбира се, че не! Твоите проклети коне не ме интересуват — изфуча той, осъзнал, че тази безсмислена дискусия не водеше до никъде и само ги отклоняваше от същинската тема. — Онова, което ме интересува, е какво ставаше в коварния ти малък мозък от момента, когато коленичи редом с мен пред олтара. Ако наистина си искала само да преместиш конюшната си, защо, по дяволите, не дойде първо да говориш с мен? Много добре знаеше, че с удоволствие ще подслоня конете ти в Хоксмур Мейнър.

Ариел изведнъж ослепя от сълзи. Как би могла да му обясни разумно злощастната бъркотия около брака им, след като помежду им цареше такава непоносимо напрежение? Той не беше готов да я

изслуша, камо ли пък да я разбере. Не си струваше да му обяснява. Тя се отвърна от него с безпомощен жест, който Саймън разтълкува като грубо отблъскване. Ноктите му се впиха в дланите и той се опита да овладее гнева си. Заговори бавно и подчертано спокойно:

— Е, добре, щом не си готова да ми дадеш обяснение, тогава аз ще ти изложа моята версия за ставащото. — Ариел остана с гръб към него и той продължи със същото мъртвешко спокойствие: — Погледни ме, Ариел.

През цялото време беше смятал, че предателството го заплашва от страна на братята ѝ, а накрая се оказа, че най-страшното предателство дойде от страна на собствената му съпруга.

— И кога точно смяташе да последваш конете си, скъпа съпруга? Или още тази вечер щеше да заминеш заедно с тях? Без да си направиш труда да ми напишеш поне прощално писмо?

Ариел се взираше като замаяна в някаква точка над главата му и отчаяно се опитваше да си представи, че не е в стаята при него. С течение на годините беше усъвършенствала тази техника и я прилагаше винаги, когато искаше да се отърве от някоя неприятност. Но както повечето ѝ методи, и този не оказа никакво въздействие върху Саймън Хоксмур.

След кратка пауза мъжът ѝ продължи със същия хаплив тон:

— Направих една груба оценка и смятам, че в сегашния си състав конюшната ти струва около двадесет хиляди гвинеи. Интересно ми е къде възнамеряваше да се заселиш с конете си. Предполагам, че вече си влязла във връзка с организаторите на конни състезания...

В очите на Ариел блесна нещо като признание и той продължи:

— Аха, виждам, че предположенията ми са правилни. — В следващия миг обаче млъкна и зарови пръсти в косата си. — Велики Боже! И какво точно възнамеряваше да постигнеш? Развод или анулиране на брака?

— Сега това не е важно — отговори беззвучно тя.

— Не е важно ли? Значи за теб не е важно, че бракът ни е бил лицемерие още от самото начало? О, извинявай — добави остро той, — за момент забравих, че никога не си имала намерение да ми станеш истинска съпруга. Наистина не разбирам защо не помогна на братята си да ме пратят в ада.

Лицето ѝ се оцвети в кървавочервено.

— Това е несправедливо. Исках само да бъда свободна, да живея, както ми харесва.

— Никой от нас няма тази свобода, момиче! — извика вбесено той.

— Не исках да кажа точно това... о, какво значение има, след като животът ми загуби смисъла си! — Тя изтри с гневен жест сълзите от очите си. — Исках най-после да бъда финансово независима.

Саймън смръщи чело.

— Ако си спомням добре, клаузите в брачния договор предвиждат щедра сума за личните ти потребности.

— Въпреки това не ми е дадено правото да разполагам свободно с парите си. Щеше да се наложи да ти се отчитам за всяко пени — отговори сърдито тя и част от старата ѝ енергия се възвърна. — Щях да бъда зависима от щедростта ти, а аз знам, че брат ми те е принудил да ми отпуснеш тази сума. И ти знаеш много добре защо го е направил, Хоксмур! Направил го е не заради мен, по дяволите! Искал е да те победи. Така или иначе, онези пари не ми принадлежат, нали? Това е милостиня. Подхвърляш ми няколко монети, и толкова.

— Господи! — промърмори объркано Саймън. — Това е най-странното тълкуване на брачен договор, което някога съм чувал. — Той се отблъсна от рамката на прозореца. — Извинявай, но не мога да продължа тази дискусия. Твърде гневен съм, за да разсъждавам трезво. — Той разкопча жакета си. — Съблечи се и си легни, Ариел.

— Не мога да спя.

— Щом не можеш да спиш, остани будна, но ще лежиш тихо и няма да мърдаш. Трябва ли да заключа вратата?

Ариел вдигна рамене.

— Какво значение има? Аз всякак съм пленница в този брак.

Саймън нахвърля дрехите си на близкия стол и се мушна под завивките. Напъха няколко възглавници под главата си и огледа внимателно скованото ѝ лице и гневно святкащите очи.

— Предлагам ти да заключиш вратата и да ми донесеш ключа. Правя го само защото съм склонен да смятам, че няма да устоиш на изкушението и ще се измъкнеш, докато спя. Ако отново се опиташ да извоюваш независимостта си, не гарантирам за последствията, да го знаеш.

Ариел отиде безмълвно до вратата, превъртя ключа и го хвърли на одеялото до ръката му. След това се отпусна в люлеещия се стол пред камината.

Саймън мушна ключа под възглавницата си и се обърна настрана. Нервите му бяха напрегнати до скъсване, очите му бяха вперени в крехката фигурка, осветена от огъня. Беше наранен много по-дълбоко, отколкото очакваше. Беше повярвал, че съпругата му е започнала да се отваря към него, че е започнала да му дава не само тялото си. Беше повярвал, че означава нещо за нея. А днес се оказа, че от самото начало на брака им тя се е подготвяла да го напусне. Нищо от онова, което беше казал или сторил в дните след венчавката им, не бе успяло да пробие дебелината стена, с която се беше обградила.

Той можеше да разбере, че тя копнееше да избяга от тиранията на братята си. Но никога не му бе хрумвало, че Ариел гледа и на него като на тиран, а на брака си като затвор. И тя беше твърдо решена да избяга от този затвор, все едно какво щеше да й струва това.

Хелън се отдръпна предпазливо от вратата. Никога не беше чувала Саймън да говори с такава горчивина. Но тя го познаваше много по-добре от Ариел, затова беше разбрала, че този луд гняв се подхранваше от дълбока болка. Страшно ѝ се искаше да напляска това глупаво момиче, че беше решило да отхвърли онова, което Саймън му предлагаше така щедро, само заради някаква си финансова независимост.

Саймън се събуди на разсъмване. Без да съзнава какво прави, той протегна ръка и помилва мястото до себе си. То беше студено и празно и едва в този момент той започна да осъзнава защо му беше толкова тежко на сърцето. Припомни си случилото се миналата вечер, представи си събитията едно по едно и болката стана непоносима. Изтегли се малко нагоре към края на леглото и огледа стаята.

Ариел лежеше напълно облечена на ниското легло, тънкото одеяло беше вдигнато до брадичката ѝ, ръцете скръстени на гърдите. Дори не беше свалила ръкавиците си. Очите ѝ бяха затворени, дългите мигли образуваха тъмни полумесеци върху бледите бузи.

Саймън не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ. Даже в съня си не беше изоставила упоритите линии около устата и брадичката. Ето какъв беше резултатът от мирната му мисия.

Без да бърза, Саймън извади ключа изпод възглавницата си, доуцука до вратата и отключи. Трябваше веднага да иде в обора. Ако Ариел имаше сериозни основания да се опасява, че Ранулф ще открадне конете ѝ, съпругът ѝ беше длъжен да го предотврати.

Вратите на голямата зала бяха отворени, прислужниците работеха усърдно, за да заличат следите от снощното пиянство. Саймън отговори учтиво на поздравите им и побърза да излезе в двора. Мъглата се бе вдигнала, но въздухът все още тежеше от влага, земята беше мокра и хлъзгава.

Кучетата се хвърлиха радостно срещу него и го поздравиха с весел лай. Едгар стоеше на прага на обора, в който живееха арабските коне. Дъвчеше задължителната си сламка и наблюдаваше безизразно приближаването на графа.

— Добро утро, Едгар.

— Добро утро, милорд. — Гласът и лицето на Едгар не издаваха абсолютно нищо.

— Смятам, че трябва да предприемем нещо за конете на лейди Ариел, Едгар — заговори без заобикалки Саймън. — Наистина ли ги

заплашва опасност от страна на лорд Рейвънспиър?

— Да — кимна лениво Едгар. — Той вече открадна една бременна кобила.

Саймън кимна.

— Елате да обиколим обора, Едгар, за да ми обясните от какви по-специални условия се нуждаят арабските коне. Ще се погрижа възможно най-скоро да бъдат откарани в Хоксмур Мейнър.

— И какво казва лейди Ариел за намерението ви, ако ми позволите да попитам? — Едгар не се помръдна от вратата.

— Мисля, че много скоро ще се убеди в предимствата на това решение — отговори съвсем спокойно Саймън.

Едгар отстъпи настрана, макар и неохотно, пропусна графа и го последва във вътрешността на обора.

Ариел изчака, докато стъпките на Саймън заглъхнаха в края на коридора, и седна в леглото си. Бутна завивката и праметна крака през ръба на ниската кушетка. Но вместо да стане, сведе глава и се загледа потиснато в краката си.

Какво трябваше да стори сега? По някаква незначителна причина вече не изпитваше нито възмущение, нито гняв от провала на плана си за бъдещето. Пред лицето на жестокия и безмилостен Саймън всичко останало беше загубило значението си. Защо мъжът ѝ беше толкова сляп? Защо не направи дори опит да разбере защо независимостта означаваше толкова много за нея? Той дори не бе помислил, че тя се страхуваше да му се довери.

Саймън изобщо не си беше направил труда да вникне в положението ѝ и да осъзнае, че целият ѝ досегашен живот я бе направил недоверчива към хората и особено към мъжете. Той изобщо не бе помислил, че ако миналата нощ беше проявил поне малко разбиране, ако ѝ беше казал няколко окуражителни думи, щеше да спечели пълното ѝ доверие. Вместо това я стъпка с цялата сила на авторитета си — постъпи също като баща ѝ, също като Ранулф.

Тихо почукване на вратата я изтръгна от мрачните размишления.

— Кой е?

— Аз съм, Хелън. Мога ли да вляза?

Ариел скочи и бързо напъха ниската кушетка под леглото. Хелън не трябваше да знае, че миналата нощ не беше спала в леглото до съпруга си. Тя приглади с пръсти немирните си къдрици, огледа се и въздъхна примирено. Дрехите ѝ бяха в ужасно състояние, но не можеше да стори нищо, за да се приведе в по-приличен вид. Беше спала с роклята и това ѝ личеше.

— Влезте — извика тя.

— Простете, Ариел, но снощи случайно станах свидетел на част от разговора ви със Саймън — започна направо Хелън. — За съжаление не можах да го избегна.

Бузите на Ариел се оцветиха в кървавочервено.

— Но как... как... не осъзнавах, че сме говорили толкова силно.

Хелън също се изчерви, но изчервяването ѝ беше съвсем слабо и Ариел изобщо не го забеляза.

— Вижте, мила, аз познавам Саймън много добре, затова ще се опитам да ви помогна и вие да го разберете. Не искам да се натрапвам със съветите си, не искам да се намесвам, ако съм нежелана, но смятам, че мога да помогна, и ви моля да ме изслушате. Повярвайте, намеренията ми са съвсем почтени.

Тя стисна ръцете на Ариел в топлите си пръсти.

— Елате в моята стая, мила. Камериерката ми донесе чай. Позволявам си да кажа, че видът ви не е много добър. Изглеждате, сякаш имате спешна нужда от нещо топло и ободряващо.

Гласът ѝ беше изпълнен с толкова искрена загриженост и разбиране, че Ариел усети как умората и изтощението ѝ отслабнаха. Досега се беше борила съвсем сама с проблемите и усложненията в живота си и днес изпита приятна утеха при мисълта, че може да сподели тъгата си с тази жена.

Тя излезе без съжаление от студената си неуютна стая, изпълнена с горчиви спомени, прекоси коридора и влезе в стаята на Хелън, където в камината гореше буен огън, а на масичката чакаше табла с чай и бисквити.

— Седнете до огъня. — Хелън наля чай. — Хайде, разкажете ми какво се случи миналата нощ, продължи тя и ѝ подаде чашата. — Чух гневни гласове. Саймън беше бесен, а той не се гневи лесно.

Ариел стисна с две ръце топлата чаша и вдъхна дълбоко съживяващия аромат. После опря стъпалата си в перваза на камината и

разказа подробно за сблъсъка със Саймън.

— Саймън е най-необикновеният мъж, когото познавам — започна бавно Хелън. — Ако някой проявява разбиране към другите хора и проблемите им, това е само той. А вие, скъпа моя, имате невероятен късмет, че този мъж стана ваш съпруг. Той ще се отнася към вас с цялата деликатност и великодушие, на които е способен. Знаете ли колко малко жени могат да се похвалят с такова отношение на съпрузите си? Сигурна съм, че можете да му отговорите със същото.

— Деликатност и великодушие... това е чудесно, но не е достатъчно, Хелън. Тези чувства са прекрасни, но са хладни и не идват от сърцето. Аз искам повече, много повече. Искам разбиране и приемане, които са плод на любовта. — Гласът ѝ звучеше учудващо спокойно, макар че бе казала една истина, която бе проумяла едва в този момент.

Хелън се приведе към нея и стисна ръцете ѝ.

— Не искайте невъзможното, дете. Повярвайте, общността, приятелството, нежността и верността имат много по-висока стойност. Саймън ще ви даде всичко това, и вие трябва да го приемете.

— Но няма да ми даде любов, така ли? — Гласът на Ариел беше все така спокоен, по лицето ѝ не трепваше нито мускулче.

Хелън помилва хладната ѝ буза.

— Той е от рода Хоксмур, мила моя. Вашият баща уби баща му. Той може да изпитва към вас топлота и привързаност, но в сърцето му никога няма да има място за една Рейвънспиър.

— Той ли ви каза това?

— Да, със същите думи — отговори тихо Хелън.

— Благодаря ви. — Ариел издърпа внимателно ръцете си и стана. — Всъщност аз го знаех. А сега ви моля да ме извините. Трябва да се погрижа за домакинството. — Тя дари Хелън с хладна усмивка и се върна в спалнята си.

След около четвърт час Саймън се върна и завари Ариел да седи пред огледалото и да четка косата си. Скромната рокля от тъмнокафяв лен не можеше да намали очебийната бледност на лицето ѝ.

Тя не се обърна към него, но очите ѝ, засенчени от тежките мигли, срещнаха спокойно погледа му в огледалото.

— Слязох да говоря с Едгар... и взех всички необходими мерки, за да можем по-скоро да откарáme конете ти в Хоксмур Мейнър.

Ариел изглеждаше толкова нещастна, че той забрави собствената си болка и разочарование. Ръцете му се протегнаха да я прегърнат, пръстите му копнееха да помилват подутите ѝ клепачи.

— Значи аз нямам никакво право да си кажа мнението за неща, които засягат конете ми? — попита тя и гласът ѝ трепереше от едва потискан гняв.

Саймън въздъхна примирено.

— Разбира се, че имаш право. Конете ти ще бъдат подслонени в моите обори, но ти ще имаш пълното право да вземаш решенията за отглеждането им. Реших да действам бързо само защото ти беше много обезпокоена от поведението на брат си. — Той не можа да се въздържи и добави с горчив сарказъм: — Прощавай, ако съм взел решение, което не ти е по вкуса.

Ариел сплете косата си на дълга плитка и я преметна през рамото си.

— Разбира се, ти имаш пълното право да решаваш вместо мен. Нали така е записано в брачния договор? Съпругът има право да решава бъдещето на жена си — цитира остро тя.

Саймън стисна зъби, за да не загуби самообладание.

— Вероятно е написано точно така — отбеляза учтиво той. — Но щом ти оказвам внимание и се съветвам с теб, значи...

— Значи трябва да ти бъда благодарна за деликатността — прекъсна го бързо тя. — Разбирам те. Уча се бързо, сър.

Саймън стисна до болка ръце и отново срещна гневния ѝ поглед в огледалото.

— Ариел, и двамата знаем, че не става въпрос за конете ти. Щом желаеш да се занимаваш с развъждане на арабски коне, можеш да го направиш и в Хоксмур Мейнър с моята благословия. Няма да възразя, ще те оставя да вършиш онова, което ти харесва и за което очевидно имаш дарба. Но и двамата знаем, че ти искаше нещо съвсем друго, така ли е?

Когато тя не отговори, той продължи със спокоен тон:

— Ти искаш финансова независимост, за да избягаш от нашия брак. Това е нещо, което не мога да позволя. Имаш право да се занимаваш с отглеждане на коне, имаш право дори да ги продаваш,

макар че не ми е особено приятно жена ми да се занимава с търговия на коне. Но щом искаш печалба, аз настоявам парите да бъдат внасяни в попечителски фонд на името на децата ти, на нашите деца. Самата ти няма да имаш достъп до тях.

От лицето на Ариел изчезна и последната розовина. Чертите ѝ побеляха като вар, очите хлътнаха дълбоко в кухините и около тях се очертаха тъмни сенки. От устата ѝ не се отрони нито дума.

Саймън попипа устата си. Мълчанието ѝ беше по-лошо от всичко друго. То беше изпълнено с горчиви обвинения, но и с примирение, което прониза сърцето му. Той се беше научил да цени онези качества в нея, които я оприличаваха на диво, неподдаващо се на опитомяване, зверче, а сега тя му напомняше по-скоро за току-що обядено умърлушено пони.

Той сложи ръце на раменете ѝ, но тя потръпна конвулсивно под докосването му. Саймън отпусна безпомощно ръце и ѝ обърна гръб. След малко излезе от стаята и безшумно затвори вратата след себе си. Не беше издал с нищо гнева и мъката, които бушуваха в сърцето му.

Ариел гледаше втренчено в огледалото. Общност, приятелство, вярност. Необходими, но не достатъчни, повтори си горчиво тя. Не можеше да се отдава с любов на мъжа, който не беше способен да отговори на любовта ѝ. Не можеше да се задоволи с тази половинчата утеха, все едно какво ѝ внушаваше Хелън. Не можеше да остане тук и да участва в този фарс.

Трябваше да се махне оттук поне за малко и да размисли какво трябваше да стори. Да се махне от близостта на Саймън, от търсещите му очи, от любимото лице и прекрасните нежни ръце. Трябваше да отиде някъде, където никой нямаше да ѝ досажда с въпроси и където можеше да събере мислите си.

Тя стана от столчето, измъкна от гардероба стара пътна чанта и нахвърля в нея дрехи и бельо. Уви се с наметката и тръгна към вратата. Изведнъж спря с ръка на бравата, защото си бе припомнила подигравателната забележка на Саймън, че е искала да избяга без дума за обяснение.

Беше глупаво и подло да си отиде, без да му остави вест. Върна се до писалището си и надраска няколко думи на лист хартия.

„Трябва да помисля какво ще правя оттук нататък. Не бягам от теб.“

Кратко, ясно, недвусмислено. Тя сгъна листа, написа отгоре името на Саймън и остави писмото на перваза на камината. Погледът ѝ падна върху кончето от китова кост, което беше поставила до свещника, за да може да го вижда от леглото. Взе го и го мушна в джоба на наметката си.

Когато Ариел излезе от спалнята си, Хелън откряна вратата и погледна недоверчиво пътната чанта.

— Нима смятате да заминете, мила?

Ариел поклати глава. Днес се беше наслушала достатъчно на доброжелателни съвети. Нямаше нужда от бившата любовница на Саймън и старанието ѝ да помогне.

— Отивам да занеса някои неща на една приятелка — отговори хладно тя и забърза надолу по стълбата.

Ариел измина бързо трите мили до къщичката на Сара и Джени. Не можеше да отиде другаде, освен при двете самотни жени. Това беше единственото ѝ убежище. Кучетата подскачаха весело пред нея и се радваха на неочакваната разходка.

Джени отвори вратата и извика изненадано:

— Ариел, нима си изминала целия път пеша?

— Имах нужда да се раздвижа — Ариел влезе в стаичката и хвърли чантата си на пода. Погледна бързо към градинката, където беше оставила кучетата, и ги повика да влязат. — Мога ли да остана няколко дни при вас?

Джени се обърна към майка си, която беше станала от мястото си зад чекръка и вървеше към гостенката. Сара сложи ръце върху лицето на Ариел, докосна внимателно подутите ѝ клепачи, после устните, сякаш искаше да заличи браздите от болка, които беше видяла. После издърпа Ариел към огъня и я натисна да седне на едно столче.

— Какво се е случило, Ариел? — Джени седна до нея и се зае да разтрива студените ѝ ръце.

Ариел се постара да им опише събитията кратко и ясно и по възможност неутрално. Когато свърши, Джени не каза нито дума, само устреми слепите си очи към майка си. Лицето на Сара беше сериозно и затворено и Ариел усети неприятна тръпка. Възрастната жена изглеждаше недоволна от действията ѝ.

— Май не трябваше да идвам — промълви тихо тя. — Права ли съм, Сара?

— Глупости! — възрази сърдито Джени. — Разбира се, че трябваше да дойдеш при нас. Нали и ти си на това мнение, мамо? Ние сме единствените ти приятелки. Къде другаде би могла да отидеш?

Ариел погледна Сара с нарастваща несигурност, но възрастната жена се усмихна топло и протегна ръка да помилва бузата ѝ.

— Графът няма право да се разпорежда с твоите коне — отсече с необичайна разпаленост Джени.

— Той ми е съпруг и има пълното право да разполага с имуществото ми, както намери за добре — отвърна горчиво Ариел, устремила поглед към лицето на Сара, която при тази забележка поклати неодобрително глава. Едновременно с това обаче тя се усмихна, сякаш се забавляваше с нещо абсурдно. Веждите ѝ се вдигнаха в скептичен въпрос, Ариел прехапа устни и заяви нещастно: — Не, Сара, това наистина не е главният проблем.

Кучетата положиха глави в скута ѝ и тя ги помилва с отсъстващ вид, но както винаги, почерпи известна утеха от безмълвната им подкрепа.

— Хелън, приятелката му — всъщност тя е или е била негова любовница... та Хелън ми каза, че той не може да ме обича. Каза, че ѝ го е казал, преди да се ожени за мен.

Ромул вдигна глава и близна съчувствено бузата ѝ, но Ариел изобщо не го усети. Погледът на Сара беше устремен към лицето ѝ, загадъчната усмивка все още играеше в ясните сини дълбини на очите ѝ.

— Аз имам нужда от любовта му — проговори съвсем тихо Ариел, без да се учудва от признанието си. — Какво да сторя, щом той не може да ме обича?

Джени не знаеше какво да отговори и погледна въпросително майка си, която я потупа успокоително по ръката. Ариел продължи да говори с нарастващ плам:

— Хубаво е, когато Саймън казва, че трябва да му имам доверие, но нали и той трябва да ми има доверие? Но той не може да ме обича и аз съм почти сигурна, че именно поради това не е в състояние да ме разбере, да повярва, че мога да го обичам. Ако го обичам, няма да търся финансова независимост и да бягам от него. Ако го обичам, няма дори да си помисля да се махна от него. Ако вярва в любовта ми, може да ми разреши да имам собствен доход, без да се бои от нищо. — Тя погледна безпомощно двете жени. — Май говоря глупости...

Джени я гледаше със съмнение. Сара стана от мястото си, грабна гърненцето с вода и го сложи над огъня. Ариел усети лек гняв. Защо Сара не бе проявила съчувствие към нещастieto й?

— Ако смяташ, че е по-добре да си отида, няма да остана тук — прошепна нерешително тя.

Сара поклати енергично глава, и отново помилва бузата й. След това посочи тясната стълбичка в задната част на стаята, която водеше към тавана, и Джени веднага произнесе на глас онова, което майка й беше помислила:

— Ще спиш на тавана, Ариел. Имаме нар. Ела да го видиш.

— Тя се запъти веднага към стълбичката и Ариел я последва, след като вдигна чантата си. Тя знаеше, че двете жени споделяха едно легло, в което не можеха да спят трима, и вече се бе примирила с мисълта да ноцува на тясната дървена пейка до стената; затова малкият таван, ухаещ на сушени ябълки, с кръгло прозорче и напълнен със слама дюшек върху тесния нар, й се стори истински лукс.

— Чудесно място за спане, Джени — усмихна се топло тя, остави чантата си и отиде до прозореца. — Въпреки това продължавам да мисля, че Сара не е съгласна да остана тук.

— Разбира се, че мама няма нищо против присъствието ти — възрази спокойно Джени. — Все пак ти не си напуснала окончателно съпруга си. Дошла си при нас само защото имаш нужда от размисъл.

— Права си — съгласи се Ариел и се вгледа в забуленото от облаци небе. — Наистина ми трябва време за размисъл. — Но тя все още нямаше представа докъде щяха да я доведат мислите й...

На другата сутрин Саймън влезе в спалнята на Ариел и не се изненада, когато я намери празна. Погледът му падна върху писмото, оставено на перваза на камината.

Грабна го бързо и го разгъна с треперещи пръсти. Сърцето му се изпълни с лошо предчувствие. Гневният му вик проникна в стаята на Хелън отсреща, тя отвори вратата и подаде глава навън.

— Какво ти става, Саймън?

Мъжът смачка писмото и го хвърли в огъня.

— Добре, ще ѝ дам време да си помисли! — процеди ядно той. — Бог да ми е на помощ! Положих огромни усилия да запазя търпение, но това момиче ще ме подлуди! Човек трябва да има ангелско сърце, за да понася капризите му!

— За Ариел ли говориш?

— Разбира се, че за Ариел — изфуча ядно той. — Надали има друг човек по света, който е в състояние да ме докара до отчаяние. — Той разтърси нетърпеливо глава. — Прощавай, Хелън. Нямах право да ти крещя.

— Не ти се сърдя — усмихна се жената. — Какво се е случило пак? Аз... знаеш ли, снощи случайно чух част от разговора ви и...

— Ти си подслушвала? — Той я погледна невярващо.

Хелън се изчерви смутено.

— Да, признавам, подслушах ви.

Саймън зарови пръсти в косата си.

— Поговорихме си тази сутрин, след като ти излезе. — Хелън приседна на леглото и в очите ѝ блесна съчувствие. — Знам, че не беше редно да се намесвам, но бях сигурна, че мога да помогна. Казах ѝ, че има невероятен късмет да получи съпруг като теб — отвърна Хелън и простите думи подчертах пламенното ѝ убеждение. — Казах ѝ, че трябва да бъде дълбоко благодарна за приятелството и великодушието ти.

Саймън затвори очи и се опита да си представи какво въздействие беше оказала тази проповед върху Ариел.

— Май само влоших положението... — промълви тъжно Хелън и нервно закърши ръце. Никога не беше виждала Саймън толкова съкрушен.

— Вероятно. Макар и с най-добри намерения.

— Само едно: че желае да я приемеш такава, каквата е.

Мъжът се изсмя безрадостно.

— Разбира се, че я приемам. Нали ти казах, че не искам да променя нищо в нея? Макар че в момента ме сърбят ръцете да я стисна

за шийката и да я удуша.

— Мисля, че посещението ми в Рейвънспиър Касъл приключи безславно — промърмори саркастично Хелън. — Ще кажа на камериерката си да събере багажа. Моля те да изпратиш някой от лакеите в обора с нареждане да впрегнат каретата ми.

Тя стана и Саймън стана след нея. Прегърна я и я притисна до гърдите си.

— Чувствам се жалка стара глупачка — прошепна тя, зарови глава на рамото му и изхълца задавено. — Глупачка, която се меси там, където не ѝ е работата. Наистина исках да помогна, Саймън...

— Знам, знам. Сигурно някой ден ще се връщаме към днешната случка и ще се смеем на глупостта си — опита се да я утеши той, но в думите му нямаше убеденост.

— Какво ще правиш сега?

— Какво ще правя ли? Ще ида да я намеря и ще ѝ предам няколко урока за отношенията между мъжа и жената — отговори мрачно той.

След като помогна на съкрушената Хелън да се настани в каретата си и проследи заминаването ѝ, Саймън остана още малко в двора, като нервно се удряше по дланите с ръкавиците си и размишляваше как да обясни на братята Рейвънспиър, че младоженката ще отсъства от празненствата в нейна чест.

— Хоксмур, надявам се днес отново да се присъедините към нашата компания. — Гласът на граф Рейвънспиър прекъсна размишленията на Саймън точно в подходящия момент. Сивите очи на Ранулф горяха от злоба. — Изглеждате някак объркан, зетко.

— Наистина трябва да призная, че съм малко смутен — отговори меко Саймън. — Вашата сестра, Рейвънспиър, реши да се оттегли от сватбените тържества.

В очите на Ранулф блесна недоверие.

— Какво означава това? — Без да иска, той погледна към обора на арабските коне.

— Не се бойте, Рейвънспиър, всичките ѝ коне са по местата си — уведоми го с хладна усмивка Саймън. — Но още тази седмица ще бъдат откарани в Хоксмур Мейнър.

— Конете принадлежат на Рейвънспиър — отговори раздражено Ранулф и очите му засвяткаха гневно. — Сестра ми ги е купувала с

пари от нашите имоти. Те не са нейна собственост. — Той се обърна рязко на токовете си и се отдалечи с бързи крачки.

— Това не е вярно, милорд — обади се сърдито Едгар, който беше изникнал сякаш от нищото зад гърба на графа. — Лейди Ариел продаде накитите, които ѝ беше оставила майка ѝ, за да купи жребеца и първата кобила. Останаха ѝ достатъчно пари, за да поддържа оборите няколко години, а сега, когато започнаха да носят печалба, Рейвънспиър иска да ѝ вземе всичко.

— Той знае ли за продажбата на накитите?

Едгар вдигна рамене.

— Предполагам, че да. Ако е толкова сигурен, че конете принадлежат по право на Рейвънспиър, защо му беше да открадне бременната кобила?

— Разбрах. — Саймън кимна и се запъти към входната врата на замъка. Тъкмо когато влезе във вътрешния двор, насреща му излязоха тримата братя.

— Май преди малко не ви чух добре, Хоксмур. Какво казахте за сестра ми? — поиска да узнае Ранулф. Той стоеше гордо изправен, сложил ръце на хълбоците си, обкръжен от двамата си братя. — Какво сте направили с Ариел?

— Аз? — Саймън вдигна ръце в безпомощен жест. — Нищо, съвсем нищо. Но тя реши да се оттегли за известно време от цялата тази суетня и шум. Каза ми, че се чувства уморена от непрекъснатите тържества.

Тримата братя го зяпнаха невярващо.

— И къде е сега сестра ни? — попита Роланд. В очите му, обикновено безжизнени и мътни, сега святкаше интерес.

Саймън вдигна рамене, но изведнъж бе осенен от внезапно прозрение. Хелън му беше причинила достатъчно ядове; сега за разнообразие можеше да му окаже малко помощ.

— Замина, за да прекара няколко дни при една моя приятелка.

— Каква приятелка?

— Лейди Келбърн. Вчера дамата пристигна на посещение при младата булка и тази сутрин ги изпратих с каретата ѝ.

— Това е вярно, снощи в замъка е нощувала непозната дама — обади се Ралф, който пак беше пиан. — Каза ми го Тимсън.

— Но Ариел не може да изчезне просто така наред собствената си сватба! — извика възбудено Ранулф.

Саймън отново вдигна рамене.

— Прощавайте, Рейвънспийър, но аз дадох съгласието си. Мнението ми е, че сестра ви се нуждае от няколко дни спокойствие. Непрекъснатите празненства и всекидневните ловни излети не са подходящи за жена в нейното състояние.

— Искате да кажете, че е забременяла? — попита Роланд, докато братята му гледаха изумено зетя си.

— Все още е твърде рано да твърдим подобно нещо — отговори съвсем спокойно Саймън, — но не искам да рискувам. Посещението и поканата на лейди Келбърн дойдоха тъкмо навреме — допълни с широка усмивка той. — Но според мен ние можем да си продължим сватбата и без присъствието на булката. Ариел ще се върне най-късно след седмица.

Ранулф го измери с мрачен поглед. Очевидно се опитваше да прецени положението.

— Е, мога да си представя, че ще си намерим забавления, Хоксмур — проговори най-после той. — Но да бъда проклет, ако оставя двеста гости под покрива си и продължа да ги храня и поя, когато булката е решила да замине.

Тримата братя се върнаха в голямата зала, без да се потрудят да забавят крачка, за да вървят редом с госта си. Залата беше препълнена с гости, които тъкмо закусваха. Ранулф се изкачи на подиума и плесна с ръце.

— Дай ми рога си! — Той щракна с пръсти към Ралф, който примигна объркано и измъкна ловния рог от колана си. Ранулф даде сигнал и шумът в голямата зала замлъкна. Присъстващите смаяно вдигнаха очи към домакиня си, облечен в кадифен костюм за езда.

— Лейди и джентълмени, високопочитаеми гости — започна Ранулф с меденосладък глас. — Извънредно съжалявам, но трябва да ви съобщя, че сватбените празненства ще приключат преждевременно. Лейди Хоксмур напусна замъка.

В залата се възцари тревожно мълчание. Гостите се споглеждаха смаяно. Никой не можа да разбере думите на Ранулф. След минута обаче съседите започнаха да си шепнат и да се спобутват.

— Какво каза той? Какво е станало с булката? Къде е отишла? Да не се е разболяла?

Саймън слушаше тихите коментари със смесица от възмущение и веселие. Не можеше да обвини искрено Ранулф за това неучтиво изявление. Домакинът се беше уморил да гощава двеста гости, които непрекъснато ядяха и пиеха. Кой знае колко пари беше похарчил досега. Но беше скандално да разгони гостите си по този рязък, почти брутален начин. Новината щеше да стигне много бързо до кралския двор и без съмнение щеше да предизвика силно вълнение сред придворните. Само Бог знаеше как щеше да реагира кралицата. Ранулф явно беше побеснял от гняв, след като дори не беше помислил, че с тази си постъпка би могъл да си навлече гнева на нейно величество.

— Значи казваш, че моето момиче е отишло при тази лейди Келбърн? — Оливър седеше свит на една пейка в таверната „Изгряващото слънце“ в Кеймбридж и рисуваше с показалец в капките ейл, пръснали се от препълнената му чаша, когато преумореният прислужник я бе треснал на масата му.

Ранулф наблюдаваше приятеля си с едва прикриван гняв. Нуждаеше се от вниманието и помощта на Оливър, а за тази цел той трябваше да бъде с ясна глава. Вместо това Оливър изглеждаше пиян до козирката като Ралф.

— Съпругът ѝ ми каза, че е заминала да прекара няколко дни в дома на лейди Келбърн. — Изражението му стана още по-мрачно. — Ако наистина е бременна, трябва да предприема нещо срещу това. Каква гадост! Това упорито момиче е станало неукротимо!

Оливър кимна мъдро.

— В никакъв случай не можеш да позволиш детето на един Хоксмур да разполага с цялата ѝ зестра.

— Прав си. Но ще реша проблема, когато му дойде времето. Докато Ариел отсъства, ще измъкна арабските ѝ коне от оборите и веднъж завинаги ще отстраня от пътя си Хоксмур. След това ще започнем отначало.

— Аз ще се справя с оня мръсник вместо теб. — Кървясалите очи на Оливър бяха втренчени в шарката, която рисуваше по масата. — Искаш ли да го направя, Ранулф?

— Не. Това е моя лична работа. Искам ти да се погрижиш за конете. — Ранулф отпи голяма глътка вино и огледа критично приятеля си. — Тази вечер давам малък прием и докато ние занимаваме приятелите на Хоксмур, ти ще нападнеш оборите и ще изведеш всички арабски коне.

— Аха! — Оливър примигна тромаво. — Но аз предпочитам да убия Хоксмур. Какво ще правим с Ариел?

— О, не се притеснявай за сестра ми. Щом остане без коне и без съпруг, ще бъде мирна и тиха като агънце. Ще се погрижа да си припомни коя е и на кого дължи послушание.

— Не съм съвсем сигурен, че някога го е съзнавала — отговори с необичайна проникновеност Оливър. — Но щом конете ѝ са толкова ценни, тя ще ти е необходима, за да ръководи конезавода, нали?

— Точно така, Ариел ще ръководи моя конезавод. — Ранулф стисна устни. — За в бъдеще сестра ми ще работи само за мен. Имам намерение да оставя една кобила и един жребец, които да създадат нова раса, но останалите животни ще заминат за Холандия при Ван Хъок, както направих с бременната кобила. Агентът ми веднага ще им намери купувачи.

— Хмм... — Оливър кимна замислено. — Значи Ариел ще остане при теб... вдовица, зестрата ѝ отново ще е притежание на Рейвънспийър...

— Точно така. И се кълна, че сестра ми никога няма да напусне нашите земи, даже ако се наложи да я окова във вериги. — Ранулф напълни чашата си от прашната бутилка, която стоеше пред него.

— Значи не възнамеряваш да я омъжиш повторно?

Ранулф поклати глава.

— А къде е моето място... искам да кажа, в плановете за сестра ти?

— Свободен си да правиш с нея, каквото искаш, приятелю.

— Имам да уредя една или две сметчици с младата дама — отговори Оливър и очите му засвяткаха злобно.

— Можеш спокойно да ги уредиш, давам ти благословията си. — Ранулф се пресегна през масата и го удари по рамото. — Ти ще имаш изключителното право върху сестра ми, Оливър, обещавам ти. Но първо трябва да отстраним Хоксмур.

— Слушай, ти спомена нещо за прием тази вечер. Какво възнамеряваш?

Ранулф присви очи.

— Един от моите специални приеми, Оливър.

— Охо! Значи затова си дошъл в града? — Оливър се ухили затворнически.

Ранулф само кимна.

— Планирал съм една малка игра и докато я играем, Хоксмур ще претърпи смъртоносна злополука. И този път — добави намръщено той, — дръзката ми сестрица няма да бъде там, за да се намеси. — Той допи виното си и тъмносивите му очи светнаха гневно при спомена за факта, че Ариел беше успяла да осуети плановете му. Ала успя да прогони неприятния спомен с леко поклащане на главата и продължи спокойно:

— Докато ние сме заети в голямата зала, Оливър, ти трябва да си свършиш работата в конюшните. Тази вечер точно в девет. Ще ги качиш на лодките и ще ги отведеш в наемния обор на Хънтингтън. Собственикът е уведомен и ще те очаква. Моите хора ще вземат конете утре сутринта, за да ги откарат до нашето пристанище в Харуич.

Оливър изръмжа нещо неразбрано.

— Съжалявам извънредно много, че пропускам един от специалните ти приеми, Ранулф.

— Не го приемай толкова навътре. Когато всичко свърши, ще имаш възможност да се забавляваш до насита със сестра ми и ще наваксаш пропуснатото. — Ранулф блъсна стола си и се изправи. — Около конюшните има стражи. Не забравяй да вземеш повече хора, за да се справиш с тях. За щастие няма да ти се наложи да се биеш и с проклетите песове. Те са заминали с Ариел.

Оливър оголи зъби като вълк.

— Изисквам за себе си правото да взема вдовицата от онази Келбърн... да я уведомя за болезнената ѝ загуба и да я утеша.

Ранулф избухна в смях.

— По-късно ще видим. Така, а сега трябва да вървя, за да избира играчките за тази вечер.

— Сигурен ли си, че Хоксмур и приятелчетата му ще се включат в играта? Твоите игрички надали са по вкуса на онези пуритани.

— Разбира се, че ще участват — отговори уверено Ранулф. — Ще играят, защото ще си помислят, че по този начин ще извършат едно добро дело. Сърцата няма да им позволят да стоят настрана и да се правят, че не забелязват затрудненото положение на красивите ми играчки.

— Ти умееш да четеш в човешките души, Ранулф. — Оливър се ухили мазно и щракна с пръсти, за да повика прислужника в кръчмата.

Посочи му с жест празната си чаша и момчето се втурна да донесе още ейл.

— Няма да изпълниш задачата си, ако си пиян, Оливър.

Приятелят му се ухили самодоволно.

— Не се тревожи за мен, Ранулф. Знаеш, че съм експерт по бързото изтрезняване, когато се налага.

Ранулф беше уверен, че това е истината, затова само вдигна ръка за поздрав и се запъти към една малка къща в другия край на улицата, където можеше да избере играчките за специалния си прием.

Саймън яздеше по тясната пътека между отводнителните канали. Самотната къщичка беше построена на малко възвишение над канала. Даже когато спря пред градинската портичка, той още не беше решил как да се справи със ситуацията. Ако отново започнеше да спори с Ариел, това нямаше да доведе доникъде. Нямаше смисъл и да приложи насилие. Представата да я сграбчи за косите и да я повлече след коня си към Рейвънспиър го възбуждаше особено в сегашното му душевно състояние, но неизбежно щеше да му спечели славата на злодей, а той не можеше да си го позволи. Пък и не му беше в характера да насилва жени...

Даже когато слезе от коня, върза го за оградата и тръгна по пътеката към къщата, Саймън не знаеше какво да стори с непокорната си жена.

Въпреки това краката го отнесоха бързо по тясната пътека, която минаваше между грижливо изкопаните лехи със зимно зеле и подправки. Поколеба се малко пред вратата, после вдигна ръка и почука.

Вратата се отвори почти веднага. На прага застана Сара, мършавата ѝ фигура беше увита в груба престилка. Ръцете ѝ бяха целите на зеленикави петна и тя ги изтри в престилката, докато оглеждаше внимателно Саймън.

— Добро утро — поздрави учтиво той.

Изразът на лицето ѝ не се промени, но тя отстъпи крачка назад и отвори още по-широко вратата, после с жест го покани да влезе. Саймън изпита облекчение. Сара знаеше защо е дошъл, но не му отказваше достъп до дома си.

Той влезе в стаичката и веднага разбра, че Ариел не беше там.

— Сама ли сте?

Сара кимна и затвори вратата. Посочи дървената пейка до камината и откачи от куката над огъня голям казан, в който вреше зелена вода.

Саймън побърза да вземе от ръцете ѝ тежкия казан.

— Боядисвате ли?

Сара се усмихна и му посочи да остави казана на пода. Той проследи как тя разбърка съдържанието с дървена маша, как извади парче платно и го вдигна към светлината, за да провери цвета. Саймън хвърли въпросителен поглед към чекръка и стана в отсрещния ъгъл и Сара отново се усмихна. Тя самата беше произвела това платно.

Учудващо е как тази жена успява да общува с другите въпреки недъга си, помисли си лордът. Имаше чувството, че тя просто му подхвърляше мислите си. Той си припомни отново неловките мигове в спалнята на Ариел, когато Сара бе докоснала лицето му. И сега имаше същия израз в очите си, въпросителен и въпреки това изпълнен с дълбоко знание.

Нещо проблесна в края на полезрението му и той обърна глава към масата. Стана бавно от пейката, пристъпи към простата дървена маса и вдигна гривната на Ариел.

— Значи тя е тук?

Сара кимна и свали една бутилка от етажерката над камината. Отвори я, наля три пръста в една глинена чаша и я подаде на Саймън.

Течността миришеше на лекарство и му напомни за лечебните питиета на Ариел, затова я изпи послушно. Нали се намираше в дома на лечителки, а и вероятно Сара беше осведомена за страданията му. Тя знаеше всичко за него.

Саймън се облегна на стената и протегна крака си към огъня, за да го стопли. През това време премяташе гривната от едната си ръка в другата и наблюдаваше зелените лъчи на смарагда и ярките искри в рубина, скрит между изкусно изработените листенца на розата.

— Дойдох да я взема — заговори той, без да вдигне очи. — Мястото ѝ е до мен. Тя не може да избяга от съпружеските си задължения. — Най-после вдигна глава и погледна Сара, която се беше настанила на ниско столче от другата страна на камината. Очите ѝ проникваха в душата му. — Искане ми се тя да се върне по своя воля,

но... — Той спря, и отново посвети вниманието си на гривната. — Но независимо дали иска, или не, тя трябва да се върне.

Сара наблюдаваше играта му с гривната и го слушаше внимателно. Отново си припомни как малкото ѝ момче си бе играло часове наред с гривната, как бърбеше весело на детския си език и малките му зъби се впиваха в златната змия. Лордът се взираше замислено в скъпия накит, докато пръстите му се плъзгаха нежно по извивките на змийската глава и опипваха гладката закръгленост на перлената ябълка.

— Ще ми помогнете ли да си върна съпругата, мадам? — Той я погледна и в морскосините му очи светеха решителност и откритост.

Сара стана от столчето. Пристъпи към него и се наведе, за да вземе лицето му между ухабените си от работа ръце. Погледна дълбоко в очите му и Саймън усети как по гърба му пролазиха студени тръпки. Пръстите ѝ помилваха лицето му, както бяха направили и миналия път, тя очерта белега на бузата му, дълбоко врязаните линии на страданието, бръчиците около очите и устата.

Саймън седеше напълно неподвижен, хипнотизиран от нежното докосване, от всевиждащия поглед.

— Вие май имате дарбата да виждате в душите на хората? — попита дрезгаво той, не смеейки да повиши глас. — Имам чувството, че знаете всичко за мен.

Сара се усмихна и поклати глава. Пусна бавно лицето му, взе ръцете му, помилва с палец едната длан, после другата, притисна издадените кокалчета на пръстите му. Държи се като любовница, която изследва тялото ми, помисли си Саймън, и отново потрепери.

След миг Сара пусна ръцете му и се върна отново на столчето си. Седна, скръсти ръце в скута си и го погледна с обичайната си настойчивост. От цялото ѝ същество се излъчваха топлина и сила.

— Прав ли съм по отношение на Ариел? — попита тихо Саймън. — Мисля, че вие я познавате, както майката познава дъщеря си. Прав ли съм, като настоявам тя да се върне при мен? — Той стисна ръце и погледна Сара с див копнеж. — В това момиче има нещо първично и неукротимо, и аз не искам да го разруша. Искам тя да има доверие в мен, да знае, че никога няма да ѝ причиня болка.

Лицето на Сара стана отново сериозно. За свое голямо разочарование Саймън не можа да прочете отговор в очите ѝ, а

спокойното ѝ мълчание не разкриваше нищо от онова, което ставаше в нея.

— Щом Ариел не е тук, ще дойда пак след няколко часа. — Саймън стана от пейката и учудено забеляза, че болката в крака му беше значително отслабнала и можеше да се движи без затруднение. Тези билкарки наистина разполагаха с отлични лекарства!

Сара остана на столчето си; пронизващите ѝ сини очи блестяха.

Саймън остави гривната на масата, без да крие разочарованието си от липсата на реакция.

— Не мога да разтълкувам мълчанието ви, мадам.

Изведнъж тя се изправи и тръгна към тясната стълбичка, която водеше на тавана. Застана пред нея и с решителен жест му посочи да се изкачи до таванската стаичка. Объркан, но послушен, Саймън се изкатери с известни усилия по паянтовата стълбичка и едва мина през тесния отвор. Малкото помещение беше изпълнено с уханието на Ариел, толкова силно, като че духът ѝ беше останал вътре. Нощницата ѝ беше хвърлена върху простия, напълнен със слама, дюшек, където щеше да спи. Четките ѝ за коса бяха оставени на дървената ракла, чифт обувки бяха небрежно захвърлени в един ъгъл.

Сърцето му направи скок, после заби силно в гърдите му. На възглавницата беше оставено кончето от китова кост и блещукаше меко под мътната светлина, идваща от кръглото прозорче. Саймън отиде до леглото и вдигна кончето от възглавницата.

На устните му заигра усмивка. В този момент беше разбрал нещо важно и прекрасно. Досега беше само един сляп, жалък глупак. Не разбираше нито себе си, нито Ариел. Той помилва кончето, остави го отново на възглавницата, обърна се — и слезе мъчително по стълбичката. Сара го чакаше до масата.

Тя го погледна и се усмихна.

— Вие сте знаели онова, което аз дори не подозирах — проговори с безкрайно учудване той. — Никога не бях помислял, че мога да обичам и друга жена, освен Хелън... да не говорим за жена от рода Рейвънспийър. Според мен и Ариел не е знаела, че може да се влюби в мен въпреки всички принуди на миналото и на разума.

Сара кимна тържествено, приближи се до него, надигна се на пръсти и го целуна по бузата. После улови ръцете му. Саймън

притисна устни към коравата ѝ, суха буза, вдъхна дълбоко аромата на кожата ѝ и изведнъж изпита безкрайна утеха.

— По-късно ще дойда пак, мадам.

Когато вратата се затвори зад граф Хоксмур, Сара взе гривната от масата. Това беше единственото, което някога бе дала на малкото си момче, когато го изпрати при вуйчо му. Господата от Рейвънспиър бяха притиснали ножовете си в гърба ѝ, но все пак ѝ оставиха достатъчно време да уреди съдбата на сина си, преди да я отведат със себе си. Сара си припомни, че тогава им беше безкрайно благодарна за тази проява на деликатност и се усмихна горчиво. Жертвите често изразяваха благодарност към мъчителите си за неочакван жест на милост. Тя беше наредила на слугите си да изпратят детето при Джефри и му бе дала гривната... като жалко заплащане, като знак за благодарността ѝ... за онова, което Джефри щеше да направи за сина на Оуен.

Незнайно как след много години гривната беше попаднала в ръцете на Рейвънспиър — като последствие от поредното насилие, а може би и от тъмната страст между двете семейства.

Преди много години Сара щеше да пролее потоци сълзи под напора на спомените, които се събудиха сега в душата ѝ, но сълзите ѝ отдавна бяха пресъхнали. Кладенецът беше пресушен, защото тя бе разбрала, че сълзите са безсмислени, абсолютно безполезни в жестоката реалност — тя имаше сляпа дъщеря, за която трябваше да се грижи, и живот, който трябваше да изживее в служба на страдащите. Тя бе поставила едно-единствено условие към новия си живот: синът ѝ никога не биваше да узнае какво е била принудена да изтърпи майка му. Той никога не биваше да познае майка си в лицето на тази пречупена душевно и телесно разбита стара жена. Затова майка му трябваше да изчезне безследно, дори Джефри не биваше да я намери. И тя успя.

Гласовете пред къщата изтръгнаха Сара от тъжните ѝ мисли. Тя остави гривната и посвети вниманието си на гърненцето със супа, поставено върху триножника. Ариел отвори вратата с трясък и се втурна в стаичката, заредена с енергия, следвана от Джени, която вървеше много по-бавно.

— Едгар каза, че всички гости са си заминали, Сара. Ранулф им заявил, че сватбените празненства са свършили и направо ги изгонил! Това е невероятно, дори за човек като брат ми, не мислиш ли? —

Ариел окачи наметката си на куката до вратата и се зае да нарежда чинии и чаши на масата.

— Но съпругът ти и приятелите му са още в замъка — напомни й Джени.

— Да. — Ариел намери солницата и я остави на масата. — Едгар ми каза и това. Саймън му наредил да се приготви и вдругиден да откарат всичките ми коне в Хоксмур. — Тя приседна на столчето пред камината и скри лице в ръцете си. Сигурно Саймън щеше да замине веднага след конете.

След малко Ариел взе гривната си от масата и я сложи на китката си, питайки се как така е забравила да я вземе на излизане. Вярно, допреди час беше толкова нещастна и мислите й бяха заети с толкова други неща, че беше в състояние да забрави някъде и главата си.

Щом Саймън беше готов да напусне Рейвънспиър, сигурно щеше да дойде да я вземе и да я отведе в Хоксмур, без да пита за желанията й. Разгневен съпруг, който щеше да използва целия си авторитет, за да укроти опърничавата си жена.

Вероятно щеше да дойде при нея едва след като приключеше с приготовленията по преместването на конете в Хоксмур. Транспортът беше свързан с някои трудности и сигурно щяха да му трябват ден или два, за да задвижи нещата. Ариел предположи, че трябва да му бъде благодарна, задето все още беше склонен да й разреши да задържи конете си — да се занимава със своите любими животни под бдителните очи на съпруга си. Но тя не изпитваше благодарност. Знаеше точно какво иска, знаеше също, че иска нещо невъзможно.

Тя усети изпитателния поглед на Сара върху себе си и се изчерви, защото беше сигурна, че възрастната жена бе прочела мислите й.

Не можеше да остане дълго в къщичката на Сара и Джени. Беше глупаво и напълно безсмислено да се крие. Не можеше и да понесе мисълта, че Саймън щеше да дойде и да я извлече оттук за косите.

— Май е най-добре да се върна в Рейвънспиър — прошепна тя и въздъхна тежко. — Нищо няма да се промени; не знам защо съм си въобразявала, че мога да имам друг живот. Вече нямам избор...

Сара се усмихна на себе си, сложи гърненцето на масата и започна да разсипва супата в дълбоките чинии.

Когато Саймън се върна в замъка, тримата братя Рейвънспиър чакаха в голямата зала.

— О, Хоксмур, идвате тъкмо навреме. Тази вечер даваме малък прием. Надявам се, че вие и приятелите ви ще празнувате с нас. — Ранулф се пресегна през масата и напълни кристална чаша с вино, която подаде на новодошлия. — Опитайте това. Бих желал да чуя мнението ви.

Саймън отпи една глътка и кимна одобрително.

— Отлично бургундско. — Той се отпусна на дългата пейка и отбеляза с мека ирония: — Днес залата е необичайно тиха.

— Да, за съжаление — засмя се Роланд. — Трябва да кажа, че обичам шумните празненства. Точно затова Ранулф измисли тазвечерното забавление. Надявам се всички да присъствате. — Той вдигна въпросително едната си вежда.

— Страхотно забавление наистина — намеси се с пиянски глас Ралф. — Обещавам ви, че ще се забавлявате отлично, Хоксмур.

Саймън изпи замислено виното си. Ако отново бяха планирали някой от смъртоносните си номера, той трябваше да бъде нащрек през цялото време. А най-ефективният метод да ги заблуди беше да си придаде вид на пълно безгрижие. Успокоени, че жертвата не подозира нищо, те щяха да се поддадат на фалшивото чувство за сигурност и да направят някоя грешка. Саймън беше твърдо решен да не позволи капанът да щракне над главата му.

Разбира се, той можеше по всяко време да откаже участие в мръсните им игрички, но днес беше в настроение за пряк сблъсък с Ранулф. Вече му беше писнало да си подава и другата буза.

Затова кимна с подчертана любезност.

— Сигурен съм, че вечерта ще бъде изключително забавна, джентълмени.

Ралф се ухили коварно.

— О, разбира се!

— Колко още възнамерявате да останете в Рейвънспиър, Хоксмур? — осведоми се Роланд. — Не искам да кажа, че сте нежелан в дома ни, разбира се, че не... но ние с Ранулф горим от желание да се върнем в Лондон. Зимата по тези места е ужасно неприятна, не намирате ли и вие?

— След един или два дни ще се отървете окончателно от мен — отвърна небрежно Саймън. — Очаквам Ариел да се върне скоро от посещението си при лейди Келбърн и веднага ще я отведе в новия ѝ дом.

— Аха. — Роланд кимна и отпи голяма глътка вино. — Много добре. — Той погледна към вратата, защото тропотът на ботуши и дрънченето на шпори възвестиха завръщането на ловците. — Джентълмени, братята ми и аз сме подготвили за тази вечер малко по-особено забавление за вас — оповести тържествено той. — Забавление изцяло в духа на Рейвънспиър.

Придружителите на Саймън не допуснаха да ги измамат. Без да знаят причината за доброто разположение на водача си, те възприеха поведението му и също насядаха удобно около дългата маса.

Момичетата пристигнаха след половин час. Четиринадесет на брой, най-доброто, което можеше да предложи заведението на мистрес Хюбърт. Ранулф ги беше подбрал грижливо. Искаше млади, свежи, все още непридобили типичните белези на занаята си. Бе успял да намери дори две девизи. Бледи, изплашени девойчета, които изглеждаха като деца в безвкусното си натруфено облекло, като че ли откраднато от майките им.

— Елате при нас, милички — Ранулф стана от мястото си и плесна с ръце. — Седнете, разположете се удобно, пийте и яжте... Вижте само какво сме ви приготвили. Деликатеси, за които дори не сте мечтали. Хапнете си, всичко е за вас.

Слугите бяха донесли големи чинии със стриди, пушена змиорка, пъстърва и хрупкави пастети с дивечово месо, но погледите на момичетата останаха приковани в кошниците със сладки бадемови тортички и купите със сметана, марципанови сладкиши и бонбони.

— Ела и седни при мен. — Саймън протегна ръка и привлече към себе си най-младото и най-плахо момиче. Отмести се малко настрана да му направи място и избра една хубава стрида в сива разтворена черупка. Поднесе я към устните ѝ, малката отвори послушно уста и я глътна, като при това направи гримаса на отвращение. Тя се разтрепери като лист, когато едрият, заплашителен на вид мъж сложи ръка на рамото ѝ и я привлече още по-близо до себе си.

Джак последва примера на Саймън и хвана за ръка следващото момиче. Сложи го на скута си и започна да го храни с деликатесите на масата. Останалите мъже си избраха грижливо сътрапезничките, като най-красивите и най-дръзките останаха за господата Рейвънспиър.

Виното се лееше без мяра, музикантите свиреха в галерията. Слугите побързаха да се оттеглят в кухнята.

— Честно казано, не бях очаквал това от лорд Хоксмур — проговори замислено Тимсън, когато се настани до кухненската маса и се зае с телешкия джолан, поднесен му от Мейзи.

— Иска ми се да знам какво става с лейди Ариел. — Гертруд се отпусна тежко на пейката до него. — Опитайте и от агнешкото рагу, мистър Тимсън. — Тя сложи в чинията му щедра порция.

— В момента лейди Ариел се намира при мистрес Сараи мис Джени — обясни тежко Тимсън и бутна настрана голямата лъжица — Много ви благодаря, мистрес Гертруд, но наистина не мога повече.

— Да, но защо е там? Това е, което се питам. — Гертруд отпи голяма глътка ейл от чашата си и продължи: — Следобед дойде за малко, за да види как вървят нещата, както е свикнала. Е, какво става?

— Лейди Ариел сигурно си има причини за това отсъствие — отговори Тимсън. — Тя винаги е знаела какво иска, още откакто беше съвсем мъничка, не помните ли?

— И какво прави негова светлост с бедните млади същества в залата? — попита сърдито Гертруд.

Тимсън вдигна рамене.

— Не знам, мистрес Гертруд. И не смея да отида да видя.

— Наистина ли имаш намерение да се върнеш в замъка, Ариел?
— Джени вдигна глава от чорапа, който кърпеше, и втренчи сините си очи в лицето на младата жена, която стоеше нерешително до масата с ботушки в ръка.

Ариел, която все още размишляваше дали да обуе ботушките си, или да ги прибере, отговори учудено:

— Да, връщам се в замъка.

— За да видиш съпруга си? — Въпросът беше реторичен. Сара продължи да бели корите на брезовите пръчки, които Ариел и Джени бяха събрали.

— Вярвам, че е за добро — каза Джени вместо майка си.

— Да, това е сигурно — отвърна с лек сарказъм Ариел. — Бих помолила кучетата да останат при вас. Имам неприятното чувство, че само ще ми пречат.

— Да се тревожим ли, ако изобщо не се върнеш? — попита Джени, с необичайно дяволити искри в очите.

Ариел усети, че се изчерви, макар че не разбираше защо. Хвърли смутен поглед към Сара, която продължаваше да милва кучетата.

— Легнете си и не ме чакайте — повтори тя и излезе навън.

Нощта беше леденостудена, осветена от безброй звезди. Реката беше пълноводна, миризмата на тиня и тръстика, на гниеци водни растения изпълваше въздуха. Ариел нямаше представа какво щеше да каже на Саймън, как щеше да се държи с него. Гневът, дързостта и упорството се бореха с примирението, страха и плахото очакване. Все безполезни чувства, каза си сърдито тя и ускори крачка.

Трите мили до замъка сякаш прелетяха под краката ѝ, докато предъвкваше отново, и отново мрачните си мисли. Тя направи завой покрай кухнята, мина с бързи крачки през пустия двор на оборите, като с бърз поглед се увери, че всички фенери на стражите в обора на арабските коне са запалени, и влезе в централния вътрешен двор.

Видя, че вратата към голямата зала беше откряната, за да влиза чистият нощен въздух, спря и се послуша.

От залата се чуваха пронизителни викове, груби смехове, трясък от преобърнати мебели. Нищо ново. Нищо необичайно.

Ариел изкачи стълбите и спря като закована пред открянатата врата. Сцената, която се разкри пред очите ѝ, беше ужасяваща. Погледът ѝ се плъзна по редицата момичета, изправена срещу редица мъже — мъжете стискаха в ръце пистолети, готови за стрелба, пръстите им бяха на спусъците. Тя познаваше тази игра на братята си; многократно беше присъствала на подобни забавления през последните години. Стана ѝ гадно, защото тази вечер между стрелците беше и Саймън. Тя втренчи поглед в лицето на мъжа си, не можейки да повярва в това, което виждаха очите ѝ — Саймън беше в залата и се готвеше да стреля срещу момичето!

В следващия момент Ариел осъзна какво се готвеше и изтръпна. Пистолетът на Ранулф се отклони съвсем леко встрани и дулото, което дотогава сочеше към замръзналото от ужас момиче до стената, сега се устреми под ъгъл към сърцето на мъжа, който стоеше до него.

Преди половин час Ранулф беше представил на граф Хоксмур и придружителите му подготвената изненада.

— Едно малко състезание, господа. Вие вече си избрахте приятелки, но сега трябва да ги спечелите.

Саймън усети как момичето до него се притисна уплашено до гърдите му. През първия половин час страхът от огромния грозен мъж, който я бе избрал, се беше уталожил, защото той не направи нито един опит да я притеснява с груби докосвания и думи. Защитена от голямото му, силно тяло, тя наблюдаваше недоверчиво другите мъже и с огромно учудване установи, че те се отнасяха към сътрапезничките си със същото уважение и деликатност. За съжаление това не важеше за трите момичета, които бяха паднали в ръцете на братята Рейвънспиър.

— Да, да, състезание! — Ралф вдигна ръка и преобърна кристална чаша с вино, която падна на пода и се счупи. Той скочи на крака и блъсна момичето, което седеше в скута му. То падна точно върху парченцата кристал на пода.

— Ще си поиграем на Вилхелм Тел, Хоксмур. Ако разделите ябълката на две с един изстрел, момичето е ваше. Ако не уцелите, тази

нощ ще спите сам. Къде са ябълките, Роланд?

— Надявам се, че сте в състояние да издържите на състезанието, джентълмени — продължи със същия провлечен тон Роланд. — Момичетата, които останат без мъж тази нощ, ще се върнат при мистрес Хюбърт, без да им се заплати. Неприятна съдба наистина.

— Аз ще им платя от джоба си — обади се ядосано Питър Стантън.

Ранулф издаде кратък лаещ смях.

— Уверявам ви, Стантън, че мистрес Хюбърт знае какво да прави и винаги търси изгодата си. Ако ѝ разкажа нещо не особено добро за някое от момичетата ѝ, сутеньорите на бордея ще се нахвърлят върху бедното дете като лешояди. Нищо чудно да я пратят в пристанището на Харуич, а там хлябът се печели много по-трудно. Момичетата, които са тук, знаят каква съдба ги очаква, ако не си вършат работата, прав ли съм, сладките ми? — Той се ухили подигравателно на проститутките, които занимаха уплашено и се отдръпнаха от защитниците си, внезапно осъзнали, че ги заплашва друга, по-голяма опасност.

— Хайде, дамите да се наредят тук! — Ралф събра момичетата и ги подкара като стадо уплашени овце към отсрещната стена. Очите святкаха войнствено на подутото от алкохола лице. — Така, а сега стойте спокойно и не мърдайте, ако ви е мил животът. — Той се ухили и грабна фруктиерата от масата. Обиколи момичетата и сложи на главата на всяко по една голяма зелена ябълка.

— Какво прави той, по дяволите? — прошепна Джак Чонси, невярващ на очите си.

— Доколкото разбирам, ще се наложи да си поиграем на Вилхелм Тел — отвърна цинично Саймън и посочи пистолетите, които Ралф нареждаше на масата. — Това е представата на нашите домакини за цивилизовано забавление.

Обърна се отново към другарите си и прошепна укорно:

— Нима се съмнявате в уменията си, господа?

— Я виж ти, значи Хоксмур не е жалкият спортист, за какъвто го смятат — заяви с привидно учудване Ранулф, застана до Саймън и попипа дългото дуло на пистолета си. — Хайде, джентълмени, заемете местата си.

— И ако сте твърде почтени, за да се наслаждавате на играта в сегашната ѝ форма, престорете се, че сте на панаира и стреляте по

кокосови орехи! — Ралф се ухили подигравателно и посегна към пистолета си.

— За Бога, човече, ръцете ви треперят като лист! — извика възмутено Джак. — Рейвънспиър! Ако позволите на този пиян глупак да се цели в момичетата, аз ще му избия пистолета от ръката, и то така, че никога вече няма да може да я движи.

— Той е прав, Ралф не бива да участва. Това не е игра за пияни идиоти. — Роланд се намеси енергично в спора, като изби пистолета от ръката на брат си. Безмилостният студен, смъртоносен поглед се впи в кървясалите очи на малкия брат. — Ако държиш да участваш, ще унищожиш чудесния ни план, братко — изсъска ядно той, като доближи устни до лицето на брат си и го изпръска със слюнката си.

Ралф изруга грозно и изтри лицето си с опакото на ръката. Но явно беше разбрал въпреки замаяното си състояние. Още една „неволна грешка“ със смъртоносни последици в залата на Рейвънспиър Касъл щеше да вдигне излишен шум. Той се обърна, махна с ръка, грабна една бутилка вино от масата и я вдигна към устата си.

Всички присъстващи въздъхнаха облекчено. Мъжете заеха местата си. Саймън и придружителите му заеха позиция и се съсредоточиха върху предстоящия изстрел. Очите им бяха вперени в зелените ябълки, които трябваше да разсекат на две с един изстрел. А момичетата, загубили ума и дума от ужас, макар че повечето бяха замаяни от изпитото вино, отчаяно се стараеха да контролират тракащите си зъби и треперещите шии.

Изведнъж Саймън усети как тънките косъмчета на тила му настръхнаха; ухото му пламна, по шията му пролазиха горещи тръпки. Дали беше само нервното напрежение, дали защото широко отворените очи на момичето заплашваха да се размият пред погледа му? Или беше нещо друго... нещо, което го заплашваше отстрани... но цялата тази история беше толкова мръсна и непочтена, че...

Веднага след това той усети студен полъх и женски вик, пронизителен и оглушаващ като ловен рог, разсече напрегнатата тишина. Ранулф политна настрана, улучен от тежък удар по рамото, когато Ариел се стовари върху него с цялата си тежест. Още докато Ранулф се опитваше да възстанови равновесието си след връхлитането на сестра си и търсеше по земята пистолета, който беше излетял от ръката му, Саймън се обърна стреснато към жена си и веднага бе

засипан от канонада ругатни, които му отнеха и последната искрица разум.

— Ти... ти си посмял да участваш в тази отвратителна, гадна игра! Ти, с тъмните си пуритански дрехи и въздържаните си маниери, ти, проклетият Хоксмур, който си позволява да се отнася с презрение към Рейвънспийрови, който ми заповядва да си държа устата затворена и да не участвам в игри, които само унижават играча... точно ти! — Лицето на Ариел пламтеше от гняв, сивите ѝ очи изпращаха унищожителни светкавици, думите избликваха от устата ѝ в поток на справедливо възмущение. — Я се погледни! Какво правиш тук с тези...? Вие всички... — Тя направи широк жест с ръка и приятелите на мъжа ѝ сведоха виновно глави. — Вие не сте по-добри от братята ми! Даже сте по-лоши от тях, защото сте лицемери, всеки от вас... не, не смей да отричаш! — изфуча тя, и отново посвети вниманието си на Саймън, който се беше възстановил от шока и се готвеше да спре канонадата от ругатни. — Вие искахте да стреляте по беззащитни жени, за да ги отведете в леглата си! Е, добре, скъпи съпруге, тогава ще стреляте по собствената си съпруга. Да видим дали ще ме спечелите.

Тя грабна ябълката от главата на момичето, което беше избрал Саймън, и го избута настрана. Показа я на мъжа си и заяви тържествено:

— Заповядайте, Хоксмур. Предизвиквам ви на бой.

През това време Ранулф беше вдигнал пистолета си от пода. Той стоеше и гледаше оръжието в ръката си, без да разбира какво беше станало. Роланд сведе оръжието си, без да откъсва поглед от сестра си. Изразът в очите му издаваше, че е разбрал истинската цел на това представление... Ариел беше видяла готвещото се покушение срещу мъжа ѝ и беше успяла да го предотврати в последната минута. В очите на брат ѝ светна примирение, примесено с весели искри и нещо като възхищение.

— Е, какво да се прави — промърмори като на себе си той. — Нашата мила сестрица отново ни обърка сметките. — Той продължи да наблюдава внимателно сцената. В момента на прицел беше Саймън, граф Хоксмур.

— Лейди Хоксмур... Ариел... наистина не е нужно да се вълнувате така — започна предпазливо Стантън.

— Не е нужно приятелите ми да ме извиняват пред съпругата ми — прекъсна го с необичайно остър глас Саймън, стисна дулото на пистолета с лявата си ръка и се обърна към жена си: — Значи ти се върна, мила моя.

— Тъкмо навреме, за да попреча на братовия си пистолет да се насочи малко по-наляво — отговори със същия остър тон Ариел.

— Аха. — Саймън кимна и хвърли бърз поглед към Ранулф. — Значи затова усетих странни тръпки в тила и ухото. — Той се обърна отново към Ариел, която стоеше пред него с ябълка в ръка. — Връщаш се в най-благоприятния момент.

— Не е вярно — изфуча разярено тя. — Намирам те участник в гнусна оргия.

— Не е много умно винаги да вярваш във видимото — отговори меко той. — Но за това ще си поговорим по-късно. В момента трябва да свършим нещо по-важно.

Саймън отстъпи крачка назад и измери жена си с внимателен поглед, след това продължи спокойно:

— Стой мирно, Ариел. Ти трепериш... от гняв, не от страх без съмнение... но ако трепнеш, ще направиш задачата ми невъзможна.

Погледът му беше твърд и спокоен, очите му студени и ясни като лед. Ариел пое дълбоко въздух, за да се успокои, и сложи ябълката на главата си. След като я закрепил, тя отпусна ръце и погледна мъжа си. В очите ѝ все още святкаше злоба, но скоро надделя радостта от предизвикателството.

В голямата зала се възцари пълна тишина. Присъстващите не смееха дори да дишат. Даже Ранулф беше замръзнал на мястото си. Нещо примитивно, първично се разгаряше между мъжа с пистолета и безмълвната, абсолютно неподвижна жена. Потискащо, почти еротично напрежение, което караше въздуха да трепти.

Саймън не бързаше. На някакво по-високо, обективно ниво, той беше напълно наясно, че беше смешно да се поддава на този примитивен импулс, да реагира така ирационално на предизвикателството. Но на другото, нормално, ниво той знаеше какво беше заложено на карта. Тук не ставаше въпрос за рационално мислене и реакция, която произтичаше от разума. Тук ставаше въпрос за доверие. Дивите необуздани страни в характера на Ариел бяха избрали това безумно предизвикателство, за да го поставят на изпитание. Не

нарочно. Обзета от възбудата на мига, тя не съзнаваше какво върши. Но тъкмо това ставаше между тях: тя го предизвикваше да заслужи доверието ѝ.

Саймън вдигна пистолета, опря дръжката на лакътя си, за да предотврати и най-лекото треперене на някой от пръстите си, което би могло да означава гибел и за двамата. След това улови целта си на мушката. За момент погледът му остана прикован в очите на Ариел.

Сивите зеници бяха огромни, светеха ярко, изпълнени с упоритост, но и с чувство, което го смая. Ариел беше притеснена. Неговата смела малка жена, толкова самоуверена на вид, имаше нужда от него, за да реши този проблем и за двамата.

Той се съсредоточи върху ябълката, докато тя изпълни полезрението му. Малкият черен връх на плодната дръжка се виждаше съвсем ясно на фона на светлата стена. Внимателно... съвсем бавно... той натисна спусъка.

Изстрелът отекна оглушително в мъртвешката тишина. Момичетата изпищяха в един глас и дори мъжете, които бяха свикнали с гърма на битката, потръпнаха от уплаха. Само Ариел не се помръдна. След минута вдигна едната си ръка и докосна смаяно главата си. Главата ѝ все още тежеше на мястото, където беше стояла ябълката, косата ѝ сякаш скърцаше от горещия въздушен поток, който беше предизвикал куршумът. Но ябълката, разделена точно на две половини, беше паднала на земята, а косата ѝ дори не бе разрошена.

Саймън остави пистолета си на масата и отиде с куцукане при жена си. Стисна ръцете ѝ в желязна хватка и заговори с добре изиграна строгост:

— Каква лудост, Ариел! И при най-добра воля не мога да си обясня как ме накара да извърша това безумие!

— Ти го направи, защото така искаше — отговори тихо тя. — Защото трябваше да го направиш.

— Заблуждаваш се. Исках да направя с теб нещо съвсем друго — отвърна иронично той и улови брадичката ѝ между палеца и показалеца си. — Твърде дълго стоях и гледах как правиш и двама ни нещастни, мило мое момиче. Не си ли забелязала, че червеят се свива, когато го настъпят?

— Така ли? — извика сърдито Ариел. — И кой е червеят? Аз, защото не мога да имам конете си!

— Няма ли някой най-после да ми обясни какво става тук? — изхленчи жално Джак. — Червеи и коне... не намирате ли, че комбинацията е малко необичайна?

— Не и според схващанията на съпругата ми. — Саймън посегна към бастуна си. — Ела, мила, нека обсъдим тази невероятна комбинация на четири очи. — Той мушна ръката на Ариел под лакътя си и я поведе към стълбището.

— Какво става навън? — попита внезапно тя и спря като закована.

— Какво има пак? — В гласа на Саймън прозвуча нетърпение.

— Навън става нещо! — извика уплашено тя, освободи се от ръката му и хукна като подгонена към вратата. Точно когато я отвори, на прага се появи окървавена фигура.

— Едгар!

— Конете! — изпъшка задавено старият коняр и падна на колене, притиснал ръка към рамото си, увиснало под неестествен ъгъл. — Конете, милорд! Разбойници... нападнаха конюшнията... опитах се... не мога да ги отблъсна...

— О ти, проклето копеле! Ти, жалък уличен плъх, които се храни с отпадъци! — изкрещя като безумна Ариел и хукна след Ранулф, който вече беше на път към оборите. Но изведнъж спря и се огледа отчаяно. — Ей, момиче! — Тя посочи една от проститутките, която изглеждаше по-будна от другарките си. — Веднага тичай в кухнята и кажи да дойдат на помощ на Едгар! — Още незавършила изречението си, тя изскочи навън и дългата плитка се развя зад нея.

Роланд и Ралф последваха брата и сестрата в двора.

— Тичайте след нея! — извика отчаяно Саймън, който бързаше след жена си, и размаха ръце към приятелите си, които се колебаеха какво да сторят. — За Бога, тичайте след Ариел... дръжте я под око. Аз ще дойда, колкото се може, по-бързо.

Джак погледна загрижено приятеля си, после кимна и се втурна с големи скокове към шума от битката в двора пред оборите.

Стиснал здраво устни, Саймън излезе от голямата зала и прекоси вътрешния двор в почти невъзможно темпо. Щом мина през портата към двора на оборите, той зяпна смаяно към сцената, която се разкри пред очите му. Арабските жребци на Ариел бяха струпани в далечния ъгъл на двора и трепереха от страх и възбуда, охранявани от банда

цигани. На калдъръма се водеше ожесточена битка, осветена от трепкащата светлина на десетина факли.

Мъжете от конюшните на Рейвънспийър се биеха с боздугани, вили и камъни; противниците им, облечени в тъмно от главата до петите, с почернени със сажди лица, размахваха същите оръжия. Докато Саймън наблюдаваше невярващо битката и се опитваше да различи неясните фигури, Ариел се хвърли в най-голямата навалица.

Той отвори уста да изкрещи, но приятелите му се втурнаха след нея и я завардиха от всички страни. Ариел изчезна в кръга от мъже с извадени мечове. Успокоен, Саймън отново се зае да оглежда бойното поле, опитвайки се да реши къде беше най-добре да се намеси. Погледът му бе привлечен от едра, стройна фигура, която се беше покачила на бъчва за дъждовна вода. Мъжът стискаше в ръка дълъг меч, очите му святкаха злобно.

Оливър Бекет.

Явно той беше водач на бандата цигани, защото насъскваше хората си с диви викове. Ревът му отекна в двора:

— Рейвънспийър! Хайде, покажете на тази паплач как се бият истинските мъже! — Той скочи от бъчвата и се хвърли в битката.

— Сбиване... сбиване! — изкрещя въодушевено Ралф, сведе глава като бик, готов за бой, и безцелно размаха меча си на всички страни.

Роланд погледна Ранулф, който не беше реагирал на призива на Бекет, а се взираше с мрачно изражение в биещите се, като гризеше ноктите си. Погледът на Роланд се плъзна към Хоксмур, който наблюдаваше битката с учудващо спокойствие, с бдителния поглед на опитен войник.

Двете бойни линии се люшкаха напред и назад, никой не печелеше преимущество. Изведнъж покривът на близкия обор избухна в пламъци. Подушил миризмата на дим, един кон изцвили пронизително от страх. Ариел изскочи от кръга на биещите се и се втурна към конете.

— Хайде, направете нещо полезно, крадливи псета! Отведете конете в отсрещния край на двора, защото ей сега ще изпаднат в паника и ще се разтичат на всички страни! — извика тя, докато блъскаше, риташе и дърпаше окъсаните и мръсни циганчета, които държаха конете за юздите. Най-последно някои разбраха какво се иска от

тях и изведоха изнервените коне от пряката линия на дима. Другите хукнаха да пълнят кофите с вода от помпата и да гасят огъня.

Когато Ариел обърна гръб на сбиването, приятелите на Саймън се оттеглиха от бойната линия и останаха в края на двора, за да следят битката. В момента не беше нужно да се намесват.

Събраната от Бекет разбойническа армия се състоеше предимно от скитници и цигани, които не се придържаха към правилата на честния бой. Мъжете от замъка Рейвънспиър, наети от Едгар и Саймън да охраняват конете, не знаеха как да ги отблъскват ефективно. Те бяха оборски ратаи, полски работници, градинари и след като прецени положението, Саймън разбра, че нямат шанс срещу дивите цигани.

Оборот вече гореше, пламъците се издигаха високо в звездното небе. Саймън се вслуша напрегнато. Отвъд полята долетя глух тропот, примесен с хор от гласове, които ставаха все по-силни.

— Огън! — викаха панически хората от околните къщи и селца, тръгнали да видят какво става. Дворът се пълнеше с мъже и жени, въоръжени с вили и коси, нарамили кофи за вода.

Изведнъж един от хората от Рейвънспиър нададе безумен вик и падна на калдъръма, като се гърчеше от болка. От рамото му стърчеше нож. При вида на ранения множеството бе обзето от дива ярост и се хвърли в битката, за да защити синовете и съпрузите си.

— О, Господи! Трябва веднага да направиш нещо, за да сложиш край на това безумие! — Изведнъж Ариел се озова до Саймън, цялото й лице беше в сажди, косата разбъркана и влажна от пот. — Ще се избият помежду си! Нашите хора не обичат циганите, и те им отговарят със същото.

Местните се бояха от циганите и ги обвиняваха във всички смъртни грехове. Сбивания ставаха често и беше необходима само една искра, за да предизвика истинска война между двата вражески лагера. Фактът, че един от местните беше тежко ранен, беше застрашителен.

— Рейвънспиър, кажете на хората си да се оттеглят от боя! — изрева Саймън, за да надвика шума. — За Бога, човече, никой няма полза от война с циганите!

Очите на Ранулф засвяткаха злобно.

— Първо вие оттеглете вашите, Хоксмур. Конете са мои. Махнете се оттук, вземете със себе си и проклетата ми сестра. Чак

тогава ще оттегля хората си.

Ариел се втурна напред, но Саймън сграбчи ръката ѝ и грубо я върна до себе си.

— Ти си един гаден убиец! — изкрещя вбесено тя и посочи обвинително Ранулф. Думите бяха безполезни, но те бяха единственото ѝ оръжие. — Не те е грижа колко хора ще умрат, стига само да получиш конете ми.

— И защо да ме е грижа? — изсмя се грозно той. — Откажи се от конете си, сестричке, и ще се погрижа скъпоценните ти селяци да останат живи.

— Джак, вземи жена ми. — Саймън бутна Ариел в прегръдката на Джак Чонси.

Ариел беше толкова стъписана, че за момент загуби дар слово.

Саймън извади меча си и направи няколко крачки към Ранулф.

— Тогава нека приключим боя, както сме правили винаги, Рейвънспийър. — Гласът му беше безизразен, очите студени и корави като камък. — Ще уредим този проблем в кървав двубой, както винаги са били уреждани разногласията между семействата ни.

Ранулф извади бавно меча си, подигравателният му сив поглед беше впит в очите на противника.

— Да не мислите, че не съм в състояние да се справя с един сакат Хоксмур?

— Да, мисля. — Саймън отстъпи крачка назад и размаха меча си, за да освободи пространство. — Кажете на вашия сутеньор да прибере бандата си.

При тази презрителна квалификация Ранулф стисна здраво устни, но тъй като жадуваше да отмъсти на Саймън Хоксмур, се отказа да защити най-добрия си приятел.

Той изрева през рамо и гласът му се издигна над всеобщата бъркотия:

— Кажи на хората си да спрат, Оливър. Аз намерих по-добър метод да реша проблема.

— Джак, трябва да вземеш нещата в свои ръце — проговори спокойно Саймън, без да се обръща. Приятелите му се намесиха в сбиването, като използваха мечовете си със спокойна, методична ефективност, както биха направили при потушаването на бунт във войската. Биещите се отстъпиха назад, окървавени и стенещи,

безумието изчезна от очите им и много от тях наведоха засрамено глави, осъзнали, че са били пленници на жаждата да бият и убиват.

Ариел стоеше безмълвна в края на двора и сърцето ѝ преливаше от болка. Покривът на обора беше залян с вода, пламъците бяха угасени, тук и там се издигаха сиви стълбове дим, факлите потапяха двора в призрачна светлина. Обкръжени от десетки любопитни, двамата противници застанаха един срещу друг. Полето беше измерено, дуелът можеше да започне.

Защо Саймън беше предизвикал Ранулф на двубой? Брат ѝ имаше два здрави крака. Той беше бърз и гъвкав, не страдаше от болки и схващания, които подкопаваха силите му и му пречеха да се движи свободно.

Защо приятелите на мъжа ѝ не се страхуваха за него? Ариел не видя и следа от загриженост по лигата им, докато се съветваха със Саймън и измерваха полето за дуела.

Саймън вдигна меча си за поздрав и Ранулф отговори с подобаваща учтивост.

Двете жени бързаха задъхано по каменистия път. Шумът на хаос и разрушение, миризмата на дим, дрънченето на оръжия идваха все по-близо и заглушаваха думите, които произнасяше Джени. Ръката на майка ѝ беше на рамото ѝ, за да я води, тъй като вървяха твърде бързо и сляпото момиче не можеше да опипва пътя си. Кучетата тичаха пред тях и се връщаха на всеки пет минути, сякаш искаха да ги подканят да побързат.

Сара първа чу шумовете — макар и приглушени зад дебелите стени на къщичката им. В първия момент помисли, че само си въобразява, но кучетата внезапно се втурнаха към вратата и застанаха неподвижни с наострени уши, всяка линия на силните гъвкави тела — напрегната до крайност.

След минута Ромул се хвърли към вратата и издигна гласа си в жален вой на страх и мъка Рем веднага последва примера му.

— Какво става? Какво им е на кучетата? — Джени се втурна към тях и се опита да ги успокои, но те продължиха да се хвърлят като луди към вратата и да дават израз на тревогата си със страховит вой. Жените хукнаха към замъка.

— Нещо се е случило с Ариел, нали, мамо? — Гласът на Джени трепереше от ужас. Сара стисна по-здраво ръката на дъщеря си и ускори крачка.

Двете влязоха в двора точно в мига, когато шумът започна да утихва.

Сара направи няколко крачки към оборите. Видя двамата мъже с извадени мечове, които стояха един срещу друг под светлината на факлите. Видя кръга от лица, напрегнати, любопитни, зловни, които бяха заобиколили противниците, видя множеството, което се готвеше да проследи кървавото представление. Видя Ариел, с кучетата от двете ѝ страни, макар че тя изобщо не ги забелязваше. Младата жена изглеждаше в транс, лицето ѝ — мъртвешки бледо, устните — синкави.

Мечовете се кръстосаха със звън и Ариел потръпна, сякаш не бе очаквала този шум. В гърлото ѝ се надигна гадене и напълни устата ѝ с горчицина. Всеки момент щеше да падне в безсъзнание. Но нещо по-силно от нея я принуди да остане будна и да следи двубоя.

Саймън не помръдваше от мястото си. Стоеше широко разкрячен в средата на двора, непоклатим като скала. Отблъсна първото нападение на Ранулф само с мускулната сила на раменете и гърдния си кош. След това се раздвижи, но това бяха съвсем леки премествания встрани, движения на горната част на тялото, които го извеждаха извън линията, която описваше бързият меч на Ранулф. Той парираше с лекота ударите на противника си и го принуждаваше да отстъпва назад.

Като че ли противникът на Ранулф е сторък Херкулес, помисли си със страхопочитание Ариел. Винаги когато брат ѝ замахваше за смъртоносен удар, острието на Саймън вече чакаше да го отрази. Никой от двамата не използваше тънката закалена стомана на рапирите за дуел, но оръжието на Саймън изглеждаше някак си по-дебело, по-остро и по-широко и въпреки това се движеше като живо.

Ранулф направи измамно движение, скочи светкавично напред и замахна към рамото на Саймън, за да го извади от равновесие с надеждата да се промъкне зад него и да го принуди да се обърне. Саймън избягна нападението с бърза крачка встрани. Това беше по-скоро подскок, отколкото стъпка, и в продължение на една опасна секунда той остана да балансира върху стъпалото на здравия си крак. В

следващия миг големият му кавалерийски меч изсвистя във въздуха, острието удари с все сила дръжката на оръжието на противника, мечът изхвърча от ръцете на Ранулф и падна със звън на камъните.

Саймън се наведе сковано и вдигна меча. Изведнъж гъвкавостта и елегантността изчезнаха от тялото му. Онзи невъзможен пирует вече беше само образ в главите на хората, които го бяха видели. Той се изправи и Ариел веднага разбра, че страдаше от силни болки. Белите линии, които минаваха от носа към устата, бяха много по-дълбоки от обикновено, устните бяха здраво стиснати.

— Рейвънспиър. — Той подаде меча на Ранулф с дръжката напред. Противникът му все още не можеше да разбере какво се бе случило. — Конете ще бъдат откарани в Хоксмур.

— Не! — Ралф се хвърли напред, в очите му святкаше безумна омраза. — Само не си въобразявайте, че сте по-добър от мъжете на рода Рейвънспиър! — В десницата му блесна нож.

Ужасеният вик на Ариел накара Саймън да се обърне, но Ралф вече беше врълетял върху него с високо вдигната ръка, готов да забие ножа в гърлото му.

Изведнъж между двамата мъже застана слабото тяло на Сара. Ралф вече не беше в състояние да отклони смъртоносния удар, даже да искаше. Сара се свлече на камъните, тъмните ѝ поли образуваха кръг около нея, едната ѝ ръка притисна гърлото, между пръстите ѝ бликаше кръв.

— Сара — прошепна беззвучно Ариел и се придвижи напред като лунатичка. Саймън се отпусна на колене до умиращата и притисна кърпата си към раната в напразен опит да спре кръвенето.

— Мамо! Мамо! Къде си? — Гласът на Джени прекъсна напрегнатото мълчание. Сляпата се запъти към групата в средата на двора с протегнати ръце, препъвайки се по неравния калдъръм. Чувствителните ѝ сетива я бяха изоставили напълно в този вонящ хаос, където се бяха стълпили десетки непознати хора.

— Сара? — Ариел се наведе над падналата и притисна ухо до устата ѝ. — Не, о не! — прошепна ужасено тя. — Не, това не може да бъде! — Тя вдигна безпомощен поглед към Саймън, който все още притискаше кърпата си към раната.

Ариел улови ръката на Джени и я дръпна до себе си на камъните. Момичето сложи ръце на гърдите на майка си, опита се да намери

сърцето, да усети някакъв пулс. Сълзите се плъзгаха безшумно по бузите му. Джени изохка задавено и притисна лице в косата на майка си.

След минута Сара отвори очи. Погледът им беше напълно ясен. Тя огледа последователно трите уплашени лица, наведени над нея. Събра последните си сили, вдигна ръка и докосна мократа буза на Джени. Ръката ѝ се придвижи по-нататък към Ариел, която сведе глава, за да приеме благословията на умиращата. Тя стисна ръката ѝ в дланите си и притисна устни в сухата кожа.

След това Сара устреми поглед към Саймън. Протегна ръка и докосна нежно лицето му, както беше сторила два пъти преди това. Целуна собствените си пръсти и ги притисна към устните му.

Без да съзнава какво прави, Саймън стисна ръката ѝ. Взря се в лицето ѝ и видя как устните ѝ се разтегнаха в усмивка, изразяваща силна, искрена радост. Явно Сара беше щастлива от онова, което виждаше.

Мислите на умиращата бяха ясни и непомрачени като очите. Синът не биваше да познава майка си. Майката умираше от ръката на един Рейвънспиър, но синът не биваше да го узнае. Беше време кръвопролитията, насилията и страстите, които пламтяха разрушително, най-сетне да спрат.

Ръката ѝ намери отново китката на Ариел и я стисна с учудваща сила. Пръстите ѝ се опитаха да разкопчечат гривната, опипаха трескаво заключалката в напразен опит да я отворят.

— Какво има, Сара? — прошепна смаяно младата жена. — Гривната... искаш да ти дам гривната? — Тя откопча накита с трескави пръсти, Сара посегна към златната плетеница, стисна я с последни сили и я скри в шепата си. Гривната беше свързана с кръвопролитията от миналото. Тя трябваше да отиде с нея в гроба, да скрие навеки тайната ѝ.

Сара отново погледна към Саймън. След това погледът ѝ се плъзна бавно и с любов към лицето на сляпата ѝ дъщеря и към младата жена, която ѝ беше повече от дъщеря. Облени в сълзи, Ариел и Джени бяха коленичили пред единствената майка, която бяха имали. Изведнъж ръката на Сара увисна безсилно, но пръстите ѝ останаха здраво склучени около гривната. Очите ѝ помътняха, но на устните ѝ все още играеше нежна усмивка.

Ариел се наведе над Сара и затвори очите ѝ.

— Не чухме последните ѝ думи — прошепна тя, изправи се и вдигна Джени да стане.

Саймън се надигна бавно и мъчително. Погледна мъртвата жена, блещукащото злато в ръката ѝ. Защо? Защо бе поискала гривната? Неясният блед спомен от детството му си играеше на криеница с него, но дълбоко в душата си той знаеше, че жената на име Сара беше отнесла в гроба си тайна, която беше и негова, макар че не бе пожелала да я сподели с него.

Смъртта — шокиращо произволната внезапност на насилствената смърт — накара човешкото множество да се разпръсне без много приказки и да се стопи в задимения мрак. Ралф стоеше настрана между двама от воините на Саймън. Очите му гледаха объркано, изразът на лицето му беше недоволен и упорит като на малко момче, направило беля и чакащо наказанието си.

— Рейвънспиър, искам брат ви да бъде обвинен в убийство — заговори спокойно Саймън.

— Той е от рода Рейвънспиър и не можем да се отнасяме с него като с обикновен криминален престъпник — отговори сърдито Ранулф, макар че от обичайната му надменност и заплашителност не беше останало почти нищо. Хоксмур го беше победил в честен двубой, пред очите на десетки хора, а този проклет идиот Ралф не само беше нападнал противника му в гръб, ами и беше убил една беззащитна жена.

— Той уби хладнокръвно — обади се Джак Чонси. — Пред свидетели. Трябва да отговаря за престъплението си пред съда.

— И ще го обесят — допълни горчиво Ариел, която не откъсваше поглед от мъртвото тяло на Сара Тя притисна Джени, която трепереше в прегръдката ѝ, и заяви: — Срамувам се за брат си.

Няколко мъже вдигнаха тялото на Сара от калдъръма и го понесоха към голямата зала. Ариел сложи ръка на рамото на Джени и я поведе със себе си.

— Наистина ли сте готов да изнесете делото пред съда и да го проследите през всички инстанции, Хоксмур? — попита Роланд, който единствен беше успял да запази присъствие на духа. — Скандалът няма да е от полза за никого.

Саймън се опря на меча си. Искаше да последва Ариел и внезапно разбра, че не желае никога повече да види братята Рейвънспиър. Беше им се наситил до края на живота си.

— Какво предлагате?

— Заточение — отговори кратко Роланд. — Ще го изпратим в колониите, за да си опита късмета. Един от корабите ни заминава в края на седмицата от Харуич за Вирджиния. Ралф може да тръгне с него.

Ралф се развика протестиращо, но когато двамата му братя се обърнаха към него със заплашителни лица, изведнъж рухна. Тялото му се отпусна безсилно, ръцете му увиснаха, лицето побеля.

— Нима очаквате да ви повярвам? — Саймън вдигна вежди.

— Ние ще се погрижим за Ралф — намеси се Джак. — Ако наистина искаш това, Саймън.

Саймън погледна камъните, по които блестеше прясната кръв на Сара. След това решително вдигна меча си.

— Рейвънспиър, искам да се закълнете пред събраните тук свидетели, да се закълнете в меча си и в кръвта на жената, която уби брат ви, че никога вече няма да проливате кръвта на семейството ми. Може би няма да живеем като приятели, но ще живеем в мир. Ще положите клетва, че ще зачитате децата на вашата сестра като символ на примирието.

Ранулф погледна нерешително към Роланд. Кимването на брат му беше почти незабележимо, но най-старият брат отдавна се бе научил да се съобразява с ума и далновидността на средния. Той направи крачка напред, лицето му беше мрачно и затворено, очите приличаха на тъмни дупки, от които излизаше огън. Той вдигна меча си и повтори думите, които бе казал Саймън Хоксмур. Клетвите излизаха от устните му неохотно и мъчително, като че му ги изтръгваха с нажежени клещи, но дори Ранулф, граф Рейвънспиър, не би се осмелил да престъпи клетва, дадена пред толкова много свидетели.

Саймън остана още малко в двора пред оборите; нещо му пречеше да напусне това парче земя, където жената на име Сара беше пожертвала живота си за него. Опря се тежко на меча си и се загледа замислено в окървавените камъни, усещайки как в тялото му се разливаше интензивно усещане на вътрешен мир. Въпреки пролятата кръв и насиетието през последните часове той се чувстваше по необясним начин пречистен. Усмивката на умиращата, мекото докосване на пръстите ѝ бяха като благословия, внушиха му нещо

много съществено... да обича, да живее в мир... което го изпълваше с топлина и сила.

Той вярваше — и беше убеден в това, — че Сара не беше умряла напразно. От смъртта ѝ поникна първото семенце на мира.

Тихите стъпки на Ариел го изтръгнаха от тези мисли. Той протегна ръце към нея, тя се хвърли в прегръдката му и зарови мокрото си от сълзи лице на рамото му.

— Защо имам чувството, че Сара искаше да умре... че беше готова да умре? — Думите ѝ се чуваха едва-едва. — Знам, не е редно да мисля така, но не мога другояче.

Саймън помилва разбърканата ѝ коса, приглади назад влажните от пот къдрици.

— И аз си мислех, че Сара не умря напразно — отвърна тихо той.

— Тя пожертва живота си за теб.

— Да, но направи много повече от това. — Той се опита да ѝ обясни какво беше постигнала Сара със смъртта си.

— Точно така е — възрази тихо Ариел. — Никой не познаваше Сара, даже Джени, но всички знаехме, че тя никога не действаше без основателна причина или без да се замисли за последствията от постъпките си.

— А ти, любов моя? Успя ли да обмислиш на спокойствие последствията от брака си с един Хоксмур?

Ариел се усмихна разкаяно.

— Отдавна съм си дала сметка какъв е дългът ми — отговори тя. — Ще се откажа от конете си. Макар че съм смаяна от себе си. Онова, което довчера ми изглеждаше най-важното нещо на света, днес ми се струва дреболия.

— Ами ако ти кажа, че имаш пълното право да продължиш да се занимаваш с конете си? — попита сериозно той. — Да ръководиш конезавода си и да бъдеш самостоятелна. Какво би казала тогава, мила?

Ариел го погледна с нямо учудване. След малко проговори замислено:

— Но аз искам самостоятелност само заради себе си, не и заради теб.

— Аха — кимна Саймън и на лицето му изгря усмивка. — Разбира се. Различието е съвсем просто, но извънредно важно.

Двамата тръгнаха обратно към замъка и влязоха в кухнята, където Джени седеше пред огъня с ръце в скута си.

— Джени, искам да дойдеш с нас в Хоксмур — заговори оживено Ариел, коленичи пред приятелката си и взе ръцете ѝ в своите. — Ще дойдеш с нас, и ще живеем заедно.

Джени поклати глава и се усмихна с тиха тъга.

— Твоето място е в Хоксмур, Ариел, а аз трябва да остана тук и да помагам на тукашните хора. Но имам една идея. Нещо, което ми хрумна, докато мислех за мама. — Тя вдигна глава към графа, който стоеше до Ариел. — Надявам се да ми помогнете, милорд, защото мама... тя изпитваше към вас нещо, което остана неразбираемо за мен, но...

— Мила Джени, трябва само да кажете какво искате, и аз ще го изпълня.

— Мислех си, че би било добре да обучим няколко млади момичета и момчета как да помагат на болните... както мама обучи мен и Ариел. Вероятно ще се наложи да им плащаме, защото ще трябва да се откажат от редовната си работа, но по този начин делото на мама ще продължи да живее.

— О, да — извика въодушевено Ариел. — Идеята ти е отлична, Джени! Аз ще ти помагам. Мога да използвам доходите от конезавода. Двете ще основем истинско училище за акушерки и билколечители.

Саймън зарови пръсти в косите си и въздъхна едва чуто. Можеше само да се надява, че съпругата му ще намери малко време и за него в промеждутъците на управлението на конезавода и обучението на бъдещите акушерки и билкари.

Той се покашля жално и Ариел веднага вдигна очи към него. Лицето ѝ сияеше от въодушевление.

— О, разбира се — отговори тя, защото веднага бе разбрала — Трябва да бъда и съпруга.

— Ако направите това, ще ви бъда вечно задължен, мадам. — Саймън се поклонил с нежна усмивка и ѝ предложи ръката си. — Може би моментът е подходящ да ми покажете любовта си?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.